

Hám Sinh

Contents

Hám Sinh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	47
15. Chương 15	49
16. Chương 16	54
17. Chương 17	59
18. Chương 18	64
19. Chương 19	68
20. Chương 20	74
21. Chương 21	77
22. Chương 22	80
23. Chương 23	87
24. Chương 24	91
25. Chương 25	94
26. Chương 26	98
27. Chương 27	101
28. Chương 28	107
29. Chương 29	109
30. Chương 30	112
31. Chương 31	114
32. Chương 32	118
33. Chương 33	123
34. Chương 34	127
35. Chương 35	132
36. Chương 36	138
37. Chương 37: Kết Thúc	149

Hám Sinh

Giới thiệu

Năm xưa lạnh bạc như nước, chỉ có tình yêu, hào quang lóng lánh. Hám Sinh nghĩ, nếu mình là đàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ham-sinh>

1. Chương 1

Hôm nay là mừng tám tháng sáu âm lịch, hai mươi tám tháng bảy dương lịch, tiết trời nóng bức, thời tiết nóng đến khó chịu. Lúc mới bước ra khỏi cổng lớn của trại giam Mạc Hám Sinh bỗng cảm thấy hoa mắt, cô vô thức nhắm mắt lại, mở mắt lần nữa vẫn bị cảnh tượng trước mắt khiến cho choáng váng, cô hay bị tụt huyết áp nhưng không nặng lắm, những lúc nhiệt độ lên cao thế này vẫn luôn khiến cô cảm thấy chóng mặt.

Trước mặt là con đường nhựa thẳng tắp, đêm qua có một trận mưa, mặt đường rất sạch sẽ, đây là chốn thôn quê hoang vu, những cây cải cúc dại ở hai bên đường mọc tươi tốt, cao đến nửa người, hơi nước từ mặt đường bốc lên trong không khí, nhìn bằng mắt thường sẽ thấy những tia sáng khúc xạ qua hơi nước, hôm nay không phải ngày thăm hỏi phạm nhân, xung quanh trống trải và yên tĩnh. Cánh cửa sắt phía sau “Két” một tiếng rồi đóng lại cũng là lúc Hám Sinh bắt đầu bước đi.

Hám Sinh là một cô gái, năm nay cô hai bảy tuổi, bị giam ở trại giam của huyện Hà Bắc ở phía sau lưng này đã năm năm, hôm nay là ngày cô mãn hạn tù.

Hám Sinh là một cô gái rất cao, trước khi bị vào tù cô vốn hơi béo. Năm năm trước, khi cô bị cảnh sát đưa đi chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng cộc tay và một chiếc váy, ở thời điểm ấy thì đó là một được tầng lớp phụ nữ trí thức rất ưa chuộng. Trong thời gian năm năm cô ở tù chưa từng có ai đến thăm, hôm nay ra tù chỉ có thể mặc bộ quần áo từ năm năm trước, có điều hôm nay mặc lại bộ quần áo này lại thấy nó rõ ràng rộng ra, áo thì có còn đỡ, chứ váy thì chỉ chực tuột xuống. Lúc đầu cô cứ đi hai bước lại phải kéo lên, cuối cùng thấy cạp váy có tuột cũng chỉ đến ngang hông nên cô đành mặc kệ.

Đi trên con đường nhỏ này thêm ba trăm dặm[1] sẽ thông đến đường quốc lộ, nhưng trước sau không thấy một bóng xe hay người nào cả, thời tiết thì nóng bức, Hám Sinh day day hai bên thái dương, cúi đầu đi về phía trước. Con đường này chạy thẳng đến quốc lộ, đến được quốc lộ có thể có xe khách, xe khách sẽ đưa cô đến nội thành, sau đó chuyển một lần xe, thêm hai đồng là có thể về nhà. Suy nghĩ của Hám Sinh rất đơn giản, trong lúc cúi đầu đi cô cũng chỉ nghĩ đến chuyện này.

Trong tầm nhìn từ đây đến đường chân trời, lơ mơ xuất hiện hai chấm đen, nhìn qua ánh sáng mờ ảo trong hơi nước vẫn bốc lên lại thấy như không có gì. Cho đến lúc bước đến đó mới nhìn ra, thì ra là một người một xe dừng ở ven đường.

Là loại xe xịn, Porsche Cayenne, người cũng như chiếc xe, xa xỉ như vậy khiến người ta chói mắt.

Hám Sinh đi đến phía trước, ngẩng đầu nhìn người đứng trước đầu xe. Đông Dạ Huy này lúc còn thanh niên đáng người cao gầy như một cây sáo trúc, gầy đến mức cắt trên người ra chắc cũng chẳng được hai lạng thịt, nhưng anh ta lại có gương mặt đẹp trai, mắt sáng mày kiếm, mũi cao, làn da trắng nõn, duy chỉ có một thứ không tốt đó là đôi môi mỏng trời sinh, một đôi môi bạc tình. So với năm năm trước anh ta béo

hơn rất nhiều, ngũ quan trên mặt cũng sáng sủa hơn, vai rộng, bụng nhỏ hông hẹp, cơ bắp khỏe khoắn ẩn hiện dưới làn áo sơ mi trắng, anh ta thật sự đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, Hám Sinh nghĩ vậy.

Anh ta đứng bên chiếc xe dừng ven đường, hai tay chống nạnh như đang chờ Hám Sinh đến gần, vóc người anh ta rất cao, đứng một mình ở đó vô cùng có khí chất.

Nhìn Hám Sinh đang đi đến trước mặt, hai người nhìn nhau vài giây, ngũ quan trên khuôn mặt người đàn ông kia chuyển động một chút nở một nụ cười tươi “Hám Sinh.”

Hám Sinh không hiểu tại sao anh ta có thể cười nhàn nhã như vậy, từ đáy lòng cuộn cuộn dâng lên luồng máu tanh nhớp nháp, cô nhếch môi, nhìn người đàn ông kia không nói câu nào.

Sau đó Hám Sinh nghĩ: “Nếu mình là đàn ông, nhất định cô và người đàn ông này sẽ có mối thù truyền kiếp khắc cốt ghi tâm. Nhưng cô lại là phụ nữ, là người phụ nữ vướng mắc với một người đàn ông trong sự mơ hồ giữa yêu và hận, mà tình yêu lại như một lưỡi dao sắc nhọn, đâm vào da thịt khiến cô đau đớn nói không nên lời”.

Lúc Hám Sinh chín tuổi đã quen biết Đông Dạ Huy, bọn họ trải qua thời niên thiếu và tuổi thanh xuân bên nhau. Trong thời gian quen biết nhau hơn hai mươi năm đó, toàn bộ tâm tư tình cảm của Hám Sinh đều dành cho anh ta, toàn bộ đều đặt vào con người này, trong những năm tháng tươi đẹp nhất của cuộc đời cô, dù chuyện có thể hay không thể cô đều đã làm cho anh ta.

Hám Sinh cảm thấy mình rất đáng khinh, như hoàn cảnh cô tình cờ gặp anh ta lúc này, nếu như không nói ra được câu nào ác ý thì cũng nên đi đường vòng tránh mặt. Nhưng năm năm ở trong tù vẫn nghĩ đến người đàn ông này, lúc này bỏ đi cô thực sự không nỡ, nhưng cô phải nói gì với anh ta, có mở miệng thì cô cũng như người bị cầm rồi.

Đúng lúc Hám Sinh đang nhìn người trước mắt, Đông Dạ Huy đi từng bước về phía trước, vẻ mặt tươi cười thoải mái, mở miệng nói “Hám Sinh, tôi tới đón em, chúng ta lên xe trước đã.”

Hám Sinh thật sự đã muốn nhìn người này thật kỹ, đã năm năm cô không nhìn thấy anh ta, hình ảnh trong trí nhớ của cô khác hoàn toàn so với tướng mạo của người đứng trước mặt, nhiều hình ảnh lần lượt hiện lên trong ký ức, cô như đắm chìm vào miền cảm xúc xưa cũ. Nhưng người đàn ông kia bỗng nhiên bước đến từng bước phá tan suy nghĩ của cô, gương mặt anh ta bỗng nhiên xuất hiện trước mắt kéo tâm trí cô trở về với hiện tại, trong giây phút hoảng hốt thoáng qua, cô thông thả nghiêng người vòng qua người Đông Dạ Huy rồi đi tiếp.

Từ lúc gặp đến giờ Đông Dạ Huy đã cẩn thận quan sát Hám Sinh, anh ta đã chuẩn bị đến để trả nợ cô bằng cách tốt nhất. Giây phút anh ta quyết định trả món nợ kia, cũng là lúc anh ta bắt đầu tượng tượng đến lần gặp lại của bọn họ. Từng có một khoảng thời gian dài, anh ta tự hỏi bản thân mình, tự tưởng tượng ra, tình huống nào anh ta cũng đã luyện trước. Tình huống này cũng không nằm ngoài dự đoán, anh ta đưa tay nắm lấy cánh tay vừa lướt qua bên người, trên mặt vẫn giữ nụ cười tươi như cũ, giọng điệu không kiêu ngạo cũng chẳng sùng nịnh hay ầm áp “Hám Sinh, đường rất xa, để tôi đưa em về.”

Hám Sinh gồng mình đi về phía trước, Đông Dạ Huy càng giữ chặt không buông tay. Mấy năm nay Hám Sinh không hề nói chuyện, cô ra sức giả dục, gào thét điên cuồng, thoáng nhìn thấy viên gạch ở lề đường, cô không kịp suy nghĩ đã xoay người với tay nhặt lên.

Cầm viên gạch trong tay, Hám Sinh xoay người nhìn Đông Dạ Huy, mới vừa rồi cô vẫn giữ gương mặt cứng ngắc, mới xoay người lại trong nháy mắt khuôn mặt đã lập tức thay đổi, trong mắt cô tràn đầy nước mắt, ngũ quan nhả lại, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Đông Dạ Huy không ngăn cản Hám Sinh quay lại nhặt viên gạch kia, anh ta cho rằng Hám Sinh nhặt viên gạch đó để ném anh ta, anh ta bình tĩnh đứng yên ở đó, không có ý định buông tay, chuẩn bị chịu hình phạt. Nhưng lúc Hám Sinh quay đầu lại, nước mắt tràn đầy trong hốc mắt cô khiến trái tim trong lồng ngực anh ta run lên, còn chưa kịp phản ứng, Hám Sinh nắm viên gạch trong tay tự nện xuống đầu cô “Bịch” một tiếng.

Nước mắt và máu từ khoé mắt chảy xuống cằm, cuối cùng ngưng đọng thành từng giọt rơi lên mặt đường

sạch sẽ. Máu khiến tầm nhìn bên trái của cô chìm trong màu đỏ, trong mắt Hám Sinh lúc này chỉ có thù hận, cô hận chính bản thân mình, vốn lúc cô với tay nhặt viên gạch kia, cô ý định sẽ ném thẳng vào đầu Đông Dạ Huy, nhưng đến giây phút quyết định cuối cùng, cô vẫn không ra tay được, cô không ra tay được nên chỉ có thể chuyển sang làm bản thân bị thương, cô thấy mình quá hèn nhát, cô hận chính mình.

Một nam một nữ đứng bên nhau, không gian xung quanh họ dường như ngưng lại tại thời điểm ấy. Đông Dạ Huy quá khiếp sợ, nhưng trên mặt anh ta vẫn không có chút biểu cảm nào. Hám Sinh cũng chẳng còn nước mắt mà khóc nữa, sau khi hai hàng nước mắt tuôn rơi, viên mắt cô trở nên khô khốc. Cô thấy người đàn ông này vẫn không buông tay, cúi đầu nhìn xuống viên gạch trong bàn tay trái, không đợi cô hành động, bàn tay đang giữ chặt tay phải của cô liền buông ra. Cô không do dự, ném viên gạch trong tay xuống đất rồi xoay người bước đi.

Trên con đường hoang vắng, hai người một người đi trước, một người đi sau. Hám Sinh cúi đầu, đi một cách không được thoải mái, mắt nhìn chăm chú xuống mặt đường, mọi sự chú ý của cô đều đặt việc đi đường, về mặt vô cùng tập trung. Máu trên trán ngừng chảy rất nhanh, chỉ còn một chút rơm rớm ngoài miệng vết thương mà thôi. Có thể là do thở sâu, cô không cảm thấy choáng váng mà chỉ cảm thấy miệng vết thương đau nhức từng cơn. Thật ra mấy năm nay cơ thể cô đã gầy hơn trước, như vậy cũng có thể giữ được một chút tôn nghiêm mà đi tiếp con đường của mình, cô cảm thấy mình rất có tương lai.

Đông Dạ Huy không dám đi gần quá, đi cách Hám Sinh một khoảng chừng hai thước. Cục diện lúc này đã vượt qua tầm kiểm soát của anh ta, anh ta không thể đi trước, cũng chẳng thể lại gần cô. Anh ta cảm thấy đây là điều Hám Sinh muốn, cho nên anh ta cũng phối hợp với cô, là anh ta nợ cô, mặc kệ cô có ép buộc anh ta thế nào anh ta cũng chỉ có thể làm theo cô.

Lúc đi đến đường quốc lộ, vạt áo trước ngực của Hám Sinh đã nhuộm máu, máu trên trán đã khô, máu trên mặt cô cũng dùng tay áo lau bớt, nhưng bộ dạng cô lúc này vẫn có thể dọa cho người khác sợ.

Ở đầu ngã rẽ có một quán nhỏ dưới chiếc ô che nắng của người dân, bên dưới chiếc ô đã phai màu vì phơi nắng là một chiếc tủ lạnh, bán đồ uống, nước khoáng, đồ ăn và vài thứ đồ tạp hoá khác. Hám Sinh đi đến đó, lấy chiếc túi plastic màu đen từ bên hông ra, mở lấy mười đồng tiền đưa cho người phụ nữ trung niên đang bán hàng để mua hai chai nước khoáng và hai túi giấy ăn.

Đại khái là vì con đường này chạy đến trại giam, người phụ nữ bán hàng này cũng biết điều đó, nên lúc nhận tiền từ tay cô còn trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt.

Hám Sinh nhận nước và giấy ăn, quay người đi cách đó xa xa, cô ngồi xổm xuống, quay lưng về phía mặt đường, mở nắp chai nước khoáng bắt đầu rửa miệng vết thương. Đông Dạ Huy vẫn đi theo sau cô từng bước không rời, trước mắt anh ta là bóng dáng khổ sở của cô, cánh tay không ngừng lau rửa, nhìn hình ảnh mỏng manh đáng thương của Hám Sinh lúc này, trong lòng anh ta có chút đau xót.

Trong giây phút hoảng hốt ấy, phản ứng của Đông Dạ Huy cũng trở nên chậm chạp, Hám Sinh rửa vết thương sạch sẽ rồi đứng lên, lúc cô đi qua người anh ta, anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào vị trí cô vừa ngồi, cứ thế nhìn thẳng đến chỗ ấy.

Trên mặt đất đọng lại một vũng nước nhỏ, mấy mẩu giấy ăn dính máu vương vãi, có lẽ cũng chẳng có ai quan tâm đến chúng, nhưng dù sao cũng từng sạch sẽ, trên mẩu giấy trắng như tuyết lại có vết máu đỏ tươi nổi bật như đập vào mắt, bây giờ nằm yên ở đó, trở thành đồ bỏ đi. Không hiểu vì sao Đông Dạ Huy lại liên tưởng đến Hám Sinh, bởi tuổi thanh xuân tươi đẹp của cô đã bị anh ta phá hủy. Anh ta ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy bóng dáng nhìn nghiêng của Hám Sinh, dáng người mỏng manh, bóng lưng khổ sở, quần áo rộng thùng thình, bên người chẳng có gì ngoài chiếc túi plastic, toàn thân đều mang dấu hiệu tinh thần sa sút, chẳng quan tâm đến bản thân xấu hay đẹp, đó là một người đã đi lệch hướng trong cuộc đời, đã đến cái nơi gọi là ranh giới, Đông Dạ Huy bỗng nhiên cảm thấy khó thở, muốn mở miệng nhưng dường như nghẹn lại.

Từ huyện đến nội thành ngồi xe khách mất hai tiếng đồng hồ, lại phải bắt hai chuyến xe buýt, thời tiết vẫn oi bức không chịu nổi, Đông Dạ Huy đã lâu rồi không đi mấy phương tiện công cộng như này, lên lên xuống xuống mấy lần, caravat đã lỏng, mái tóc trở nên ẩm ướt, trên mặt mồ hôi nhễ nhại, hình tượng xấu đi không ít.

So với đi cùng thì Hám Sinh lúc này lại vô cùng thông thả, mỗi lần lên xe xuống xe, mặc dù chật chội nóng bức nhưng trên mặt cô không hề có nét khó chịu. Mặc dù cả người đầy vết máu thu hút bao nhiêu ánh mắt nhìn trộm nhưng vẫn chỉ không để ý, cũng không hề xấu hổ. Đông Dạ Huy một mực bảo vệ cô, tuy cũng có lúc va chạm, nhưng Hám Sinh không cần sự giúp đỡ của anh ta, những lúc vô tình đứng sát nhau cô không trốn tránh cũng chẳng tỏ ra khó chịu, vẻ mặt không hề thay đổi như những người xa lạ bình thường khác.

Chật vật đến tận lúc chiều tối, bọn họ cũng về đến được khu phố cổ nhỏ trong nội thành. Những căn nhà trong khu phố nhỏ này đều có từ rất lâu rồi, đều là kiểu nhà hộp năm tầng hết cổ kính như nhau, đối với Đông Dạ Huy thì nơi đây rất quen thuộc, hai người bọn họ đều lớn lên ở đây.

Hai người một trước một sau bước vào khu phố, mấy người già đang ngồi hóng mát trước cửa nhà, trẻ con tụ tập thành nhóm chạy nhảy chơi đùa gào thét chói tai, đây là lúc khu phố đông vui náo nhiệt nhất.

Sự xuất hiện của Hám Sinh khiến những người già đang ngồi nói chuyện phiếm dừng hết lại, bọn họ há hốc mồm ra, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng sửng sốt, vài người đi ngang qua bọn họ cùng thì thầm to nhỏ.

Đông Dạ Huy biết những người sau lưng đang nói chuyện gì, Hám Sinh lớn lên ở đây, nhưng cái nhìn của mọi người về cô không tốt, khi còn nhỏ cô bị coi là đứa trẻ ngốc nghếch, vốn chẳng được ai ưa, khi cô trưởng thành lại trộm tiền lương lão của mẹ mang ột người đàn ông, cô bỏ nhà đi bao nhiêu năm cuối cùng lại rơi vào cảnh ngục tù, những chuyện này bọn họ đã biết nhưng những chuyện đó vốn không phải tất cả đều là sự thật, chỉ là Hám Sinh từ trước tới giờ đều ngốc cho nên tất cả những điều tiếng không hay đều đổ lên đầu cô.

Từ lúc vào khu phố nhỏ này Hám Sinh không dám ngẩng mặt lên, Đông Dạ Huy đi phía sau dường như lại thấy cô cúi đầu thấp hơn chút nữa.

Đi dọc theo con đường vào sâu bên trong khu phố, Hám Sinh dừng lại trước căn nhà có một cửa hàng tạp hoá, bên ngoài cửa hàng có một cái sạp đơn giản bày vài loại rau dưa củ quả, cô thấp giọng gọi với vào bên trong “Cho tôi một chục trứng gà, hai gói mì sợi.”

Bên trong vọng ra một giọng đáp lại “Chờ một chút, tôi mang ra cho cô.”

Một lát sau một người phụ nữ béo mập mang trứng gà và mì ra, nhìn thấy hai người ở cửa thì vẻ mặt bất ngờ rõ rệt, cô ta nhận ra hai người bọn họ, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, Hám Sinh cúi đầu, dường như ngại ngùng, cô nói “Cho tôi thêm vài quả cà chua.”

Sắc mặt người phụ nữ trầm xuống, nhặt vài quả cà chua rồi cầm lấy tiền hàng, Hám Sinh cúi đầu nhận túi đồ, yên lặng quay người bước đi. Đông Dạ Huy đứng ở phía sau, như một người khách bình thường, anh ta yên lặng đứng nhìn, cổ kiềng chế không vươn tay ra.

Hiên nhà bụi bặm u ám, trên tường dán đầy các loại giấy quảng cáo tiếp thị cùng với dấu chân trên hiên, lan can cũng chẳng còn chỗ nào sạch sẽ mà chống tay nữa, chỉ vừa đặt tay xuống đã dính đầy bụi. Đi lên tầng bốn, Hám Sinh dừng ở trước cửa bên trái, cô vẫn thông thả mở chiếc túi plastic bên hông, lục tìm bên trong lấy ra hai chiếc chìa khoá mở cửa vào nhà.

Đông Dạ Huy sợ Hám Sinh đóng cửa nhốt anh ta ở ngoài, nhìn thấy cô vừa mở cửa đã vội chạy lên hai bước, không ngờ Hám Sinh đi vào nhà cũng chẳng buồn đóng cửa, anh ta ngáp ngừng một lát rồi cùng bước vào trong.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Viết cuốn tiểu thuyết mới, ban đầu vốn muốn viết một truyện cổ đại, nhưng lại phát hiện trình độ của mình có hạn, những tư liệu có về hoàn cảnh lịch sử quá ít so với công trình lịch sử đồ sộ, cho nên quyết định viết truyện hiện đại, câu chuyện về quá khứ của cô có thể đau lòng, xin mọi người vui lòng đón nhận.

2. Chương 2

Trong phòng xộc lên mùi bụi bặm trong không khí nóng nực, ánh sáng lơ mơ chỉ đủ để nhìn thấy vài đồ vật bên trong, trong nhà có hai phòng ngủ và một phòng khách, trước mỗi phòng ngủ treo một chiếc rèm rất dày.

Đông Dạ Huy vào nhà đúng lúc Hám Sinh đang kéo rèm cửa sổ, tiếng vải xô vào nhau vang lên cùng làm cho bụi bặm tản đầy trong không khí, không biết có phải do quá mệt mỏi hay không mà phản ứng của cô ấy chậm chạp như vậy, bụi bay vào mặt mà cũng không biết tránh sang một bên, cứ đứng ngây ngốc nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, đến lúc bị sặc rồi ho khan hai tiếng mới chậm rãi quay người tránh đi.

Trong nhà bài trí đơn giản, mọi đồ vật đều đã có từ mười mấy năm trước, một bộ sofa bằng da tổng hợp cũ kỹ, một chiếc tivi lớn, kệ ti vi và chiếc bàn trà đều tối màu, bệ cửa sổ đã mờ lớp sơn nay bung ra đung đưa, đối diện cửa vào có một bàn thờ, trên tường treo một bức ảnh đen trắng của một người phụ nữ.

Hám Sinh đi lại thong thả trong phòng khách, quan sát xung quanh cho đến khi nhìn thấy bức ảnh trên tường, cô đứng yên không nói gì một lúc rất lâu.

Đông Dạ Huy vẫn đứng ở cửa cẩn thận quan sát cô ấy, anh nhận thấy Hám Sinh làm gì cũng thong thả, ngay cả những suy nghĩ và hành động sau đó cũng hơi chậm chạp.

Hám Sinh nhìn chằm chằm bức ảnh một lúc, sau đó bước từ từ đến trước bàn thờ, cô thấp hai ngọn nến trên bàn thờ, lại rút ba nén hương châm lên đó rồi đưa xuống trước ngực, Hám Sinh ngẩng đầu nhìn bức ảnh, bức ảnh của người phụ nữ đã được chụp từ lúc ba mươi, bốn mươi tuổi, mái tóc ngắn, đường nét trên khuôn mặt mềm mại, cười dịu dàng mà ấm áp.

Hám Sinh hơi nghẹn ngào, người trong ảnh là mẹ cô, lần cuối cùng cô nhìn thấy mẹ từ hai năm trước cũng chính ở nơi này, cô không được nhìn mặt bà lần cuối, từ nay về sau cũng chỉ có thể nhìn thấy bức ảnh của bà trên chiếc bàn thờ này, nhớ lại lúc cô đứng ở đây hai năm về trước không hề khóc, cũng không cảm thấy xúc động.

Từ nhỏ Hám Sinh và mẹ cô vốn không thân thiết, mẹ cô bốn mươi tuổi mới sinh được cô, nhưng bà đối với đứa con gái mà đến cái tuổi già mới sinh được này dường như chưa từng để ý đến chuyện quan tâm chăm sóc, chỉ cần cô không bị lạnh và đói, những chuyện khác bà đều để mặc cô.

Hám Sinh từ nhỏ không có ba, mẹ cô cũng chưa bao giờ nhắc đến ba trước mặt cô. Trước đây nghe được lời đàm tiếu của mấy người hàng xóm, cô mới biết ba cô sống trong một thành phố lớn ở miền nam, ông là người có tiền, ba và mẹ cô từng là những người đi đầu trong giới thương nhân ở Trung Quốc, năm ấy phần lớn những người buôn bán đều giàu lên rất nhanh, nghe nói rằng trước đó tình cảm giữa ba và mẹ cô rất tốt đẹp, cả hai đều là giáo viên trung học, tình cảm của bọn họ mặn nồng có tiếng, chỉ là mãi về sau vẫn không sinh được con, đến khi bọn họ buôn bán có tiền, cũng sinh được cô, ba cô lại có người phụ nữ ở bên ngoài, sau đó gia đình cô tan vỡ, lúc ấy Hám Sinh mới được hai ba tuổi, cô còn đang bú sữa, nên chuyện gì cũng không biết.

Mẹ Hám Sinh hưởng thọ sáu mươi tuổi, lúc đó bệnh tim của bà rất nặng lại đột nhiên tái phát, khi ra đi không phải chịu nhiều đau đớn. Theo lời người quản giáo của cô nói, lúc mẹ cô đến bệnh viện không phải không thể điều trị, nhưng phí phẫu thuật là mười bốn vạn, mẹ cô nhất định không điều trị, bà ở lại trong bệnh viện hơn ba tiếng đồng hồ rồi ra đi.

Lúc ấy hàng xóm láng giềng đều cho rằng do năm đó Hám Sinh trộm sạch tiền dưỡng lão của mẹ cô nên bà mới không có tiền chữa bệnh, tin đồn truyền đi khắp nơi, lúc ấy Hám Sinh cũng cảm thấy đúng là như thế, nhưng lúc lo xong các thủ tục hậu sự ẹ, người quản giáo đưa cho cô một chiếc phong bì, bên trong mẹ cô để lại một bức thư và một sổ tiết kiệm.

Mẹ cô chỉ viết hai câu đơn giản “Mẹ trải qua tuổi già đau khổ, cũng muốn con có thể sống một cuộc sống thoải mái”, bên trên bức thư ghi hai chữ Con gái, trong sổ tiết kiệm có đến hai nghìn vạn.

Lúc mẹ Hám Sinh ra đi có rất nhiều tiền, bà ấy cố ý muốn chết. Ở trong ký ức của Hám Sinh, mẹ cô bình thường luôn là người có lối sống tích cực, hàng xóm xung quanh là đều đi lại thăm hỏi, gặp ai cũng đều cười nói vui vẻ, khu phố có hoạt động gì bà cũng tham gia, cuộc sống cũng đặc biệt theo quy luật, sáng sớm tập

thể dục đến tối lại khiêu vũ, mưa to gió lớn cũng không bỏ tập, mỗi năm nếu không bận việc gì còn thích đi du lịch theo đoàn, năm sông bốn biển của Trung Quốc bà đều đã từng đi qua một lần, đến bây giờ cô vẫn luôn cẩn thận suy nghĩ vì sao mẹ cô lại muốn chết như vậy.

Cũng chính từ sau năm nhận được bức thư kia của mẹ, Hám Sinh bắt đầu không thích nói chuyện nữa. Ở đầu thư mẹ cô gọi cô là Con gái, suốt hai năm sau đó, cô suy nghĩ cẩn thận mới hiểu, mẹ để lại hai chữ đó cho cô là muốn nói, chuyện năm ấy cô trộm tiền của bà, bà vốn chưa từng để bụng, hai câu nói trong thư cũng khiến cô suy nghĩ hai năm, cuối cùng cũng hiểu mẹ cô muốn nói bà dù sao bà cũng là mẹ của cô, bà cũng thương nhớ cô.

Hai năm sau Hám Sinh lại đứng ở nơi này, nghĩ đến tình cảm mẹ con bọn họ có nhiều điều thầm kín, bỗng nhiên thấy mắt ươn ướt, giọt nước mắt tuy muộn màng sau nhiều năm, nhưng cuối cùng cô cũng đã hiểu được.

Cung kính cắm hương vào bát hương, Hám Sinh thầm nói với mẹ “Mẹ, con đã về.” Trong lòng bỗng thấy tủi thân đau xót, nước mắt chực lần ra, nếu mẹ cô còn sống có thể quan hệ giữa bọn họ không thân thiết, nhưng bà đã chết, Hám Sinh lúc này cảm thấy rất tủi thân.

Hám Sinh cắm hương xong, xách theo mì và trứng gà vừa mua dưới phố vào phòng bếp. Lúc này Đông Dạ Huy mới đi vào, anh đứng ở chỗ Hám Sinh vừa đứng rồi cũng cung kính thắp một nén hương.

Đông Dạ Huy không thích mẹ Hám Sinh, từ nhỏ đến lớn thường tránh mặt bà, anh cảm thấy ánh mắt của mẹ Hám Sinh không giống với những người phụ nữ trung tuổi khác. Trước đây lúc bọn họ chơi đùa cùng Hám Sinh, mỗi lần nhìn thấy bà, bà đối với tất cả mọi người đều ôn hòa, chỉ có nhìn anh thì ánh mắt lúc nào cũng thâm trầm khó hiểu, ngay cả khi cười với anh cũng vô cùng xa lạ, giống như nói với anh rằng cậu muốn gì tôi đều biết, không cần phải giả vờ trước mặt tôi, trước mặt người phụ nữ này mấy trò lừa gạt của anh đều không sử dụng được, anh không thích bà, thậm chí còn phải kiêng dè bà.

Nhưng đây là chuyện hương hỏa của người phụ nữ này, hơn nữa Đông Dạ Huy cũng nợ Hám Sinh, Đông Dạ Huy có người mẹ không ra gì, từ lúc anh còn chưa biết gì mẹ anh đã đi theo người đàn ông khác, ba anh không biết mẹ anh chạy theo người khác, cứ nghĩ rằng bản thân có vấn đề gì đó, khi Đông Dạ Huy bắt đầu hiểu chuyện thì ba anh đã đổ đốn đến mức cả ngày chỉ biết chìm đắm trong men rượu.

Ba của Đông Dạ Huy một ngày chẳng có mấy khi tỉnh táo, thời gian Đông Dạ Huy sống với ông ta ngày nào cũng khổ sở, nhưng có khổ sở thế nào, người ba nghiện rượu này cũng nuôi anh lớn, năm năm trước, lúc ba anh bị xuất huyết sắp không qua khỏi cũng là Hám Sinh ở bệnh viện chăm sóc, cuối cùng đến lúc ba anh ra đi cũng do một tay Hám Sinh lo liệu, đến lúc hạ quan tài anh cũng chẳng hề xuất hiện. Không phải anh bất hiếu đến mức ấy, mà vào thời gian đó anh và Tiểu Ngưu đang điên cuồng sửa lại sổ sách tài chính, khi đó viện kiểm sát, cục thuế đều bắt đầu điều tra bên ngoài công ty, nghe ngóng được tin tức ấy, anh mất mấy ngày liền để thu xếp mọi việc. Hám Sinh là đại diện pháp luật cho công ty thương mại của anh, anh và Tiểu Ngưu cẩn thận giấu diếm cô tất cả, chờ đến khi ba anh tắt thở, quan tài vừa hạ cũng là lúc Hám Sinh bị bắt vào trại tạm giam.

Thời gian ba Đông Dạ Huy ra đi, Hám Sinh lo liệu từ đầu đến cuối, mà đến khi mẹ Hám Sinh mất, nửa năm sau Đông Dạ Huy mới biết được, Đông Dạ Huy cũng tự mình thừa nhận, những chuyện quan trọng trong cuộc đời đều là anh nợ Hám Sinh.

Cung kính thắp nén hương, Đông Dạ Huy ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trong khung ảnh, trước đây anh không bao giờ dám nhìn vào mắt bà ấy, anh nghĩ nếu bây giờ mẹ Hám Sinh còn sống nhất định anh sẽ dám nhìn thẳng vào mắt bà. Mấy năm nay có từng trải đã có nhiều kinh nghiệm, Đông Dạ Huy cũng đại khái hiểu được một số việc trong những năm tháng cũ, sợ dĩ vãng anh sợ bà là vì bà đã nhìn thấu được tâm tư của anh từ sớm, có khi đã sớm đoán trước được kết cục của anh và Hám Sinh lúc này.

Căn nhà hai năm không có người ở, bụi và rỉ rất bám đầy khắp nơi, Hám Sinh ở trong phòng bếp nửa ngày rửa rửa nấu nấu cuối cùng cũng nấu xong được một bát mì trứng, Đông Dạ Huy ở ngoài chẳng biết nên làm gì, cũng không thể đi vào bếp, đành ở ngoài lau bộ sofa rồi ngồi trong phòng khách.

Hám Sinh bưng bát mì ra khỏi phòng bếp, cầm lấy miếng vải bố Đông Dạ Huy vừa lau sofa lau để lau bàn trà, cô ngồi xuống, không chớp mắt bắt đầu ăn mì.

Thời tiết nóng bức khiến cho người ra khó chịu, bát mì trước mắt Hám Sinh kia mặc dù trông rất ngon mắt khiến người ta có cảm giác thèm, nhưng nó bốc hơi nóng hôi hổi, cô lại dường như không sợ nóng, ăn một cách chăm chú, mắt nhìn chăm chú vào bát mì, tay cầm đũa gấp mì đưa lên miệng chẳng cần thổi mà ăn ngay, ăn đến mức trên mũi lấm tấm mồ hôi, mảnh áo sau lưng cũng ướt đẫm.

Ấn tượng của Đông Dạ Huy về Hám Sinh là một người làm chuyện gì cũng qua loa đại khái, nói chuyện nhanh, ăn uống cũng nhanh, trước kia cô làm chuyện gì cũng rất tùy tiện, còn thích vút đồ bữa bãi lung tung, dây thần kinh trên người cô so với người khác dường như chậm chạp hơn, cô có rất nhiều khuyết điểm, cô không có đức tính dè dặt cẩn thận của một người phụ nữ, Đông Dạ Huy từ trước tới giờ vẫn không ưa cô.

Bây giờ Hám Sinh ngồi ở đó cúi mặt ăn mì, động tác của cô trong lúc này không liên tục mà có vẻ chậm rãi, cô ăn rất chăm chú, ăn rất chậm, từ động tác nhỏ này Đông Dạ có thể nhận ra cô không còn giống trước kia. Anh biết trại giam là nơi thế nào, chính là nơi có thể làm cho con người thay da đổi thịt, thật không biết nếu Hám Sinh ở trong đó thêm vài năm nữa sẽ trở nên cái dạng gì nữa.

Ăn xong sạch sẽ rồi uống một ngụm canh, Hám Sinh lại bê bát trở vào bếp, lần này cô ở trong đó rất lâu không thấy ra. Đông Dạ Huy ở phòng khách thấy cô đã rửa bát xong và đang bắt đầu dọn dẹp phòng bếp. Căn bếp nhỏ chật hẹp mà nóng bức, cô ngồi xổm trên mặt đất lau từng viên gạch men ố bẩn dưới chân, quần áo đều đã ướt đẫm, mồ hôi từ cằm rơi xuống từng giọt, nhưng cô dường như chẳng cảm thấy khó chịu chút nào, vẻ mặt vô cùng chăm chú, thần thái điềm tĩnh như đã quên mất trong căn nhà này còn có một người nữa.

Đông Dạ Huy yên lặng chăm chú nhìn Hám Sinh một lúc lâu, Hám Sinh vẫn tập trung vào sàn nhà mà không hề để tâm đến chuyện khác.

Bầu không khí như vậy, Đông Dạ Huy đứng ngồi không yên, anh vốn là người có tâm tư thâm sâu khó hiểu, nhìn người phụ nữ mặt không chút biểu cảm ngồi ở kia, ánh mắt bỗng sáng lên, cơ thể cao gầy đột nhiên đứng dậy, anh đi vào trong góc bếp tìm được một cây lau nhà, sau đó trở lại cởi caravat dứt nào túi quần, xắn tay áo bắt đầu lau phòng khách.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm ơn sự ủng hộ của các cô nương, thú vui của người viết văn tôi đây chính là nhìn số bình luận và lượt xem tăng dần lên, trạch nữ ở nhà cả ngày nhìn thấy điều này tôi rất vui rất vui, những số liệu này cũng chứng minh tôi đã được mọi người công nhận khả năng viết văn, đồng thời cũng cho tôi thêm động lực viết tiếp, xin mọi người đừng ra sức uy hiếp tôi, cúi đầu cảm tạ các vị đã theo dõi.

3. Chương 3

Từ nhỏ Đông Dạ Huy đã có khả năng nhẫn nại, mọi tâm tư đều giấu ở trong lòng, hiếm khi thấy được cảm xúc thật trên khuôn mặt anh. Hai phòng ngủ, một phòng khách tổng cộng bảy mươi, tám mươi mét vuông, trong nhà lại không có điều hoà, tuy mặt trời đã xuống nhưng vẫn chẳng cảm thấy mát mẻ hơn chút nào. Anh lần lượt lau qua ba căn phòng, chẳng mấy chốc mồ hôi đã vã ra như tắm, tuy trước đây anh từng trải qua cuộc sống khó khăn, nhưng dù sao mấy năm trở lại đây cũng sống trong an nhàn sung sướng, hôm nay lẫn lộn cả ngày trên đường nên tiêu tụy đi trông thấy, nhiệt độ trong phòng như một cái lò nung, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống. Nhưng có như vậy anh cũng chẳng hề thể hiện chút cảm xúc nào, lau xong sàn nhà một lượt đã chui ngay vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh và phòng bếp có những góc rất khó lau chùi, Đông Dạ Huy ở trong đó cọ rửa rất tỉ mỉ, cuối cùng đến lúc anh cảm thấy hài lòng, khi từ phòng vệ sinh bước ra, cả người có chút xây xẩm, hoa mắt chóng mặt.

Bên ngoài phòng khách chỉ có ánh sáng lờ mờ phát ra từ một chiếc đèn nhỏ, hình như chủ đích bật cho anh, đèn trong phòng bếp đã tắt. Anh lê bước đến sofa rồi lập tức ngồi xuống, lẫn lộn một ngày, anh thật sự cảm thấy rất mệt mỏi.

Đông Dạ Huy ngồi nghỉ ngơi một lát, một cơn gió nhẹ thổi vào qua cửa sổ, cuối cùng cũng mát mẻ hơn một chút. Cảm thấy thoải mái chút đỉnh, anh nghĩ mình làm việc được khá lâu rồi nhưng ngoài cửa sổ vẫn vang lên tiếng trẻ con chạy nhảy chơi đùa, la hét chói tai, không biết bây giờ đã mấy giờ rồi mà vẫn âm ỉ như vậy, đưa tay lên xem đồng hồ mới phát hiện thì ra mới qua chín giờ.

Trong phòng rất im lặng, dường như sự yên tĩnh khiến căn nhà như bị bao phủ trong bầu không khí nặng nề. Đông Dạ Huy quay đầu xung quanh tìm Hám Sinh, căn nhà cũ kỹ được thiết kế đơn giản, phòng khách với bức tường chạy thẳng đến cửa của hai phòng ngủ.

Bên trong hai phòng ngủ đều tắt đèn, Đông Dạ Huy tìm thấy Hám Sinh trong phòng ngủ, cô nằm đơn độc trên một chiếc giường nhỏ, bên cạnh còn có một chiếc giường lớn, mặt giường trông vô cùng lạnh lẽo. Hám Sinh nằm ở kia, quần áo cũng chưa thay, đắp chiếc ga trải giường lên ngang bụng, nằm cuộn bên thành giường, bộ dạng như chực rơi xuống đất.

Cô không tắm rửa cũng không thay quần áo, miệng vết thương cũng chẳng thêm xử lý đã đi ngủ. Đông Dạ Huy biết vừa nãy anh ở trong phòng tắm, Hám Sinh không muốn chạm mặt anh, cũng quá mệt mỏi cho nên mới ngủ luôn như vậy.

Đông Dạ Huy đứng ở cửa phòng không dám đi vào, anh không biết Hám Sinh có ngủ thật hay không, nhìn tư thế ngủ của cô thực đáng thương, muốn đến giúp cô đổi tư thế nhưng lại sợ khiến cô tỉnh giấc. Anh hơi sợ cô, từ trước đến giờ gặp chuyện gì anh đều có cách giải quyết, chẳng bao giờ lo ngại việc gì, chỉ duy nhất việc đối diện với Hám Sinh lúc này, bởi vì anh nợ cô quá nhiều, nên cuối cùng lại thành ra sợ cô.

Nhẹ nhàng tắt đèn trong phòng khách, Đông Dạ Huy chậm rãi bước trong bóng đêm trở về sô pha, bóng tối u ám khiến anh trầm tư suy nghĩ, Hám Sinh của ngày hôm nay là do một tay Đông Dạ Huy anh tạo nên, chuyện anh nợ cô nhiều đến nỗi viết ra cũng không hết, nếu như mặc kệ tất cả, cô sẽ như một cái gai đâm vào lưng anh, như một cái xương mắc trong cổ họng, anh muốn cô từ nay về sau có thể sống một cuộc đời thanh thản.

Thật ra từ trước đến giờ Đông Dạ Huy không ưa Hám Sinh, Hám Sinh từ nhỏ vốn hơi béo, khi còn nhỏ còn có thể coi là đáng yêu, nhưng lúc lớn lên lại rất khó coi, nhưng khó coi cũng không phải điều quan trọng, vấn đề mấu chốt là Hám Sinh hơi ngốc, nói cô ngốc còn dễ nghe, kỳ thật mà nói là ngốc đến mức chẳng biết gì, chuyện gì cũng ù ù cạc cạc.

Từ nhỏ mẹ Hám Sinh đã không có cách nào quản nổi cô, cô cũng không phải đứa trẻ thích yên tĩnh, ngày nào cũng chơi đùa trong sân như một đứa ngốc, thấy ai đi qua cũng ngẩng đầu lên nhìn, gặp người lớn cũng không biết chào hỏi, mỗi lần mở miệng đều nói những câu ngớ ngẩn chẳng ai hiểu, cứ như vậy khiến người khác chán ghét, người lớn thường lấy chuyện này ra làm chủ đề tán gẫu, trẻ con trong xóm nghe được nên cũng chẳng có ai chịu chơi với cô.

Đông Dạ Huy và Hám Sinh học cùng trường từ nhỏ tới lớn, anh biết Hám Sinh đều bị các bạn học trong trường xa lánh, trong lòng anh cũng không muốn gặp cô, nhưng chẳng hiểu sao Hám Sinh cứ thích bám lấy anh. Trước đây Đông Dạ Huy ở cùng ba rất khổ sở, thiếu ăn thiếu mặc, nhưng Hám Sinh không bao giờ thiếu những thứ đó, mẹ luôn chu cấp đầy đủ cho cô, tiền tiêu vặt cũng không bao giờ để cô phải thiếu thốn. Từ đó Đông Dạ Huy bắt đầu lừa dối cô, trước đây là lừa lấy tiền ăn vặt, tiền tiêu xài, đến lúc bọn họ đã lớn liền nhờ vả Hám Sinh dọn dẹp phòng và giặt quần áo, cứ lừa gạt nửa thật nửa giả cuối cùng trở thành một thói quen lợi dụng cô, cho đến nhiều năm sau vẫn vậy.

Đông Dạ Huy có một người bạn thân từ nhỏ tên là Tiểu Ngũ, gia cảnh của anh ta cũng khó khăn, từ nhỏ đã chơi rất thân với Đông Dạ Huy, lúc Đông Dạ Huy tốt nghiệp trung học rồi thi lên Đại học, anh vô thức nhớ lại, lúc đó Tiểu Ngũ và anh, hai người có ý định hùn vốn mở một quầy bán hàng, bọn họ tính toán tiền rồi mua quần jean từ Quảng Châu mang bán ở chợ đêm. Đó cũng là lúc Hám Sinh tốt nghiệp trung học xong, cô không thi tiếp, biết được bọn Đông Dạ Huy muốn mở quầy bán hàng, cô nằng nặc xin mẹ hai ngàn đồng chung vốn với bọn họ. Lúc ấy ba người chưa đến hai mươi tuổi luôn đi cùng nhau, ngày nào cũng vui vẻ náo nhiệt, dường như tình cảm giữa cả ba rất tốt, nhưng mà tốt thật hay không thì chưa biết, có chăng chỉ là Tiểu Ngũ và Đông Dạ Huy thấy vui mừng, mà bọn họ đồng ý cho Hám Sinh đi theo cũng chỉ vì hai ngàn đồng tiền vốn của cô đã giúp họ thuê được quầy hàng lớn.

Sau khi bọn họ mở quầy bán hàng được nửa năm, Đông Dạ Huy tìm được một nơi nhập hàng mới, chuyên

buôn hàng nhập từ nước ngoài, tuy thương hiệu không được rõ ràng nhưng chất lượng và kiểu dáng rất tốt. Hám Sinh biết được thì vui như mở hội, nảy ra ý định đầu tư thật lớn, vào lúc bọn họ đang bàn bạc chuẩn bị thuê một cửa hàng lớn hơn, Đông Dạ Huy bỗng nhiên mặc kệ, bỏ đi làm thuê cho người ta, anh đến làm tạp vụ trong một công ty thương mại, giúp người ta rót nước pha trà, đôi khi còn giúp họ sửa tài liệu, tiền lương một năm cũng chỉ được tám trăm, còn không đến một ngàn đồng.

Tuy rằng Đông Dạ Huy mở cửa hàng kiếm sống, nhưng tốt xấu gì cũng là một ông chủ, thu nhập một tháng cũng đến mấy ngàn đồng, chưa từng lỗ vốn, lại không bị ai quản thúc. Tiểu Ngũ không hiểu vì sao Đông Dạ Huy lại bỏ mặc mọi chuyện không lo, anh ta từng đi tìm Đông Dạ Huy hy vọng kéo anh quay lại.

Lúc ấy bọn họ ngồi uống bia tán gẫu, khí thế ngất trời. Sau đó Tiểu Ngũ uống đến ngất ngưỡng, Đông Dạ Huy càng uống lại càng tỉnh, cuối cùng anh nói với Tiểu Ngũ “Tiểu Ngũ, tôi không thể cứ cả đời lẩn lộn như bây giờ, tôi muốn thành công, sống thật tốt, tốt hơn bất cứ người nào. Tôi đi làm việc vất vả cho người ta có thể học này học nọ, sau này tôi muốn tự mình mở công ty.”

Tiểu Ngũ đang say, mắt lơ đãng mơ màng nhìn thấy ánh mắt Đông Dạ Huy như có ngọn lửa rực cháy, anh ta uốn lưỡi hỏi anh “Mở một công ty cần tiền vốn, cửa hàng của chúng ta bây giờ bán đi cũng chỉ được đến một hai vạn đồng là cùng.” Đông Dạ Huy không trả lời, anh cúi đầu uống hết chai rượu, nhìn xa xăm, ngọn lửa tham vọng trong mắt càng lúc càng lớn.

Không lâu sau đó Đông Dạ Huy bỗng nhiên tìm Hám Sinh xác định rõ ràng quan hệ giữa bọn họ, hai người bên nhau như hình với bóng giống như một đôi yêu nhau thật sự, sau này Hám Sinh trộm tiền lương lão của mẹ, một số tiết kiệm năm mươi vạn đồng đưa hết cho Đông Dạ Huy, Đông Dạ Huy trong vòng một tháng đã tự thành lập công ty của riêng mình, Hám Sinh là đại diện pháp lý, Tiểu Ngũ là nhân viên tài vụ.

Hám Sinh trộm tiền của mẹ không dám về nhà, đúng lúc có thể quang minh chính đại ở cùng nhà với Đông Dạ Huy. Hai năm đó, bọn họ có động lực của tuổi thanh xuân, Đông Dạ Huy cũng có đầu óc nhanh nhạy, ngày càng nỗ lực nỗ lực.

Trong cuộc sống sung túc ấy, nếu nói đến thứ Đông Dạ Huy không vừa ý nhất thì chính là Hám Sinh. Hám Sinh vốn là cô gái gốc nghèo, là đại diện về mặt pháp lý của công ty nên cô cũng được coi như giám đốc, cô luôn nghĩ Đông Dạ Huy là bạn trai của cô nên rất vinh dự, gặp ai cũng khoe, khiến Đông Dạ Huy rơi vào rắc rối, bạn bè của anh ai ai cũng nói anh dựa vào phụ nữ làm giàu, khiến anh chẳng ngóc đầu lên được. Sau đó Hám Sinh lúc nào cũng nhắc đến chuyện trộm tiền của mẹ trước mặt anh, rằng trong lòng cô rất dằn vặt, sợ rằng cả đời này cũng không dám về gặp mẹ. Mặc dù cô nói chuyện này trước mặt anh không phải để quản lý anh, nhưng lúc nào cô cũng nhắc đến, tuy trong lòng anh hiểu được cô chỉ thích đùa giỡn, nhưng nó khiến anh lúc nào cũng phải nhớ đến ơn huệ của cô, vốn đã không có tình cảm thật lòng, ở bên nhau trong thời gian dài khiến anh thấy rất phiền chán.

Sau đó tình hình thay đổi bất ngờ, dù sao năm đó bọn họ cũng chỉ mới đang tuổi thanh niên, làm việc hơi hấp tấp, nền móng không vững vàng, khiến đối thủ sinh ý ngăn chặn đường phát triển, B là thành phố dưới chân thiên tử, bất cứ ở đâu cũng có thể thấy nhân viên nhà nước, hơn nữa vào thời gian ấy, có người nào mở công ty thương mại mà không làm giả sổ sách tài chính, đương nhiên những kẻ có thực lực muốn chơi bọn họ không khó, cũng may Đông Dạ Huy thường ngày biết đối nhân xử thế, đến gần thời điểm đó có người tiết lộ cho anh chút tin tức, nhưng tình hình lúc ấy đã không thể cứu vãn được nữa.

Đông Dạ Huy trở về thương lượng với Tiểu Ngũ, lúc đấy bọn họ đều biết công ty khó giữ được, chuyện sổ sách trong công ty bị điều tra ra nhất định bọn họ sẽ vào tù, cả hai đang bàn bạc trong văn phòng về vấn đề mấu chốt thấy có người ngoảnh nghiêng bên ngoài liền dừng lại không hé răng nói nửa câu, ai nảy lập tức ăn ý chia nhau mang sổ sách tài chính đi tiêu hủy. Bọn họ trở mắt nhìn Hám Sinh bị bắt vào tù, việc duy nhất bọn họ làm là đứng trước tòa án chối sạch tội trạng, đổ mọi chuyện đều do Hám Sinh làm, là Hám Sinh trốn lậu thuế, Hám Sinh là đại diện pháp lý, là giám đốc nên tất cả mọi chuyện trong công ty đều do cô quyết định. Mà Hám Sinh không có ai thuê luật sư cho cô, chính cô cũng thành thật nhận tội, Tiểu Ngũ thường ngày rất ghét Hám Sinh, từ nhỏ tới lớn anh ta và Đông Dạ Huy âm thầm tính kế lừa gạt cô, nhưng sau sự kiện Hám Sinh bị bắt vào tù đến rất nhiều năm sau, bọn họ không bao giờ nhắc đến người tên là Hám Sinh nữa.

Đông Dạ Huy không có nhiều tình cảm với Hám Sinh, chỉ rất áy náy, mười mấy năm bên nhau thứ duy nhất

khiến anh khắc sâu trong trí nhớ là bóng dáng khom người của Hám Sinh khi đứng trước tòa, vài lần trả lời thẩm vấn của tòa án cô không hề ngắt đầu, từ đầu tới cuối cũng chẳng trực tiếp nói với anh câu nào. Trong trí nhớ của Đông Dạ Huy dường như đó là lần đầu tiên cô có thể đứng yên lặng trong một thời gian dài như vậy, cũng chỉ có bóng lưng khom khom kia của cô mới khiến cho anh thật sự đau lòng một lần duy nhất, nhưng đó cũng chỉ là cảm xúc nhất thời.

Cả cuộc đời Đông Dạ Huy giẫm đạp lên một người phụ nữ mà sống, hết lợi dụng rồi lại phản bội cô, không chỉ có như vậy, nhiều năm nay anh chỉ muốn qua lại với những kẻ tiền tài danh dự sạch sẽ, rõ ràng coi như mọi chuyện kết thúc, đã quên khoảng thời gian khó khăn của chính mình, nhưng tóm lại trong lòng vẫn còn sót lại một chút lương tâm, trải qua khoảng thời gian ấy như cái gai đâm vào lưng anh.

Đông Dạ Huy tự nhận mình là người quả quyết, trong thâm tâm cũng biết có nợ thì phải trả, thật ra trong lòng anh vẫn không ưa Hám Sinh, cho đến bây giờ chưa từng để ý nhiều đến cô, nhưng cảm giác mang nợ người khác đến chính bản thân còn cảm thấy đáng khinh. Muốn trả nợ cũng không phải nói là làm được, những điều mà anh nợ nếu có ghi ra không biết tốn bao nhiêu giấy bút, thật ra mà nói anh làm như vậy cũng chỉ mong bản thân có thể thoải mái hơn mà thôi.

Đông Dạ Huy ngồi lại trong màn đêm suy nghĩ về những chuyện đã qua, dần dần khép lại tia sáng trong mắt, tồn công tồn sức suy nghĩ nhiều như vậy cuối cùng vẫn mơ hồ trong quá khứ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thay đổi giọng văn một chút, nghỉ ngơi một ngày mai, ngày kia tiếp tục.

4. Chương 4

Đông Dạ Huy vừa tỉnh lại thì sắc trời cũng đã sáng rõ, lũ trẻ con như lại có sức sống mới, sáng sớm đã cãi nhau ầm ĩ.

Đông Dạ Huy cũng bị tiếng tranh cãi ồn ào này làm tỉnh giấc, đêm qua ngồi trong căn phòng khách của nhà Hám Sinh không biết mơ màng ngủ quên từ lúc nào. Đêm hôm khuya khoắt lại ngồi trên chiếc sofa cứng nhắc, nhưng do quá mệt mỏi, suy nghĩ miên man một lúc rồi gục trên sofa ngủ một đêm.

Đông Dạ Huy nhìn đồng hồ thì đã quá tám giờ. Đầu óc anh bình thường luôn sáng sủa, tỉnh táo, liền nhớ ra sáng nay có cuộc họp quan trọng. Anh đứng dậy, ngó đầu vào phòng ngủ thấy Hám Sinh vẫn còn ngủ ngon, vội vàng rón rén đi đến chiếc tủ đựng giày, thuận tay cầm lấy hai chiếc chìa khoá mở cửa đi ra ngoài. Tiếng khoá cửa phía sau anh vang lên hai tiếng “cùm cụp” khiến mí mắt người đang ngủ trong phòng hơi rung động, nhưng cuối cùng vẫn không mở ra.

Hơn mười phút sau cánh cửa lại bị đẩy ra lần nữa, Đông Dạ Huy xách theo một túi đựng đồ ăn sáng nhẹ nhàng bước vào trong, anh bắt đầu đặt từng món lên chiếc bàn trà, đoạn quay đầu nhìn thấy Hám Sinh vẫn ngủ yên trong tư thế cũ, không còn chuyện gì, anh yên lặng theo lối cũ đi ra, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa.

Bây giờ là giờ cao điểm, xe cộ đi lại rất đông, Đông Dạ Huy bắt một chiếc taxi đến công ty, trên đường đi anh gọi điện cho trợ lý, bảo anh ta cho người đến đưa chiếc xe hôm qua anh bỏ lại ven đường về, nhân tiện dặn anh ta nếu anh không kịp đến công ty thì hoãn cuộc họp sáng nay, sắp xếp công việc đâu ra đấy anh mới thấy an tâm.

Trên đường đi quả nhiên gặp tắc đường, lúc đến cửa công ty đã muộn giờ họp, anh vội vã lên lầu, trợ lý Đặng Huy đã đứng ở cửa thang máy chờ anh từ bao giờ, bắt gặp hình ảnh quần áo trên người anh nhăn nhúm như rau khô, không nhận được trưng ra vẻ giận mình.

Đông Dạ Huy không nói nhiều với anh ta, bước nhanh vào văn phòng của mình, cũng chẳng quay đầu, chỉ nói “Chuẩn bị cho tôi một bộ quần áo, tôi muốn tắm qua, báo với mọi người hai mươi phút sau sẽ họp.”

Thời gian Đặng Huy đi theo Đông Dạ Huy cũng không ngắn, hiểu rõ tính tình anh, chạy vài bước đến giúp anh mở cửa văn phòng, lúc hai người đang chuẩn bị bước vào, cánh cửa đối diện đồng thời mở ra, một người

đàn ông cao lớn từ trong đi ra, thấy bộ dạng này của Đông Dạ Huy cũng không khỏi kinh ngạc liền đi tới hỏi “Dạ Huy, cậu làm cái gì vậy, sao lại ăn mặc thế này?”

Hai người đang muốn vào cửa lại bị ngăn lại, Đặng Huy đang mở cửa vội quay lại chào hỏi một câu “Đỗ Tổng.”

Đỗ Tổng chính là Tiểu Ngũ năm đó, chẳng qua bây giờ chẳng có mấy người còn gọi anh ta như vậy. Anh ta gật đầu với Đặng Huy, xem như đáp lễ, Đặng Huy vào bên trong, Đông Dạ Huy vẫn đứng ngoài nhìn Đỗ Thành chăm chăm, dừng lại một chút rồi cũng xoay người đi vào văn phòng, Đỗ Thành hiểu được ngụ ý của anh nên cũng theo vào trong.

Vào trong văn phòng, Đông Dạ Huy đi thẳng đến phòng nghỉ công vụ, Đặng Huy đã chuẩn bị cho anh một bộ quần áo. Anh bước vào trong, đứng cạnh giường bắt đầu cởi áo, lúc thay quần bông nhớ ra, lấy hai chiếc chìa khoá từ bên trong túi quần đưa cho Đặng Huy “Đánh cho tôi một bộ mới.”

Đặng Huy vừa nhìn đã biết đó là chìa khoá cửa, kiểu dáng đã cũ như vậy vốn Đông Dạ Huy chẳng bao giờ cầm trong tay, anh ta hơi tò mò nhưng cũng không thể hiện ra mặt, không nói gì cất vào trong túi, đúng lúc này Đỗ Thành bước vào, Đặng Huy biết hai người nhất định có việc cần nói, chào một tiếng rồi đi ra.

Đỗ Thành vừa vào đã tìm một chỗ ngồi rồi hỏi Đông Dạ Huy “Tối qua cậu đi đâu mà lại thành thế này?”

Đông Dạ Huy xoay người cởi giày, một lát sau mới nhỏ giọng nói “Tiểu Ngũ, Hám Sinh đã ra tù. Hôm qua tôi đi đón cô ấy!”

Không khí trong phòng đột ngột đầy áp lực, Đỗ Thành dờ người ra, Đông Dạ Huy cúi thắt lưng, âm thanh va chạm bông dưng nghe vô cùng trong trẻo.

Đỗ Thành vội vàng nói “Tôi không muốn gặp cô ấy.” Sau lại hốt hoảng, không rõ ý tứ cảm xúc mà chỉ thấy anh ta cười yếu ớt rồi đứng dậy đi ra ngoài “Trước kia cô ấy còn gọi tôi là anh Ngũ, mấy năm nay tôi không muốn nhớ đến, nhưng tại sao càng lâu lại càng nhớ rõ ràng như vậy, thật ra không phải cô ấy không tốt, trước đây lúc sống cùng...”

Cuối cùng Đỗ Thành bị anh nhốt ngoài cửa, bàn tay Đông Dạ Huy đặt lên chiếc thắt lưng nửa ngày không nhúc nhích, chờ đến khi Đỗ Thành ra khỏi phòng một lúc anh mới cởi quần, lỏa thể bước vào phòng tắm.

Sửa soạn xong xuôi, Đông Dạ Huy đi đến phòng họp, hôm nay họp tổng kết kinh doanh nửa đầu năm của tập đoàn, bọn họ đã mất công chuẩn bị từ rất lâu, những người phụ trách quản lý các công ty con đều được triệu tập tham dự, ai được thăng chức, ai bị giáng chức, ai bị chuyển công tác đều được công bố trong cuộc họp này. Anh ăn vận gọn gàng, khuôn mặt sáng sủa, dáng vẻ phong lưu, vóc người lại cao, cả một thân không chèn vào đâu được. Đặng Huy đi phía trước dẫn đường, giúp anh đẩy cánh cửa lớn nặng nề của phòng họp, những người bên trong ai nấy đều không ngoan đứng dậy.

Sau khi bước vào Đông Dạ Huy cố ý lướt qua vị trí của phó tổng giám đốc Đỗ Thành, lúc ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt Đỗ Thành hiện lên nét vững vàng, ánh mắt thâm trầm, giống hệt trước đây. Xét cho cùng, bọn họ thuộc cùng một loại người, hơn ai hết, bọn họ đều hiểu lựa chọn năm đó quan trọng thế nào trong cuộc đời cả hai, Đông Dạ Huy quay mặt bước thẳng đến vị trí chủ trì cuộc họp.

Hôm nay bọn họ bắt đầu quan điểm, năm năm trước bọn họ thoát khỏi chuyện ấy lại quay lại làm ăn. Cầm số tiền vốn đã chuyển đi kia bắt đầu đầu tư bất động sản, năm đó là thời kỳ hoàng kim của bất động sản, bọn họ dùng tiền hối lộ một lượt, giữ một lượng đất lớn trong tay một thời gian dài mới bán qua tay cho người khác, một hai năm sau đã tích lũy được số của cải khá lớn, cũng tạo dựng được nền tảng vững vàng.

Mấy năm nay Đông Dạ Huy không ngừng cố gắng, có nhiều tiền, được mở rộng tầm mắt, dã tâm và tham vọng càng lớn hơn. Anh chưa từng nghỉ ngơi, cảm thấy được coi như đại gia mới nổi chưa đủ. Trong lúc giới bất động sản đang vào thời kỳ hưng thịnh nhất anh lại chuyển hướng sang nghiên cứu mỹ phẩm thiên nhiên. Có con mắt kinh doanh độc đáo, cũng là người sành sỏi lối đời, lại thêm tuổi trẻ liều lĩnh cùng tham vọng của cái vật chất cuộn cuộn như sóng trào, không tìm được người nào đầu tư, anh tự bỏ tiền túi xây dựng một cơ sở nhỏ sản xuất mỹ phẩm thiên nhiên, bắt đầu gây được danh tiếng. Mới ổn định một thời gian anh lại để ý đến ngành năng lượng bảo vệ môi trường, năm trước anh đã bắt đầu đầu tư cho nhà máy phát điện bằng sức gió ở Mông Cổ, năm nay lại nhận thầu đến tám mươi công trình. Bây giờ trong tay anh

có nhiều tiền cũng có nhiều hạng mục, nghiêm nhiên trở thành lão đại trong ngành thương mại của thành phố B, lại là một lão đại anh tuấn trẻ tuổi.

Đông Dạ Huy từng bước từng bước phát triển thần tốc, mà Tiểu Ngũ, cũng chính là cái người được gọi là Đỗ Tổng bây giờ cũng không bị hạ thấp trước anh. Đỗ Thành không có dã tâm lớn như Đông Dạ Huy, anh ta là một người trầm ổn, vừa có tiền vừa có địa vị, phẩm hạnh lại tốt, dường như chẳng thiếu thứ gì, nghiêm nhiên cũng được coi là tầng lớp giàu có thượng lưu. Đông Dạ Huy chỉ tin tưởng đúng một mình anh ta, hai người hỗ trợ lẫn nhau, một kẻ quan hệ xã giao bên ngoài, một người quản lý nội bộ công ty, hợp tác rất ăn ý, không ai nhường ai. Đứng ở vị trí hôm nay nhìn lại, không còn hình ảnh hai thiếu niên liều lĩnh lỗ mãng tranh giành trong chợ đêm năm xưa, bọn họ bây giờ đều đã thay da đổi thịt biến thành những người hoàn toàn khác.

Cuộc họp kéo dài suốt một ngày cũng kết thúc, Đông Dạ Huy chạm mặt Đỗ Thành ở cửa phòng họp. Đỗ Thành có chuyện muốn nói, Đông Dạ Huy nhìn ra, nhưng anh không nói gì cũng không hỏi, chỉ vòng qua người anh ta trở lại văn phòng. Hai chiếc chìa khoá anh dặn Đặng Huy đi đánh thêm đã được đặt trên mặt bàn làm việc, anh cầm chìa khoá đi xuống dưới lầu.

Ra khỏi công ty, Đông Dạ Huy lái xe đến quán cơm mua một đồng hồ ăn đồng gói cẩn thận, sau đó quay xe lái thẳng đến nhà Hám Sinh. Lúc anh bước vào cửa trời đã nhá nhem tối, trong phòng chỉ mở chiếc cửa sổ lớn, gió mang theo luồng hơi nóng phả vào căn phòng. Mấy bộ quần áo phơi ngoài ban công bay bay trong gió, còn có rèm cửa sổ, ga trải giường hình chữ nhật, mấy tấm nệm giường, trong phòng còn vương mùi bột giặt quần áo.

Hám Sinh ngồi ôm đầu gối, bỗng thấy Đông Dạ Huy dùng chìa khoá mở cửa vào nhà, vẻ mặt không khỏi kinh ngạc, nhưng vẻ kinh ngạc cũng chỉ nán lại trên khuôn mặt cô trong giây lát, sau đó cô lại quay mặt về TV trước mắt, trong TV phát ra âm thanh bình bình bang bang vui nhộn của một trận đấu bóng bàn.

Hám Sinh ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng đưa qua đưa lại, cô mặc chiếc áo đồng phục trung học, áo sơ mi kiểu thủy thủ màu trắng và chiếc quần đùi, bộ quần áo đã không mặc từ lâu trở nên rộng thùng thình không ngừng lắt phất, Đông Dạ Huy có chút ngẩn ngơ, bộ quần áo cô đang mặc khiến anh nhớ về quãng thời gian mười năm trước, nhưng nhìn Hám Sinh giờ này lại không thể nào tìm được bóng dáng của cô năm đó. Hám Sinh của hôm nay rất gầy, khuôn mặt cô trước kia mũm mĩm tròn vo khiến ngũ quan không rõ nét giờ đã hóa xương xương gầy gầy, đôi mắt có vẻ to hơn, ngay chiếc mũi cũng đầy đặn hơn, nhìn cô thanh tú hơn rất nhiều. Từ lúc gặp lại đến giờ cô luôn giữ thái độ trầm mặc, động tác đi lại cũng thông thả chậm rãi. Thì ra Hám Sinh mập mạp, Hám Sinh ngu ngốc ưa mạo hiểm, Hám Sinh suốt ngày gọi anh “Đông Dạ Huy”, Hám Sinh luôn khiến anh chán ghét... đã không còn nữa.

Đông Dạ Huy không nói câu nào đem túi đồ ăn đặt xuống bàn trà. Anh ngồi xuống, nhìn Hám Sinh đang ngồi bên cạnh, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác nghi ngờ, anh còn rất trẻ, rất hiếm khi anh nhớ về một người nào đó, nhưng Hám Sinh gắn liền với cuộc đời anh trong một quãng thời gian dài, mỗi bước ngoặt trong cuộc đời anh đều liên quan đến cô, anh phát hiện bây giờ anh đang thương hại cô, thương hại nhưng lại không thể làm gì.

Tuy không gian tĩnh mịch lúc này bị khuấy động bởi tiếng cười nói náo nhiệt phát ra từ TV nhưng không khí căng thẳng không vì thế mà được phá vỡ. Hám Sinh nhìn chằm chằm vào TV không nói lời nào, như không hề quan tâm đến chuyện trong nhà xuất hiện thêm một người. Đông Dạ Huy nhìn cô chăm chú hồi lâu mới cất tiếng nói “Hám Sinh, muộn rồi, ăn cơm tối thôi.” Nói xong anh đứng dậy bước vào bếp lấy bát đũa đặt xuống bàn rồi soạn thức ăn ra.

Đông Dạ Huy bày xong thức ăn liền xoay người muốn gọi Hám Sinh, Hám Sinh lúc này đã quay người xỏ dép, đứng dậy đi vào bếp. Một lát sau cô bưng ra một bát mì, vẫn là mì trứng cà chua giống ngày hôm qua, cô bưng chiếc bát trong tay rất cẩn thận rồi lại ngồi xuống chiếc ghế bập bênh, chậm rãi ăn từng miếng.

Đông Dạ Huy vẫn ngồi trên sofa nhìn Hám Sinh một lúc, anh im lặng nhìn Hám Sinh thông thả ăn xong lại bê bát mì rồi mang vào bếp rửa xong xuôi mới trở ra ngồi xuống xích đu, không chớp mắt xem TV, từ đầu đến cuối không liếc mắt nhìn Đông Dạ Huy lấy một cái. Anh cũng ngồi yên không nói gì, dường như chẳng hề bận tâm, nhìn Hám Sinh nằm đó dựa lưng trên chiếc ghế không ngừng đung đưa, anh cầm lấy bát đũa trước mặt bắt đầu ăn.

Đông Dạ Huy ăn no, trước mặt vẫn còn nhiều thức ăn, anh thu dọn toàn bộ mang vào phòng bếp vứt xuống thùng rác, lúc đổ đồ ăn thừa còn thấy đồ ăn sáng nay anh mua đã nằm yên vị trong đó. Anh chỉ hơi sững sốt, sau đó vẫn giữ nguyên vẻ mặt thu dọn rác mang ra ngoài cửa rồi trở lại rửa bát, lau rửa vệ sinh sạch sẽ phòng bếp.

Hám Sinh vẫn xem TV, Đông Dạ Huy quét tước vệ sinh xong xuôi đâu đấy liền đi ra ngồi xuống bên cô, cần phòng lại chìm trong không khí yên lặng ngượng ngập.

Đến chín giờ rưỡi tối, Hám Sinh rút cuộc cũng đứng dậy, cô đi tới đi lui ra ban công thu quần áo, chần ga, nệm giường rồi mang trở vào. Nhìn cô chạy đi chạy lại, Đông Dạ Huy không nỡ ngồi nhìn liền đứng lên giúp cô. Anh nhớ rõ trước đây mỗi lần rảnh rỗi Hám Sinh cũng thích mang chần nệm ra phơi nắng, cô nói phơi chần dưới mặt trời sẽ có mùi vị của nắng, ngủ sẽ ấm áp và thoải mái hơn. Chỉ có điều lúc đó Hám Sinh không lơ anh đi như thế này, ngược lại mỗi khi cô làm việc gì cũng làm như vô tình làm anh chú ý, để cho anh nhận thấy cô hiền lành, lúc ấy anh chỉ cảm thấy chán ghét những hành động kiểu đó của cô, nhưng vì muốn dỗ cô vui nên lúc nào anh cũng tươi cười. Bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy chán ghét như trước, nhưng hai loại chán ghét này lại khác xa nhau. Trước đây anh hoàn toàn không ưa cô, bây giờ là không muốn nhớ lại, mà Hám Sinh lại không ngừng khiến anh vô thức nhớ đến những chuyện cũ.

Đông Dạ Huy đắm chìm trong loại cảm xúc mơ hồ không thể hiểu được, tâm trạng của anh cũng lập tức trở nên không vui, không muốn lại nhìn thấy ánh mắt của Hám Sinh. Hám Sinh từ đầu đến giờ vẫn chẳng đưa mắt nhìn anh một cái, cô dọn dẹp xong hai chiếc giường trong phòng ngủ rồi vào phòng tắm tắm rửa, lúc ra lại đi thẳng về phòng ngủ của mẹ cô rồi ngủ, lúc vào cũng chẳng đóng cửa, dường như từ trước tới giờ trong nhà vẫn chỉ có một mình cô.

Đông Dạ Huy lại ngồi một mình trong đêm dài, anh ngồi rất lâu vẫn thấy Hám Sinh ở bên trong không có động tĩnh gì. Cuối cùng anh đứng lên, đóng cửa nhưng không tắt TV, sau đó anh đứng giữa phòng khách một lát mới đi đến phòng ngủ nhìn vào trong, Hám Sinh vẫn ngủ yên trên giường, vẫn giữ nguyên cái tư thế ngủ từ ngày hôm qua. Chiếc giường ngày hôm qua chỉ có một chiếc dất nay đã được kê nệm gối đầy đủ, ở đầu giường còn đặt một chiếc ga trải giường.

Đông Dạ Huy nhìn chiếc giường kia một lát, cuối cùng anh quay người đi vào phòng tắm, tắm qua loa một lượt, lúc đi ra áo ngủ cũng không mặc, chỉ mặc độc một chiếc quần lót đi vào phòng ngủ, nằm xuống chiếc giường còn lại, lúc đặt đầu xuống gối rút cuộc vẫn không nhận được than nhẹ một tiếng.

Trong hoàn cảnh lúc này, Đông Dạ Huy cũng cảm thấy khó xử. Anh biết Hám Sinh nhất định rất hận anh, nhưng anh không biết cô muốn điều gì cũng không biết cô muốn làm gì. Mấy chuyện giết người phóng hỏa, trả thù gì đó, bằng vào hiểu biết của anh về Hám Sinh thì cô nhất định không có đầu óc cũng không có dũng khí để làm. Cô có thay đổi thể nào cũng không vượt ngoài phạm vi của quy luật tự nhiên mà bỗng nhiên trở nên thông minh trí tuệ được, đáng về ngu ngốc e dè này của Hám Sinh cũng khiến anh sinh ra chán ghét.

5. Chương 5

Mấy ngày sau đó Đông Dạ Huy không về qua nhà mình lần nào, cứ tan làm lại đến nhà Hám Sinh, mà tình trạng giữa bọn họ vẫn không có chút tiến triển nào dù chỉ là một phần ít ỏi. Hám Sinh vẫn không mở miệng nói chuyện, đối với việc Đông Dạ Huy ra vào nhà mình cô không phản đối cũng chẳng đưa mắt nhìn anh lần nào, cô như tự cô lập trong không gian riêng của mình, không ra ngoài, không giao lưu với bất kì ai.

Thời tiết nóng như đổ lửa, nhất là trong căn nhà đã cũ kỹ này của Hám Sinh, ban ngày phơi dưới nắng, đêm đến biến thành cái lò nung, hôm nào qua đêm ở đây cả người Đông Dạ Huy cũng vã mồ hôi như tắm, đồ ăn mỗi ngày anh mang đến Hám Sinh chưa từng động đến, từ khi về khu phố nhỏ này cô chưa từng bước chân ra khỏi cửa nhà nửa bước.

Đông Dạ Huy không hiểu Hám Sinh muốn sống như vậy bao lâu nữa, cũng không biết khi nào Hám Sinh mới mở miệng nói chuyện với anh, càng không biết khi nào bọn họ mới có thể làm rõ ràng mọi chuyện. Hám Sinh muốn gì anh cũng có thể cho cô, chỉ cần cô chịu nói ra. Anh biết nhất định sẽ có ngày Hám Sinh chịu mở miệng, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nhưng anh còn có cuộc sống của riêng mình, nếu mọi chuyện cứ diễn ra thế này anh không biết mình sẽ kiên trì thêm được bao lâu.

Hôm nay là cuối tuần, buổi sáng Đông Dạ Huy làm việc ở công ty, đến giữa trưa Đỗ Thành đẩy cửa bước vào, hai người ngồi bàn vài chuyện công việc lật vặt, nhưng chuyện quan trọng nhất lại chưa nhắc đến, Đỗ Thành không có ý muốn đi, Đông Dạ Huy biết anh ta muốn nói gì nhưng cũng không thúc giục, ngồi đó chờ Đỗ Thành lên tiếng.

Mấy năm nay Đỗ Thành càng ngày càng trở nên trầm ổn, cơ thể cao lớn khoác lên bộ âu phục, càng tăng thêm phần nội hàm, chín chắn. Anh ta ngồi trên chiếc ghế dựa bên cạnh Đông Dạ Huy tán vài chuyện nhạ nhẽ, cuối cùng cũng đi vào việc chính “Hôm nay Nhâm Tĩnh hỏi tôi dạo gần đây cậu bận việc gì đấy?”

Mấy năm này tâm tư của Đỗ Thành đã trở nên mềm dẻo, những chuyện anh ta muốn hỏi Đông Dạ Huy luôn mượn cớ người khác nhờ ra để hỏi. Nhâm Tĩnh là bạn gái chính thức của Đông Dạ Huy, cô ấy hành nghề luật sư, ban đầu công tác ở viện kiểm sát, sau chuyển đến làm luật sư cố vấn về mặt pháp luật cho công ty của Đông Dạ Huy, bây giờ hai người cùng làm chung một công ty.

Đông Dạ Huy vẫn thận trọng tựa vào chiếc ghế giám đốc “Mấy ngày nay tôi vẫn ở chỗ Hám Sinh.” Mí mắt anh rủ xuống, nhẹ nhàng bâng quơ đáp lại câu hỏi của Đỗ Thành.

Dường như khi nhắc đến Hám Sinh cả hai người bọn họ đều không thấy thoải mái, cả hai yên lặng một lát, Đỗ Thành đưa mắt nhìn đi chỗ khác rồi hỏi một câu “Dạ Huy, chuyện của Hám Sinh rốt cuộc cậu định thế nào?”

Đông Dạ Huy vẫn giữ nguyên điệu bộ kia, anh nhìn xuống dưới chân mình, nói một cách chậm rãi “Xem cô ấy muốn gì, cô ấy muốn gì tôi đều cho cô ấy!”

Đỗ Thành quay mặt lại, nhìn Đông Dạ Huy một lát, lúc mở miệng ra lần nữa, giọng nói của anh ta khó tránh khỏi có chút thành khẩn “Dạ Huy, quên chuyện đó đi, từ trước tới giờ cô ấy và chúng ta chưa từng đi cùng đường, cậu cho cô ấy ít tiền, sắp xếp cho cô ấy một cuộc sống tốt, chúng ta còn có cuộc sống của mình. Như vậy coi như là trả nợ cho cô ấy.”

Cảm giác bất lực lan tràn trong cơ thể Đông Dạ Huy, Hám Sinh khiến anh thực sự cảm thấy mệt mỏi, anh nhú mày yếu ớt nói với Đỗ Thành “Tôi biết rồi.”

Hai người ngồi lặng lẽ, đối mặt với Hám Sinh bọn họ đều cảm thấy xấu hổ cùng bất lực. Sau khi Đỗ Thành đi ra ngoài, Đông Dạ Huy ngồi lại trong văn phòng đến tận lúc tan tầm.

Hết giờ làm việc, Đông Dạ Huy do dự một chút rồi bấm máy gọi điện cho Nhâm Tĩnh, trong điện thoại vừa vang lên hai tiếng chuông đầu bên kia đã nghe máy “Chào anh.” Từ đầu bên kia vang lên giọng nữ nhẹ nhàng mà từ tốn, mang theo sự thanh thản, ôn hòa xoa dịu lòng người.

“Hôm nay cuối tuần, tối nay ra ngoài ăn cơm được không?”

“Được, em vừa tan ca, gặp anh dưới tầng.”

“Được.” Đông Dạ Huy ngắt điện thoại rồi thở dài một hơi.

Lái xe từ gara ra ngoài, Đông Dạ Huy chờ ở trước cửa công ty. Nhâm Tĩnh là cô gái có rất nhiều ưu điểm, luôn đúng giờ, công tư phân biệt rõ ràng, biết đối nhân xử thế, làm việc thẳng thắn gọn gàng, là một cô gái thành thị hiện đại điển hình, cũng là hình mẫu phụ nữ lý tưởng trong lòng Đông Dạ Huy. Anh không phải người có nhiều nhu cầu, có thể nói anh không mấy quan tâm đến chuyện này, quan hệ giữa hai người theo khuôn phép rất rõ ràng, anh cùng với người bạn gái Nhâm Tĩnh này trên cơ bản chỉ sống chung chứ không hơn.

Đợi không quá năm phút, Đông Dạ Huy vừa quay đầu đã thấy Nhâm Tĩnh từ công ty đi ra, cô ấy luôn đúng hẹn, cho dù lúc nổi giận sẽ để người khác phải chờ nhưng thường thường không để người ta phải đợi quá

lâu, cẩn thận và đúng giờ là hai phẩm chất tốt nhất của Nhâm Tĩnh. Giờ cô đang sai bước đến chỗ anh, chiếc quần lụa mỏng trên người phất phơ nhẹ nhàng.

Đông Dạ Huy bước ra mở cửa xe giúp cô, Nhâm Tĩnh nhanh nhẹn lên xe, cười rạng rỡ với anh. Thật lòng mà nói Nhâm Tĩnh không hề xinh đẹp, trán rộng, miệng rộng, nhưng khi kết hợp trên khuôn mặt lại không mang vẻ khó coi, cả người Nhâm Tĩnh cũng toát lên khí chất tự tin, chính điều này che phủ hết những khuyết điểm của cô ấy.

Nhâm Tĩnh ngồi vào chỗ rồi quay đầu cười, trêu ghẹo Đông Dạ Huy “Hi! Lâu lắm không gặp.” Đông Dạ Huy cười cười trước câu nói có phần giễu cợt này, anh không trả lời, cúi đầu nhấn ga lái xe đi.

Xe dừng tại một nhà hàng cơm Tây. Nhâm Tĩnh luôn thích hưởng thụ tại những nơi sang trọng bậc nhất. Cảnh vật bên trong nhà hàng có chút huyền ảo, từng đóa hoa mai trôi biếng nhác trên mặt nước lặn tẩn gợn sóng, kỳ thật cảnh đẹp trước mắt còn tuyệt hơn mùi vị món ăn trong miệng.

Nhâm Tĩnh rất chú ý giữ dáng, bữa tối thường ăn rất ít. Cô ấy sớm kết thúc phần ăn của mình rồi ngồi chống cằm ngắm nhìn Đông Dạ Huy. Đông Dạ Huy biết khi Nhâm Tĩnh ngồi tư thế này là báo hiệu có chuyện muốn nói với anh, anh nhanh chóng xử lý nốt mấy món ăn trước mặt, cầm giấy ăn lau khô miệng, đồng thời cất tiếng mở đầu câu chuyện “Nói đi, em muốn hỏi anh chuyện gì?”

Nhâm Tĩnh vẫn cười mỉm nhìn anh “Dạo gần đây anh bận gì, tại sao ngay cả buổi tối gọi điện thoại anh cũng tắt máy?”

Với thân phận và địa vị của Đông Dạ Huy hôm nay, anh đã sớm biết cách vận dụng kỹ xảo nói chuyện thẳng thắn thành thật thế nào cho tốt, anh nhẹ nhàng cười với Nhâm Tĩnh, “Một người bạn cũ của anh hai ngày trước mới ra tù, gần đây anh đang thu xếp cho người bạn ấy.”

Trong tiếng Trung Quốc, ngôi thứ ba “người bạn ấy” không biểu đạt quan hệ nam nữ, câu nói có vẻ thành thật này của Đông Dạ Huy lại có thể tạo cho người ta cảm giác an tâm, Nhâm Tĩnh tự nhiên cho rằng người vừa ra tù là đàn ông, nét mặt thoáng hiện lo lắng “Anh gặp rắc rối à?”

Đông Dạ Huy vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, lắc đầu “Em không cần để ý chuyện này, anh sẽ tự mình xử lý.”

Nhâm Tĩnh là cô gái từng trải trong cái xã hội này, cô ấy biết người đàn ông cô ấy chọn không có bằng cấp chính quy, cũng không phải con nhà gia thế, những thành tựu ngày nay của anh đều do tự mình phấn đấu mới có. Nhâm Tĩnh hiểu rằng một người trải qua gian khó để vươn tới thành công nhất định không muốn để lộ cho người ngoài quá khứ của mình, bởi những chuyện trong quá khứ ấy có lẽ chẳng có gì huy hoàng đáng tự hào, người đàn ông này đã không muốn nói, nếu cô ấy tiếp tục gắng hỏi chỉ kéo căng quan hệ giữa hai người mà thôi.

Chỉ cần những chuyện này đã không ảnh hưởng đến tình cảm giữa bọn họ, Nhâm Tĩnh sẽ không hỏi lại, chuyện này cứ thế trôi qua.

Hai người ngồi bên chiếc bàn thủy tinh uống nước, Nhâm Tĩnh suy nghĩ vòng vo một hồi, rồi xoay người kéo ghế dịch đến gần rồi tựa vào Đông Dạ Huy, vừa nói chuyện vừa cười tươi, hơi pha chút ngượng ngùng “Dạ Huy, chúng ta ở bên nhau đã hai năm rồi.”

Đông Dạ Huy thích hành động mờ ám nho nhỏ này của Nhâm Tĩnh, anh biết cô ấy không phải cố tình tỏ vẻ gì. Nhìn bên ngoài Nhâm Tĩnh là một cô gái kiên cường, nhưng khi đứng trước người đàn ông của mình cô ấy luôn mềm mại, dịu dàng, khi có ước ao, yêu cầu lại thêm chút nhũn nhặn. Anh biết Nhâm Tĩnh có điều muốn nói, anh vui vẻ cười, tỏ vẻ như thế nào cũng được chỉ “Ừ” một tiếng, kiên nhẫn chờ xem cô ấy muốn nói gì.

“Anh không nghĩ đến chuyện kết hôn sao?” Khi Nhâm Tĩnh nói ra những lời này không còn sự ngượng ngùng lúc này, trong lời nói đã có chút cứng rắn “Người ta nói rằng, thời gian yêu đương dài nhất chính là hai năm rưỡi, qua giai đoạn này, đã đến lúc kết hôn rồi. Em có một người bạn, cô ấy và bạn trai yêu nhau đã mười năm, vài năm đầu cô ấy vẫn còn trẻ trung xinh đẹp thì không sao, nhưng khi đã qua ba mươi tuổi bắt đầu nảy sinh lo lắng đối với người đàn ông của mình, người đàn ông kia cũng không nhắc đến chuyện kết hôn, cô ấy lại không dám hỏi, cô ấy sợ nói ra lại chia tay, cô ấy cứ lo được lo mất như vậy, trong lòng em cũng

cảm thấy sợ hãi, em năm nay cũng đã hai mươi tám, em không muốn giống cô ấy.” Những lời Nhâm Tĩnh nói là lời tự đáy lòng, cô ấy lớn hơn Đông Dạ Huy một tuổi, tuy là con nhà gia thế, thuộc hàng trăm anh thế phiệt, có trụ cột vững chắc, nhưng dù là con vua mà lỡ thì thì cũng chỉ là gái ế mà thôi. Đông Dạ Huy lại còn trẻ, anh có thể chờ được, nhưng Nhâm Tĩnh thì đã không chờ được nữa.

Khuôn mặt Nhâm Tĩnh thoáng hiện vẻ sầu não, Đông Dạ Huy giật mình nhận ra, cô ấy không phải đang cầu hôn mà đang bức hôn anh. Đông Dạ Huy ngậy người một lúc, anh đã từng nghĩ nếu Hám Sinh muốn tình cảm của anh, anh sẽ kết hôn với cô. Đông Dạ Huy ở chung với Nhâm Tĩnh đã hơn hai năm, quan hệ giữa bọn họ thủy chung vẫn nhàn nhạt, không phát sinh tình cảm mãnh liệt, cũng không thấy tình yêu sâu đậm, cũng có thể nói anh trời sinh bản tính bạc tình, tất cả mọi người trên thế giới này không ai có thể ràng buộc được anh.

Nhâm Tĩnh hơi hơi cúi đầu, vẻn môi thể hiện sự không vui, ánh mắt yên tĩnh lộ ra vẻ đau thương. Đông Dạ Huy nhớ đến Hám Sinh, Hám Sinh trong khối óc anh cũng là bóng dáng này, cô là một người đáng thương thực sự, luôn cúi đầu rất thấp, nét u ám tang thương trong mắt không cách nào tan. Kết hôn rồi sống nửa đời người cùng một người như vậy, anh thừa nhận bản thân mình chắc chắn không chấp thuận, Đỗ Thành nói đúng, Hám Sinh và bọn họ không phải người có thể đi chung một con đường, chẳng qua chỉ là bọn họ nợ cô, nếu không, ... Anh khép nửa mắt, âm thanh trở nên rất lạnh lẽo “Được.” Lúc anh nói câu này, trong lòng như vang lên âm thanh sụp đổ ầm ầm.

Nhâm Tĩnh ngẩng đầu lên, trong nháy mắt khuôn mặt đã nở rộ như hoa, Nhâm Tĩnh biết anh đã đồng ý rồi. Nhìn nụ cười như tỏa nắng của người phụ nữ trước mặt, Đông Dạ Huy biết anh đã không lựa chọn sai, một người phụ nữ hoàn mỹ như vậy nhất định sẽ giúp ích cho tương lai của anh, điều này bất quá đối với anh cũng chỉ là một sự lựa chọn, cũng như bất cứ lựa chọn bình thường nào mà thôi.

Ăn cơm xong Nhâm Tĩnh rất vui, khoác tay Đông Dạ Huy rời khỏi nhà hàng, gặp ai cô ấy cũng mỉm cười. Lúc đó Nhâm Tĩnh cảm thấy một loại hạnh phúc đang ngấm vậy tay chào đón mình.

Đông Dạ Huy không đưa Nhâm Tĩnh về, anh nói với cô ấy còn phải đến chăm sóc bạn cũ, Nhâm Tĩnh là người hiểu biết nên đương nhiên thả anh đi.

Hai người chia tay nhau trước cửa nhà hàng, Đông Dạ Huy nhìn đồng hồ đã bảy giờ hơn, lại lái xe đến nhà hàng mua đồ ăn về đến chỗ Hám Sinh. Anh biết số phận của đồng hồ ăn anh mua về cuối cùng cũng sẽ bị quăng vào thùng rác, nhưng anh vẫn phải mua, cứ như chỉ cần anh bỏ một lần, thì những lần đồ ăn anh mua về trước kia sẽ trở nên vô nghĩa.

Lúc bước vào cửa Hám Sinh vẫn ngồi cuộn mình trên chiếc ghế xích đu xem TV, Đông Dạ Huy vào cửa cô cũng không thèm quay đầu nhìn lấy một lần. Dem đồ ăn đặt lên bàn trà, Đông Dạ Huy vẫn cố gắng bắt chuyện với Hám Sinh “Hám Sinh, em ăn tối chưa? Nếu chưa thì ăn chút đi.”

Hám Sinh đương nhiên không trả lời anh, Đông Dạ Huy ngồi trên sofa nhìn cô, lần nào anh đến cô cũng đang xem TV, nhưng anh cảm thấy thật ra Hám Sinh không hề xem TV, cô chỉ đang ngắm người mà thôi, TV chỉ bật mỗi kênh đó, người ta chiếu cái gì, cô liền xem cái đó chứ chưa từng chuyển kênh.

Ngơ ngác nhìn một lát, Đông Dạ Huy đi đến ngồi xổm dưới chân Hám Sinh, chậm rãi mở miệng “Hám Sinh, tại sao em không nói gì, trò chuyện với tôi một chút đi.”

Hám Sinh vẫn ôm hai đầu gối, ánh mắt nhìn về phía trước không hề lay động.

“Em hận tôi, tôi nợ em, tôi biết, nhưng em phải nói chuyện với tôi, tôi mới biết nên làm thế nào để em được thoải mái.”

“Hám Sinh, nếu em hận tôi, cứ dùng hết sức mà hận đi, nếu không bản thân em cũng chẳng thấy dễ chịu, còn tôi nợ em cũng khổ sở theo em.”

“Hám Sinh, chúng ta để cho bản thân sống dễ chịu được không?”

“Hám Sinh, tôi cho em một khoản tiền đủ cho em sống dư giả cả đời, sắp xếp cho em ra nước ngoài, người nước ngoài không có tư tưởng bảo thủ như nước ta, em thay đổi hoàn cảnh sống, nói không chừng tâm trạng sẽ tốt hơn. Con người luôn tiến về phía trước, em đồng ý rồi, chúng ta thanh toán hết nợ luôn một lần được không?”

Hám Sinh vẫn yên lặng giữ nguyên tư thế kia, chỉ có điều các đầu ngón tay ôm trên đầu gối của cô càng ngày càng siết chặt, móng tay hoàn toàn biến thành màu trắng, cuối cùng cô cũng mở miệng “Đây, là, nhà, tôi.”

Âm thanh phát ra từ miệng Hám Sinh cứng ngắt như mỗi lần nói ra một từ đều khiến cô khổ sở. Đây là lần đầu tiên sau năm năm Đông Dạ Huy mới nghe thấy giọng nói của Hám Sinh, cô không nói liền mạch mà tách ra thành từng chữ như muốn nhấn mạnh. Không hiểu tại sao anh bỗng nhiên nhớ tới nhiều năm trước, khi bọn họ sống cùng nhau, Hám Sinh thường ở trong bếp gọi anh “Đông Dạ Huy, ăn cơm.” Năm ấy thời tiết cũng nóng bức như bây giờ, giọng nói của Hám Sinh khiến cho quần áo anh từ trong ra ngoài đều dính mồ hôi ẩm ướt, càng khiến anh cảm thấy chán ghét. Chuyện cũ dường như đang diễn ra ngay trước mắt anh, khuôn mặt Hám Sinh đầy mồ hôi, chiếc tạp dề buộc trên bụng cô lộ ra cả ngấn mỡ, cô bưng bát canh từ bếp đi ra, hướng về chỗ anh mở to miệng “Nhanh lên nào, ăn cơm.”

Khuôn mặt to tròn, ánh mắt ngu ngốc của Hám Sinh ngày trước cùng ánh mắt tràn ngập nỗi buồn của Hám Sinh bây giờ tựa như đang nhập vào nhau, Đông Dạ Huy chợt cảm thấy chua xót. Không thể được, anh đã hạ quyết tâm, nếu cứ tiếp tục như vậy, Hám Sinh nhất định sẽ khiến công sức tích lũy nửa đời của anh sụp đổ, anh xoa xoa bàn tay Hám Sinh, giọng nói trở nên khàn khàn “Hám Sinh, tôi muốn kết hôn, em đi đi, em đi rồi tất cả mọi người đều được giải thoát, cả tôi và em”

Nước mắt lăn dài trên má Hám Sinh, cô rốt cuộc không kiềm chế được mà khóc, cô đã từng chút từng chút bị người đàn ông trước mặt này dần dần đến đường cùng, anh ta vẫn còn có thể giẫm thêm một chân lên thân cô như vậy?

Sự phẫn nộ ẩn chứa trong mắt Hám Sinh dường như đã lên đến đỉnh điểm, cô muốn gào thét để thỏa nỗi tức giận và đau thương trong lòng, nhưng thói quen đã dưỡng thành nhiều năm qua, cô không kêu không gào, thậm chí cũng không mở miệng. Tiếng khóc trong cổ họng bị cô cố gắng kìm nén, cuối cùng cũng chỉ phát ra vài tiếng thút thít, so với tiếng hét gào chói tai lại càng thêm vẻ tuyệt vọng.

Đông Dạ Huy ngửa đầu cứng rắn nói một câu cuối cùng “Hám Sinh, em không nói gì, tôi coi như em đã đồng ý.” Nói ra câu này, anh biết mình rất vô liêm sỉ, nhưng cả đời này anh đã vô liêm sỉ với Hám Sinh, anh bước ra khỏi cửa, một thân tây trang vẫn chỉnh tề như trước. Là anh nợ Hám Sinh, anh sẽ đem cô chôn ở trong lòng, người khác mãi mãi cũng không thể động đến nơi này, bao gồm cả Hám Sinh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thứ sáu này phát cho ba vạn, không biết được chưa, ai! Muốn cái mạng già này sao.

6. Chương 6

Một đêm hôm ấy Đông Dạ Huy vẫn ngủ lại nhà cô, căn phòng vẫn nóng như lò nung, anh lăn lộn trên chiếc giường nhỏ khiến một mảng giường ướt đầm mồ hôi, rốt cuộc cuối cùng cũng dần dần đi vào giấc ngủ.

Lúc Đông Dạ Huy mơ màng cảm nhận được có người đang nhìn anh, anh nghĩ hẳn là mình đang nằm mơ, bởi vì tuy rằng anh đang ngủ nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của người đang nhìn trộm mình không có sự khinh bỉ, không có ý công kích hằn học, mà nó dịu dàng như âu yếm, như đang đầy lưu luyến chẳng muốn buông tay, ẩn chứa một loại cảm xúc đau thương khó tả.

Đông Dạ Huy có thể cảm nhận được cảm xúc của người đang nhìn anh, cho nên anh càng chắc chắn rằng mình đang mơ mà thôi. Có ai có thể nhìn anh bằng ánh mắt đau buồn bi thương đến thế. Đông Dạ Huy mở to mắt từ trong mơ, xung quanh tối đen như mực, ánh trăng mờ mờ tỏ tỏ tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt trong không gian hiện ra khuôn mặt ngập tràn nước mắt của Hám Sinh, thì ra là Hám Sinh đang nhìn anh, anh nghĩ như thế nhưng thật ra anh không hề bắt ngờ.

Bỗng nhiên một cơn gió lớn thổi vào, rèm cửa sổ bị thổi bay phấp phật. Đông Dạ Huy đột nhiên bừng tỉnh, chiếc giường nhỏ trong phòng rộng tuếch chẳng hề có bóng dáng của Hám Sinh, thì ra là anh nằm mơ thật.

Đông Dạ Huy quay người xuống giường, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, trong lòng cũng tự nhiên sinh ra bức bối.

Ngày hôm sau Đông Dạ Huy dậy thật sớm, bầu trời sáng sớm mùa hè quang đãng, mới năm sáu giờ sáng mặt trời đã lên mà sương mù cũng tan. Anh nhân lúc trời còn chưa sáng rõ vội vào phòng ngủ của Hám Sinh, lục tìm chiếc tủ năm ngăn lấy ra chứng minh thư của cô, anh vốn biết rõ thói quen để đồ của Hám Sinh.

Không hỏi mà lấy thì cũng coi như ăn trộm, lúc Đông Dạ Huy lục tìm chứng minh thư, anh quay lưng về phía giường ngủ của Hám Sinh. Trên giường không có động tĩnh gì, dường như ngay cả hơi thở cũng không có. Đông Dạ Huy cảm thấy sau lưng anh như có lửa đốt, anh biết Hám Sinh đã tỉnh, cả đời này anh đã làm không biết bao nhiêu chuyện hèn hạ với Hám Sinh, những chuyện anh nợ cô anh không trả nổi, cũng chẳng dám ngẩng mặt nhìn cô, chỉ có thể đưa cô đi thật xa mà thôi.

Bọn họ lúc này chẳng khác gì đi vào ngõ cụt, Đông Dạ Huy không hiểu rốt cuộc vì sao anh phải đi đến nước này.

Anh cố gắng bình tĩnh bước ra khỏi nhà, lúc anh đóng cửa nhà tiếng khóa cửa vang lên “cùm cụp” khiến Đông Dạ Huy không khỏi chùng xuống. Từ giờ trở đi anh sẽ không cho phép bất cứ ai nhắc đến Hám Sinh trước mặt anh nữa. Ngày hôm ấy, anh không mua đồ ăn sáng mang về cho Hám Sinh.

Tối hôm đó anh dường như đã cắt đứt hoàn toàn quan hệ với Hám Sinh, hay nói cách khác anh đã vứt bỏ cô một cách triệt để. Chỉ nhìn thoáng qua Hám Sinh ở nơi đó cũng khiến Đông Dạ Huy khó chịu, chỉ cần nghĩ đến cô anh đã muốn tránh thật xa. Lấy được chứng minh thư của Hám Sinh anh liền giao cho Đặng Huy, anh biết Hám Sinh có tiền án nên không dễ làm hộ chiếu và visa, nhưng để Đặng Huy làm cho cô một chứng minh thư giả chẳng phải là xong rồi hay sao.

Không lâu sau Đỗ Thành cũng biết chuyện Đông Dạ Huy muốn đẩy Hám Sinh ra nước ngoài, anh ta còn ra sức giúp Đặng Huy, dường như anh ta cũng muốn đưa Hám Sinh đi thật nhanh. Đông Dạ Huy biết chuyện nhưng cũng chẳng nói gì, cái tên Hám Sinh đã thành cái gai cắm sâu trong lòng anh và Đỗ Thành, không ai trong hai người muốn khơi lên.

Nửa tháng sau hộ chiếu đã được làm xong. Trong khoảng thời gian ấy Đông Dạ Huy không hề đặt chân đến nhà Hám Sinh. Nửa tháng này cuộc sống của anh trở về đúng với quỹ đạo, đi làm rồi tan ca, ra ngoài xã giao, ngẫu nhiên có thể ngủ lại nhà Nhâm Tĩnh, làm việc nghiêm túc, nghỉ ngơi bình thường, không còn phải ngủ ở trong căn nhà nóng như cái lò nung kia nữa đêm phải tỉnh lại không biết bao nhiêu lần.

Đông Dạ Huy nhận được hộ chiếu ngay lập tức dặn dò Đặng Huy đặt vé máy bay, chuyển bay vào sáu giờ sáng, lấy được vé máy bay rồi, đêm hôm đó anh đến nhà Hám Sinh.

Đông Dạ Huy lái xe trên đường, bên ngoài cửa xe là thành phố xa hoa trụy lạc, lướt qua những bóng đèn nê ông khiến khuôn mặt anh chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng, sắc mặt anh trở nên thâm trầm. Đêm nay là đêm cuối cùng anh gặp lại Hám Sinh, mục đích chính của anh là tự mình nhìn cô lên máy bay.

Lúc đi ngang qua khu thương mại, không biết Đông Dạ Huy bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, chiếc Cayenne đã đi qua bỗng nhiên dừng lại quay đầu đi thẳng vào bãi đỗ xe trước cửa khu mua sắm.

Dọc khu phố sầm uất ngập tràn các loại biển hiệu trước các cửa hàng. Đông Dạ Huy mua cho Hám Sinh vài bộ quần áo, Canada là nước hàn đới, còn Hám Sinh ngay cả một bộ quần áo nên hôn cũng không có, anh muốn mua cho cô vài chiếc áo bành tô. Nhưng bây giờ đang là mùa hè nên chẳng biết có cửa hàng nào bán quần áo mùa đông hay không nữa.

Đang đứng trước một cửa hàng trang hoàng rực rỡ, Đông Dạ Huy phát hiện ra một cửa hàng bán quần áo mùa thu, anh vội đầu vào từng bộ quần áo trên giá xem số đo nào vừa với Hám Sinh sau đó xoay người đưa cho cô nhân viên bán hàng vẫn đi theo sau anh, dường như quần áo trên giá đã bị anh lấy sạch, rất nhanh sau đó số quần áo cô bán hàng phải cầm trên tay đã xếp cao thành một đống.

Ngày hôm ấy cửa hàng này tiếp đón một khách hàng vô cùng kỳ lạ. Anh ta có khuôn mặt đẹp trai, quần áo cũng là hàng hiệu cao cấp, cả người toát lên khí chất bức người. Anh ta mua gần hết số hàng mùa thu mà bọn họ mới nhập về, trong cả quá trình chọn đồ, điều bộ chăm chú, không hề nói dù chỉ một câu. Lúc

anh ta lấy quần áo trên giá xuống cô bán hàng nhận thấy tay anh ta run run, mỗi lần ngẩng mặt trong mắt như ngân ngấn nước, khiến cho người ta cảm nhận như anh ta sắp khóc đến nơi.

Tối hôm đó, người khách sếp ấy cuối cùng cũng xách đồng quần áo mùa thu anh ta chọn đến quầy thanh toán rồi cho vào ba chiếc va li, sau đó rời khỏi cửa hàng để lại vô số suy đoán, cũng khiến ấy cô bán hàng mơ mộng đến đỏ cả mặt.

Đông Dạ Huy kéo ba chiếc va li lớn đến nhà Hám Sinh ở tận tầng bốn, lúc vào cửa cả người đầy mồ hôi. Hám Sinh vẫn ngồi bó gối trên chiếc ghế bập bênh trong phòng khách, đối diện với chiếc TV, vẫn chẳng thèm liếc nhìn anh một cái.

Đông Dạ Huy kéo ba chiếc vali vào phòng khách, sau đó tiện tay đóng cửa lại. Anh ngồi xuống ghế sofa, thở hổn hển nặng nề, không ai nói với ai câu nào, im lìm trước sau như một.

Đến chín rưỡi, Hám Sinh đứng dậy, cô đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Đông Dạ Huy đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa, Đông Dạ Huy chỉ có thể nhìn chăm chăm vào khung cửa.

Hám Sinh bước ra từ phòng vệ sinh, lúc đi ngang qua ghế sofa Đông Dạ Huy bỗng nắm lấy cổ tay cô. Hám Sinh quay đầu, anh vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt cô, cup mắt nhìn đôi giày da dưới chân nói “Chuyến bay sáu giờ sáng ngày mai, phải dậy từ sớm.”

Hám Sinh im lặng, Đông Dạ Huy vẫn nắm chặt cổ tay cô, ngón tay cái vô thức đưa lên mặt vuốt vuốt “Em sẽ phải ngồi hai mươi tiếng trên máy bay, nhất định sẽ rất mệt, em có thể ngủ trên đó... Đến bên kia sẽ có luật sư đón em, anh ta là người Trung Quốc, anh ta sẽ sắp xếp ổn thỏa cho cuộc sống của em ở bên đó. Em không cần phải lo lắng gì cả, khu phố đó cũng là của người Trung Quốc... Tiền trong tài khoản của em tôi cũng nhờ chuyên gia giúp em tìm chỗ đầu tư, em sẽ không phải lo lắng đến chuyện tiền nong... Ở Canada rất lạnh, em nhớ mặc quần áo đầy đủ.” Đông Dạ Huy ngập ngừng nói, cuối cùng cũng chẳng nghĩ ra được gì nữa, một chữ cũng không nặn ra được, cổ tay Hám Sinh bị anh nắm chặt đến mức đỏ tấy lên.

Hám Sinh giãy khỏi bàn tay của anh, xỏ dép lê trở về phòng ngủ, vẫn không đóng cửa như mọi hôm, vừa vào phòng cô đã nằm xuống ngủ. Đông Dạ Huy bị bỏ lại phòng khách, một lúc lâu sau anh mới đưa hai tay ôm mặt, anh dùng sức vuốt mặt vài cái, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh tắm rửa, sau đó cũng đi ngủ.

Một mình nằm trên giường, không khí xung quanh có mùi bột giặt xen lẫn mùi nắng, đêm hôm đó Đông Dạ Huy lại nằm mơ. Anh cảm giác có người chạm vào tay anh, chạm rai vuốt ve từng ngón tay rồi đến mu bàn tay. Tựa như muốn níu kéo lại không dám chạm vào.

Trong không gian vắng lại tiếng thút thít nhỏ của một cô gái, như gần như xa, như có như không, nếu không nghe kỹ sẽ không nghe thấy gì. Người ấy vừa nhẹ nhàng cầm bàn tay anh vừa sợ hãi khóc nức nở, thanh âm ngập tràn sự lưu luyến. Tựa như đang cố hết sức mình kiềm giữ từng tiếng từng tiếng một, lại như vô cùng lưu luyến.

Tiếng khóc kia khiến Đông Dạ Huy cảm thấy rất khó chịu, khó chịu đến mức bưng bít. Mở mắt ra, căn phòng vẫn chìm trong bóng tối, chiếc giường trước mặt trống không, một cơn gió nhẹ thổi vào, rèm cửa sổ phất phơ yếu ớt.

Đông Dạ Huy trầm ngâm trong bóng đêm một lúc, cuối cùng chán chường lại ngã đầu xuống gối. Anh nâng một tay lên che mắt, một giọt nước mắt trào khỏi khóe mi, lăn xuống má rơi trên cánh tay lại không biết là nước mắt của ai.

Ngoài trời vẫn tối om, đèn phòng khách bỗng nhiên bật sáng. Đông Dạ Huy vẫn nằm trên giường không nhúc nhích nghe tiếng Hám Sinh rời khỏi giường. Cô đi đến phòng khách, bật đèn, im lặng một lát, sau đó tiếng mở túi giấy vang lên, rồi tiếng bước chân của Hám Sinh bước trở về.

Đông Dạ Huy biết Hám Sinh đã thấy bộ quần áo anh đặt trên mặt bàn trà, cô luôn hiểu anh muốn cô làm gì, anh lật người, ra sức vùi đầu vào gối.

Tiếng nước chảy trong phòng vệ sinh ngừng lại, Đông Dạ Huy quay người xuống giường, Mặc bộ quần áo của ngày hôm qua, đôi mắt khôi phục về vô cảm mà thâm trầm của mọi ngày, nhưng khuôn mặt lại như một đao phủ chờ giờ hành quyết, ngũ quan bị đè nén trở nên nghiêm nghị.

Lúc anh bước ra phòng khách cũng đúng lúc Hám Sinh từ phòng vệ sinh bước ra. Hai người lướt qua người nhau, anh nhìn Hám Sinh không chớp mắt. Cô đã thay bộ quần áo, quần dài ống loe phối với áo lụa cộc tay, dáng người cao dong dỏng, phảng phất hương vị của một cô gái dịu dàng mà phóng khoáng. Cô đi qua người Đông Dạ Huy đến sô pha ngồi xuống, ngơ ngác nhìn xuống bàn chân mình, cô ngồi yên lặng ở đó không nói gì.

Đông Dạ Huy rửa mặt xong đi ra, anh không cần nói gì, Hám Sinh đã tự động đứng lên, cầm trong tay một chiếc túi xách, bên trong có di ảnh của mẹ cô, lúc ra khỏi cửa cô chủ động kéo một chiếc vali.

Dưới sân trời không có lấy chút ánh sáng, bọn họ đón rạng đông trên đường cao tốc đến sân bay, thật không ngờ lần cuối cùng cô nhìn thấy ánh bình minh trên đất nước mình lại là ở trên đường cao tốc thế này. Dọc đường hai người ngồi trong xe không hề nói chuyện, Hám Sinh từ lúc lên xe chỉ nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, lặng lẽ nhìn thành phố nơi mình sinh ra và lớn lên bị để lại phía sau, thật không rõ ai mới là người bỏ rơi ai.

Sân bay hàng đầu của thành phố B dù sáng sớm mà đại sảnh vẫn đông như thường, nơi này dường như không bao giờ vắng bóng người. Bọn họ đến sớm mấy chục phút, gửi đồ, lại mất một chút thời gian làm thủ tục, cuối cùng còn lại hai mươi phút, hai người ngồi trong đại sảnh, ngồi rất gần nhau.

Cuối cùng, trong đại sảnh vang lên tiếng thông báo bằng tiếng Anh về việc bắt đầu kiểm tra thủ tục chuyến bay của Hám Sinh. Nhìn dòng người xếp thành hàng trước cửa vào phòng chờ, Đông Dạ Huy vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Anh biết Hám Sinh nhất định không rõ đi máy bay cần những thủ tục thế nào.

Đợi cho đoàn người kiểm tra thủ tục đã vào bên trong gần hết Đông Dạ Huy vẫn nhìn xuống đất nói “Hám Sinh, đi thôi, phải kiểm tra thủ tục.”

Chỉ còn vài người đứng trước cửa kiểm tra, trước mặt Hám Sinh cũng chỉ còn một người đang kiểm tra thủ tục, cuối cùng cũng đến lượt cô, bọn họ đứng trước vạch màu vàng, Đông Dạ Huy đứng bên cạnh Hám Sinh, mắt vẫn nhìn qua nơi khác rồi bỗng nhiên mở miệng “Hám Sinh, nếu bây giờ tôi quỳ xuống xin lỗi em ngay tại đây, em có thể quên đi những chuyện sai trái tôi từng làm với em được không? Chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

Giọng nói của anh không lớn, mơ hồ như không có thật, Hám Sinh không đành lòng được quay đầu lại, Đông Dạ Huy cách cô hai bước chân, trước mặt bao nhiêu người, quỳ xuống ngay trước mặt cô.

Người đàn ông này là người rất giữ thể diện, anh có bao nhiêu kiêu ngạo, anh có bao nhiêu ích kỷ, mấy năm nay ở trong tù Hám Sinh đã nhận thức chuyện này rất rõ ràng, vậy mà lúc này người đàn ông ích kỷ bạc tình kia lại vứt bỏ tất cả sự tôn nghiêm quỳ xuống trước mặt cô và nói “Chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?” Hám Sinh trừng mắt nhìn anh. Đại sảnh rộng lớn, những người đi qua đi lại đều dừng lại nhìn họ. Đứng trong không gian bao la cùng với ánh mắt của mọi người chú mục vào mình, đầu óc Hám Sinh đã có chút mơ hồ choáng váng.

Trong mắt Đông Dạ Huy có mấy tia sáng lấp lóe, Hám Sinh nhìn thẳng vào đôi mắt anh một lúc lâu, phản ứng của cô vẫn chậm chạp, môi cô run run. Đông Dạ Huy vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn cô chăm chú, ngay lúc Hám Sinh chuẩn bị mở miệng, chẳng chờ cho Hám Sinh kịp nói những lời trong miệng thành tiếng, anh nhẹ nhàng nâng chân phải, thoải mái đứng lên, sau khi đứng dậy anh còn thuận tay phải búi bụi bám trên đầu gối, dáng vẻ ung dung thoải mái.

Đông Dạ Huy đứng trước mặt Hám Sinh nói “Hám Sinh, tôi biết em không quên được những chuyện đó, chuyện của chúng ta đã không còn lỗi về, em hãy bảo trọng.”

Có lẽ đã trải qua đau khổ, thương tâm tột cùng, Hám Sinh ngược lại không hề có một tia cảm xúc dao động nào, thật ra cô muốn nói cho người trước mắt biết rằng: Cô không tiếc năm năm trong tù, thứ khiến cô thất vọng chính là trong năm năm cô ở trong cái trại giam ấy anh không hề đi thăm cô lấy một lần, cô không màng việc anh lợi dụng cô, thứ khiến cô sợ hãi thực sự là bị người ta chán ghét và bỏ rơi.

Trái tim trong lồng ngực Hám Sinh như bị đè nặng đến trào máu, mới vừa rồi trong mắt cô còn thoáng hiện lên một tia hy vọng, nhưng lúc này cô hoàn toàn thất vọng, vừa rồi người đàn ông này quỳ xuống trước mặt cô cũng chính là vứt bỏ cô một cách triệt để nhất, hoàn thiện nhất. Đông Dạ Huy quỳ xuống, không phải là quỳ cho Hám Sinh, mà là quỳ cho chính bản thân anh, có như vậy sau này khi nhớ đến chuyện ngày hôm

nay, anh có thể tự nhủ rằng anh đã cố hết sức, chỉ do Hám Sinh đến cuối cùng vẫn không chịu tha thứ cho anh mà thôi.

Tuy Hám Sinh rất ngốc, có thể cô không hiểu người khác, nhưng cô đã đi guốc trong bụng Đông Dạ Huy.

Tinh thần chịu thêm đả kích, Hám Sinh gần như chết lặng, cô máy móc quay người đi vào cửa kiểm tra, động tác có phần khó nhọc đưa vé kiểm tra, sau đó từ từ đi về phía trước, về mặt ngăn ngõ, không hề quay đầu lại.

Đông Dạ Huy nhìn Hám Sinh đi vào, đến khi thấy cô khuất dạng sau cánh cửa anh mới xoay người quay đầu rời đi.

Bên ngoài sân bay mặt trời đã bắt đầu ló rạng, ở phía đường chân trời xa xa là một vùng mây thẫm sắc đỏ, vừa giống màu đỏ của máu lại vừa giống cảnh sắc của chốn bồng lai tiên cảnh. Một cơn gió ban mai thổi qua, mang theo không khí trong lành nhưng lại lạnh lẽo như băng. Đông Dạ Huy ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời rực rỡ đang lên ở đường chân trời, anh hít sâu một hơi, từ nay về sau, ở thành phố này sẽ không còn có người tên là Hám Sinh nữa.

Vĩnh biệt, Hám Sinh.

Hám Sinh đang ngồi trên máy bay, bỗng có tiếng trẻ con khóc nháo vang lên bên tai, cô đột ngột bừng tỉnh, ngỡ ngàng nhìn xung quanh mới phát hiện mình đang ngồi trong khoang hành khách, vây quanh cô là những con người mang chủng tộc xa lạ, gương mặt xa lạ, ngôn ngữ cũng xa lạ, trong lòng cô dâng lên cảm giác e ngại, người phụ nữ nước da ngăm đen ngồi bên cạnh đang dùng thứ tiếng nước ngoài lạ lẫm dỗ dành đứa con đang không ngừng khóc quấy trong lòng.

Hám Sinh suy nghĩ rất lung: Tại sao mình lại ở đây, mình đang đi đâu. Trong lúc cô đang cảm thấy mọi thứ thật hỗn loạn, bên tai cô chợt vang lên giọng nói của mẹ, không nghe rõ được bà nói gì, chỉ biết rằng bà đang nhắc đi nhắc lại một câu gì đó, khiến trong lòng người ta cảm thấy nôn nóng bất an.

Hám Sinh kiên định đứng lên khỏi chỗ ngồi, trong lòng cô không ngừng tự nhủ: Từ trước tới giờ tôi chưa từng tự quyết định chuyện gì, sự sắp đặt của các người cũng chưa từng cho tôi được sống vui vẻ.

Hám Sinh chạy đến cửa, một cô tiếp viên hàng không chặn trước mắt cô, giữ lấy tay cô nói với cô bằng ngôn ngữ mà cô không hiểu. Hám Sinh càng sợ hãi hơn, cô đẩy cánh tay của cô tiếp viên hàng không, thực mạng thoát khỏi khoang máy bay. Cô tiếp viên hàng không phía sau càng không ngừng gọi với theo, cô càng chạy nhanh hơn, giống như đang bị ma đuổi vậy.

Từ nay về sau, Hám Sinh sẽ biến mất thật sự khỏi thành phố B. Cô lên một chuyến bay khác, nơi cô đặt chân đến không phải là thành phố Toronto rộng lớn của đất nước Canada nữa.

Đông Dạ Huy trở lại công ty làm việc, đang trên hành lang đến văn phòng tình cờ gặp Đỗ Thành, Đỗ Thành hỏi anh “Cậu đưa cô ấy đi rồi?”

Đông Dạ Huy gật đầu “Ừm.”

Đông Dạ Huy vẫn tiếp tục đi về phía trước, trong giây phút đi qua người anh, Đỗ Thành cất giọng rất khẽ, không mặn không nhạt hỏi một câu “Hám Sinh, bây giờ trông thế nào?”

Đông Dạ Huy đang đi liền dừng lại một lát “Cô ấy rất gầy.”

Sau đó anh và Đỗ Thành lướt qua nhau, ánh nắng buổi sớm xuyên qua cửa kính hành lang, trùm lên hai người bọn họ kéo thành hai bóng người thật dài.

Trước giờ tan ca buổi chiều, Đỗ Thành cố ý tìm gặp Đông Dạ Huy hỏi xem anh đưa cho Hám Sinh bao nhiêu tiền, Đông Dạ Huy nói anh đưa cho hai vạn tệ, Đỗ Thành đưa cho Đông Dạ Huy một tờ chỉ phiếu, Đông Dạ Huy cầm lấy rồi chẳng nói gì, đặt vào góc sâu nhất trong ngăn kéo dưới bàn làm việc.

Ngày hôm sau hai công ty mà bọn họ vừa ký hợp đồng hợp tác liền cùng nhau dẫn đoàn sang Châu Âu, nơi có nhà máy điện chạy bằng sức gió để khảo sát.

7. Chương 7

Hám Sinh đi rồi, anh cũng đã cho cô đủ tiền để sống cả đời, Đông Dạ Huy cảm thấy bọn họ đã thanh toán xong, anh cảm thấy cuộc sống của anh đã khôi phục lại trạng thái bình thường vốn có. Hai tuần đi Châu Âu không khiến cho anh mệt mỏi, anh vẫn đi lại dạo quanh, tư thái đứng đắn nghiêm túc, khoác trên thân bộ quần áo được cắt may tinh xảo, trông càng anh tuấn bức người.

Nửa đêm mới xuống máy bay, Đông Dạ Huy không bị chuyện múi giờ chênh lệch ảnh hưởng, sáng thứ hai vẫn có mặt tại công ty đúng giờ. Anh rất mực coi trọng công ty mà mình đã khổ công gây dựng, cho dù bên ngoài có phần hắc hắc tiêu tụy, anh cũng chưa từng ý mình là tổng giám đốc thì có thể tự do đi sớm về muộn tùy thích.

Đi thẳng một mạch vào văn phòng, còn chưa kịp đặt cặp tài liệu xuống bàn, Đặng Huy đã đẩy cửa bước vào ngay phía sau. Đặng Huy cầm một phong bì trong tay, đứng sau lưng Đông Dạ Huy, không nói ngay lập tức mà dằng dặc có chút do dự. Đông Dạ Huy đặt cặp tài liệu lên bàn làm việc, xoay người nhìn anh ta đây nghi hoặc, mới sáng sớm ra không biết có chuyện gì gấp, anh chờ Đặng Huy mở miệng trước.

Nét mặt Đặng Huy lúc này hơi phức tạp và nghiêm trọng, cuối cùng anh ta nhẹ nhàng đặt chiếc phong bì màu trắng trước mặt Đông Dạ Huy “Một tuần trước, hãng hàng không bên Canada gửi bức thư này, lúc ấy anh vẫn đang ở Châu Âu, tôi nghĩ đây là việc tư nên tự mình làm chủ mà cất đi, muốn đợi anh trở về giải quyết.”

Đông Dạ Huy vừa nghe đến công ty hàng không Canada, không hề báo trước mà gân xanh nổi đầy trên trán, co rút kịch liệt khiến anh cảm thấy đau nhức. Anh nhìn chiếc phong bì trước mặt, dường như không muốn với tay chạm vào nó.

“Trong thư nói, hai tuần trước một chuyến máy bay khứ hồi trong hãng xuất phát từ thành phố B về Toronto gặp tai nạn trên Thái Bình Dương, trong số hành khách có tên của cô Mạc Hám Sinh, do lúc trước tôi lấy danh nghĩa công ty để đặt vé cho nên hãng hàng không đó gửi thư đến nhờ chúng ta liên hệ với người nhà của cô ấy.”

Đặng Huy chờ đợi nói xong, Đông Dạ Huy đứng chờ đợi ở đó nghe. Trong lúc Đặng Huy ngừng lại một lát, anh bỗng nhiên đi về phía trước từng bước từng bước, dường như anh vừa bị rút mất một thứ gì đó khỏi cơ thể. Anh đứng thẳng một cách khó nhọc, không thể không dùng tay chống lên chiếc bàn để chống đỡ, anh không ngừng thở ra hít vào, cổ họng như bị xé rách, mở miệng, lại không thể phát ra được tiếng nào, không thể phát ra dù chỉ một tiếng.

Đặng Huy nhìn Đông Dạ Huy sắp ngã xuống vội chạy nhanh đến đỡ anh từ phía sau, tưởng đỡ anh dậy mà lại không đỡ được.

Đặng Huy nâng Đông Dạ Huy đến ghế ngồi ổn thỏa, nhìn lại Đông Dạ Huy, chỉ thấy ánh mắt Đông Dạ Huy chú mục tại một điểm, mặt như mặt hồ không gợn sóng, ánh mắt vẫn chăm chăm vào một điểm hoàn toàn không có tiêu cự, Đặng Huy nhìn anh có phần cảm thấy sợ hãi.

Thật lâu sau Đông Dạ Huy mới yếu ớt lên tiếng dặn dò Đặng Huy “Cậu đi ra ngoài, khóa cửa lại, bất luận ai cũng không cho phép vào đây.” Đặng Huy đáp một tiếng, nhẹ nhàng đi ra ngoài đóng cửa lại.

Đông Dạ Huy ngồi trơ trong văn phòng cả một ngày, sau lưng là cửa sổ sát đất to kênh, ánh nắng hắt từ bên vai trái sang bên vai phải của anh, nhìn anh lúc này có thể cảm nhận được thời gian đã trôi qua bao lâu, phong bì của hãng hàng không trong tay đã tả tơi nhăn nhúm, rách tươm rách tướp, trong thư là lời xin lỗi, là lời tiếc nuối, là lời đau đớn, là lời chia buồn. Ai, là ai mới đúng là người có lỗi, ai, là ai mới đúng là người phải đau đớn tiếc nuối, ai, là ai cần một tờ giấy mỏng manh đến đây chia buồn, một tờ giấy mỏng tang mỏng tờ mà đòi tiền đưa một mạng người.

Đông Dạ Huy đóng cửa ngồi trong văn phòng cả một ngày, vài người quản lý cấp cao trong công ty cầm tài liệu tới tìm anh đều bị Đặng Huy mời về. Đến buổi chiều, rốt cục chuyện cũng đến tai Đỗ Thành, trong công ty này người duy nhất Đặng Huy không dám cản lại chính là Đỗ Thành.

Lúc Đỗ Thành bước vào phòng, Đông Dạ Huy ngồi sau bàn công tác nên bị khuất sáng, nhìn thoáng qua dường như vô cùng bình thường, nhưng không biết tại sao, anh ta lại cảm thấy căn phòng này tràn ngập sự tang thương, không khí như ngưng đọng lại, anh ta nghi ngờ chậm rãi đi đến trước mặt Đông Dạ Huy, đứng trước bàn làm việc lên tiếng “Cậu làm sao vậy?”

Đông Dạ Huy đang cúi đầu nhìn xuống mặt đất dưới chân, một lát sau mới rì rì ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía Đỗ Thành, nét mặt hoảng hốt mất hồn, Đỗ Thành giạt nẩy người, vội vàng hỏi “Xảy ra chuyện gì? Cậu làm sao thế này?”

Đông Dạ Huy tựa như không nhận ra Đỗ Thành, anh bình tĩnh nhìn anh ta thật lâu mới dùng hết lực nói “Hám Sinh đã chết.”

“Cái gì?!” Đỗ Thành không dám tin, thân mình lão đảo lùi về sau mấy bước, không chống đỡ nổi mà khuỵu xuống chiếc ghế dựa phía sau.

Đông Dạ Huy bất thành linh chồm lên trên bàn làm việc, đôi mắt đỏ quạch trừng trừng nhìn Đỗ Thành khàn khàn nói từng câu một “Hám Sinh chết rồi, chuyến máy bay cô ấy ngồi gặp tai nạn ở Thái Bình Dương, là chính tay tôi đưa cô ấy lên máy bay, chính mắt tôi nhìn cô ấy lên máy bay.” Đông Dạ Huy như kẻ thần kinh đang thời kì phát bệnh, giọng khàn đặc nhưng vẫn gào lên như xé rách cổ họng, không biết là đang nói nhảm hay nói cho Đỗ Thành nghe.

Đỗ Thành há hốc mồm, nhắm mắt lại, không gian trở lại im lìm, hai người ngồi đối diện, một loại cảm xúc khó tả bao trùm lên bọn họ. Ấy vậy ư? Dường như so với chuyện đó càng khiến người ta cảm thấy tội lỗi. Tiếc nuối chẳng? Dường như so với chuyện đó càng khiến người ta cảm thấy trống rỗng.

Đã rất nhiều năm Đỗ Thành không bao giờ cho phép mình nghĩ đến người tên là Hám Sinh kia, bởi vì cô khiến anh ta cảm thấy tội lỗi, người thông minh cũng có cách bảo vệ bản thân tốt nhất, sẽ không nhớ những việc vô dụng như thế, thật ra Đỗ Thành cũng không nhớ được nhiều chuyện cũ về Hám Sinh.

Nhưng Hám Sinh đã chết, tưởng chừng chỉ như nhận tin buồn của một người từng quen biết, nhưng lại khiến cho phần kí ức anh ta vốn giấu kỹ ở một góc nào đó nay bỗng nhiên hiện về.

Những ngày đó, lúc đưa anh ta một lon nước lạnh, Hám Sinh nhìn anh ta cười lấy lòng, lúc ở chợ đêm, Hám Sinh mặt đầy mồ hôi nhưng vẫn lớn tiếng rao hàng, lúc lấy trộm sổ tiết kiệm của mẹ đưa cho bọn họ, Hám Sinh hào phóng nói “Cầm đi.” Một Hám Sinh liêu lĩnh ngu ngốc. Lại nhớ ra hình ảnh cuối cùng trong ký ức là khi cô đứng chịu sự thẩm vấn của tòa án, một Hám Sinh cúi đầu nhận tội.

Một màn kí ức được vén lên giống như chiếc đèn kéo quân lần lượt tái hiện lại toàn bộ, xẹt qua trước mắt, lúc này Đỗ Thành nhớ về Hám Sinh, dường như đều là những điều tốt đẹp về cô, đứng ở góc độ khác, cũng là những lời nói đó hành động đó nhưng năm đó cảm nhận của anh ta về cô hoàn toàn bất đồng. Lúc này nhớ lại quãng thời gian mấy năm trước, anh ta không hiểu tại sao mình lại có thể ghét cay ghét đắng một người như Hám Sinh, cô chẳng qua chỉ khao khát được yêu thương, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mong được mọi người chú ý, anh ta cúi đầu mới nhận ra mình đang khóc, khôn khéo lời đời đến mức đao chỉ súng bắn sắc mặt vẫn như chẳng hề gì, tưởng như tuyến lệ đã không còn, thế nhưng lại vẫn có thể khóc, Đỗ Thành cảm thấy mờ mờ mịt mịt, thế nhưng càng khiến cho anh ta thêm đau khổ, Hám Sinh sao có thể chết? Hám Sinh sao có thể chết được cơ chứ?

Trái tim như bị chôn dưới mấy tấc đất, trái đất sẽ không vì thiếu vắng một người mà ngừng quay, bọn họ đều là đàn ông, là đàn ông thì phải đứng thẳng lưng, bọn họ vẫn còn cuộc sống của mình. Màn đêm dần buông xuống, mặt trời đã vùi mình phía dưới chân trời xa xa khiến cả vùng trời chìm vào màu đen thăm thẳm. Đỗ Thành đứng lên trước, anh ta thuận tay bật chiếc đèn trên bàn làm việc, nói với Đông Dạ Huy “Về thôi.” Bây giờ anh ta cũng không nghĩ được gì để nói với Đông Dạ Huy, bọn họ đều có lỗi, nhưng tội trạng Đông Dạ Huy chuốc lấy nghiêm trọng hơn gấp mấy lần so với anh ta, Đỗ Thành tự hỏi không biết chuyện này có phải vẫn có một chút may mắn hay không.

Đông Dạ Huy dường như cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều so với vừa rồi, lúc đứng lên ra về vẫn nhớ cầm chiếc cặp tài liệu trên bàn làm việc.

Hai người đi đến bãi đỗ xe đứng cạnh xe mình, Đông Dạ Huy từ trên văn phòng xuống đến đây vẫn cúi đầu không nói một câu, Đỗ Thành thấy anh không nói gì mà mở cửa lên xe, hơi lo lắng nên vội ngăn anh lại

“Cậu định đi đâu?”

Đồng Dạ Huy ngược đôi mắt lạnh lẽo như băng, tựa hồ suy nghĩ một lát mới trả lời được “Về nhà.”

Đỗ Thành thực sự hơi lo lắng cho tình hình lúc này của Đồng Dạ Huy, Đồng Dạ Huy vẫn là Đồng Dạ Huy, nhưng trong đôi mắt đã mất hết tinh thần, cả người mang vẻ sa sút kiệt quệ cùng hơi thở nặng nhọc như kẻ bại trận, anh ta mở miệng định nói về cùng nhau, nhưng nghĩ đến nếu bọn họ đi cùng nhau, ngoại trừ việc ngồi không cả buổi như chiều nay thì cũng chẳng được tích sự gì, bây giờ nếu đi cùng nhau bọn họ chỉ càng khiến cho người kia nhớ đến Hám Sinh, bởi bọn họ đối với Hám Sinh đều mang mặc cảm tội lỗi.

Đỗ Thành kéo cánh cửa xe của Đồng Dạ Huy, ngừng lại một lát, cuối cùng giúp anh đóng cửa xe, cách một lớp cửa kính dẫn dò “Cậu tự chăm sóc bản thân, chuyện hậu sự của Hám Sinh vẫn cần cậu lo liệu.” Đồng Dạ Huy gật đầu, lại cúi xuống khởi động động cơ, lái xe rời khỏi bãi đỗ xe.

Đồng Dạ Huy lái xe trên đường một cách vô định, thật ra anh không biết phải đi đâu, về nhà cũng chẳng qua là nói với Đỗ Thành như vậy, bởi Đỗ Thành ít nhất còn có nhà để về, trong nhà có già có trẻ, nhưng nhà của anh cũng chỉ là một căn phòng, trước kia anh không có cảm giác này, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện gì khiến mình phiền não tịch mịch, cũng chẳng biết đến cái gọi là lẻ loi cô độc, anh thích cảm giác đi một thân, về một mình vô cùng bình yên thanh tĩnh này. Nhưng hôm nay anh lại sợ, sợ căn phòng trống rỗng kia sẽ khiến anh không thể hít thở nổi.

Đồng Dạ Huy hòa mình vào dòng xe cộ đông đúc trong thành phố B, lái xe vô định trên đường, anh cố ý hạ cửa kính xuống thấp nhất có thể, không khí nóng rực bên ngoài phả vào người anh, bên tai còn có tiếng người tiếng xe náo nhiệt, như vậy dường như anh mới có thể dễ chịu hơn một chút.

Đồng Dạ Huy giờ này, đang cảm nhận được một loại hối hận, khổ sở không thể nói rõ, anh lâm vào một cảm xúc vô hình vô hạn, không thể hiểu được, cảm xúc ấy như rút cạn tất cả niềm vui trên đời này. Anh cảm giác được cái loại hư không trống rỗng vô biên vô bờ đó, anh lái xe một cách vô định trong thành phố rộng lớn này cũng chỉ mong muốn tìm được một thứ gì đó, nhưng cụ thể nó là cái gì, chính bản thân anh cũng không biết, hoặc có thể là anh biết, nhưng anh có tìm cũng không thể tìm được.

Chiếc Cayenne của Đồng Dạ Huy cuối cùng cũng dừng lại trước một căn nhà trong khu phố nhỏ. Khu phố này được xây dựng từ nhiều năm trước, quy hoạch không được tốt lắm, mấy công trình công cộng bên trong chỉ ở mức tạm chấp nhận được, bây giờ xem ra căn nhà kia vẫn còn ở trong khu phố nhỏ này, nhiều năm qua đi, dãy nhà cao tầng ở đây cũng khiến quang cảnh không còn như trước. Năm đầu tiên Đồng Dạ Huy mở văn phòng bất động sản đã mua hầu hết mấy căn nhà trong khu phố trước mặt, lúc mua căn nhà đầu tiên, năm ấy anh mới hai mươi tuổi, anh cùng Hám Sinh sống chung ở đây hai năm, Hám Sinh vừa bị bắt đi anh liền bán qua tay cho người khác.

Đồng Dạ Huy dừng xe đứng trước cửa căn nhà, ngẩng đầu nhìn cửa sổ trên tầng bốn vẫn còn sáng đèn, thứ ánh sáng vàng vọt xuyên qua lớp rèm lụa mỏng ngoài cửa sổ trong ngày hè khiến con người ta cảm giác nóng bức khó chịu, giống hệt như cảm giác của anh khi sống trong căn nhà kia năm đó.

Khi đó Hám Sinh luôn khiến anh cảm thấy chán ghét, cô rất béo, giọng nói của cô rất to, cô lúc nào cũng tìm cơ hội để khoe rằng anh là người đàn ông của cô với hàng xóm láng giềng, cô thô vụng, cô không có nội hàm, cô không chút nữ tính, nhưng cô luôn đợi anh về nhà, cô sẽ giặt quần áo, nấu cơm, thu dọn nhà cho anh, cô coi anh như người đàn ông của mình để hầu hạ chăm sóc anh, nhưng khi đó anh cảm thấy cô thật chướng tai gai mắt, vì lẽ gì mà khi đó bất kể lúc nào bất kể việc gì cô làm cũng không lọt vào mắt anh? Thật ra dạo ấy ban đêm anh thường không về nhà, ở bên ngoài có người phụ nữ khác, lúc ấy Hám Sinh có lẽ cũng biết, nhưng từng đêm từng đêm vẫn thấp đèn chờ anh trở về, chờ được anh về cũng chỉ cười mà không nói gì, thật ra Hám Sinh không hẳn là đứa ngốc, Đồng Dạ Huy nghĩ vậy.

Đồng Dạ Huy đem mặt vui vào cánh tay đang đặt trên vô lăng, thật lâu sau trong miệng anh phát ra tiếng nói trầm thấp “Hám Sinh.” Như đang than nhẹ bên môi, mang theo cảm tình uẩn chuyển vô hạn “Hám Sinh, em đến bây giờ vẫn trả thù tôi.” Khóe miệng Đồng Dạ Huy hé ra một nụ cười chua xót.

8. Chương 8

Cuối cùng Đông Dạ Huy vẫn về nhà, căn nhà rất rộng lớn, rất trống rỗng, màn đêm yên tĩnh đến nỗi ngay cả thở ra một hơi cũng có tiếng vọng trở lại. Anh ngã xuống sofa trong phòng khách, đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Anh không uống rượu, nhưng đã bắt đầu nghiện thuốc lá, miệng ngậm đầu lọc thuốc, dùng hơi thở hít vào để duy trì ngọn lửa, cứ như vậy chờ cho đến khi cháy đến gần đầu lọc, sau đó dúm xuống gạt tàn.

Nếu như cơ thể con người bỗng nhiên gặp phải ngoại thương nghiêm trọng, như gãy xương, hay không may bị dao cắt, thì lúc mới bị thương, cơ thể sẽ không cảm thấy đau đớn ngay lập tức, bởi vì dây thần kinh không thể lập tức kịp thời truyền thông tin đến đại não nhanh như vậy, phải qua một khoảng thời gian sau đó mới bắt đầu cảm nhận được sự đau đớn khổ sở. Đó là khi dây thần kinh bắt đầu truyền cảm giác đau đến đại não, cơn đau sẽ nhẹ nhàng chậm rãi phát tác, ban đầu là da của bạn, sau đó đến máu thịt của bạn, cuối cùng sẽ cơn đau đớn sẽ thấu đến tận xương cốt, vết thương của bạn nặng bao nhiêu, cơn đau sẽ dữ dội bấy nhiêu. Nhưng cơn đau thể xác chưa phải là thứ khiến bạn đau đớn nhất, bởi vì sau đó, vết thương sẽ lành lại, thứ khiến cho bạn khổ sở chính là miệng vết thương đã khép lại kia, bạn thấy nó đã lành lặn, nhưng mỗi khi trời đổ mưa dầm sẽ khiến bạn cảm thấy hơi đau nhức, nó không khiến bạn đau buốt khó chịu, nhưng sẽ tồn tại mãi mãi như một sự hiển nhiên, nó sẽ đi theo bạn cả đời, thậm chí khi bạn càng lớn tuổi thì sẽ càng nghiêm trọng hơn. Đông Dạ Huy nằm đó như một người đã chết, lúc này anh có thể cảm nhận một cách rõ ràng, những năm tháng trong tương lai của mình, loại đau đớn tuy nhẹ nhàng ấy sẽ dần vật khiến anh vô cùng đau khổ.

Đông Dạ Huy mở to mắt, những đồ gia dụng trong căn nhà đều có thiết kế rất đơn giản, được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp khiến cho khắp nơi đều ngập tràn không khí sạch sẽ. Căn nhà này anh tự mình thiết kế và sắp xếp đồ đạc, trước đây anh thật sự hài lòng hưởng thụ, nhưng lúc này xem ra chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Anh chợt quay người đứng lên từ sofa, ném chiếc gạt tàn đi, đến một cái liếc mắt anh cũng không thèm, vợ chìa khóa xe rồi vội vàng chạy ra khỏi cửa, nơi này thực sự có thể khiến cho anh phát điên lên mất.

Đông Dạ Huy lái xe đến “Kim Mê” vào lúc nửa đêm, “Kim Mê” là trung tâm giải trí hạng nhất của thành phố B. Nhìn vào bề ngoài mà nói thì đây là một hộp đêm, nhưng phương thức kinh doanh thì mèo chẳng giống mèo mà cáo cũng chẳng ra cáo. Những thứ như quầy bar, phòng karaoke, thậm chí phân thành các loại phòng tùy theo cấp của hội viên, nó đều hội tụ đủ cả, đương nhiên, so với vẻ bề ngoài cao cấp còn xa hoa hơn rất nhiều. Đông Dạ Huy cũng chính là ông chủ của một nửa nơi đây.

Đông Dạ Huy một mình chiếm một phòng bao lớn trong Kim Mê, sau đó kêu người phục vụ mang vào mấy chai rượu. Đông Dạ Huy có người ba chẳng khác gì ma men, anh cực kỳ kỳ lạ chuyện bia rượu, bình thường không bao giờ động đến. Anh biết người đã chết rồi, anh có đau đớn khổ sở tự dày vò tinh thần của mình cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng cũng chính vì biết người đó đã chết, đã chết rồi, đã chết chính lại còn chết mất xác, không còn lại gì nữa, cho nên mới khiến cho anh tuyệt vọng đến cùng cực, mới khiến cho anh chẳng quan tâm mà chỉ muốn hủy diệt cảm xúc của chính mình. Cuối cùng anh rốt cuộc đã được như mong muốn, uống nhiều đến mức bất tỉnh nhân sự.

Suýt chút nữa Đông Dạ Huy đã uống rượu đến chết trong phòng, sau đó lúc người phục vụ đến dọn dẹp mới nhận ra anh là ông chủ thứ hai, cũng không dám tùy tiện động đến anh, vội vàng chạy đi tìm người quản lý báo tin cho ông chủ lớn.

Lại nói đến chuyện một kẻ làm ăn đứng đắn như Đông Dạ Huy làm sao có thể chiếm đến một nửa cổ phần của Kim Mê, sở dĩ nguyên nhân chính là do ông chủ chính thức ở đây. Ông chủ lớn của Kim Mê tên Cố Bắc, Cố Bắc là ông trời con, ba của anh ta là một quan chức có máu mặt, Đông Dạ Huy có thể được lên được đến địa vị như ngày hôm nay là do khoảng thời gian trước đây đi theo ba anh ta.

Ba Cố Bắc tên Cố Trường Thanh, thời gian ấy Đông Dạ Huy chỉ có mấy giao dịch quanh quẩn trong giới bất động sản, cùng lắm chỉ được coi như một đại gia mới nổi trong ngành đầu tư bất động sản mà thôi. Lúc ấy Cố Trường Thanh vẫn còn là Cục trưởng cục quy hoạch của thành phố B, tuy là quan lớn nhưng trong tay lại không có thực quyền. Lúc ấy Đông Dạ Huy và ông ta chỉ có bắt tay ăn cánh với nhau, có chút giao tình nhưng không thực sâu sắc.

Năm ấy công việc của Đông Dạ Huy là buôn đi bán lại, hầu hết thời gian là ngồi trên bàn rượu vừa vui chơi giải trí vừa nói chuyện làm ăn. Ở trên bàn rượu Đông Dạ Huy luôn yếu thế, anh không chạm vào rượu, cùng lắm chỉ uống một chút bia, nhất định không uống rượu, mỗi lúc uống rượu xã giao đều do Đỗ Thành gánh hết. Có một lần mời tất cả các quan chức lớn nhỏ trong Cục quy hoạch đi ăn cơm, trong đó có một người nói rằng anh ta đã mời rượu hai ba lần, Đông Dạ Huy không nên để anh ta phải mất mặt. Sau đó mấy người cũng hòa theo, khiến cho sắc mặt Đông Dạ Huy trở nên trắng bệch, trong khi mọi người nháo nhào tranh nhau nói, Cố Trường Thanh mở miệng nói một câu không nặng không nhẹ giúp anh giải vây “Cậu ta xấp xỉ tuổi con trai tôi, đều gọi các cậu là bậc cha chú, các cậu việc gì phải làm khó một tiểu bối?”

Chính là nhờ câu nói kia của Cố Trường Thanh đem anh so với con của ông ta khiến cho Đông Dạ Huy có chút tình cảm với ông ta. Một thời gian sau Cố Trường Thanh xảy ra chuyện, cả nhà đều bị bắt đi tù, bấy giờ Cố Trường Thanh như “Cây đổ bầy khi tan”, chẳng một ai dám giúp ông ta. Đông Dạ Huy phần lớn là xuất phát từ cảm tình lúc trước đối với ông ta, cũng một phần do đầu óc của kẻ đầu tư, anh là người nhìn việc nhìn người rất chuẩn, trực giác cho rằng Cố Trường Thanh sẽ không dễ dàng sụp đổ như vậy, lúc rảnh rỗi thường đến thăm ông ta, mua cho ông ta vài đồ dùng cần thiết trong cuộc sống.

Lúc Đông Dạ Huy đi thăm Cố Trường Thanh cũng thuận tiện đi thăm người nhà ông ta. Vợ của Cố Trường Thanh bị giam ở nhà giam nữ, anh không tiện đường nên chỉ đi thăm con của ông ta, giao tình với Cố Bắc cũng được xây dựng từ đó.

Sau đó không lâu quả nhiên Cố Trường Thanh được thả ra. Thì ra Cố Trường Thanh vốn là quân nhân chuyển nghề, lúc còn trong quân ngũ có quan hệ rất tốt với một lãnh đạo cấp cao. Người lãnh đạo cấp cao này sau khi biết ông ta bị bắt một thời gian liền tìm cách cứu ông ta ra, những kẻ năm đó bỏ mặc ông ta sau này đều có kết cục chẳng ra sao. Những người gặp phải hoàn cảnh như ông ta nhất định con đường về sau không thuận lợi, vậy mà Cố Trường Thanh mới ra tù vài năm đã một bước lên mây, bây giờ đã trở thành Thị trưởng thành phố B. Đông Dạ Huy có thể làm ăn thuận lợi xuôi chèo mát mái được như ngày hôm nay chính là do có quan hệ tốt với ông ta.

Đông Dạ Huy được Cố Trường Thanh đền ơn bằng cách đầu tư vốn cực kỳ lớn. Cố gia xem anh như một thành viên trong gia đình, mối lo duy nhất của Cố Trường Thanh chính là cậu con trai Cố Bắc. Giống với những đứa con đích tôn khác, Cố Bắc được mẹ nuông chiều thành ra hư hỏng. Được chiều từ bé đến lớn, lớn lên cũng chẳng nên thân, đứt lốt cũng không được trường đại học nào trong nước tiếp nhận hồ sơ, sau được đưa ra nước ngoài học vài năm, đến cả một cái bằng tốt nghiệp gà rừng cũng chẳng lấy nổi. Lúc về nước lại tiếp tục ăn chơi đàng điếm lu bù, mấy việc làm ăn đều bỏ mặc. Đến lúc ba anh ta gặp chuyện không may anh ta mới thực sự phải ăn khổ sống khổ một lần, mới cảm nhận được cái gì gọi là tình người ấm lạnh. Lúc ra tù tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, muốn làm một việc gì đấy hăn hoi ra hồn. Nhưng hai mươi mấy năm cuộc đời anh ta đều là ăn chơi ở các quán bar hộp đêm, lại chẳng có sở trường về ngành nào cả, bây giờ muốn làm người thật sự cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu. Sau đó anh ta suy đi nghĩ lại, cảm thấy làm nghề nào đó có thể thỏa mãn bản tính vui chơi là tốt nhất. Cố Bắc tìm đến mẹ xin tiền mở trung tâm giải trí, mẹ anh ta lo lắng liền bàn bạc với Đông Dạ Huy, cuối cùng Đông Dạ Huy góp cho anh ta một nửa số vốn mở Kim Mê.

Vượt qua suy đoán của mọi người, Cố Bắc kinh doanh Kim Mê cực kỳ tốt, dường như về phương diện này anh ta có khả năng trời phú, lại có một người cha máu mặt, Kim Mê phát lên rất nhanh, chẳng mấy mà vài năm sau Kim Mê nổi danh khắp thành phố B là trung tâm giải trí hạng nhất.

Vài năm gần đây nhắc đến cái tên Cố Bắc không còn mấy ai nghĩ đến cái danh đích tôn của anh ta nữa. Anh ta ở trong vương quốc mặt trời của mình vào ban đêm chẳng khác nào như cá gặp nước, trở thành một nhân vật tiếng tăm.

Cố Bắc là một người đàn ông đẹp trai, anh ta từ nhỏ đã rất đẹp trai. Trước đây là một thằng bé đáng yêu, trưởng thành lại trở thành người đàn ông cuốn hút. Anh ta thích mua những đồ trang trí linh tinh, anh ta yêu quý khuôn mặt của mình chẳng thua kém phụ nữ, tóc do nhà tạo mẫu tóc hàng đầu tạo kiểu xước dài tinh tế, một bên tai đeo một chiếc khuyên đính kim cương lấp lánh. Khác với Đông Dạ Huy lúc nào cũng mặc những bộ âu phục khiến bản thân trở nên đứng đắn trưởng thành, trên người anh ta lại có một khí chất trung tính, vừa có khí chất mê hoặc lại có tính cách quái dị.

Cố Bắc đẩy cửa phòng bao ra, người đàn ông bên trong đã say đến nỗi nằm sõng soài trên sofa, chân

ngang tay dọc trông vô cùng khó coi. Anh ta chậm rãi đi đến trước mặt người đàn ông kia, đầu tiên xoay người ngồi xuống nhìn nhìn khuôn mặt của người đàn ông, sau đó lại quay mặt nhìn bàn rượu bên cạnh. Trên bàn có hai chai rượu trống không, cặp lông mày tuyệt đẹp của anh ta nhíu lại, chợt lập tức đứng lên, chiếc khuyên kim cương trên tai anh ta phát thứ ánh sáng giống hệt trong đôi mắt, anh ta lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, bên kia vừa bắt máy, anh ta ở đầu bên này đã cất giọng chần động sông núi “Đỗ Thành, công ty của các cậu là phá sản hay là đóng cửa?”

Đầu dây bên kia Đỗ Thành im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng dùng giọng điệu bình thản nói “Không phá sản, cũng không đóng cửa.”

Cố Bắc vẫn tiếp tục gào rống lên “Thế tại sao Đông Dạ Huy lại chạy đến chỗ tôi uống rượu, cậu ta uống rượu đây cậu biết không? Chẳng lẽ trời sập rồi sao? Uống hết hai chai “Laffey, uống đến bất tỉnh nhân sự.”

Đỗ Thành dường như rất mệt mỏi, nghe được trong giọng nói sự bất lực vô hạn “Dạ Huy đang ở chỗ cậu? Cậu chăm sóc cậu ấy cho tốt.”

Cố Bắc vẫn cố gắng giọng hỏi không ngừng “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Đầu dây bên kia Đỗ Thành cố gắng kiềm chế cảm xúc sắp bùng nổ, cuối cùng anh ta vẫn nhẹ nhàng nói “Không sao cả, có người chết.”

Đỗ Thành sửng sốt, dáng vẻ oai phong cũng giảm đi không ít, giọng nói vô cùng nhỏ “Là ai đã chết?”

“Hám Sinh.” Nói xong, từ đầu dây bên kia vang lên một tiếng đập máy cắt đứt cuộc điện thoại.

Câu “Hám Sinh là ai?” trong miệng Cố Bắc vừa kịp thốt ra một nửa đã bị tiếng “Tút tut” dài trong điện thoại cắt ngang. Anh ta vội vàng gọi lại, bên kia đã tắt máy “Chết tiệt!” Anh ta hung hăng mắng một câu, cuối cùng chỉ còn cách cắt điện thoại.

Sau đó vẫn là Cố Bắc đưa Đông Dạ Huy về nhà, anh ta ở sát vách Đông Dạ Huy, hai người mua hai căn cạnh nhau, nên nhà của bọn họ chỉ cách có một bức vách. Sau đó anh ta còn mở một cánh cửa trên tường, gọi là hai nhà cạnh nhau nhưng thật ra lại chẳng khác một nhà là mấy. Anh ta lo Đông Dạ Huy đang say đến bất tỉnh nhân sự chẳng biết gì, lại nghĩ đến giường của nhà Đông Dạ Huy ngủ không thoải mái nên đưa Đông Dạ Huy về nhà mình chăm sóc cả đêm.

Sáng sớm Đông Dạ Huy mơ hồ tỉnh lại, cảm thấy đầu óc như bị cả đàn voi giày xéo, cơn đau khiến anh cảm thấy trống rỗng, sau đó đến khi anh mở mắt ra đã nhìn thấy Cố Bắc đang chống cằm mắt đối mắt quan sát anh.

Hái người đàn ông một người nằm duỗi thẳng chân, một người nằm úp sấp ngược nhau lại còn trừng mắt nhìn sau một lúc. Cố Bắc đột nhiên hỏi “Anh, Hám Sinh là ai?” Cái người tên Cố Bắc này thường ngày trước mặt người ta lúc nào cũng kiêu ngạo như khổng tước, chỉ có trước mặt Đông Dạ Huy là vô cùng ngoan ngoãn, lúc ở riêng thường gọi một tiếng anh.

Đông Dạ Huy vốn đang nhớ tới chuyện ấy, nhưng câu hỏi của Cố Bắc “Hám Sinh là ai.” Lại càng kéo anh trở về với thực tại.

Hám Sinh là ai? Hám Sinh từng là người yêu của anh, người yêu cũng là chủ nợ. Hám Sinh là miệng vết thương thối rữa của anh, Hám Sinh là người khiến anh nghĩ đến là đau thương, Hám Sinh khiến cho anh cảm thấy tất cả những nỗ lực của anh đều trở thành phân chó, Hám Sinh gắn liền với phần lớn cuộc đời của anh, Hám Sinh là người ở bên cạnh anh lâu nhất, nhưng cô đã chết, đúng vậy, Hám Sinh đã chết. Đông Dạ Huy nằm lại xuống gối, nhìn thẳng lên trần nhà. Sắc mặt anh lúc trắng lúc xám, vẻ mặt như một bức tranh sơn dầu ảm đạm, ánh mắt đau thương mà chần chừ.

Bộ dạng của Đông Dạ Huy lúc này khiến Cố Bắc có chút sợ hãi, anh ta ngây ngốc nhìn anh không biết phải nói gì.

Cuối cùng Đông Dạ Huy quay người bước xuống giường, anh lảo đảo đi ra ngoài, nhẹ nhàng nói với Cố Bắc một câu “Hám Sinh, chính là Hám Sinh.”

9. Chương 9

Một tuần sau Hám Sinh được chôn cất, không hề có tang lễ, ngay cả thi thể cũng không tìm được, chiếc máy bay kia gặp tai nạn ở Thái Bình Dương ngay trên vùng lãnh hải sâu mấy nghìn thước[1] của nước Anh, chẳng có phương tiện khoa học kỹ thuật tiên tiến có thể vớt nổi.

([1] Thước: đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, 1 thước = 0.23m, có tài liệu ghi là 0,33m)

Đỗ Thành mời một nhà sư, đến vùng biển gặp tai nạn lập đàn cúng bái hành lễ một hồi, sau đó mang về một chai nước biển, xem như mang linh hồn của Hám Sinh cùng về.

Hám Sinh được chôn cất trong một nghĩa trang bình thường ở ngoại ô phía Tây thành phố. Đỗ Thành và Đông Dạ Huy chọn cho cô nghĩa trang này, xung quanh là những bia mộ và mộ phần y đúc nhau mọc lên san sát. Cô cũng chỉ chiếm một ô đất, so với những người khác không hơn không kém, bọn họ đều có ý nghĩ giống nhau, người đã chết rồi còn phung phí tổ chức khoa trương, làm như vậy là để cho ai xem cơ chứ, lúc này tổ chức tang lễ lớn cũng chẳng khác đạo đức giả, tuy rằng bọn họ đúng là những kẻ đạo đức giả, nhưng Hám Sinh đã chết rồi khiến bọn họ không thể không tôn trọng cô.

Mộ phần của Hám Sinh và mẹ cô cách nhau một đỉnh núi, vốn mẹ con dù ở xa hay gần thì lúc nào cũng hướng về nhau, nhưng khoảng cách như vậy cũng không coi là gần, Đông Dạ Huy cảm thấy nếu con người thực sự có linh hồn như người ta vẫn nói, hẳn là Hám Sinh sẽ rất thích chỗ này. Bởi Hám Sinh mong mỏi được thân thiết với mẹ cô, lại vừa muốn thoát khỏi bà, cô không thể thỏa mãn những yêu cầu của bà, cô vừa yêu thương lại vừa hận bà, những điều này Đông Dạ Huy đều biết hết, thật ra chuyện gì anh cũng biết, nhưng trước đây chưa từng cảm thấy thương tiếc, có điều dù sao thì nay người cũng đã chết, mọi chuyện không còn như trước nữa.

Thứ được gọi là mộ phần[2] này thực ra chỉ là một bia mộ dựng trước một mộ phần chưa đầy nắp, xung quanh trát xi măng, dùng để đặt thi thể hoặc tro cốt. Hám Sinh không có tro cốt, vị cao tăng kia cầm chai nước trong tay từ từ đổ xuống vào bên trong.

“Cát bụi hãy về với cát bụi, đất hãy trở về với đất mẹ, xuống mồ rồi thì hãy yên nghỉ!”

([2] Mộ phần ở đây không phải là nấm mồ, một phần là một được xây và lát đá hoa cương tùy theo hoàn cảnh từng nhà, có nắp đầy và thường sau khi đặt thi thể người đã khuất vào sẽ đầy nấm và trát xi măng trên viên. Trước mộ phần sẽ có bia mộ.)

Giọng nói của vị sư già thê lương mà hồn hậu vang vọng cả bầu trời, một nắm tiền vàng bị tung lên không trung, tản đi khắp nơi xung quanh, dưới ánh mặt trời rực rỡ là một không gian hoang vắng mà trống rỗng.

Người Trung Quốc có tục lệ, cho dù không có thi thể cũng không thể không làm mộ phần, bên trong kiểu gì cũng phải có ít nhất một bộ quần áo mà người đã chết từng mặc lúc sinh thời, coi như là để làm áo tang cho họ. Khi Hám Sinh còn sống không có lấy một bộ quần áo nên hồn. Hai ngày trước Đông Dạ Huy đến căn nhà cũ kia cũng miễn cưỡng tìm được bộ đồng phục học sinh của Hám Sinh, bộ quần áo từ mười năm trước nay đã ố vàng. Không cần biết lúc còn sống hay cả khi đã chết thì Hám Sinh đều đáng thương như vậy. Cả cuộc đời này của cô, ngày tháng tươi đẹp, gia đình đoàn tụ sum vầy, tình thân, tình yêu, tình bạn, tất cả cô chưa từng được trải qua, cả cuộc đời này của cô, lúc nào cũng tràn đầy sự nuối tiếc, mà ngay chính cái tên của cô cũng là Hám Sinh[4].

([4] Hám Sinh: Thất vọng khi được sinh ra)

Những người tham gia tang lễ chỉ có Đỗ Thành và Đông Dạ Huy. Hám Sinh sống hai mươi bảy năm trên cuộc đời này, không có người thân cũng chẳng có bạn bè, lúc còn sống cô không giới giao lưu với người khác, cũng không có quan hệ tốt với bạn bè hay đồng nghiệp nào, cho dù có để lại ấn tượng với ai thì năm năm trong tù cũng đủ để cho cô bị cả thế giới này hoàn toàn quên lãng. Trong những năm tháng tốt đẹp nhất của cô trên thế gian này, bắt đầu từ rất lâu trước kia chỉ quan tâm một mình Đông Dạ Huy, trong thế giới nội tâm của cô, người khiến cô si mê, quán quít không muốn rời cũng chỉ có mình người đàn ông này. Đông Dạ Huy trước kia có lẽ cũng hiểu điều này, nhưng anh không cần nó, lúc này đứng trước mộ phần của cô,

bỗng nhiên một suy nghĩ trong đầu dấy lên trong lòng anh: Thì ra trên thế gian này, từng có một người yêu mình như vậy, nhưng cô đã không còn, tìm nơi đâu cũng không thấy nữa.

Cuối cùng cũng đến lúc đóng nắp mộ phần, phiến đá hoa cương nặng nề “Cạch” một tiếng, nắp mộ phần được đóng kín để bóng tối bao trùm bên trong. Hai người đàn ông cao lớn, sóng vai đứng ở đó, từ đầu tới cuối không ai nói với ai câu nào. Mộ phần đóng lại, bọn họ đều nợ linh hồn vừa mới bị nhốt lại bên trong kia một câu, nhưng cả hai người không ai nói ra. Cái chết của một người đã kết thúc trong sự lạnh lẽo như thế.

Từ trong nghĩa trang đi ra, dọc đường Đỗ Thành và Đông Dạ Huy không hề nói chuyện, lúc đi đến bụi cỏ xa xa phía trước, Đỗ Thành muốn nói gì đó với Đông Dạ Huy, nhưng chỉ há miệng thở dốc, chẳng nói được câu nào. Thật ra bình thường anh ta chẳng bao giờ gượng gạo như lúc này, nhưng mấy năm nay chỉ cần động đến cái tên Hám Sinh, thì đến một câu cũng không dám mở miệng.

Cuối cùng Đỗ Thành nâng tay dùng sức vỗ vỗ vào bả vai của Đông Dạ Huy, sau đó cứ nắm đầu vai anh im lặng một lúc. Không biết tại sao anh cảm thấy đối với cái chết của Hám Sinh, người duy nhất anh ta cần an ủi là Đông Dạ Huy. Cách an ủi này giống như cách an ủi khi người nhà của anh mới ra đi bằng câu nói “Hãy kiềm nén đau buồn!” vậy.

Đông Dạ Huy không nói gì, gật đầu với Đỗ Thành, mỗi người tự lên xe của mình rời đi. Thật ra từ sau ngày biết được tin Hám Sinh đã chết, Đông Dạ Huy cảm thấy như mình đã mất hết hơi sức để nói chuyện, anh bắt đầu trầm mặc ít nói, nếu không phải vạn bất đắc dĩ anh sẽ không mở miệng, hay đến lúc thật sự là vạn bất đắc dĩ mà có thể không nói chuyện thì vẫn không nói. Mấy ngày nay ngồi lại suy nghĩ, đến bây giờ anh bỗng hiểu ra một việc, tại sao sau khi Hám Sinh ra tù lại không nói chuyện với anh, không phải cô muốn làm anh khó xử hay gây khó chịu cho anh, chỉ là trong lòng cô ấy đang tạm thời tức giận, tạm thời không còn sức lực để sống tiếp.

Thời gian đầu, Đông Dạ Huy thậm chí không thể hiểu được tại sao cái chết của Hám Sinh lại khiến anh bỗng nhiên cảm thấy mất hết tất cả niềm vui trên đời, bỗng nhiên cảm thấy đau đớn khổ sở đến cùng cực. Đã có một khoảng thời gian dài anh đau đớn, trống rỗng và hoang mang như đang phải trải qua thời kỳ cửa sổ[5], vài ngày đầu chỉ khổ sở một cách mơ hồ, sau đó anh cố gắng tưởng nhớ lại, về những ngày Hám Sinh còn sống anh có thể nhớ rõ từng chi tiết, sau đó anh phát hiện, thì ra là anh đang nhớ Hám Sinh. Mỗi một hình ảnh của cô ấy trong quá khứ đều có mình, sau đó anh mới hiểu được rằng, thật ra từ trước tới giờ Hám Sinh chỉ có mình anh. Vậy mà cuộc sống đời của anh không phải lúc nào cũng tràn ngập hình bóng Hám Sinh, với ai anh cũng có thể giả nhân giả nghĩa, chỉ duy nhất đối với Hám Sinh, anh lừa dối, lợi dụng, phản bội cô, nhưng thủ đoạn ti bỉ nhất đều mang ra dùng với cô. Anh đối xử không tốt với Hám Sinh, nhưng chỉ khi đứng trước mặt cô anh mới trở về với con người chân thực nhất, như vậy cũng tốt, dù thế nào anh cũng chỉ để một mình cô thấy, có điều về mặt này sao anh có thể cố chấp mà che giấu tình cảm như vậy. Nếu Hám Sinh còn sống, mặc kệ cô ấy có qua khỏi được không, anh sẽ cho cô cuộc sống hạnh phúc, để Đông Dạ Huy anh cũng có thể từ từ trả cô món nợ khi cô còn sống. Nhưng thế thì sao? Hám Sinh đã chết, cái chết của cô khiến ột người lúc nào cũng hiện ngang như anh bỗng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ. Hám Sinh ra đi khiến cho anh nhận ra có một thứ lâu nay vẫn ẩn giấu ở một nơi nào đó trong lòng mình, sau khi Hám Sinh ra đi nó đã biến mất theo cô, niềm vui trong cuộc đời của anh cũng như bị rút ra sạch sẽ.

([5] Thời kì cửa sổ là một giai đoạn trong nhiễm HIV: Sau khi nhiễm HIV khoảng 3 tháng, cơ thể sản xuất ra kháng thể chống lại HIV, nhưng kháng thể này không tiêu diệt được HIV. Phát hiện được kháng thể này trong cơ thể có nghĩa là người đó đã bị nhiễm HIV. Thời gian từ khi bị nhiễm cho đến khi có kháng thể trong máu có thể xét nghiệm phát hiện được gọi là thời kỳ cửa sổ. Người nhiễm HIV ở thời này tuy xét nghiệm máu âm tính nhưng đã có thể lây nhiễm HIV cho người khác.

Nói một cách khác, tuy đã xét nghiệm có kết quả HIV âm tính trong giai đoạn này thì cũng chưa biết được người đó có thực sự nhiễm HIV mà cần phải làm xét nghiệm lại một lần nữa sau 3 tháng – 6 tháng. Trong thời gian đợi làm xét nghiệm lại, phải thực hiện những hành vi tình dục và tiêm chích an toàn...

Kết quả xét nghiệm HIV dương tính có ảnh hưởng rất trầm trọng tới gia đình, họ hàng, bạn bè, những người liên quan với người nhiễm và công việc. Vì vậy cần lưu ý là, chỉ xét nghiệm sau khi đã được tư vấn kỹ càng.

Ý trong đoạn này nghĩa là thời gian mà Đông Dạ Huy hoang mang sau cái chết của Hám Sinh, lúc đó anh ta chưa hiểu ra tình cảm, chưa nhận ra lý do mình đau buồn. Chưa xác định được chính xác, mơ mơ hồ hồ như trong thời kỳ cửa sổ của HIV.)

Đông Dạ Huy trở về công ty làm việc, cả cuộc đời này của anh từ lúc mới hiểu chuyện một chút đã bắt đầu ôm trong lòng đã tâm rất lớn. Để quốc thương mại do chính anh tạo ra đang trong thời kỳ hưng thịnh nhất. Anh muốn xây dựng đế quốc của mình ngày càng phát triển mạnh mẽ, đến khi anh đến tuổi trung niên, đến lúc anh già, nó sẽ trở thành vốn liếng để anh dưỡng già, tuy nhiên lúc này nhìn lại suy nghĩ của anh đã thay đổi.

Một ngày lại trôi qua một cách bình thường, đến gần giờ tan ca Nhâm Tĩnh đẩy cửa bước vào trong. Cô ấy đi đến đâu cũng mang theo vẻ nhanh nhẹn hoạt bát, sải bước tiến vào, đôi chân cô thấp thoáng dưới làn váy rộng thùng thình. Cô ấy vào văn phòng của anh không cần thông báo với thư kí, chuyện này ba người Đông Dạ Huy, Đặng Huy và cô ấy đều có thể tự ngầm hiểu, bởi vì vào lúc nào, cần làm chuyện gì cô ấy đều rất hiểu biết, làm bất cứ chuyện cũng biết giữ chừng mực rất tốt.

Hám Sinh chưa bao giờ thông minh được như thế, trước giờ cứ khi nào muốn tìm gặp Đông Dạ Huy cô chẳng bao giờ quan tâm đến tình huống hoàn cảnh gì cả. Năm đó ngay cả việc đơn giản như hỏi Đông Dạ Huy buổi tối muốn ăn món gì, cô có thể đứng trước mặt toàn bộ nhân viên trong công ty hỏi anh, lúc ấy không cần nói cũng biết anh xấu hổ thế nào. Đến hôm nay nghĩ lại, anh vẫn không thích kiểu ứng xử đó, nhưng nếu lúc ấy anh nghĩ thoáng một chút, không nên quay đầu tránh đi mà chỉ cần tùy ý đáp lại cô một câu, thế thì lúc ấy Hám Sinh sẽ không đến nỗi bị cả công ty cô lập.

Thật ra lúc trước trong công ty thương mại kia, Hám Sinh tuy là đại diện về mặt pháp lý nhưng đến một chút quyền lực cũng chẳng có. Công ty có việc gì cô cũng chỉ biết một chút chuyện ngoài lề chứ chẳng hơn. Mọi người ai chẳng biết người quyết định tất cả là Đông Dạ Huy, nếu Đông Dạ Huy không bàn chuyện làm ăn với cô, người khác tất nhiên cũng chẳng việc gì phải thông báo cho cô cả. Cô đứng ở một vị trí đáng xấu hổ lại chẳng có quyền lực gì, tất cả mọi người đều khinh bỉ và cô lập cô. Cuối cùng đến chính bản thân cô cũng cảm thấy sự tồn tại của mình trong công ty này chẳng có ý nghĩa gì, sau đó không đến công ty nữa, ngày ngày chỉ ở trong nhà, chờ đợi Đông Dạ Huy trở về nhà.

Thật ra lúc ấy anh chỉ cần đáp lại cô một câu sẽ có tác động mạnh thế nào? Cô thường lớn tiếng gọi anh, chẳng qua cũng chỉ muốn được anh chú ý đến mà thôi.

Đông Dạ Huy suy nghĩ đến xuất thần, Nhâm Tĩnh giơ bàn tay thon đẹp của mình đưa qua đưa lại trước mặt anh, lúc này anh mới hoàn hồn nhìn cô ấy.

“Đang nghĩ gì vậy?” Nhâm Tĩnh cười khanh khách rồi hỏi.

“Không có gì.” Đông Dạ Huy đáp một cách bình tĩnh.

Nhâm Tĩnh đi vòng qua bàn làm việc của Đông Dạ Huy, tiện tay cầm một tập tài liệu trên mặt bàn, chiếc bàn này cũng do chính cô ấy đặc biệt chọn cho anh “Tối ngày kia đến nhà em ăn cơm đi, bố mẹ em muốn gặp anh, em đã nói với họ về chuyện của chúng ta.” Cô ấy chấp tay sau lưng đứng trước mặt anh, nói một cách tùy ý mà ngây thơ.

Đông Dạ Huy vẫn trầm mặc, một lúc lâu sau, lâu đến mức nụ cười tươi trên khuôn mặt Nhâm Tĩnh đã sắp không giữ nổi nữa, anh nói “Xin lỗi, tôi không thể kết hôn cùng em được.”

Nhâm Tĩnh như bị sét đánh ngang tai, rốt cuộc không giữ nổi nụ cười tươi trên mặt nữa, cô ấy hỏi cực kỳ khó khăn, giọng khô khốc “Vì sao?”

Đông Dạ Huy cũng không biết vì sao, đối với cuộc đời của anh thì kết hôn cũng như một phần của công việc kinh doanh. Nhưng bây giờ anh không nghĩ đến chuyện đấy nổi nữa, dường như sau cái chết của Hám Sinh, cả thế giới của anh như bị đảo lộn, chỉ là không hiểu nổi sao lại như vậy. Anh biết người Hám Sinh yêu nhất là anh, người cô hận nhất cũng chính là anh. Chỉ sợ rằng đến phút cuối cùng cô vẫn mong được sống trăm năm hạnh phúc cùng với anh, bây giờ anh không cho cô được, cho nên anh cũng không muốn cho người con gái khác được hưởng.

Nhâm Tĩnh lùi về phía sau vài bước, không biết có phải vì đi giật lùi, nên bộ dạng của cô ấy lảo đảo như

vậy. Đường như không biết phải làm thế nào với tình hình trước mắt, Đông Dạ Huy mở miệng nói “Thật ra, Nhâm Tĩnh à, tôi không phải người tốt, tôi ích kỷ, muốn kinh doanh tốt, thì phải đem chuyện kết hôn đập dưới chân, nếu em kết hôn với tôi em sẽ chẳng có gì ngoài người chồng mặt lạnh như băng, tôi chưa từng để em ở trong lòng, càng chưa đến mức độ yêu em, tôi sẽ không thật lòng yêu thương em, cũng sẽ chẳng thật lòng quan tâm em, đến lúc em hiểu được điều đó, lúc đó em sẽ không cam lòng, cuộc sống của em sẽ trở nên vô cùng bi đát. Cho nên nhân lúc này em hãy nghĩ lại cho kỹ, xe xin đất tiền, bất động sản hay tiền mặt tôi đều có thể cho em, chỉ cần em nói ra tôi sẽ bồi thường cho em.”

Nhâm Tĩnh lùi về phía sau hai bước lớn, cô không thể tưởng tượng được một chuyện vốn nghĩ rằng có thể tiến triển thuận lợi như vậy tại sao có thể lập tức rơi vào tình trạng này, cô không kịp phản ứng, lảo đảo đi vừa đi ra ngoài vừa nói “Em nghĩ anh cũng cần suy nghĩ lại, anh đối xử với em thế này thật không công bằng.”

Nhâm Tĩnh vội vàng rời đi, lúc đến còn vui vẻ, chẳng ngờ khi rời đi lại hốt hoảng như vậy.

Đông Dạ Huy nhìn theo bóng dáng Nhâm Tĩnh rời đi, nhìn cô khuất dạng sau cánh cửa, đôi mắt ảm đạm, không nhìn ra được cảm xúc nào trên gương mặt cô. Anh là người chưa bao giờ nhận mình là người không tốt, anh dối trá và giả nhân giả nghĩa, nói dối nhiều đến mức đã trở thành một loại thói quen. Vừa rồi anh nói với Nhâm Tĩnh như vậy, nói trắng ra là phân tích chính bản thân anh, hoàn toàn là nói thật, nói ra được những lời này lại khiến anh cảm thấy thoải mái vui vẻ.

Sau khi trời tối hẳn Đông Dạ Huy mới rời khỏi công ty, sau đó lái xe đến “Kim Mê”, đến bây giờ anh vẫn sợ căn nhà trống rỗng kia, mấy ngày nay hầu như đêm nào anh cũng đến “Kim Mê”. Nơi đó ít nhất còn có tiếng người, có rượu để uống, uống rượu xong còn được Cố Bắc đưa anh về nhà, một người đàn ông say rượu ở nhà cũng chẳng biết gì, tự khiến cho bản thân mình suy sụp, chẳng có lấy một chút tôn nghiêm.

Thật ra tửu lượng của Đông Dạ Huy không tốt, hơn nữa anh cũng không thích cảm giác bỏng rát của rượu chảy qua cổ họng. Nếu nói đến sở thích thì anh cũng không thích uống rượu, nhưng dường như mấy ngày nay đều tự mình cố chấp uống đến mức say không biết gì mới dám nói ra câu nói anh vẫn thầm nghĩ trong đầu bấy lâu nay “Anh muốn gặp Hám Sinh”. Anh cảm thấy con người nếu thực sự có linh hồn như người ta vẫn nói, anh từng tưởng rằng trong lúc tinh thần mình không tỉnh táo đã có lúc nhìn thấy Hám Sinh. Hám Sinh đã mất nhiều ngày nhưng cô chưa từng một lần xuất hiện trong giấc mơ của anh. Anh nghĩ ừ thì Hám Sinh hận anh, chắc là cô không muốn nói lời từ biệt với anh, nhưng anh biết Hám Sinh sẽ không từ bỏ anh đâu. Anh luôn giữ một tia hy vọng rằng, thật ra Hám Sinh vẫn đang ở bên cạnh anh, chẳng qua anh không thể nhìn thấy cô mà thôi.

Đông Dạ Huy vẫn chiếm một căn phòng bao rất rộng, uống từng cốc rượu lớn, mùi vị của rượu rất tệ, nhưng anh vẫn uống vào miệng cho rượu trôi xuống đốt cháy dạ dày, loại cảm giác bỏng rát đau đớn. Đối với tửu lượng càng ngày càng tăng lên như vậy, muốn uống rượu đạt đến mức cảm thấy trời đất quay cuồng càng ngày càng khó. Cuối cùng chẳng biết anh đã uống rượu bao lâu, uống đến mức đầu óc “Ong ong” quay cuồng, cảm giác như sắp nôn ra đến nơi, thật sự không thể uống nổi nữa, nặng nề ngã xuống sofa.

Người đàn ông nằm đó duỗi thẳng chân tay nhưng chẳng được bao lâu, vài giây sau anh bỗng nhiên trở mình, nửa người quay ra bên ngoài, bắt đầu nôn thốc nôn tháo, trong dạ dày chẳng có gì, chỉ nôn ra một chút rượu, mới đầu còn có rượu, một lúc sau đã nôn ra mật xanh mật vàng. Cuối cùng chẳng nôn được gì nữa, chỉ có thể nôn khan, mỗi một lần như xé gan xé ruột, dường như sắp nôn cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài. Trên mặt đất là một mảng xanh xanh vàng vàng, trong không gian vương đầy mùi cồn và mùi hôi thối khó chịu, cả người người đàn ông lúc này quần áo nhàu nát trông vô cùng nhếch nhác.

Trong góc phòng có một chiếc đèn đặt dưới mặt đất, ánh đèn flash chiếu sáng, nhẹ nhàng toả ra ánh sáng tạo thành một bóng người. Đông Dạ Huy bị ánh đèn lúc tối lúc sáng kéo trở về quá khứ, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống “Hám Sinh, em phải hận tôi, hãy đem những tội lỗi của tôi với em ghi nhớ cho thật kỹ, đợi đến khi tôi xuống đó cùng em, em hãy đến đòi lại.” Anh rót cuộc cũng nghẹn ngào “Hám Sinh, em đừng quên tôi.”

10. Chương 10

Khoảnh khắc Đông Dạ Huy nhìn chiếc đèn đặt dưới sàn thổ lộ tình cảm của mình, vừa đúng lúc bị Cổ Bắc đẩy cửa vào nhìn hết từ đầu tới cuối, lúc ấy trong lòng anh ta vô cùng sợ hãi, anh ta nghĩ: Đông Dạ Huy chắc là bị ma làm rồi.

Cổ Bắc không dám để cho Đông Dạ Huy lại uống rượu một mình đến chết, ngày hôm sau khi Đông Dạ Huy đến “Kim Mê”, Cổ Bắc tự mình đứng chặn ở cửa, nhìn thấy anh bước vào liền vội vã dẫn anh đến một phòng bao, bên trong đã có tiếng người cười cười nói nói ồn ào náo nhiệt.

Con người của Cổ Bắc không giống Đông Dạ Huy, làm tổng giám đốc của công ty, mỗi lần đứng trong phòng họp thường được người khác tiền hô hậu ủng[1]. Nhưng rời khỏi công ty thì trở thành một con người cô độc, ngay đến rượu cũng không có ai uống cùng.

([1] Tiền hô hậu ủng: trước tung hô, sau ủng hộ. Câu nói này thường được dùng cho bậc vua chúa thời xưa, mỗi khi ra đường thường có võng lọng cờ hoa đi trước, phía sau lại có hộ vệ bảo vệ)

Cổ Bắc lại là cháu đích tôn trong nhà, con người anh ta không bạc bẽo như Đông Dạ Huy, những mối quan hệ không có lợi ích cho con đường làm giàu anh đều vứt bỏ sạch sẽ. Cổ Bắc lại khác, cuộc sống thường ngày của anh ta rất thú vị, lại chơi với cả đám người có gia cảnh giống nhau, anh ta là người thích náo nhiệt, chỉ cần tùy hứng vẫy tay một cái là có thể tụ tập cả một đồng bạn bè.

Cổ Bắc bị bộ dạng của Đông Dạ Huy ngày hôm qua dọa cho phát hoảng, anh ta vừa kéo Đông Dạ Huy vào phòng, vừa nói dối anh “Anh, một mình anh uống rượu giải sầu chẳng phải rất nhàm chán hay sao, bọn họ đều đến đây góp vui, cũng là giúp anh thoát khỏi phiền não. Ở đây rất náo nhiệt, nếu anh muốn uống rượu thì hãy uống ở đây, đừng cứ lúc nào cũng uống một mình một cách điên cuồng rồi hại bọn em sợ chết khiếp được không?”

Đông Dạ Huy biết ngày hôm qua mình thực sự điên cuồng, Cổ Bắc đã nhìn thấy, thật ra anh cũng biết, Cổ Bắc cũng chỉ là thật lòng lo lắng cho anh nên mới sắp đặt rồi dẫn anh vào đây. Anh gật đầu với Cổ Bắc, theo hướng tay anh ta đi vào trong phòng.

Trong phòng bao tụ tập rất đông, cả trai lẫn gái có đến mười mấy người, bên trong có vài người đàn ông nhận ra Đông Dạ Huy, thấy anh mới bước vào đã cất tiếng chào hỏi từ xa, còn có người đứng dậy nhường chỗ cho anh.

Đông Dạ Huy không muốn nói chuyện cùng bọn họ, tìm một góc sáng sủa rồi ngồi xuống, mở miệng nói một câu mang tính chất đối phó “Các cậu ngồi xuống đi, tôi không quấy rầy, các cậu cứ tiếp tục.”

Mọi người nhìn thấy anh đã ngồi xuống, tất cả đều vứt bỏ vẻ yên lặng, trở về trạng thái cũ, tiếp tục uống rượu trên đùa nhau.

Cổ Bắc mang rượu đến uống cùng Đông Dạ Huy, chiếc bàn lớn ở giữa phòng đã được mọi người vây quanh. Một cô gái cao ráo đứng ở chính giữa lúc này đã ngồi lên mặt bàn, mấy người đàn ông đều ôm một người phụ nữ ngồi vây quanh cô ta. Cô gái này mặc quần áo phong phanh, chiếc áo T-shirt mặc trên người lộ quá nửa bờ vai, cô ta giơ cao ống xúc xắc màu đen trong tay, quay quay lắc lắc điên cuồng, sau đó tự úp xuống mặt bàn trước mặt kêu “Bịch” một tiếng, cất tiếng mời gọi “Chọn liền tay đi, chọn ngay đi, đàn ông thua sẽ phải uống nhé.” Mang theo hơi hướm của người phát bài trong sòng bạc.

Có điều bọn họ không phải đang ngồi trong sòng bạc, Đông Dạ Huy biết mấy cô gái này đều làm việc cho “Kim Mê”, họ làm ở đây để kiếm tiền, làm sao dám tự ý bày trò giúp đàn ông đánh bạc chứ, chẳng qua cũng chỉ nghĩ ra trò chơi giúp bọn họ giải trí mà thôi.

Đông Dạ Huy cúi đầu uống một ngụm rượu, anh ta không muốn uống nhiều trước mặt người khác, định đợi thêm một lát nữa rồi rời khỏi đây. Bỗng nhiên ở phía bên kia lộ lên một tròng cười, tiếp đến là giọng nói của cô gái dừng cảm ban nãy vang lên “Dư tổng! Anh làm thế là không được đâu nhé, ban ngày ban mặt, anh định làm khó ai vậy, mau mang xúc xắc anh vừa giấu ra đây, nếu không đừng trách bản cô nương thay mặt trắng trên cao tiêu diệt anh đấy nhé!” Cô ta có thể tiêu diệt ai cơ chứ, cũng chỉ là một người mua vui cho thiên hạ mà thôi, Đông Dạ Huy cúi đầu nở một nụ cười.

Cố Bắc đang ừa theo tràng cười sau câu nói của cô gái kia nhưng vẫn không quên quan sát sắc mặt của người ngồi bên cạnh. Anh ta nhìn thấy nụ cười tươi trên khuôn mặt Đông Dạ Huy, vội quay đầu sang hắng giọng với cô gái đang ngồi ở vị trí trung tâm, sau đó hắt cằm về phía Đông Dạ Huy ra hiệu cho cô ta.

Cô gái nhìn về phía bọn họ rồi cười tỏ vẻ hiểu ý, sau đó cô ta bỗng hướng đến chỗ bọn họ rồi lớn tiếng gọi “Đông tổng, lại đây cùng chơi với chúng tôi đi!” Giọng nói của cô ta vừa cao lại vừa to khiến người ta đình tai nhức óc. Suýt chút nữa thì Cố Bắc phun luôn cả ngụm rượu trong miệng ra ngoài, anh ta thầm nghĩ: Kim Lộ, cô không phải kẻ ngốc đấy chứ? Cô chỉ cần yên lặng đi đến đây, tiếp người ta một hai chén rượu chẳng phải là được rồi hay sao? Cô lớn tiếng ầm ĩ như thế, một chút rụt rè giống người ta cũng không có, đúng là chỉ có thể thu hút được mấy ông chủ lớn, đám đại gia mới phát của thành phố, nhưng người lần này không phải hạng ham mê tửu sắc giống đám người kia đâu, giờ thì cô đã biết vì sao cô chỉ thuộc hạng hai ở “Kim Mê” chưa, haiz, cô không biết một tháng tôi trả lương cho cô để làm gì ư.

Cố Bắc ngồi đó thầm oán trách, chẳng ngờ lúc đó Đông Dạ Huy nhìn Kim Lộ ngồi trên bàn, không biết anh nghĩ gì, chỉ thấy anh gật đầu, mở miệng đáp một câu “Được.” Cố Bắc đang đặt ly rượu bên môi, chẳng hiểu sao rượu cứ chảy dài theo khoé môi xuống cằm.

Đông Dạ Huy đi đến vị trí đối diện Kim Lộ rồi ngồi xuống hỏi cô ta “Cô tên là gì?”

“Kim Lộ, Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng[2], tên rất hay phải không?”

([2]Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng: Là câu thơ trong bài thơ Thước Kiều Tiên của nhà thơ Tần Quán, dịch nghĩa là Gió vàng móc ngọc một khi gặp nhau. Dùng để nói đến tục truyền ngày 7 tháng 7 hàng năm Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau trên cầu Ô Thước.)

Đông Dạ Huy cười cười, từ chối cho ý kiến, anh hạ giọng hơi thấp nói “Cô xuống đây, ngồi bên cạnh tôi.”

Kim Lộ ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống bên cạnh Đông Dạ Huy, đám người đang vui vẻ náo nhiệt bị sự gia nhập của Đông Dạ Huy cắt ngang một lát. Kim Lộ vừa ngồi xuống liền đưa tay lắc xúc xắc “Đến đây đến đây, tiếp tục nào.” Mọi người thấy vậy mới bắt đầu vui vẻ trở lại.

Mỗi người đàn ông ngồi xung quanh bàn rượu đều ôm một cô gái, chỉ có duy nhất Kim Lộ do Cố Bắc gọi đến tạo không khí vui vẻ ọi người. Những cô gái làm ở “Kim Mê” hầu hết đều thuộc hạng thượng đẳng, có bằng cấp, dáng người chuẩn, khuôn mặt cũng phải đáp ứng yêu cầu. Cố Bắc còn thuê cả chuyên gia, mỗi người được qua đào tạo đã chẳng phải hạng xoàng nữa, có muốn giả vờ làm gái mười ba tuổi cũng được, cũng phải thừa nhận là bọn họ có tố chất mê hoặc đàn ông. Trong những cô gái có tố chất tốt như thế thì Kim Lộ lại là ngoại lệ, cô ta không có dáng vẻ tao nhã hay xinh đẹp động lòng người, nhưng cô ta lại có thể vút thể diện sang một bên để đi mua vui cho người khác, còn có những lúc thích liêu lỉnh bày ra những trò mạo hiểm ngu ngốc, ấy vậy mà cô ta lại có thể thu hút mấy ông chủ lớn, đám đại gia mới nổi của thành phố, hay so sánh với tiêu chuẩn của phục vụ hạng hai, thì cô ta là người giỏi nhất.

Kim Lộ rất biết thân biết phận, vừa rồi cô ta chơi tung xúc xắc đánh cược với bọn đàn ông, cô ta làm nhà cái, cô ta thua sẽ uống một ly, người khác thua thì mấy người thay nhau uống.

Kim Lộ vừa ngồi xuống bên cạnh Đông Dạ Huy, mấy người đang chơi liền tiếp tục. Một lần Kim Lộ bị thua, một bàn tay vươn ra từ bên cạnh cô ta “Tôi uống cho cô” Đông Dạ Huy cầm lấy ly rượu rồi quay sang nói với Kim Lộ “Cô cứ chơi thật vui, mỗi lần cô thua, tôi sẽ uống thay cô.” Tất cả mọi người đều sững sốt, Kim Lộ ngây người một lúc, xoa xoa chóp mũi để lộ vẻ ngượng ngùng “Cảm ơn nhé, Đông tổng.”

Hôm đó Đông Dạ Huy vẫn uống đến mức say xin chẳng còn biết trời đất là gì, đến lúc tàn cuộc, tất nhiên Kim Lộ cũng đi theo Đông Dạ Huy.

Một đêm say đến chẳng biết gì, ngày hôm sau, lúc tỉnh lại Đông Dạ Huy mới phát hiện mình đang nằm gối đầu lên bụng ai đó. Anh giật mình ngồi dậy, thấy một cô gái mặc quần áo đầy đủ, nửa ngồi nửa tựa vào đầu giường, mái tóc dài che khuất nửa gương mặt, dựa đầu sang một bên ngủ rất say. Anh nhận ra cô gái này là Kim Lộ hôm qua anh gặp trong “Kim Mê”. Kim Lộ nhận ra anh đã tỉnh, mở mắt nhìn anh, sau đó nâng cổ tay, vỗ nhẹ lên bờ vai anh.

Kim Lộ vỗ vai có ý vỗ về an ủi, Đông Dạ Huy lại chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh quay đầu nhìn xung quanh, nhận ra đây là phòng ngủ cho khách trong Kim Mê, lại cúi đầu kiểm tra quần áo trên người

mình một lượt, vẫn là bộ quần áo hôm qua anh mặc, anh nghĩ hẳn là Cố Bắc đưa bọn họ vào đây, có điều tại sao lúc anh tỉnh dậy lại thấy mình đang gối lên bụng Kim Lộ.

Kim Lộ đã xuống giường từ lâu, tiện tay lấy một chiếc lược trên bàn trang điểm chải tóc. Nhìn thấy Đông Dạ Huy cúi đầu kiểm tra quần áo, cảm thấy hơi buồn cười, nói với anh “Đông tổng, đêm qua anh không làm gì cả, yên tâm đi, anh trong sạch.”

Đông Dạ Huy hơi đau đầu, nhúu chặt lông mày, thuận miệng hỏi một câu “Sao tôi lại gối trên bụng cô?”

Kim Lộ cười hì hì “Anh coi tôi là mẹ anh, ôm tôi khóc đến nửa đêm.”

Đông Dạ Huy không dám tin, ngẩng đầu nhìn cô ta, Kim Lộ nghiêm mặt lại nói thêm một câu “Có điều nửa đêm anh còn gọi tôi là Hám Sinh.”

Đông Dạ Huy bỗng nhiên cảm thấy nhức mắt, anh hết nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, không muốn nói chuyện.

Lúc này Kim Lộ đã chải đầu xong, lại vỗ nhẹ lên lưng Đông Dạ Huy “Đông tổng, tối qua anh uống nhiều rượu như vậy là vì cái người có tên là Hám Sinh đúng không? Mẹ tôi từng bảo không có ai biết trước được điều gì, đừng lãng phí cuộc đời của mình.”

Đông Dạ Huy ngẩng đầu nhìn cô ta, cô gái này có gương mặt non nớt của tuổi trẻ, mới sớm mùa hè, chưa trang điểm nhưng cũng không thấy dấu vết năm tháng, vẻ mặt đầy chân thành nhìn anh, anh nói “Cảm ơn cô.”

Kim Lộ cười, có chút xấu hổ “Hì hì, Cố tổng nói, nếu tôi có thể dỗ dành anh thật tốt, tháng này ngoài lương còn cho tôi năm vạn tiền thưởng.”

Đông Dạ Huy sững sốt, trông hơi ngây ngốc, sau đó cười cười “Thật ra cô rất vô tư.”

Kim Lộ lại che mũi cười ngượng ngùng, Đông Dạ Huy lấy ví tiền ra, hỏi cô ta “Cố tổng cho cô tiền thưởng, tôi còn cho cô thêm tiền boa.” Kim Lộ cười hì hì không nhận tiền của anh.

Đông Dạ Huy lấy ra một xấp tiền mặt đưa đến trước mặt cô ta rồi hỏi “Cô biết nấu ăn không?”

Kim Lộ hơi mơ hồ, đáp lời “Biết, nhưng chỉ là những món ăn gia đình bình thường. Mẹ tôi mất sớm, tôi sống cùng em trai, làm món gì cũng rất đơn giản.”

Bàn tay cầm tiền của Đông Dạ Huy dừng lại một lúc, cuối cùng lại rút thêm tiền trong ví rồi đưa cho Kim Lộ “Cô đừng đến Kim Mê làm nữa, tôi nuôi cô.”

“Hả?!” Kim Lộ choáng váng.

Đông Dạ Huy lại nói tiếp “Cô giặt quần áo, nấu cơm, thu dọn nhà cửa cho tôi là được, những việc khác không cần cô làm.”

Kim Lộ cảm thấy Đông Dạ Huy hình như không phải đang nói chuyện bao nuôi tình nhân, dường như anh ta đang nói đến chuyện thuê người giúp việc thì đúng hơn, cô ta ngây ngốc nhưng rồi vẫn nhận lời “Tôi phải nói với Cố tổng một tiếng.”

Đông Dạ Huy đứng dậy đi vào phòng tắm “Đi đi, nhớ lấy tiền thưởng của cậu ta.”

Kim Lộ có vẻ rất vui, nhếch miệng cười thật to, nhìn Đông Dạ Huy cao giọng nói “Đông tổng, anh là người tốt.”

Đông Dạ Huy lại thêm sững sốt, anh chăm chú nhìn nụ cười tươi trên khuôn mặt Kim Lộ, anh nói “Gọi tôi là Đông Dạ Huy đi.”

Kim Lộ dùng sức gật đầu quả quyết một cái “Vâng ạ! Đông Dạ Huy!”

Đông Dạ Huy cười cười, tuy nhiên nụ cười của anh vẫn mang theo nét ảm đạm, anh thản nhiên nói với Đông Dạ Huy “Đi đi, bảo Cố Bắc tối nay đưa cô quay lại, cậu ta biết nhà tôi ở đâu.”

Kim Lộ vui vẻ chạy ra ngoài, Đông Dạ Huy nhìn cô ta ra cửa rồi mới đóng cửa phòng tắm lại, đứng dưới vòi sen xả nước cho sạch mùi rượu. Khôi phục ánh mắt lạnh lẽo, mặc một bộ âu phục, sau đó đến công ty.

Từ nay về sau anh sẽ kéo mình trở lại cuộc sống theo quỹ đạo vốn có của nó, chỉ riêng việc anh vừa quyết định bộp chộp cũng đã khác hẳn so với con người anh trước kia.

Từ hôm đó trở về sau, Đông Dạ Huy không còn đêm đêm đến Kim Mê uống rượu nữa. Kim Lộ cũng được anh bao nuôi thật sự, từ ngày cô ta đến ở nhà Đông Dạ Huy, mỗi tháng Đông Dạ Huy cho cô ta rất nhiều tiền, còn trả cả các loại hoá đơn cô ta tiêu xài ở bên ngoài. Nhưng cô ta ở trong nhà anh chẳng khác nào người giúp việc, mỗi ngày chỉ có việc nấu cơm, giặt quần áo, quét tước vệ sinh, dọn dẹp nhà cửa giúp Đông Dạ Huy. Hai người có thể ngồi dưới mái hiên tán gẫu như bạn bè bình thường, lại vừa giống bạn ở cùng nhà, Đông Dạ Huy coi việc chu cấp tiền cho Kim Lộ như đang nuôi dưỡng một vật cưng vậy, chẳng thể nào mà nói rõ được quan hệ giữa bọn họ.

Người ngoài nhìn vào thì thấy Đông Dạ Huy cực kỳ chiều chuộng Kim Lộ, đi xã giao làm ăn ở bên ngoài anh đều đưa cô ta đi cùng, thỉnh thoảng có người tỏ ý khinh miệt xuất thân của Kim Lộ anh cũng chẳng để ý. Có một lần Đông Dạ Huy đưa Kim Lộ đi cùng, mấy tay trên bàn rượu cùng đánh bài, đánh được nửa vòng thì phát hiện Kim Lộ ngồi bên đã ngủ gà ngủ gật, Đông Dạ Huy thấy cô ta nhàm chán nên đưa bài cho cô ta đánh thay mình, kết quả chơi được nửa buổi Kim Lộ thua mất mấy chục vạn, Đông Dạ Huy coi như không có chuyện mà chỉ kí chi phiếu.

Những chuyện này rồi cũng đến tai Nhâm Tĩnh, lúc ấy Nhâm Tĩnh vẫn cố gắng trấn tĩnh nở nụ cười mỉa mai, nói một câu “Nếu anh ấy thật sự thích cô ta, sẽ không để cô ta ngồi đánh bài ngay trên bàn tiệc như thế!”. Nhâm Tĩnh vẫn giữ nguyên vẻ mặt xinh đẹp đáp lời một người bạn, trong lòng lại ngày càng tuyệt vọng. Từ lần cuối cùng hai người cãi vã tới lúc này, Đông Dạ Huy không đến tìm cô, cô vẫn ôm hy vọng rằng có thể Đông Dạ Huy không muốn bị người khác ràng buộc, dù sao Đông Dạ Huy vẫn còn trẻ tuổi, nhưng ngày qua ngày, nhất là sau khi nghe được tin này, cô dần dần không thể tự lừa mình dối người thêm nữa.

Không lâu sau đó, Nhâm Tĩnh cuối cùng cũng mất hết hy vọng với Đông Dạ Huy. Đó là một ngày đầu mùa thu, Đông Dạ Huy, Đỗ Thành và Nhâm Tĩnh, trong lúc ba người đang tranh luận về một vụ làm ăn ngay trong văn phòng của Đông Dạ Huy, bỗng Đông Dạ Huy nhận được một cuộc điện thoại.

Giọng nói của Kim Lộ phát ra từ trong điện thoại rất to “Đông Dạ Huy, em đi nhiều quá mỗi chân muốn chết, đang ở dưới sảnh, thuận đường đợi ngồi cùng xe anh về nhà được không?”

Đông Dạ Huy dung túng Kim Lộ hết mực, anh cầm điện thoại, quay người sang chỗ khác hỏi cô ta “Em đang ở dưới sảnh ư?”

“Vâng, em và mấy đứa bạn vừa đi dạo ở khu phố đối diện công ty anh.”

“Vậy em lên đây đi.” Hai người chẳng ai nói thêm câu nào, đều tự cúp điện thoại. Lúc Đông Dạ Huy quay lại bắt gặp hai khuôn mặt ngây ngốc nhìn mình. Anh không thèm giải thích một câu mà tiếp tục thảo luận về vụ làm ăn kia.

Chẳng đến năm phút, Kim Lộ mới đi lên đã ầm ĩ, cô ta chạy nhanh như gió vào văn phòng của Đông Dạ Huy, chẳng thèm quan sát mấy người ngồi trong văn phòng, chạy thẳng đến ngồi trên chiếc sofa tiếp khách, hai chân đá văng đôi giày cao gót, miệng nói liến thoắng “Đông Dạ Huy, không ổn rồi, chân của em mỗi như sắp rụng ra rồi.” Kim Lộ nói một mạch mới ngẩng đầu lên, ngược mắt lên mới nhìn thấy một nam một nữ ngồi ngay trước bàn làm việc, lúc này cô ta há miệng ngây ngốc như sắp rớt cả hàm, mãi sau mới có phản ứng, mở miệng vẫy tay chào hỏi “Hi! Chào hai người!”. Không ai để ý cô.

Đông Dạ Huy nhìn cô một cái, nhẹ nhàng nói “Nếu khát thì ra ngoài tìm Đặng Huy bảo cậu ta tìm đồ uống cho em, đợi tan ca tôi đưa em về.”

“Vâng.” Coi như Kim Lộ biết điều, vẻ mặt chán nản ra khỏi cửa tìm Đặng Huy.

Đến lúc này, Nhâm Tĩnh hoàn toàn tuyệt vọng, Đỗ Thành thì khiếp sợ hoàn toàn. Ngày hôm sau Nhâm Tĩnh liền gửi một danh sách đến cho Đông Dạ Huy, Đông Dạ Huy chẳng hề do dự mà đáp ứng hết tất cả mọi yêu cầu của cô, hai người họ coi như đã đoạn tuyệt quan hệ một cách hoàn toàn.

Những ngày sau đó cứ trôi qua nhanh chóng, một năm thoáng cái đã qua đi. Đầu mùa hè năm đó, Đỗ Thành kết hôn, vợ Đỗ Thành là một giảng viên đại học, tính cách cô ấy giống hệt Lý Mạc Sầu, học một mạch lên thẳng tiến sĩ, còn lớn hơn Đỗ Thành hai tuổi. Lúc trước Đỗ Thành tìm đến cô ấy hoàn toàn là do

muốn làm thân với ba cô ấy. Hồi ấy Đông Dạ Huy còn đang nghiên cứu kem dưỡng da thiên nhiên, cần một đội ngũ có kỹ thuật tốt, mà bố vợ của Đỗ Thành lại là chuyên gia về mảng này. Đỗ Thành vốn chẳng thích bạn gái làm tiến sĩ, nên lúc đó cũng chẳng quan tâm đến đối tượng là ai, năm ngoài còn nhùng nhằng đòi chia tay, nhưng sau đó chẳng biết thế nào quan hệ giữa họ ngày càng tốt hơn, năm nay được tuổi nên lập tức kết hôn.

Ngày cử hành hôn lễ Đông Dạ Huy dẫn kim Lộ đi theo. Đến cuối buổi lễ đến màn cô dâu tung hoa khiến không khí náo nhiệt hơn hẳn, cũng gây cười không ít. Cô dâu có rất nhiều sinh viên chưa kết hôn, hoa vừa tung lên ai cũng muốn tranh, cả đám người đứng sau cô dâu nháo nhào như ong vỡ tổ. Đông Dạ Huy vốn đứng ở rất xa chỗ tung hoa, mấy cô gái kia tranh nhau kịch liệt, không ngờ lúc hoa tung lên lại rơi thẳng xuống đầu anh, mọi người được một phen cười ngặt nghẽo. Đông Dạ Huy lại thản nhiên cầm bó hoa đưa cho Kim Lộ, Kim Lộ nhận bó hoa, ngáy ngồ cười hì hì.

Hôn lễ vừa kết thúc Đỗ Thành đã kéo Đông Dạ Huy ra ngoài, anh ta kéo Đông Dạ Huy vào một góc khuất nói vài lời thâm thúy “Dạ Huy, tìm một người nào đó kết hôn đi, trước kia tôi cũng không biết, nhưng giờ tôi biết rất rõ ràng. Con người ấy à, thật ra vô cùng yếu ớt, không có gì thì thôi đi, nhưng có rồi thì nên quý trọng, cậu cũng chẳng còn trẻ tuổi nữa.”

Đông Dạ Huy cười cười, vỗ vỗ bả vai của anh ta, đáp lời “Cám ơn cậu, Đỗ Thành, bây giờ cậu sướng nhất rồi, tôi thấy vui vẻ thay cậu, chúc mừng cậu.”

Đỗ Thành cũng cười, tiếp tục khuyên nhủ “Tôi thấy cái cô Kim Lộ kia đúng là có chút ngây ngô nhưng cũng chẳng sao, nếu cậu thật sự thích cô ấy thì định ngày kết hôn đi, trước kia cô ấy làm gì, xuất thân thế nào không quan trọng, chủ yếu là cuộc sống sau này.”

Đông Dạ Huy nhìn thoáng qua Kim Lộ này giờ vẫn đang ngoan ngoãn đứng ở ngoài chờ anh. Bọn họ chẳng ai biết anh giữ Kim Lộ ở bên mình, thật ra là anh nhận ra giọng nói và tính cách của cô ta rất giống với Hám Sinh, chẳng qua anh chỉ muốn giữ lại một chút hình ảnh của cô mà thôi.

“Tôi biết rồi.” Đông Dạ Huy nhàn nhả trả lời Đỗ Thành một câu, sau đó còn nói thêm “Cậu vừa kết hôn, mệt mỏi nhiều rồi, tôi phải đi trước còn đến Hạ Môn có chút việc, thật ngại quá.”

Đỗ Thành biết trung tâm sản xuất kem dưỡng da ở Hạ Môn xảy ra chuyện, Đông Dạ Huy muốn đến đó xử lý, bản thân mình vướng tuần trăng mật nên không thể giúp anh một tay, anh ta vỗ vai Đông Dạ Huy “Người anh em, còn khách khí với tôi sao.”

Hai người cười ăn ý, không nói gì tự động rời đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Một chương này đủ chưa, chương sau muốn viết bao nhiêu chữ đây? Ngày mai nghỉ một ngày nhé, ngày kia lại tiếp tục.

11. Chương 11

Hạ Môn, một năm sau.

Ở Hạ Môn có một hòn đảo, khí hậu trên đảo rất dễ chịu, cả bốn mùa thời tiết đều hệt mùa xuân. Đến từ xa đã nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt, tiếng chim hót vang trời xen lẫn hương hoa thoang thoảng trong không khí. Trong lịch sử, hòn đảo này đã từng bị thực dân thống trị hơn một trăm năm. Hơn một trăm năm trước, sau khi Chiến tranh nha phiến[1] kết thúc, các nước Anh, Mĩ, Pháp, Đức, Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Hà Lan, cả mười ba nước theo chân Anh thành lập các lãnh sự quán[2] trên đảo, cùng lúc đó, đám thương nhân, tu sĩ, bọn buôn người cũng bắt đầu đặt chân lên hòn đảo này, xây biệt thự, dựng nhà thờ, mở hiệu buôn bán đồ Tây, xây bệnh viện, mở trường học, đầu cơ đất, thuê công nhân, thành lập ra các “lãnh sự quán”, xây dựng các “sở công vụ” và “toa án”, biến hòn đảo nhỏ này thành “công cộng tô giới”[3]. Đám đại gia Hoa Kiều cũng lũ lượt lên đảo định cư, xây biệt thự, nối mạng điện thoại, lắp đặt cả hệ thống cung cấp nước ngọt. Hòn đảo này từng là nơi phồn hoa tấp nập bậc nhất, chỉ qua một cuộc chiến tranh trong

lịch sử đã cuốn trôi tất cả, triều đại thay đổi, cảnh còn người mất, tuy rằng đây là giai đoạn tang thương nhất trong lịch sử nhưng ngay sau đó nó vẫn đứng lên phát triển mạnh mẽ.

([1] Chiến tranh Nha phiến, chiến tranh thuốc phiện hay còn được gọi là Các cuộc chiến Anh – Trung là hai cuộc chiến xảy ra giữa thế kỷ 19 (1840 – 1843 và 1856 – 1860) gây nên xung đột kéo dài giữa Trung Quốc dưới triều Mãn Thanh và đế quốc Anh. Trong cuộc chiến lần thứ hai, Pháp đã kề vai sát cánh cùng Anh để đánh Trung Quốc.

Nguyên do cuộc chiến tựu quanh việc chính phủ Anh đòi quyền tự do buôn bán nha phiến từ Ấn Độ thuộc Anh sang Trung Quốc trong khi nhà Mãn Thanh có lệnh nghiêm cấm.

Trung Quốc hoàn toàn thất bại trong hai cuộc chiến với hậu quả phải công nhận thương quyền buôn nha phiến của ngoại quốc. Hơn nữa triều đình Mãn Thanh phải ký các hiệp ước bất bình đẳng, chịu mở nhiều cảng cho các nước ngoài vào thông thương. Hồng Kông thì bị cắt làm nhượng địa cho đế quốc Anh. Nhiều nước đế quốc (Đức, Pháp, Nhật, Nga,...) khác theo chân nước Anh và đã buộc Trung Quốc phải chấp nhận nhiều điều kiện bất bình đẳng ngay trên đất Trung Quốc. Mỗi nhục này của triều đình Mãn Thanh trước các cường quốc Tây phương là ngòi lửa góp phần cho cuộc khởi nghĩa Thái Bình Thiên Quốc (1850 – 1864), rồi Nghĩa Hoà Đoàn (1899 – 1901) và cuối cùng là Cách Mạng Tân Hợi, kết thúc thời đại phong kiến Mãn Thanh (1911).

[2] Lãnh sự quán: vì có nhiều bạn vẫn hiểu nhầm nên mình giải thích. Lãnh sự quán là cơ quan cấp dưới của Đại sứ quán. Đại sứ quán thường đặt ở thủ đô các nước, còn lãnh sự quán thường đặt ở các thành phố lớn hoặc các thành phố có đông kiều bào sinh sống.

[3] Công cộng tô giới: tô giới (đất thuê) dành cho người nước ngoài sinh sống.)

Hòn đảo này đã trở thành một thắng cảnh rất hút khách du lịch, trên đảo còn sót lại một số lượng lớn công trình kiến trúc từ thế kỷ trước. Đường phố trên đảo khá chật hẹp, quanh co uốn lượn. Một khu biệt thự cao cấp mang kiến trúc Châu Âu hướng ra mặt biển, nơi này trước kia là đặc khu của đám kiều bào giàu có nhưng phần lớn đã rời đi sau chiến tranh, họ đưa cả gia đình ra nước ngoài sinh sống, để lại nơi đây những căn biệt thự hoa lệ trùng trùng điệp điệp. Qua một thời gian dài, các căn biệt thự bị bỏ hoang đều trở thành nhà không chủ, mấy năm gần đây dịch vụ du lịch trên đảo phát triển rất mạnh mẽ, mấy căn biệt thự này mới được tu sửa thành nhà nghỉ gia đình, dần dần lấy lại vẻ phần hoa tấp nập.

Ở rìa phía Tây Nam của hòn đảo có một con đường chạy dọc bờ biển, thế đất ở nơi này khá đặc biệt, từ vùng đất bằng của hòn đảo nhô ra một đoạn, cách đường phố trung tâm một khoảng khá xa, một căn nhà nhỏ được bao bọc bởi bức tường gạch đỏ Old Mexico nằm yên tĩnh cách biệt với thế giới bên ngoài.

Nhìn từ bên ngoài vào, căn nhà có vẻ mờ nhạt, gạch ngói màu đỏ vốn sáng màu rực rỡ trải qua nhiều năm mưa sa bão táp, nay đã phai màu theo thời gian, lớp xi măng trên bậc thang ở tường bao đã sụt một góc, nhưng bước vào bên trong cánh cổng lớn sơn đỏ lại là một bức tranh hoàn toàn khác.

Một mái hiên nhỏ chật hẹp bao bọc căn nhà gỗ thiết kế hai tầng hình vòng cung độc đáo, có chút hơi hướm giống nhà của người nghèo thời trước ở Giang Nam, bên ngoài là tường bê tông cốt thép, bên trong toàn bộ kết cấu lại được làm từ gỗ. Căn nhà hai tầng được bao quanh bởi các hành lang rộng, tầng trệt cao ít nhất cũng ba mét, trong nhà vừa rộng lại có cảm giác sâu hun hút, cửa sổ nhỏ hẹp, bầu không khí bên trong vừa mát mẻ yên tĩnh vừa mang vẻ gì đó rất bí ẩn.

Trong khoảnh sân nhỏ có một chiếc bàn bằng đá tảng rất dày, cao hơn sàn nhà độ một bậc thang. Xung quanh nhà đặt chậu lớn chậu nhỏ toàn hoa là hoa, rõ ràng đang giữa mùa hè, nhưng lại chẳng có lấy một đóa hoa nào nở, cành lá phủ một màu xanh mơn mơn trông đầy sức sống, hẳn là chủ nhân vừa mới tưới hoa, trên sân còn vương đầy nước ướt sũng, trên mấy tán lá cây xanh tươi mát còn đọng lại vài giọt nước, vòi nước được đặt trên sân, một vòi nhựa khá lớn, vắt ngang qua nửa sân, nằm yên tại đó. Ở lối ra còn có một vòi nước nữa, bên cạnh cổng ra còn có một gốc cây cổ thụ cành lá xum xuê, một nửa tán cây còn choãi ra khỏi bờ tường, vài đóa hoa trắng ngần tinh khiết nở xen giữa đám lá cây rậm rạp, hương thơm ngọt ngào nhẹ nhàng lan tỏa khắp khuôn viên nhỏ.

Sau buổi trưa nơi đây trở nên yên tĩnh, cả khoảnh sân râm mát, im lặng không có dù chỉ một tiếng động. Trước cửa phòng khách ở tầng một, hai cánh cửa gỗ mở ra, qua hành lang khúc khuỷu độ hai thước, bên

trong có một tấm chiếu được trải ngang, một người nằm nhàn nhã bên trên, dưới chân có một chú chó Shar Pei mập mạp nằm úp sấp. Buổi trưa đúng là giờ ngủ lý tưởng nhất, cả người và chó đều ngủ say sưa. Người đang ngủ kia có cơ thể gầy yếu, mỏng manh, lúc nằm nghiêng còn lộ ra cả xương con bướm sau lưng, mái tóc ngắn che khuất nửa khuôn mặt, trong tay cầm một quyển sách, đã giở được một nửa, hẳn là trước lúc ngủ còn đang đọc dở, sau đó cảm thấy cơn buồn ngủ đã đến nhưng vẫn luyến tiếc không gấp lại nên cứ để vậy mà thiếp đi. Một cơn gió nhẹ thổi vào trong nhà, khó khăn lắm mới có thể khiến mái tóc ngắn bay bay lộ ra gương mặt của người đang ngủ say, chủ nhân của gương mặt đó không ai khác chính là Hám Sinh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật xin lỗi mọi người, hôm nay như vậy trước đã nhé, ngày mai sẽ bổ sung thêm, thật sự là trí nhớ của ta dạo này không tốt. Vì nghĩ rằng tuần sau bận rộn, cho nên chia làm hai chương, tuần sau ta có hơi nhiều việc, còn nợ cục cưng nhà ta một chuyến du lịch, tuần sau nhất định phải đưa nó đi, không dám cam đoan viết được thêm bao nhiêu, cho nên giữ chương sau lại để tuần sau, xin mọi người thông cảm nhé.

Mọi người vẫn gọi Hám Sinh xuất hiện đi, ta biết độc giả đọc từng chương từng chương, khó tránh khỏi nóng lòng, muốn biết ngay kết quả, nhưng viết về chuyện xưa người xưa có rất nhiều vấn đề cần phải chỉnh sửa. Ta còn phải nghĩ cách cho Đông Dạ Huy thay đổi, anh ta là một người lạnh lùng, ta muốn kích động anh ta để anh ta có một chuyện tình sâu sắc, kết quả là cuối cùng ta biến cả anh ta và Hám Sinh cùng thay đổi, cho nên xin mọi người hãy kiên nhẫn một chút.

12. Chương 12

Một năm trước, Hám Sinh gần như chạy trốn khỏi thành phố B. Cô đi qua rất nhiều thành phố, vốn muốn tìm một nơi để dừng chân, nhưng ở đâu cô cũng bị biển người vây quanh, những thành phố phát triển luôn có nhịp sống rất nhanh. Cô cảm thấy bản thân không hợp sống ở những nơi đông đúc, mỗi lần cô đều cuống cuống bỏ đi, cuối cùng cô càng chạy trốn càng hoang mang, càng chạy trốn lại càng tuyệt vọng. Cho đến một ngày cô đặt chân lên hòn đảo nhỏ này. Hòn đảo này không giống với những nơi cô từng đi qua, cuộc sống nơi đây rất yên bình, không có xe cộ ồn ào náo nhiệt, tản bộ trên những con đường quanh co ở đây đôi lúc còn có thể nghe thấy tiếng đàn dương cầm vọng ra từ cửa sổ của nhà dân nào đó, không khí ở nơi đây yên tĩnh lại an toàn. Lần đầu tiên từ lúc rời khỏi thành phố B Hám Sinh mới có cảm giác an toàn đến thế, cô quyết định sống tại đây. Cô mua hai căn nhà trên đảo, một căn ở rìa bên kia đảo, cũng chính là ngôi nhà ba tầng năm xưa bị đám nhà giàu bỏ lại, bây giờ đang mở khách sạn, cô dùng hết số tiền của mẹ để lại và tiền tiết kiệm của cô mua lại nó, từ đó trở thành bà chủ của khách sạn kia.

Chủ cũ của căn nhà Hám Sinh đang ở là một người thanh cao. Căn nhà thoát nhìn từ bên ngoài trông có vẻ cũ kỹ nhưng thật ra bên trong đã được sửa sang lại toàn bộ. Tất cả đều dùng những đầu gỗ tốt nhất, mỗi phòng đều được trang trí lịch sự tao nhã. Căn nhà mang phong cách cổ kính cùng vài món đồ gia dụng mang hơi hướm hiện đại mà đơn giản, còn cổ tình trang trí khắp nơi những đồ vật có chi tiết truyền thống. Thoạt nhìn không hề có lấy một điểm hài hoà, tuy nhiên lại có nét gì đó rất thoải mái. Người chủ cũ đã sửa sang lại để bán được giá cao hơn, tuy nhiên đến lúc bán lại không được hơn giá ban đầu. Sở dĩ là vì vị trí ở đây khá xa trung tâm, trên đảo lại có khu dân cư riêng, ban đầu là nơi ở của đám nhà giàu, song đều bị người dân trung dụng mở khách sạn. Căn nhà này cách khu phố gần nhất cũng phải rẽ trái rẽ phải rồi đi bộ gần trăm thước, thường thì chẳng có du khách nào đi dạo đến tận đây, hơn nữa căn nhà này lại quá nhỏ để mở khách sạn. Nhìn vào đúng là căn nhà hai tầng thật đấy, nhưng tổng cộng chỉ có sáu phòng. Chủ cũ của căn nhà này vốn là một nghệ sĩ đàn dương cầm vô danh, nay đang cố gắng hoạt động ở nước ngoài, sau đó không muốn quay lại nữa, cung cấp thông tin về căn nhà cho phòng giao dịch bất động sản rao bán với giá ba trăm vạn, nhưng rao bán hơn một năm mà vẫn chẳng có ai hỏi đến, cuối cùng được Hám Sinh mua với giá vừa phải.

(1 Thước = 0.3m)

Hám Sinh rất yêu quý căn nhà cô đang ở. Tuy rằng cô không biết ý định của chủ cũ khi bài trí lại căn nhà này, nhưng cô có thể hiểu được, người chủ cũ đó đặt rất nhiều tình cảm vào đây. Tuy rằng cô chỉ sử dụng

một phòng ngủ trên tầng và phòng bếp, nhưng hễ rảnh rỗi thường lau dọn nhà cửa sạch sẽ. Hiện tại cô sống trong một căn nhà ngăn nắp, nuôi một chú chó, phần lớn thời gian không có việc gì làm nên rất nhàn nhai.

Hám Sinh ngủ không được bao lâu đã tỉnh lại. Mỗi ngày cô ngủ rất nhiều, nhưng cứ ngủ một lúc lại tỉnh, ngủ một lúc lại tỉnh, vậy nên lúc nào trông cũng như thiếu ngủ. Mỗi lần thực sự đi sâu vào giấc ngủ cô lại chẳng ngủ yên được, giấc ngủ cứ ngắt quãng. Cô mở to mắt, nằm yên lặng ở đó, khoảng trời trên đầu xanh thẳm thẳm, trong vắt như cảm giác trống rỗng của cô lúc này, không có nơi nào để gửi gắm tình cảm.

Hám Sinh lặng lẽ nhìn bầu trời. Nhìn từ trên xuống dưới, dáng người cô mảnh khảnh trong chiếc áo phông trắng và quần short xanh, khuôn mặt vẫn trẻ trung như trước, có nét mơ màng của thiếu nữ. Khuôn mặt cô lúc trầm tĩnh mang vẻ ngây ngô của tuổi thiếu niên. Cô thường xuyên ngắm người ra như vậy, đôi khi nhìn lên bầu trời, đôi khi chỉ là nhìn vào vật dụng nào đó trong nhà, có thể ngồi mấy chục phút, lại có khi ngồi đến vài tiếng đồng hồ. Những lúc ngồi bần thần như vậy không phải cô đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ đơn giản là ngồi yên ở nơi nào đó, trong không gian tĩnh mịch có thể nghe thấy âm thanh thời gian lướt qua người, vang lên từng giọt “sàn sạt”.

Hám Sinh cảm thấy cuộc sống của cô những ngày qua càng ngày càng giống mẹ cô lúc bà còn sống, cả ngày ở trong nhà, mẹ cô nuôi cô, còn cô nuôi một chú chó, mẹ cô không chú tâm chăm sóc cô, còn cô lại nuôi được một chú chó béo tốt khỏe mạnh. Công tâm mà nói cũng không phải mẹ không quan tâm cô, mỗi lúc ở nhà mẹ thường nhớ đến ba, nhưng trong khi cô ưa ở nhà dọn dẹp sạch sẽ, mẹ cô lại thích đi du lịch bốn phương, mang hết tâm tư vui buồn để lại những nơi bà từng đặt chân qua, còn cô dường như tách biệt với cuộc sống bên ngoài. Mặc dù bề ngoài cách sống của hai người họ không giống nhau, nhưng bên trong trống rỗng hệt như nhau, mặc dù vẫn sống trong cuộc đời tươi đẹp là thế, nhưng trái tim đang đập trong lồng ngực kia không biết đã trống rỗng tự khi nào, ngày càng trở nên khô héo tuyệt vọng.

Bây giờ Hám Sinh có thể hiểu tại sao mẹ cô lại muốn chết. Bởi vì đã không còn niềm vui trên cuộc đời này nữa, trong lòng cảm thấy trống rỗng mờ mịt nhưng không có nơi để dựa vào. Những cảm giác tổn thương cũng như đau khổ đã bị thời gian mài mòn hết, thời gian đầu có thể vì thù hận mà cố gắng bám víu lấy cuộc sống, nhưng bạn hận người ta người ta không biết, cho nên có oán có hận thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tất nhiên sẽ có một ngày bạn nhận ra điều đó, nhưng đó chẳng phải là lối thoát, nó chỉ khiến bạn càng trở nên hoang mang trống rỗng hơn mà thôi. Không có ai quan tâm đến nỗi bị thương tuyệt vọng của bạn, cho nên những vết thương chẳng chịt trong lòng mãi mãi sẽ không lành lại, nó sẽ chảy máu, cũng sẽ thối rữa, cuối cùng sẽ hoại tử rồi khô héo như một cái túi mỏng nhăn nheo. Sau đó sẽ không còn cảm giác đau đớn nữa, không phải do vết thương đã lành lại, mà do đã bị phá hủy hoàn toàn. Bởi thế ngày đó khi cơ hội đến, bà không chút do dự mà tự giải thoát bản thân, Hám Sinh thật sự đồng cảm với mẹ cô.

Có đôi khi, Hám Sinh nghĩ thật ra người thực sự hủy hoại mẹ cô không phải ba cô, nhưng người đàn ông đó lại là người khiến bà bị tổn thương nghiêm trọng nhất. Hám Sinh cảm thấy cuộc sống sau đó của bà cũng không còn nhớ nhung người đàn ông ấy quá nhiều, nhưng cũng đủ để khiến bà chịu từng cơn giày vò, đau đớn, hoang mang và trống rỗng để rồi cuối cùng rơi vào trạng thái tuyệt vọng.

Hám Sinh có thể hiểu mẹ cô như vậy, hoàn toàn là do nghiệm từ bản thân mình mà ra. Bởi vì cô không còn muốn nghĩ đến Đông Dạ Huy, đối với con người này cô đã phải gắng sức nửa đời người. Cô gốc gác si mê người đàn ông ấy, cuối cùng cô mới hiểu ra người ta hoàn toàn chán ghét cô, người ta đối với cô, đừng nói là tình cảm yêu đương, chỉ sợ đến cả tình bạn bình thường cũng không có. Dồn nhiều tâm huyết như vậy ột người không ưa mình, khiến mỗi khi cô nhớ đến chuyện này trong lòng luôn cảm thấy cô đơn lạc lõng. Sau đó cô cảm thấy mỗi lần nhớ đến càng khó chịu, cô không muốn ngày càng lún sâu, cho nên cuối cùng cô không muốn nghĩ đến nữa.

Hám Sinh ngây ngốc nhìn bầu trời, con người đen láy sâu như hồ nước, sâu kín mà phẳng lặng không gợn sóng. Cô cảm thấy khóe mắt cay cay, vội vàng nhắm mắt lại, cố gắng thử xem có thể ngủ thêm một lát nữa hay không. Con Shar Pei mồm mồm như lợn con, ghé đầu vào bên chân cô, cổ họng phát ra tiếng gáy “khò khè, khò khè”. Cô duỗi chân gãi gãi lên lưng nó, chú chó lười nhác chẳng hề động đậy. Cô khẽ mấp máy khóe miệng nhỏ giọng nói: Con cún này ngủ giỏi thật.

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh của buổi trưa. Hám Sinh chưa kịp ngủ, nghe thấy tiếng chuông điện thoại vội xoay người ngồi dậy, chú Shar Pei cũng tỉnh theo, khuôn mặt béo phì đầy nếp nhăn hướng đến điện thoại rồi sủa lên vài tiếng. Sau đó lại nằm sấp xuống tiếp tục giấc khò khè.

Hám Sinh đuổi chân đạp một cái lên người Mông Bự, nó mới không bằng lòng, lưỡi nhác vòng ra chỗ khác, cô đứng lên nhận điện thoại.

(Mông Bự là tên của con Shar Pei.)

Tiếng chuông vẫn kiên nhẫn vang liên tục. Hám Sinh dường như tách biệt với cuộc sống bên ngoài, đại khái cũng đã biết được người gọi cho cô là ai. Đưa ống nghe lên bên tai, từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm khàn, một giọng nữ cực kỳ lôi cuốn “Hám Sinh à, em mau đến đây xem đi. Gọi cái công ty xây dựng gì gì đó đi. Trên mái nhà có một lỗ thủng, chiều nay lại không có ai ở nhà, đài dự báo chập tối có mưa, đồ gia dụng nhà chị sẽ bị ngâm trong nước mất.”

Trong lòng Hám Sinh lấy làm sợ hãi, vội vàng trả lời “Chị Sa Sa, chị đừng nôn nóng, em lập tức đến ngay đây.”

“Ai!” Đầu dây bên kia buông một tiếng thở dài “Em đến đây nhanh lên, chúng ta còn phải bàn xem sẽ làm thế nào.”

“Được.” Hám Sinh vội vàng ngắt điện thoại, thuận tay vợ chùm chìa khoá trên bàn trà rồi vội vã ra khỏi cửa.

Đến cửa phòng khách, Hám Sinh đá đá vào chú chó mập mập kia “Mông Bự, mày có muốn đi cùng tao không.” Chú chó béo múp múp kia giương mắt chẳng hiểu gì nhìn cô. Hám Sinh thở dài một tiếng khom người ôm ngang người nó lên, bước ra sân.

Mông Bự xem ra đã quen bị Hám Sinh thường xuyên ôm nó đi qua đi lại như vậy, bị người ôm ngang bụng cũng không hề tỏ ra khó chịu. Hám Sinh vào trong sân, đặt Mông Bự vào giỏ xe, nổ máy rời khỏi cổng.

Hám Sinh ngồi trên chiếc xe máy của cô chạy trên đường nhanh như chớp. Rẽ qua bảy tám ngõ nhỏ, đi thẳng đến bờ biển bên kia. Mông Bự ngồi trong giỏ xe, thè thè lưỡi, nhìn trái nhìn phải, bày ra vẻ rất đắc ý, đôi mắt bị mấy nếp nhăn trên mặt che gần hết mà vẫn vui thích đến nỗi cổ nhướn mắt để lộ ra tia sáng trong đó.

Giữa trưa, mặt trời tỏa nhiệt như muốn nướng chín người. Ánh mặt trời làm Hám Sinh chói mắt, thật ra cô không thích mùa hè. Ban đầu cô không thích vì nguyên nhân hơi khách quan, bởi vì cô béo, mỗi lần hè đến lại không giấu được mỡ bụng. Đến sau này, cô không còn béo nữa, nhưng thời gian thấm thoắt trôi qua đến một ngày cô như hiểu ra một việc, kể từ đó mùa hè đối với cô mà nói, nó mang lại cho cô cảm giác đau thương nặng nề: Những chuyện không hay dường như đều đến với cô vào mùa hè.

Hám Sinh đi hai mươi phút, cho tới khi trước mặt cô xuất hiện một căn nhà. Nhìn thoáng qua từ bên ngoài vào trông rất đẹp, trước cửa là một khoảng sân rộng, thiết kế ba tầng khá lớn, bên trong có hơn hai mươi phòng. Phong thủy ở đây cũng rất tốt, có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh biển. Lần đầu tiên Hám Sinh đặt chân lên đảo đã ở đây, căn nhà chủ yếu là cho thuê phòng nghỉ. Bà chủ của khách sạn này mở lời với Hám Sinh, cho cô góp một nửa vốn.

Lúc Hám Sinh ôm Mông Bự vào cửa, bà chủ Sa Sa đang dựa vào quầy bar, bàn tay ngọc ngà bị người đàn ông nước ngoài cao lớn cầm lấy, hai người cúi đầu nói chuyện, cười thân mật.

Sa Sa không hề có vẻ sốt ruột như chị ta vừa nói trong điện thoại, Hám Sinh đi đến đó, đứng cách họ vài bước, nhỏ giọng gọi một tiếng “Chị Sa Sa.”

Sa Sa là người phụ nữ Đài Loan đã ly dị, tuổi gần trung niên mà vẫn rất xinh đẹp. Trông chị ta có vẻ lôi cuốn của người phụ nữ trưởng thành. Chị ta quay đầu nhìn Hám Sinh, nụ cười trên mặt hơi thu lại, sau đó ngừng một lát, hít một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra. Chị ta tỏ vẻ bất đắc dĩ nói với Hám Sinh “Hám Sinh à, em tự mình lên xem đi.”

“Được.” Hám Sinh đáp một tiếng, đi về phía trước đặt Mông Bự vào trong lòng Sa Sa, xoay người chạy lên lầu. Sa Sa ôm chú chó, giơ hai chân nó lên trước mặt, nhìn trái nhìn phải chú chó béo múp múp rồi nói “Mông Bự à, gần đây mày lại béo ra rồi sao? Mày là chó mang cơ thể của heo đấy à.”

Hai chân sau của Mông Bự không có điểm tựa, cơ thể lại bị giơ lên không trung, đôi chân sau khua loạn xạ ngật cả lên, miệng kêu “ư ư”. Sa Sa quay người đặt nó lên trên quầy bar, nó lập tức xòe bốn chân nằm úp

sắp trên mặt bàn, chẳng kêu gì nữa. Đôi mắt nhỏ cảnh giác nhìn Sa Sa chăm chăm, Sa Sa vỗ nhẹ vào gáy nó “Đồ lười biếng.”

Lúc này Hám Sinh đi thẳng lên mái nhà của tầng ba, quả nhiên thấy chính giữa nóc nhà thủng một lỗ cũng không to lắm. Cô nhìn quanh lỗ thủng kia một vòng, nghĩ bụng không hiểu làm cách nào mới ngăn nước chảy vào lỗ thủng đó.

Căn nhà này vốn có lịch sử lâu đời, cũng như con người khi đã vào độ tuổi già cỗi này. Nhìn bề ngoài như vậy, nhưng bên trong đã cũ lắm rồi, lúc thì chỗ này khi lại chỗ kia hỏng hóc, thường xuyên có chỗ cần phải tu sửa. Một tháng trước Sa Sa phát hiện một phòng ở tầng ba bị dột, Hám Sinh tìm một công ty xây dựng đến, làm một lớp chống thấm trên toàn bộ mái nhà. Nhưng chưa đến một tháng, đêm qua mới mưa to một trận, phòng lại bị dột. Hám Sinh lại gọi cho công ty xây dựng kia, rõ ràng đây là lỗi do chất lượng làm việc của họ, điện thoại mới gọi đi, bọn họ cũng vui vẻ đồng ý, sau đó cử người đến rất nhanh. Nào ngờ người thợ sửa chữa lại để sót một lỗ thủng như thế. Bất đắc dĩ, Hám Sinh lấy điện thoại gọi cho giám đốc công ty sửa chữa, điện thoại vừa thông, Hám Sinh nói vài câu miêu tả sự cố. Nhân viên nghe điện thoại rất mực khách khí, xin lỗi cô một câu, giải thích vòng vo một lúc ý nói: Công ty làm việc xảy ra sơ suất, bọn họ nhất định sẽ chịu trách nhiệm tu sửa lại, nhưng bây giờ không có đủ công nhân để cử đến, mong Hám Sinh kiên nhẫn chờ thêm hai ngày.

Hám Sinh nghe giọng nữ nói liến thoắng cả nửa buổi trong điện thoại, cảm thấy vô cùng nhàm chán, dứt khoát dập máy. Lúc trước chính cô đã sửa chữa căn nhà này, cô cũng biết ít nhiều thông tin về công ty sửa chữa đó. Công ty sửa chữa này thực ra chỉ là cái xác trống không. Hoạt động trên đảo này thoạt nhìn có vẻ nghiêm chỉnh, kỳ thật chỉ có vài người thợ thường xuyên đi làm. Công ty nhận việc rồi mới báo cho thợ. Sau khi các công trình kết thúc, công ty nhận tiền từ người thuê, giữ lại một phần rồi mới chia cho thợ, chẳng khác bóc lột sức lao động là mấy. Nhưng đầu năm nay số ông chủ ở Trung Quốc nợ tiền công ngày càng nhiều hơn. Hám Sinh nhìn lỗ thủng trên mái nhà kia cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Có thể thấy mấy người thợ bị ông chủ nợ tiền lương, bọn họ không có lương, đương nhiên sẽ chẳng làm tốt công việc.

Hám Sinh từ tầng trên đi xuống, thấy Mông Bự ngoan ngoãn ngủ trên quầy bar. Không thấy bóng dáng Sa Sa đâu cả, cô chẳng chào hỏi ai, lại day day hai bên thái dương rồi đi ra cửa.

Lúc này Hám Sinh rất thông minh, đi thẳng đến đường cái giờ cao tám bảng, chờ người thợ đến. Cô đón được một người thợ thật thà chất phác, dẫn anh ta trở về khách sạn, nói với anh ta trước đêm nay nhất định phải xử lý xong lỗ thủng kia, sau đó làm lại chống thấm một lần nữa. Cô lấy ra một khoản tiền, có thể gọi là tiền công, cách này rất đơn giản, không cần kí kết hợp đồng, tận mắt nhìn thấy tiền mặt chẳng đáng tin hơn hay sao. Người đàn ông kia nghe thoả thuận của Hám Sinh xong lập tức lấy đồ ra bắt đầu làm việc.

Hám Sinh bận bịu cả buổi trưa, xuống tầng một lần nữa đã thấy Sa Sa đứng trước quầy bar, chị ta nhìn Hám Sinh rồi vẫy vẫy tay. Hám Sinh quay đầu nhìn chị ta, mệt nên chẳng thiết nói chuyện. Sa Sa cũng không bắt chuyện với cô, quay người đi vào phòng bếp, một lát sau bưng một bát đi đến đặt trước mặt Hám Sinh “Ăn đi.”

Bà chủ Sa Sa này làm bình thường lúc nấu ăn, cho ít muối nên bị nhạt, nhưng lần nào Hám Sinh cũng ăn hết sạch sành sanh để ủng hộ. Cả đời này, ngoài mẹ ra chỉ có Sa Sa nấu cơm cho cô.

Hám Sinh cúi đầu ăn, Sa Sa đứng đối diện cô, lật đi lật lại tập hoá đơn đăng kí. Một lát sau mới ngược mắt nhìn Hám Sinh vừa ăn vừa chảy mồ hôi, chậm rãi nói “Mông Bự nhà em ấy à, chăm nó ít ít thôi. Rảnh rồi thì dẫn nó đi dạo, nó cần giảm béo.”

“Vâng.” Hám Sinh nuốt một miếng mì trong miệng xuống, thuận miệng trả lời cho có lệ.

“Em cũng thế, rảnh rồi thì ra ngoài chơi nhiều một chút. Em ở lì trong nhà suốt ngày chẳng có tí hơi người nào, nhìn em càng ngày càng gầy, ăn cũng ăn ít hơn người khác.”

“Được.” Hám Sinh vẫn trả lời qua quýt.

Sa Sa nhìn điệu bộ kiên trì của cô, tức giận gõ một cái vào sau gáy cô. Hám Sinh bị ngón tay chị ta gõ một cái mới ngửa mặt, ngồi thẳng lưng lên. Cuối cùng cũng đưa mắt nhìn Sa Sa, nhưng lại chẳng có biểu cảm gì, nhìn thoảng qua một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống ăn. Sa Sa chẳng còn gì để nói, dứt khoát quay mặt sang chỗ khác không để ý tới cô nữa.

Hám Sinh ăn xong, ôm lấy Mông Bự đi ra ngoài, lúc đi qua tiện chào Sa Sa một câu “Em đi đây.”

Sa Sa đang ghi sổ sách, không hề ngẩng đầu, đáp một câu “Được. Rảnh rồi lên đây chơi, chị nấu cơm cho em ăn.”

“À, được.” Hám Sinh đáp lời rồi đẩy cửa rời đi.

Trên đường về nhà, Hám Sinh tiện đường rẽ vào siêu thị mua một ít thức ăn cho chó và vài đồ dùng hàng ngày. Vốn rảnh rỗi, cô chậm rãi đi dạo bên trong một lúc lâu, không ngờ đến lúc ra về trời bỗng tối sầm, rõ là trời sắp mưa.

Thời tiết ở hải đảo luôn thay đổi thất thường như vậy. Hám Sinh quay lại mua thêm một bộ áo mưa. Bộ áo mưa trùm đầu vừa dài vừa rộng, vạt áo rộng thùng thình, mở ra phía trước có thể che luôn cho cả Mông Bự trong giỏ xe.

Đi đến nửa đường bỗng nhiên trời đổ mưa, sau buổi trưa nên cơn mưa đến vừa lớn lại vừa mau. Hạt mưa tròn như hạt đậu rơi trước mắt tạo thành cơn mưa bụi dai dẳng. Hám Sinh tăng ga đi thẳng về hướng nhà mình.

Vừa về đến cổng cũng là lúc cơn mưa nặng hạt nhất. Xuyên qua màn mưa bụi ở phía xa xa, Hám Sinh chợt nhận ra có một người đứng một mình trước cổng nhà cô. Đợi đến lúc cô nhìn rõ tận mặt người ta, không nên đứng một mình như vậy chứ.

Một người đàn ông đứng trước cửa nhà Hám Sinh. Đó là một người đàn ông đẹp trai, vóc dáng cao lớn, cơ bắp ẩn hiện dưới làn áo. Gương mặt dịu dàng ôn hoà, đường nét ngũ quan rõ ràng, nhìn qua rất nhã nhặn. Anh ta có đôi mắt hoa đào, nhưng gặp nước mưa khiến cho híp vào.

Quần áo trên người anh ta đã bị mưa dầm cho ướt đầm, dính sát vào cơ thể. Thời tiết nóng thế này còn mặc áo trong áo ngoài, chân còn đi một đôi giày da mềm. Trông không giống người đi du lịch, bên cạnh đôi chân trắng là hai va li bằng da, tuy không nhìn thấy nhãn hiệu, nhưng với kiến thức ít ỏi Hám Sinh vẫn có thể nhận ra đây là hàng cao cấp.

Người đàn ông đứng dưới mưa nhưng điệu bộ vẫn bình thản, sống lưng thẳng tắp. Tuy rằng cả người ướt mưa trông vô cùng chật vật, nhưng nhìn chiếc túi da màu nâu rám nắng anh ta đeo bên mình, đến đôi giày anh ta đi cũng có thể hình dung anh ta đến đây với bộ dạng nghiêm chỉnh. Nhưng Hám Sinh cảm thấy đầu óc và tính cách của người này có phải có vấn đề không? Sau lưng anh ta là mái hiên nhà Hám Sinh có thể trú mưa rất tốt, người này lại đứng trước ở trước cửa nhà chịu đựng cơn mưa, trên mặt chẳng hề có nét khổ sở, thậm chí còn tươi cười nhìn Hám Sinh phi xe nhanh vào rồi dừng lại trước mặt quan sát anh ta.

Đây chính là cảnh tượng lần đầu tiên Hám Sinh gặp Diệp Quyền, lúc ấy cô chỉ cảm thấy người đàn ông này nhất định có gì đó không bình thường.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này rất nhiều chữ, nhưng rõ ràng phải đứng độc lập một chương. Cuối tuần phải đưa con đi du lịch, vẫn còn một chút bản thảo, đã đưa lên bảng thông báo, nếu có gì không ổn, xin mọi người tha thứ. Dù sao cuối tuần sau cũng sẽ ra hai vạn chữ.

Nói rõ một chút, hòn đảo nhỏ trong truyện là nơi ta tự tưởng tượng, trên thực tế ta cũng chưa từng đi qua. Chỉ là ta tưởng tượng vô căn cứ mà hình thành nên. Ta khẳng định hòn đảo kia không hề có thật, cho nên dùng hòn đảo này làm địa điểm cụ thể thay thế, mọi người coi như ta tưởng tượng vô căn cứ ra nơi này nhé, đừng tích cực quá cùng tôi.

13. Chương 13

“Xin chào cô, tôi vừa đến đây thì gặp mưa lớn, chẳng hay có thể trú mưa ở nhà cô được không?” Rõ ràng là tiếng phổ thông, nhưng bởi âm điệu quá cứng nhắc nên nghe hơi kỳ lạ. Nước mưa từ đỉnh đầu của anh

ta chảy ròng ròng xuống cằm, người đàn ông cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng sáng, ngũ quan trên khuôn mặt cũng vì nụ cười mà ôn hòa hơn, đôi mắt hoa đào híp lại trông như mắt cáo.

Trong giỏ xe, Mông Bự dưới lớp áo mưa không nhìn được kều “ư ử” muốn chui ra ngoài. Hám Sinh đẩy xe vòng qua người đàn ông đi vào trong.

Hám Sinh dừng xe trước cửa, ôm Mông Bự ra khỏi giỏ xe, bước lên bậc thang lấy chìa khóa ra mở cửa. Người đàn ông phía sau xách hai va li bước theo “Thật không dám giấu cô, thật ra tôi cố ý tìm đến đây. Nếu cô là chủ nhà, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng không biết có thể nói với cô được không?”

Hám Sinh mở cửa, đứng ở bậc thềm trên cao nhìn xuống người đàn ông lạ mặt. Nụ cười tươi rói trên mặt anh ta đã biến mất, chỉ còn vẻ nghiêm túc có phần lo lắng. Hám Sinh yên lặng nhìn anh ta, người đàn ông nhẹ nhàng hỏi “Có thể cho tôi vào trong không?”

“Vào đi.” Hám Sinh đẩy cửa ra, thả Mông Bự vào trong, sau đó quay ra dắt chiếc xe máy vào nhà.

Hám Sinh dựng xe dưới mái hiên tránh mưa. Người đàn ông kia cũng theo sau cô bước vào cửa, dừng lại trước bậc cửa, anh ta cởi giày và tất, đặt tất trong giày, đôi giày đặt song song ngay ngắn trước bậc cửa. Sau đó anh ta để chân trần bước vào nhà. Hám Sinh yên lặng nhìn sự việc đang xảy ra trước mắt.

Nước rỏ xuống từ cơ thể người đàn ông, mỗi bước đi lưu lại trên sàn nhà một dấu chân ướt nhẹp. Hám Sinh dẫn anh ta vào phòng khách, để anh ta đứng đó, cô quay người đi vào phòng vệ sinh lấy một chiếc khăn tắm đưa cho anh ta.

Người đàn ông nói cảm ơn, nhận chiếc khăn tắm lau qua tóc rồi cười khanh khách, nói với Hám Sinh “Tên tiếng Trung của tôi là Diệp Quyền, Diệp trong lá cây, Quyền trong quyền lợi, còn tên của cô là gì?”

“Mạc Hám Sinh.” Hám Sinh trả lời ngắn gọn, giọng lãnh đạm.

Động tác lau tóc của Diệp Quyền dừng lại một lát, sau đó lại thoải mái nói tiếp “Suốt đời không có gì để hối tiếc, tên rất hay, nghe vừa có khí chất lại vừa tâm trạng. Cô Mạc đây có vầng trán cao, nhất định là một người được người lớn yêu thương che chở, là một người rất có phúc.” Nói xong anh ta còn chỉ tay xung quanh phòng một lượt.

Hám Sinh hơi trở mắt nhìn anh ta một lát. Hám Sinh biết mẹ cô trước kia là giáo viên dạy văn, bình thường đúng là bà có chút văn vẻ. Nhưng bà đặt tên cô là Hám Sinh, cái tên Hám Sinh này, cô vốn nghĩ rằng lúc đó mẹ cô không muốn đối mặt với chuyện xảy ra giữa bà và ba cô, mẹ cô đặt cho cô cái tên này, là từ sự thất vọng của bà mà ra. Cô không nghĩ rằng thì ra còn có một ý nghĩa khác. Về phần Diệp Quyền nói những lời này, tuy là lời nói khách sáo, nhưng anh ta nói cũng đúng. Nửa đời người trước cô đã trải qua bao chuyện rối loạn, cho đến bây giờ, cô là một người có tiền án, chẳng có bằng cấp, cũng chẳng thông thạo nghề nào. Có thể có một chỗ mà sống yên ổn, không cần vì lý do sinh tồn, mà phải đấu tranh khổ sở. Vốn dĩ cô sẽ không phải trải qua cuộc sống thê lương khổ sở đến thế, nhưng khi mẹ ngăn cản cô, cô lại cho rằng do mẹ cô là người lạnh lùng chứ chưa từng nghĩ đến những chuyện bà làm đều có lý do. Cô chợt nhớ đến bức thư mẹ cô để lại, lòng bỗng chùng xuống.

Diệp Quyền lau đầu tóc sạch sẽ, nước từ trên người vẫn chảy xuống như cũ. Anh ta cố tình không để ý đến sắc mặt của Hám Sinh lúc này, gấp chiếc khăn tắm trên tay, lịch sự hỏi “Cô Mạc, tôi có thể mượn phòng vệ sinh của cô một lát để thay quần áo không? Đương nhiên nếu có thể tắm luôn thì vô cùng cảm ơn cô.”

Hám Sinh thấy Diệp Quyền nói từng chữ từng chữ một cách khó khăn, cô hơi chau mày, dẫn anh ta đến phòng vệ sinh lớn ở tầng một, đẩy cửa ra nói với người đằng sau “Anh cứ tự nhiên.”

Diệp Quyền nhướn miêng khoe ra hàm răng trắng, cười đến xán lạn “Cảm ơn cô rất nhiều.” Hám Sinh không đáp lời anh ta, xoay người rời khỏi đó.

Hám Sinh nghĩ chẳng hiểu sao người đàn ông này lại muốn vào nhà cô. Anh ta là người khôn khéo giáo hoạt, loại người này muốn nói cái gì cũng phải rẽ ngang rẽ dọc mười tám lần, suy nghĩ trong đầu cũng lòng vòng và lòng vòng. Cô không cùng tư tưởng với loại người này, không thích giao thiệp với người như vậy. Nhưng người đàn ông này có vẻ được giáo dục rất tốt, cũng chưa làm chuyện gì khiến cô không ưa.

Hám Sinh vào bếp làm thức ăn cho Mông Bự. Hiếm thấy khi nào Mông Bự không quanh quẩn sau lưng cô. Nhà cô ít khi có người đến thăm, con chó này nhất định là đình giở trò ma cũ bắt nạt ma mới đây mà. Vừa rồi thấy Diệp Quyền và Hám Sinh nói chuyện nó liền ngoan ngoãn nằm im lặng một bên nhìn, lúc này chắc chắn đang ghé sát cửa phòng vệ sinh. Không biết Diệp Quyền này có làm gì con cưng của cô hay không.

Hám Sinh ngồi ăn một mình, suốt quãng thời gian qua cô chỉ ăn một cách miễn cưỡng. Một bát mì sợi, nấu lẫn với một ít rau xanh, có đôi khi nấu một nồi lớn ăn được vài bữa. Nhưng cô chăm sóc Mông Bự rất tỉ mỉ, bình thường món ăn chính của Mông Bự là cà rốt nấu với thịt băm, trộn thêm cơm thành món thập cẩm. Còn có thêm trên dưới một trăm loại đồ ăn vặt dành cho chó, thi thoảng còn cho nó ăn thêm hai đùi gà, chân giò hun khói và vài loại hoa quả.

Thật ra không trách được tại sao Mông Bự lại mập như vậy, cũng là do Hám Sinh quá cưng chiều nó. Cuộc sống của cô mỗi ngày chỉ đơn giản sống bên Mông Bự, cô nuông chiều nó, yêu thương nó, không nghĩ đến chuyện đã chăm nó quá mức.

Làm thức ăn cho Mông Bự xong đầu đầy, Hám Sinh múc ra cái bát chuyên đựng thức ăn cho nó, đi đến bên ngoài hàng lang đặt bát cơm hướng đến trước mặt Mông Bự gọi nó “Mông Bự, đến đây ăn cơm.” Mông Bự nghe thấy, chớp chớp mắt chạy vù đến.

Mông Bự ăn như heo, chống cái mông to của nó lên. Xung quanh nó toàn là bồn hoa, Hám Sinh ngồi bó gối bên cạnh nó, ngẩn ngơ nhìn nó ăn, chẳng biết đang nghĩ gì.

Diệp Quyền tắm rửa sạch sẽ đi ra đúng lúc thấy cảnh một người một chó ngồi ngoài cửa. Anh ta dừng lại một lát, sau đó cố gắng tạo ra tiếng bước chân, chậm rãi đi đến đó. Khi còn cách Hám Sinh vài bước, anh ta lịch sự gọi một tiếng “Cô Mạc.”

Hám Sinh có vẻ hơi giật mình, sau đó quay đầu “Hả?” Cô liếc nhìn Diệp Quyền một lần rồi sau đó lại lãnh đạm xoay vai trở lại tư thế cũ.

Diệp Quyền cố ý ăn mặc rất chỉnh chu, quần dài màu trắng, cổ tình không sơ vin. Cơ thể anh ta cao gầy, dáng người rất chuẩn, ăn mặc như vậy trông có vẻ rất tự nhiên. Rõ ràng nhìn vô cùng đẹp mắt, đáng tiếc Hám Sinh chẳng hề để ý đến anh ta.

Diệp Quyền dựa mình vào khung cửa sau lưng, hai chân duỗi thẳng, hít một hơi, dường như cố gắng thả lỏng người cho thoải mái. Một lát sau anh ta lên tiếng hỏi Hám Sinh “Cô Mạc là người ở đây sao?”

“Ừm.” Hám Sinh vẫn ôm đầu gối không hề nhúc nhích.

“Vậy còn người nhà của cô Mạc thì sao?”

“Đã mất.” Hám Sinh vẫn chăm chăm nhìn Mông Bự mà trả lời. Mông Bự ăn như rồng cuốn xong hết bát cơm, ngóc đầu trừng mắt nhìn Diệp Quyền. Hám Sinh đắp một chiếc khăn mặt, lau miệng cho Mông Bự, thuận tay lau luôn phần sàn nhà bị nó làm bẩn.

Diệp Quyền nhìn cô, lại hỏi tiếp “Căn nhà này là...?”

Hám Sinh lau xong, đặt khăn mặt ở một bên rồi cũng dựa vào tường, đáp lời “Đúng như anh nghĩ, mẹ tôi để lại.”

Hám Sinh lãnh đạm nói. Diệp Quyền cũng không hỏi thêm gì nữa, anh ta đứng dậy đi đến cửa phòng khách xách một chiếc va li lại đây. Mông Bự nhìn anh ta đi đi lại lại, gân cổ sủa sau lưng anh ta hai tiếng “gâu gâu”. Hám Sinh thấy Mông Bự cậ thế chủ nhưng cũng không ngăn nó, Diệp Quyền xách va li trở lại nhìn Mông Bự cười cười, sau đó đến chỗ ban nãy ngồi bệt xuống đất.

Diệp Quyền mở va li, lấy ra một khung ảnh giơ ra trước mặt Hám Sinh. Nhìn bề ngoài khung ảnh vuông vức không khác mấy với khung ảnh mẹ cô đặt trong phòng khách. Trong khung ảnh là một ảnh chụp đen trắng, trong bức hình chụp từ thế kỷ trước là người phụ nữ mặc bộ quần áo rất được ưa chuộng ba bốn mươi năm trước. Dáng người thon thả, trên người mặc bộ sườn xám, mái tóc ngắn hơi xoăn. Bà ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế bành, thân mình hơi hơi dựa vào lưng ghế, khuôn mặt bình thản, trong đôi mắt có khí chất kiên định. Khung cảnh sau lưng bà ấy chính là khoảnh sân trước nơi Hám Sinh đang ngồi.

Hám Sinh nhìn khoanh sân nhỏ, Diệp Quyền mở miệng nói “Đó là bà dì của tôi.” Hám Sinh không nói gì, đưa mắt nhìn anh ta, nghe anh ta tiếp tục kể.

“Thật ra bà ấy và tôi không có quan hệ huyết thống. Bà ấy là trưởng bối bên ngoại của nhà tôi. Bà dì tôi cả đời không có con, ba tôi được nhận làm con nuôi nối dõi. Bà nuôi dưỡng ba tôi, bà ở cùng gia đình tôi đến tận lúc già yếu, tuy rằng chúng tôi không có quan hệ huyết thống, nhưng tình cảm giữa chúng tôi vô cùng sâu sắc, chẳng khác gì người trong nhà với nhau.” Diệp Quyền cảm khưng ảnh kể chuyện rất xuôi tai. Hám Sinh ôm gối yên lặng nghe. Tưởng tượng ra hình ảnh đặc trưng của một người phụ nữ xinh đẹp sống trong thế kỷ trước.

Không khí đang rất tốt lại bị Mông Bự phá bình. Mông Bự thấy Diệp Quyền rất có thể chiếm mất vị trí bên cạnh Hám Sinh của nó, tức giận đến nỗi đi đến chỗ Diệp Quyền, huých anh ta một cái. Hám Sinh nhìn thấy cũng chẳng nói gì, Diệp Quyền quay người nhìn nó, sau đó đứng dậy đi về phía trước tiếp tục kể “Bà dì của tôi vẫn ở đây từ năm 1939 đến năm 1942, đến khi nội chiến xảy ra mới bắt đầu theo cả gia tộc nhà tôi di cư đến Mĩ. Trong những năm cuối đời bà thường xuyên nhắc đến cuộc sống ở căn nhà này, lúc lâm chung có nguyện vọng là hy vọng chúng tôi mang tro cốt của bà đặt ở đây một thời gian.” Diệp Quyền nói một hồi rồi dừng lại. Lúc anh ta mãi nói, Mông Bự vẫn nghịch ngợm khắp người anh ta, ban đầu là huých mông anh ta, sau đó thấy anh ta vẫn bất động liền dụi vào chân anh ta. Thấy Diệp Quyền vẫn ngồi yên, từ đầu tới cuối chẳng gây được sự chú ý của hai người, cuối cùng nó tức giận, nhe răng muốn cắn người. Nhưng dù sao Mông Bự cũng được nuôi dạy tử tế, nó hướng đến Diệp Quyền sủa hai tiếng rồi nhay nhay gấu quần anh ta.

Hám Sinh vẫn lắng lắng nghe Diệp Quyền kể hết, mắt chăm chú nhìn Mông Bự đang cố gắng bắt nạt người ta. Cô không nói tiếng nào, cũng không tỏ thái độ. Diệp Quyền quay sang va li lấy một đồng hồ bày ra trước mặt Hám Sinh “Cô Mạc, tôi muốn mang theo tro cốt của bà dì tôi, thuê trọ ở đây hai tháng. Đây là hộ chiếu và chứng minh thư của tôi. Tôi là kiến trúc sư, là nghề nghiệp khá tử tế, mong cô tin rằng tôi không có ý xấu. Tôi biết mang theo tro cốt của một người đã mất vào nhà người khác là chuyện kiêu kỳ, nhất là ở Trung Quốc. Nhưng xin cô cân nhắc đến tâm nguyện mà bà ấy nữa đời mong mỏi này, có thể giúp bà hoàn thành nốt tâm nguyện cuối cùng này hay không? Đương nhiên tôi cũng sẽ bồi thường cho cô, đây là tiền thuê nhà.” Diệp Quyền nói xong liền đưa một tờ chi phiếu ra trước mặt Hám Sinh, anh ta hơi hơi cúi người đưa tờ chi phiếu đến gần Hám Sinh hơn.

Hám Sinh bị hành động đột ngột của Diệp Quyền khiến cô hơi ngại ngùng. Cô vốn không thích người này, nhưng vừa rồi khi nghe Diệp Quyền kể chuyện cũ, thần thái nghiêm túc, xem ra anh ta thật lòng tôn kính bà dì kia, cô tin rằng anh ta nói thật.

Hám Sinh nhìn về phía gấu quần của Diệp Quyền lúc này đã bị Mông Bự cắn cho ướt một mảnh lớn, cô trầm ngâm một lát rồi lại đột nhiên hỏi “Anh nuôi chó sao?”

Diệp Quyền cười, vắn lộ ra hàm răng trắng và đôi mắt híp lại “Mẹ tôi nuôi một con Dubin.”

Hám Sinh cũng cười, cô cầm lấy tờ chi phiếu Diệp Quyền vừa đưa tới trước mặt mình. Số tiền rất lớn, cũng đủ để mua một căn hộ rộng một trăm mét vuông trong thành phố. Đây không phải là kẻ có tiền bình thường thôi đâu, Hám Sinh nghĩ vậy.

Mà có thể bỏ qua hành động nghịch ngợm quá trớn của một con chó, chắc cũng không phải là người xấu. Hám Sinh tiện tay cất chi phiếu vào trong túi tiền, đứng dậy nói “Ngày mai tôi sẽ soạn hợp đồng thuê nhà, tôi dẫn anh lên phòng. Tro cốt của bà dì anh để trong phòng khách đi, bàn thờ của mẹ tôi cũng đặt ở đó. Nếu con người thực sự có linh hồn, hai người cũng có thể làm bạn tán gẫu với nhau.

Diệp Quyền đứng dậy nhanh chóng, lần này anh ta cười rất chân thành “Cám ơn cô, cô Mạc.”

“Không cần khách sáo.” Hám Sinh lạnh nhạt đáp lại, đi trước dẫn đường.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Không phải không có gương vỡ lại lành, chẳng qua là sửa lại bản thảo một chút, mọi người không cần đoán mò nhé.

14. Chương 14

Hám Sinh cho Diệp Quyền thuê căn phòng ở hướng nam trên tầng hai. Cô ở phòng phía đông, phòng của hai người chỉ cách nhau một bức tường. Căn nhà này thiết kế rất đơn giản, trên tầng có ba phòng ngủ lớn, trong mỗi phòng đều có một phòng khách nhỏ và một phòng vệ sinh, diện tích tương đương nhau. Chẳng qua Hám Sinh chọn phòng ngủ hướng đông để đón được nhiều ánh sáng hơn. Dưới tầng trệt có một gian phòng khách rộng lớn hướng về phía Đông Bắc, bên cạnh có một phòng sách, trong góc nhà có một phòng vệ sinh, phòng phía Nam ban đầu là phòng đàn của người chủ cũ, sau này người chủ cũ chuyển đàn dương cầm đi để lại một gian phòng trống. Sau khi Hám Sinh chuyển đến đây cũng không dùng đến, nên đến nay vẫn bỏ ngõ. Còn phòng bếp, có thể lúc người chủ cũ thiết kế căn nhà này toàn bằng gỗ nên để phòng cháy đã tách phòng bếp ra đặt ngay bên cạnh nhà, trở thành một gian riêng biệt.

Diệp Quyền đúng là chỉ ở trọ chứ không hơn. Anh ta được giáo dục rất tốt, mỗi ngày nghỉ ngơi rất quy luật, ở cách vách với phòng Hám Sinh nhưng từ trước tới giờ chưa từng gây ra tiếng động quá lớn. Hai người không mấy khi gặp nhau, căn bản mỗi ngày Hám Sinh không ra khỏi cửa, ngày nào cũng cầm một quyển tiểu thuyết, đọc rồi lại ngủ, dậy rồi lại đọc, một ngày cứ thế trôi qua.

Hám Sinh có một thói quen, mỗi sáng rửa mặt xong sẽ ra ban công, đứng trên hành lang hít thở bầu không khí trong lành của buổi sớm. Vài năm cô ngồi tù khiến cơ thể như ì lại, còn thêm chứng tụt huyết áp. Mỗi buổi sáng thức dậy xuống giường không được thoải mái, chỉ có hít thở không khí trong lành này mới có thể làm tinh thần của cô thư thái hơn đôi chút.

Hình như Diệp Quyền cũng có thói quen này. Mỗi buổi sáng sớm hai người tình cờ chạm mặt nhau trên hành lang, Diệp Quyền thường đứng cách nửa hành lang, rất lịch sự chào Hám Sinh một câu “Cô Mạc, buổi sáng tốt lành.”

Diệp Quyền có khuôn mặt nhã nhặn, lúc nào cũng chú ý đến ăn mặc. Cơ thể cao lớn hòa vào cái không khí mát mẻ của buổi sớm của phương Nam, thật khiến người ta cảm thấy anh tuấn phóng khoáng. Nhưng Hám Sinh rất lạnh nhạt với anh ta, cô cảm thấy cái người tên Diệp Quyền này đầu mảy cuối mắt đều như ẩn chứa toan tính, còn có vẻ giả tạo. Cô cảm thấy nói chuyện với người như vậy đáng sợ, nên thường không để ý đến anh ta.

Về phần Diệp Quyền, là một phú nhị đại, anh ta sinh ra trong một gia tộc lớn, trên anh ta còn có một người anh trai vô cùng xuất sắc. Người anh trai tài giỏi này từ nhỏ đã thay anh ta gánh vác những áp lực trong gia tộc, cũng đáp ứng được mọi yêu cầu của ba mẹ. Diệp Quyền là con út trong nhà, được tự do và chiếm được nhiều tình cảm yêu thương nhất, anh ta phong lưu đa tình, lại đẹp trai, nhiều tiền, đồng thời cũng là một kẻ lười đời.

(Phú nhị đại: thuật ngữ chỉ thế hệ nhà giàu thứ hai.)

Diệp Quyền rất hiểu tâm lý người khác, nhất là phụ nữ. Cô gái tên Hám Sinh đứng trước mặt anh lúc này dường như từng bị tổn thương sinh ra đa nghi, có cái vẻ đa sầu đa cảm của phụ nữ. Loại phụ nữ này đa số đều có phần cổ quái, kỳ cục, anh ta không có hứng thú với cô, cũng chẳng có ý định trêu chọc cô.

Hai người sống bình yên dưới một mái nhà đã được nửa tháng. Một hôm Hám Sinh vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ trưa, chuẩn bị ra sân tưới nước cho hoa. Vừa xuống tầng đã thấy bóng dáng Diệp Quyền thấp thỏm trong phòng bếp qua ô cửa kính. Cô hơi bất ngờ, Diệp Quyền ở đây đã được nửa tháng, chưa từng thấy anh ta vào phòng bếp lần nào. Cô nghĩ anh ta chắc không phải đang nấu cơm chứ.

Hám Sinh cảm vội nước, vừa kéo vội đến giữa sân bỗng nghe thấy âm thanh hỗn loạn phát ra từ phòng bếp. Người đàn ông đau đớn hét lên một tiếng rõ to, làn khói dày đặc tỏa ra từ cửa sổ phòng bếp.

Hám Sinh vứt vội nước lại, chạy ngay đến phòng bếp. Phòng bếp lúc này lộn xộn hết như trong tưởng tượng của cô, có thể thấy rõ, lửa cháy bùng bùng trong cái chảo trên bếp gas. Cô bước hai bước lớn lấy vung nổi dậy lại, ngọn lửa bị dập trong nháy mắt, sau đó thuận tay tắt bếp gas.

Giải quyết xong ngọn ngành đồng hỗn loạn này, Hám Sinh mới xoay người nhìn người đàn ông đang đứng ngây ngốc bên cạnh. Bộ dạng Diệp Quyền lúc này rất thảm hại, vạt áo sơ mi màu trắng bị bắn đầy dầu mỡ,

tay áo xoắn đến khủy tay, trên cánh tay có một vết đỏ, không biết là bỏng do lửa hay do bị mỡ bắn. Hám Sinh thề, cô đã nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu, hốc mắt ngân ngấn nước của người đàn ông này.

Diệp Quyền không nhìn Hám Sinh, quay đầu sang chỗ khác, chẳng biết tủi thân hay cố gắng nhịn đau mà có vẻ không được tự nhiên.

Hám Sinh quay người nhìn xung quanh phòng bếp, để ý thấy trên mặt bàn, một bát nước sạch sẽ, thịt đã được thái sẵn trên thớt, đặt bên mép bàn. Ngoài cái bàn còn lộn xộn, những nơi khác vẫn y nguyên như cũ. Cô hỏi Diệp Quyền “Anh muốn làm cơm ăn à?”

Diệp Quyền vốn muốn Hám Sinh sốt sắng một chút, không ngờ lại nghe được một câu hỏi nhàn nhạt như vậy. Diệp Quyền là cậu ấm được nuông chiều từ bé nên sinh ra tính khí có phần trẻ con, nhưng cũng biết giới hạn. Lần này thành ra thảm hại như thế, tâm trạng đang cực kỳ không vui, đang muốn phát giận ra ngoài, nhưng nghe được câu hỏi nhẹ nhàng của Hám Sinh, trong lòng tự nhiên dịu đi không ít, anh ta lúng ba lúng búng đáp một tiếng “Ừm.”

Hám Sinh cố ý không nhìn anh ta, qua đầu nhìn xung quanh, nói một cách tự nhiên “Đúng lúc tôi cũng muốn nấu cơm, anh lại mua đồ ăn rồi, tôi làm vài món rồi chúng ta ăn cùng nhau nhé?”

Diệp Quyền nhìn Hám Sinh ngạc nhiên, một lúc lâu sau, anh ta nói “Thế thì phiền cô vậy.”

Hám Sinh không đáp lời anh ta, cũng chẳng đưa mắt nhìn anh ta, xoay người cầm chảo đến vò nước bắt đầu rửa. Diệp Quyền liếc cô một cái rồi chuẩn bị rời khỏi bếp, anh ta vừa ra tới cửa lại nghe thấy giọng nói của Hám Sinh vang lên từ phía sau “Cánh tay anh phải dùng nước lạnh rửa qua, sau đó thoa cao chữa bỏng vào. Trong phòng khách có một hộp y tế ngay bên cửa sổ, anh tự tìm đi.”

Diệp Quyền khựng lại một chút rồi đi tiếp.

Diệp Quyền về phòng thay bộ quần áo, sau đó theo lời Hám Sinh tìm được cao chữa bỏng, tự thoa ỉnh. Sau đó dọn dẹp tất cả, đặt hộp cao lại trong hộp y tế. Anh ta rảnh rồi, lại dạo chơi trong phòng khách.

Cách một nửa hành lang có thể nghe thấy tiếng va chạm “đình đang” từ trong bếp. Bên cạnh cánh cửa sổ mở rộng, Hám Sinh đang cúi đầu xào rau. Diệp Quyền nhìn khuôn mặt trông nghiêng của cô, Hám Sinh đứng đó cầm cán chảo hất hất lên, vẫn cúi đầu, vẻ mặt chăm chú không thừa một động tác nào.

Diệp Quyền đứng đó nhìn một lúc, cảm thấy ý nghĩ xem nhẹ Hám Sinh lúc trước đã giảm đi không ít. Anh ta từng gặp không ít người từng chịu tổn thương, đa số đều mang tính cách u sầu, thậm chí có phần ác ý cay nghiệt, ít có ai thật lòng đối xử ôn hòa với người khác. Nhưng dường như trên người Hám Sinh không có sự khó chịu kia, mặc dù cô toát lên vẻ u buồn nhưng vô cùng bình thản. Hám Sinh là một người lương thiện.

Hám Sinh nấu cơm rất nhanh, cô không biết Diệp Quyền ban đầu muốn làm gì nữa. Anh ta thái rất nhiều thức ăn, nhưng cô không có ý làm theo ý anh ta. Vài món ăn đơn giản, thịt xào cần tây, rau muống xào, còn nấu một bát canh trứng với cà chua, nấu xong liền bày lên bàn ăn.

Tầng một có một gian phòng sách nhỏ vốn ban đầu là phòng ăn, bên trong có một bàn ăn khá đẹp. Nhưng Hám Sinh chưa từng dùng đến, dù hai người ăn cơm cũng không muốn mang vào đó ăn. Trước cửa phòng khách có một cái bàn nhỏ, hơi giống bàn ăn cơm của người Nhật Bản, hai người trải chiếu xuống đó rồi ăn cơm.

Hám Sinh thừa hưởng tay nghề nấu ăn của mẹ. Mấy món ăn truyền thống của phương bắc, mùi vị không thơm, nhưng lại rất ngon miệng. Diệp Quyền đến đây đã được nửa tháng đều ăn cơm bên ngoài. Anh ta ở nhà vốn kén ăn, nên nhanh chóng không chịu nổi mấy món cơm hàng đó. Là thiếu gia mười đầu ngón tay chưa từng chạm nước, nhưng vốn là người tự kiêu tự đại, lại có trình độ văn hóa cao, luôn tự cho rằng mình là người toàn tài vạn năng. Diệp Quyền cảm thấy anh ta thông minh, nấu cơm chẳng qua cũng chỉ như trở bàn tay, không nghĩ đến sẽ thành ra như thế. Mấy món ăn Hám Sinh làm không có gì tinh xảo, nhưng đúng là vị cơm nhà, hợp khẩu vị Diệp Quyền, anh ta ăn đến căng cả bụng.

Diệp Quyền con nhà gia giáo, ăn không nói, ngủ ngậm miệng. Hám Sinh cũng không thích nói chuyện, hai người yên lặng không trò chuyện, ăn xong thì đã quá trưa.

Cơm nước xong Hám Sinh dọn bàn, Diệp Quyền vừa được ăn một bữa ngon lành, tâm trạng tốt hơn hẳn. Anh ta nghiêm nhiên ngồi yên bên cạnh nhìn Hám Sinh thu dọn bát đĩa, chợt lên tiếng “Cô Mạc, hay là sau này chúng ta ăn cơm chung đi?”

Hám Sinh ngẩng đầu nhìn anh ta. Diệp Quyền tiếp tục tỏ ra nghiêm túc nói “Cô xem, tôi không biết nấu ăn, sau này tôi phụ trách mua thức ăn, cô phụ trách làm cơm được không?”

Hám Sinh khẽ chau mày. Diệp Quyền cười, vẻ mặt mong đợi. Hám Sinh bỗng nghĩ đến ánh mắt hơi đỏ của người đàn ông này khi nãy, sau đó chẳng hiểu sao liền gật đầu một cái, Diệp Quyền cười lộ ra hàm răng trắng, Hám Sinh lập tức thấy hối hận.

“Tôi không thích rửa bát.” Hám Sinh nói.

Khuôn mặt tươi cười với hàm răng trắng của Diệp Quyền khựng lại một chút, ngay lập tức lại khôi phục, tiếp tục nói “Không sao cả, tôi chịu trách nhiệm rửa bát.”

Hám Sinh đứng lên đi về phía phòng bếp, bỏ lại một câu “Anh cũng chịu trách nhiệm lau dọn phòng bếp.” Diệp Quyền nhìn bóng dáng Hám Sinh, lại nhìn chỗ bị bỏng trên cánh tay, vẫn cười vui vẻ như cũ.

Mông Bự vẫn ngủ trên tầng, Hám Sinh làm cơm cho nó xong xuôi, định một lúc nữa mới gọi nó xuống ăn.

Lúc Diệp Quyền đi đến cửa phòng bếp, Hám Sinh còn đang rửa bát, quay lưng về phía anh ta.

Diệp Quyền tựa lưng vào cửa, nhìn Hám Sinh vẫn cúi đầu không nói gì, liền mở miệng “Cô Mạc, tôi và một người bạn thuê một du thuyền, định ngày mai ra khơi, cùng đi đi?”

Hám Sinh tò mò, rốt cuộc cũng quay đầu, hỏi lại “Ra khơi?”

“Đúng vậy, chúng tôi thuê du thuyền ra xa bờ, đến chỗ trời xanh biển xanh, nước biển ở đó so với vùng biển gần bờ sạch sẽ hơn nhiều. Ở đó có thể ngắm cảnh, bơi lội, câu cá giải trí cũng rất vui.” Diệp Quyền nói bằng giọng dụ dỗ, như đang lôi kéo bé gái. Nhưng trời đất chứng giám, anh ta không có cái loại ý nghĩ đó với Hám Sinh, chẳng qua chỉ muốn báo đáp bữa cơm ấm áp ngày hôm qua của cô mà thôi. Có chăng cũng chỉ vì muốn tạo thiện cảm, lấy lòng cô để về sau có cơm mà ăn thôi.

Hám Sinh dường như cũng không để ý đến vấn đề ấy. Căn bản cô không bao giờ nghĩ linh tinh. Cô đến đây đã gần một năm, lâu lâu cũng ra ngoài, nhìn ngắm biển rộng, nhưng lại chưa từng được nhìn cảnh tượng biển sâu xa bờ, nên hơi dao động.

Diệp Quyền biết đoán ý qua sắc mặt người khác, lập tức nói “Quyết định như vậy đi, ngày mai ăn sáng xong chúng ta sẽ xuất phát, đúng rồi, cô có thể đưa Mông Bự đi cùng.” Nói xong anh ta không cho Hám Sinh cơ hội cự tuyệt, quay người thông thả rời đi.

Nhìn bóng dáng bước đi lười nhác của Diệp Quyền, Hám Sinh bỗng nhiên cảm giác anh ta không còn cái vẻ giả tạo nữa, nhìn anh ta vừa mắt hơn rất nhiều.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mai tiếp tục, nhân tiện nói một chút, nội dung chính của truyện vẫn là dẫn đến gương vỡ lại lành.

15. Chương 15

Buổi trưa ăn cơm hơi muộn, nhưng 5 giờ chiều Diệp Quyền đã xuống dưới tầng ngồi chờ cơm trong phòng khách. Cả buổi chiều Hám Sinh lau dọn nhà cửa, cũng không thể coi như không nhìn thấy anh ta, đành bắt đắc dĩ đi nấu cơm tối. Ăn cơm xong Diệp Quyền vào bếp tự tay rửa bát. Sau đó Hám Sinh đi kiểm tra thấy bếp đã được lau dọn sạch sẽ nên rất vừa ý, hai người cùng nhau ăn hai bữa cơm, quan hệ đã trở nên tốt hơn nhiều.

Sáng ngày hôm sau, Hám Sinh thức dậy nấu cho cả hai mỗi người một bát mì, lại cho Mông Bự ăn no, xong xuôi đầu đẩy hai người xuất phát như đã hẹn. Lúc ra khỏi cửa thời tiết rất đẹp, bầu trời quang đãng, mặt

trời đã bắt đầu ló rạng. Hám Sinh ngồi trên xe máy, cô đặt Mông Bự ngồi phía trước, Diệp Quyền ngồi sau lưng. Về phương diện này Diệp Quyền đúng là quá vô tâm vô tư rồi, anh ta thậm chí không biết nếu việc ngồi sau xe con gái mà bị rêu rao ra ngoài sẽ đáng xấu hổ thế nào, thế là cứ ngoan ngoãn ngồi sau xe để Hám Sinh đưa đến bến tàu.

Đây là lần đầu tiên Hám Sinh nhìn thấy du thuyền. Cô rất thích mạn thuyền vừa rộng lớn lại sạch sẽ. Còn khoang thuyền phía dưới, nơi này hơi chật hẹp, tuy rằng được trang trí xa hoa, nhưng không gian chật chội, cô không thích lắm nên chỉ nhìn thoáng qua chứ không đi xuống.

Diệp Quyền khởi động du thuyền, Hám Sinh ôm Mông Bự ngồi trên mạn thuyền. Mông Bự đúng là chẳng có tương lai gì cả, lúc mới lên thuyền còn chạy loăng quăng khắp nơi ra oai, thuyền vừa mới bắt đầu rời bến nó đã sợ tới mức rúc ngay vào lòng Hám Sinh, chờ đến lúc nằm vững vàng trong lòng Hám Sinh rồi lại bắt đầu ra oai, đứng trên mũi Hám Sinh, hướng mặt tới mũi thuyền, nghênh chiến với gió biển, bộ dạng oai phong lẫm liệt. Hám Sinh nhìn nó nở nụ cười.

Thuyền chạy đã khá xa bờ đến chỗ biển sâu, Diệp Quyền lấy cần ra câu cá. Anh ta cũng chuẩn bị sẵn một bộ cần câu cho Hám Sinh, Hám Sinh nghĩ cô sẽ không câu cá, chỉ ngồi nhìn anh ta thao thao lấp lỏp bộ cần câu, rồi chuẩn bị thêm mồi vào móc câu.

Diệp Quyền thấy cô có vẻ không quan tâm, nói với cô “Nghe tôi nói đây, chúng ta không mang theo đồ ăn, muốn ăn trưa còn phải xem chúng ta câu được bao nhiêu cá, cô hiểu rồi chứ.”

“Ừm.” Hám Sinh trả lời anh ta cho có lệ, nhưng người lại như khẳng định rõ ràng, cô ngồi bó gối nhìn mặt biển phẳng lặng kia. Diệp Quyền bắt đầu đi, chấp nhận việc chỉ có một mình mình xông trận câu cá mà thôi.

Mặt biển lặng sóng, không có tiếng người xe ồn ào. Ngay cả tiếng sóng biển cũng không có. Cảnh sắc cũng đơn điệu, bốn bề đều là trời xanh biển xanh, biển trời hoà cùng một màu, chẳng có lấy màu sắc nào khác. Diệp Quyền ngồi một bên nhìn cần câu không lên tiếng, trông cả hai như người không quen biết, cũng chẳng ai nói với ai câu nào.

Hám Sinh cảm thấy buồn chán, đứng lên đi đến mũi thuyền, nhìn ra phía xa xa, trước mắt là mặt biển trống trải. Phóng hết tầm mắt đến nơi xa nhất, bầu trời và mặt biển tiếp giáp nhau bằng một đường thẳng tắp. Hám Sinh nghĩ cả đời cô chưa bao giờ được nhìn thấy khung cảnh phía xa kia. Cô sinh ra ở thành phố, từ nhỏ đến lớn nhìn thấy cũng chỉ là những thứ gói gọn trong thành phố đó mà thôi. Nhiều năm sau cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi đó, lúc này cô đứng ngẩng ngốc nhìn khung cảnh xa xa đến xuất thần.

Diệp Quyền ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng dáng Hám Sinh, một cô gái đứng yên lặng ở đó, áo phông trên người cô hơi rộng bay phấp phật trong gió. Chỉ cần lướt qua một lần, anh ta cũng có thể nhìn thấy vẻ bi thương một cách rõ ràng trên người Hám Sinh.

Con người Diệp Quyền lớn lên trong sự tự do, không hề bị bất kì điều gì ràng buộc. Anh ta hiểu sâu biết rộng, chẳng mấy chuyện có thể khiến anh ta lộ ra vẻ xúc động. Nhưng lúc này nhìn Hám Sinh, gương mặt anh ta bỗng trở nên nghiêm túc, ánh mắt dừng lại trên bóng dáng của Hám Sinh khá lâu.

Mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu, hai người vẫn chẳng nói chuyện với nhau. Một lát sau Hám Sinh ôm Mông Bự nằm trên mạn thuyền phơi nắng. Đến giữa trưa Diệp Quyền câu được ba con cá, trong đó có một con khá to. Anh ta bảo Hám Sinh vào khoang thuyền hấp cá, bản thân cởi quần áo hét lên một tiếng rồi nhảy xuống biển bơi. Thật ra đi chơi cùng Hám Sinh không thực sự vui vẻ, nhưng Diệp Quyền là người có thể tự mình nghĩ ra trò để chơi, tự mình tạo ra niềm vui ỉn.

Hám Sinh đem cá vào trong khoang thuyền, làm cá sạch sẽ đầu ra đuôi rồi đặt vào nồi hấp, lại cho Mông Bự ăn một chút thức ăn dành cho chó. Hám Sinh không đói, bát mì mới ăn khi sáng vẫn chưa tiêu hoá hết. Cô không cảm thấy đói nên chẳng muốn ăn. Trong khoang thuyền có tủ lạnh, bên trong chỉ có thịt và rau, cô cũng không muốn làm cơm trưa, nghĩ bụng hay là dùng món cá hấp kia cho Diệp Quyền ăn tạm vậy.

Diệp Quyền bơi dưới biển một lúc, khi trở lại trong khoang thuyền đã thấy trên quầy bar có bày mấy đồ lát vặt và một chiếc khay đựng bát cá hấp, chẳng thấy bóng dáng Hám Sinh đâu cả. Anh ta tắm rửa qua loa rồi thay quần áo, bưng khay ra khỏi khoang thuyền.

Diệp Quyền tìm thấy Hám Sinh ở trên mạn thuyền. Hám Sinh ngồi dựa lưng vào hành lang, ôm Mông Bự trong lòng. Diệp Quyền bưng chiếc khay đựng bát cá đi đến bên người cô rồi ngồi xuống, đưa bát cá đến trước mặt hỏi cô “Có ăn không?”

Hám Sinh lắc đầu “Tôi không thích ăn cá.” Diệp Quyền gật đầu, cũng không đáp lời nào đã bắt đầu ăn.

Diệp Quyền cúi đầu rất thấp, ăn một cách tập trung, cả bát cá bị anh ta ăn sạch sẽ, chỉ còn lại mỗi bộ xương cá trong khay. Anh ta ăn xong liền đặt khay sang bên cạnh, bất chợt mở miệng “Vậy cô thích ăn gì?”

Diệp Quyền hỏi một câu, làm như khoảng thời gian anh ta ăn cá không làm gián đoạn cuộc trò chuyện, cứ thế tiếp tục nói về đề tài kia. Hám Sinh cũng có thể bắt kịp ý nghĩ của anh ta, buột miệng trả lời “Tôi thích ăn cua.”

Nhắc đến cua, nó đã khắc quá sâu trong kí ức của Hám Sinh. Trước đây, về khoản cái ăn cái mặc mẹ Hám Sinh rất thoải mái với cô. Khi đó cua cũng chưa đắt như bây giờ, chỉ có mấy đồng một cân. Cứ hè đến, cũng là mùa cua đồng, mẹ cô đều mua về một rổ, nấu một nồi to, Hám Sinh ăn đến phát ngấy thì thôi. Đến mùa thu, cua ít hơn, Hám Sinh vẫn trộm lấy cua trong nhà hấp cho Đông Dạ Huy ăn. Vào dịp trung thu hàng năm, cặp sách của cô lúc nào cũng sực mùi cua hấp.

Sau này Hám Sinh bỏ nhà đến sống cùng với Đông Dạ Huy. Lúc đó bọn họ có tiền, hàng năm dịp trung thu, Đông Dạ Huy thường lái xe đến tận cảng biển, mua cua người ta mới đi biển bắt được mang về nhà. Hám Sinh sẽ chia làm ba phần, một phần mang đến cho ba của Đông Dạ Huy, một phần giữ lại ăn, phần còn lại nửa đêm lên lút đặt trước cửa nhà mẹ cô. Khi đó bọn họ mới có cuộc sống đích thực, bọn họ thực sự đã từng trải qua khoảng thời gian như vậy.

Diệp Quyền nghe thấy câu trả lời của Hám Sinh, vội đứng lên. Khí thế bừng bừng đứng trước mặt cô nói “Đi, bây giờ tôi sẽ đưa cô đi ăn cua nhé.” Diệp Quyền nói là làm, lập tức khởi động du thuyền trở về.

Diệp Quyền không lái thuyền quay trở lại đảo mà lái thẳng đến bến tàu đối diện nó. Xuống thuyền, đối diện với bên tàu có một nhà hàng hải sản. Nhà hàng ba tầng độc lập, trang trí xa hoa. Bọn họ đến vừa đúng giờ ăn trưa, cửa nhà hàng đồ đầy xe hơi đắt tiền.

Trên đường trở về bỗng nhiên Diệp Quyền vô cùng cao hứng, lái du thuyền nhanh nhất có thể đến thẳng đây. Hám Sinh cũng bị anh ta gọi lên cảm giác thèm cua tới mức nghiện trước đây, tâm trạng không hiểu sao cũng trở nên tò mò.

Diệp Quyền vẫn giữ cái khí thế bừng bừng kia dẫn Hám Sinh vào nhà hàng. Lúc gần đến cửa nhà hàng, Hám Sinh cười, nghi ngờ hỏi Diệp Quyền “Chuyện đó, Diệp Quyền, tôi có thể ăn thật sao?”

Diệp Quyền quay đầu nhìn cô, tò mò hỏi “Cô có thể ăn được bao nhiêu?”

Hám Sinh nghĩ đi nghĩ lại một lát “Nếu tôi nói ăn bảy tám con, có thể ăn được bảy tám con à. Anh trả nổi không?”

Diệp Quyền đứng tại chỗ nhìn Hám Sinh một lượt từ đầu đến chân, sau đó trầm mặc quay đầu đi về phía trước. Hám Sinh cười hì hì đi theo sau. Còn cách cửa nhà hàng một hai bước, Diệp Quyền xoay người nhìn Hám Sinh đang bước vào nhà hàng cúi đầu nói “Chỉ cần cô có thể ăn, bao nhiêu tôi đây cũng trả được.”

Hám Sinh nhìn anh ta nở nụ cười. Sau đó cô lại hỏi Diệp Quyền anh ta học được mấy câu này ở đâu, Diệp Quyền nói trong thời gian anh ta còn ở Mỹ đã từng xem “Đại gia tộc.”[1]

([1]: Đại gia tộc là một bộ phim nổi tiếng của Trung Quốc, đã từng được làm lại vào năm 2001. Mình chưa xem nên cũng không biết Diệp Quyền nhắc đến phim với dụng ý gì.)

Diệp Quyền trưng ra vẻ mặt hiên ngang dẫn Hám Sinh đi vào cửa nhà hàng. Mông Bự đi trước, ngẩng đầu vẫy đuôi, hết nhìn trước nhìn sau lại nhìn xung quanh một lượt, so với Diệp Quyền nó còn hiên ngang hơn. Diệp Quyền dắt theo một người một chó đi vào, vừa qua cửa liền bị một người thanh niên sáng sủa ngăn lại.

Bộ đồng phục màu đỏ càng tôn lên vẻ đẹp trai của cậu thanh niên. Cậu ta vươn cánh tay ra trước Hám Sinh, đứng trước mặt cô nửa thước, cất giọng non nớt trầm trầm xin lỗi rất đúng mực “Rất xin lỗi cô, chỗ chúng tôi không thể cho khách đi dép lê vào trong.”

Hám Sinh đứng ngây ngốc, cúi đầu nhìn đôi dép nhựa màu xanh mua có năm đồng dưới chân cô, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Quyền bằng ánh mắt vô tội.

Diệp Quyền nhìn về cậu thanh niên kia, yên lặng một lúc mới nói “Châm chước một chút được không?” Cậu thanh niên kia cười tỏ vẻ có lỗi, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Hám Sinh nhìn xuyên qua cánh cửa lớn bằng thủy tinh vào bên trong nhà hàng. Quả nhiên đại sảnh nhà hàng được trang trí xa hoa hơn bất kỳ nhà hàng nào khác. Trên mỗi bàn cơm đều phủ một chiếc khăn trải bàn nặng nề màu hồng phấn được thêu thủ công. Sàn được thiết kế kiểu hành lang nước dưới một lớp thủy tinh công nghiệp chắc chắn, bên dưới có đèn toả sáng. Những người khách trong nhà hàng, ai ai cũng ăn mặc đứng đắn sang trọng, cô còn chú ý nhìn dưới chân bọn họ, không phải là giày da, giày xăng đan thì cũng là giày cao gót, chẳng có ai đi dép lê như cô cả. Hám Sinh vẫn chưa biết mấy khách sạn ở Trung Quốc bắt đầu chú ý đến việc này từ bao giờ.

Trên chiếc bàn gần chỗ Hám Sinh đang đứng, người đàn ông to béo đang ngồi gỡ thịt một con cua rất to trên đĩa. Con cua màu đỏ rực, chiếc càng to bị người đàn ông kéo ra, nước thịt cua màu vàng vàng cũng chảy ra theo. Hám Sinh bỗng nhiên cảm thấy dạ dày mình trống rỗng, dường như lúc cô ngửi được cái mùi vị quen thuộc kia, nước miếng đã tiết ra trong nháy mắt. Cô rất muốn ăn, không hiểu tại sao lại muốn được ăn ngay lập tức như vậy.

Diệp Quyền vẫn đang thương lượng với cậu thanh niên kia. Người bảo vệ trẻ tuổi này có vẻ cứng rắn, nhưng dù sao cũng là người có phẩm chất tốt. Diệp Quyền vừa định lấy tiền hối lộ, cậu ta vậy mà xua tay không nhận. Hám Sinh bỗng nhiên thấy tức giận, cô cúi người tháo dép lê, xách dép lên, kéo theo Diệp Quyền “Đi.”

Hám Sinh xách dép đi vào bên trong, người bảo vệ trẻ tuổi nóng nảy, vội chạy đến ngăn cô lại “Này! Này! Cô không thể nào.”

Diệp Quyền giữ cánh tay cậu ta lại, khiến cậu ta không ngăn được Hám Sinh nữa. Đúng lúc đó Hám Sinh quay lại, nói rất hợp tình hợp lý “Cậu nói không được đi dép lê vào, chứ không nói không được đi chân đất vào.” Nói xong cô ngẩng đầu thẳng lưng đi vào trong. Mông Bự “chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng” cũng vậy vậy cái đuôi đi theo sau cô.

Người bảo vệ trẻ tuổi bị khí thế của Hám Sinh và Diệp Quyền lấn lướt. Diệp Quyền liếc nhìn cậu ta, thấy khuôn mặt cậu ta biến đổi vội vã vai cậu ta, sau đó thuận tay nhét vào túi áo đồng phục một ít tiền. Anh ta còn dùng cái giọng điệu hoàn toàn dọa người nói với cậu ta “Người anh em, cậu tốt nhất nên bỏ qua cho chúng tôi đi. Tôi vốn chẳng muốn gây khó dễ cho cậu, nhưng cậu cứ khiến tôi khó xử như vậy, tôi chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là ngay lập tức có thể khiến cậu bị đuổi việc, cậu có tin không?”

Người bảo vệ trẻ tuổi đứng ở cửa đón khách cả ngày, biết rõ người có tiền thế nào. Cậu ta nhìn cách ăn mặc của Diệp Quyền, biết anh ta không nói dối nên cũng chẳng dám nói thêm gì nữa. Diệp Quyền thấy mọi chuyện đã ổn liền rút lại cánh tay trong túi áo cậu ta rồi đi vào.

Diệp Quyền vừa vào cửa đã thấy Hám Sinh đứng giữa đại sảnh như một đứa trẻ ngây ngô nhìn ra cửa chờ anh ta. Mấy người phục vụ đi qua đi lại chẳng hề xem cô là khách, chỉ đứng nhìn từ xa, chẳng ai đến tiếp đón cô. Cô đứng đó thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt khiến cho cô vừa xấu hổ vừa căng thẳng, khí thế hiên ngang vừa rồi đã không cánh mà bay.

Diệp Quyền nhìn cô, dịu dàng nói với cô “Đi dép vào đi.”

Hám Sinh dường như vẫn ngây người ra, chẳng biết nên làm thế nào, đáp lại Diệp Quyền một câu “Không sao đâu, so với chân tôi sàn nhà còn sạch hơn.”

Không hiểu sao Diệp Quyền cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, anh ta đi đến chỗ cô, nâng tay xoa xoa đầu cô, nói “Dù thế vẫn nên đi dép vào, sàn rất lạnh.”

Diệp Quyền đi đến đây, Hám Sinh mới dần bớt xấu hổ, thoáng khôi phục lại khí thế lúc đầu. Tay chân chậm chạp quay người đặt dép xuống đất rồi xỏ vào chân. Lúc này người phục vụ mới sáng mắt lên đi tới đây, hỏi Diệp Quyền “Xin hỏi ngài đi mấy người?”

Diệp Quyền lạnh lùng, cứng nhắc đáp lại “Hai người, cho chúng tôi một phòng riêng.”

Diệp Quyền dẫn Hám Sinh và Mông Bự vào một phòng riêng, hai người ngồi vào bàn ăn lớn, ngay cả Mông Bự cũng được anh ta đặt lên ghế.

Diệp Quyền chọn vài món, gọi mười con cua lớn cho Hám Sinh. Chẳng đến mười phút sau, trước mặt mỗi người đã có đủ các loại món ăn, cua hấp đỏ rực đặt trên bàn. Hám Sinh nhớ tới lần cuối cùng cô được ăn cua đã là bảy năm trước. Thời gian trôi qua đã lâu, chuyện cũ cũng trở nên mờ nhạt.

Hai người bắt đầu gỡ thịt cua, gỡ bỏ lớp mai cua ra sẽ thấy một lớp thịt dày. Bảy năm trước đây, Hám Sinh từng muốn được ăn một miếng gạch cua thật to, mùi vị lúc đó khiến cho Hám Sinh ngây ngẩn cả người, nhưng mùi vị lúc này lại không giống trong kí ức.

Vỏ cua rất cứng, càng lại sắc nhọn, Hám Sinh không để ý đến hình tượng, dùng miệng bắt đầu cắn xé. Hám Sinh không tin được, lúc này cô có thể cố chấp mong tìm được mùi vị của biển trong kí ức, khiến cho cô cảm nhận được dư vị ngọt ngào. Nhưng cô lại chỉ cảm nhận được vị mặn mòi của nước biển, đầu lưỡi và khoé miệng đều bị xước, trong khoang miệng có cảm giác tê dại và đau đớn. Cuối cùng cô thấy cứ cố chấp ăn thế này chỉ khiến bản thân chịu khổ mà thôi, rốt cuộc cũng buông tay, trên mặt bàn ngổn ngang vỏ cua đã bị xé rời. Cô nhìn chúng như mất hồn, chẳng biết chuyện gì xảy ra.

Sau khi đồ ăn được mang lên Diệp Quyền chỉ ăn qua loa một bát cơm đã ngang bụng. Sau đó anh buông đũa, ngồi bên yên lặng bên cạnh nhìn Hám Sinh ăn. Hám Sinh ăn hơi điên cuồng, gần như quên hết tất cả, chẳng hề để ý đến hình tượng mà cứ cắm đầu ăn. Anh ta nhìn thấy từ đầu đến cuối, nhưng anh ta một câu cũng không nói, chỉ yên lặng ngồi nhìn.

Hám Sinh nhìn đồng vỏ cua trước mắt, suy nghĩ đến mất hồn. Phải một lúc sau Diệp Quyền mới dò hỏi cô “Ăn ngon không?”

Hám Sinh ngẩng đầu nhìn anh ta, một lát sau mới gật đầu một cách ngốc nghếch. Bọn họ ngồi cạnh nhau, khoảng cách rất gần. Diệp Quyền duỗi tay xoa xoa mái tóc của Hám Sinh, nhẹ nhẹ an ủi cô. Hám Sinh không hề né tránh, nhiệt độ từ bàn tay của Diệp Quyền khiến cô cảm thấy ấm áp, lớn đến từng này tuổi chưa từng có ai xoa đầu cô như vậy.

Diệp Quyền đẩy cửa, dẫn một người một chố trở lại du thuyền. Khởi động du thuyền đi về hướng hòn đảo, trên đường trở về bầu không khí chìm trong yên lặng. Suốt thời gian đó Hám Sinh đứng chờ đợi ở mũi thuyền. Diệp Quyền đứng lái phía sau cô, vẫn nhìn cô chăm chú.

Trở lại hòn đảo nhỏ, Hám Sinh vẫn lái xe đưa một người một chố về nhà. Đường về nhà vòng vèo, du khách trên đường thấy họ đi qua ai cũng vỗ tay như đang xem hài vậy. Diệp Quyền ngồi sau chọt buột miệng hỏi Hám Sinh “Trước khi tới hòn đảo này cô sống ở đâu?”

Hám Sinh ngồi phía trước, gương mặt cô trở nên u ám, nhưng vẫn thoải mái đáp lại “Ở thành phố B.”

“Ồ, thành phố sầm uất đấy. Vậy trước đây cô làm gì?”

Hám Sinh ngồi phía trước im lặng một lát, sau đó mới nói “Trước kia tôi từng ngồi tù. Vừa được ra tù liền chuyển đến hòn đảo này.”

Diệp Quyền lại chau mày, anh ta cũng yên lặng một lúc rồi mới nói tiếp “Tôi không tin cô từng làm chuyện phạm pháp.”

Cả hai yên lặng một lúc rất lâu. Lúc Diệp Quyền nghĩ Hám Sinh chắc không muốn nói gì nữa, phía trước, Hám Sinh bỗng cười một tiếng “Ha ha!” Sau đó cô cất giọng tự giễu “Tôi trốn lậu thuế.”

“Cô ư? Trước kia cô từng làm ăn buôn bán? Còn dám trốn lậu thuế? Tôi chẳng tin.” Giọng nói Diệp Quyền tỏ rõ vẻ không tin nổi, nhưng thực ra anh ta không tin là do theo quan sát của anh ta về Hám Sinh, nhất định cô không đủ tư duy để làm ăn buôn bán gì cả, càng chẳng có chuyện cô dám trốn thuế. Không biết cô có nghe ra điều đó hay không.

Lại yên lặng một lúc. Lúc này Hám Sinh thật không muốn nói chuyện, chỉ cần nhắc đến chuyện đó là cô như mất đi bản năng nói chuyện.

Diệp Quyền không đợi được Hám Sinh lên tiếng giải thích. Anh ta cũng không tiếp tục hỏi nữa. Yên lặng được một lúc, anh ta nhỏ giọng nhưng cũng đủ để Hám Sinh nghe được, nhẹ nhàng nói “Tôi không để ý đến vết nhơ đó của cô, tôi cảm thấy cô rất tốt.”

Trái tim Hám Sinh dường như đập nhanh lên vài nhịp. Trong mắt người đời, chỉ cần bạn từng vào trại giam, mặc kệ tội lỗi bạn phạm phải là gì đều như nhau cả. Giống như việc người đời dùng tiền tài của một người để đánh giá giá trị của người đó. Không cần biết tiền đó do đâu mà có, chỉ cần bạn có tiền thì sẽ được tôn trọng. Cũng giống như chuyện chỉ cần bạn từng ngồi tù, không cần biết bạn phạm tội gì, nhưng cái vết nhơ ấy, đều sẽ khiến bạn bị người ta kỳ thị như nhau.

Lần đầu tiên Hám Sinh nghe thấy người khác nói với cô như vậy. Rất nhiều năm đã trôi qua, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy oan ức về năm năm trong tù đó.

Hám Sinh nhìn Diệp Quyền không nói nên lời, nhưng khoé mắt của cô đã ngấn nước. Diệp Quyền ngồi phía sau bỗng nhiên nói “Thế này đi! Từ nay về sau gọi tôi là anh hai.”

Hám Sinh hỏi “Vì sao?”

“Bởi vì trên tôi còn có một người anh nữa.”

Hai người rõ ràng là ông nói gà bà nói vịt, nhưng đó không phải vấn đề quan trọng. Khoé miệng Hám Sinh nở nụ cười tươi, không trả lời anh ta. Xe rẽ vào mấy ngõ nhỏ quanh co gấp khúc, lướt qua những người đi đường, đi dưới bóng râm mát của tán cây, cả đường rất vui vẻ. Rất nhanh đã sắp về đến nhà. Diệp Quyền từ phía sau hỏi nhỏ “Này! Sau này tôi gọi cô là Hám Sinh được không?”

“Được.” Ngữ điệu Hám Sinh nâng cao vài lần, mang theo vẻ thoải mái vui vẻ.

16. Chương 16

Diệp Quyền và Hám Sinh về nhà vào buổi chiều, hai người không biết từ lúc nào đã thân thiết với nhau hơn rất nhiều, nói chuyện cùng nhau cũng thoải mái hơn.

Về đến nhà Hám Sinh liền lên tầng tắm rửa, Diệp Quyền ở dưới tầng đùa nghịch với Mông Bự. Hám Sinh không thèm để ý, bước một mạch lên tầng.

Hám Sinh tắm rửa xong, còn đang thay quần áo trong phòng chợt nghe thấy tiếng ồn ào bên dưới. Mông Bự rên “ừ ừ” nghe vô cùng đáng thương, cô vội vàng mặc quần áo, chạy ra cửa nhìn quanh trong sân.

Trong sân, cả người Mông Bự ướt như chuột lột, nó chạy tán loạn khiến lông chó vương đầy trên mặt đất. Diệp Quyền vẫn bám riết theo sau không cho nó đường lùi. Hám Sinh lập tức hiểu ra, kinh nghiệm nuôi chó của cô không thể bằng Diệp Quyền. Diệp Quyền tắm rửa cho Mông Bự cũng vì muốn tốt cho nó, cô không có ý định lên tiếng ngăn cản. Trở về cầm một chiếc khăn tắm xuống dưới tầng, vắt lên lan can cầu thang, sau đó cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn cảnh một người một chó hỗn loạn trong sân, đi thẳng vào bếp.

Mông Bự thấy chủ bước xuống tầng liền nghĩ rằng Hám Sinh sẽ đến cứu nó. Kết quả là Hám Sinh không cứu cũng không thèm nhìn nó. Nó đau buồn, thất vọng đứng tại chỗ, thế là bị Diệp Quyền đi tới tóm cổ, thả vào chậu nước. Nó lại rên hai tiếng “ừ ừ” rồi cũng chịu khuất phục.

Hám Sinh đang ở trong bếp nấu nước đường với táo đỏ. Bây giờ cô không còn béo như trước kia, mỗi tháng lại có mấy ngày phải chịu khổ, hôm nay cô ăn cua, ăn cua sẽ lạnh bụng. Cô sợ hai ngày nữa bà dì tới sẽ càng khó chịu nên vội vàng uống một chút tắm bổ, xem bà dì có thể đến chậm hơn hay không.

Hám Sinh vừa nấu vừa nhìn qua cửa sổ theo dõi Diệp Quyền đang dạy bảo Mông Bự. Diệp Quyền giữ chặt Mông Bự để kỳ cọ trên người nó, thuận tay vỗ vỗ vào ót nó thì thào “Mông Bự, nhà người thành thật đi, thiếu gia ta đây tự tay tắm rửa ày là vinh hạnh của mày. Dubin nhà tao mỗi lần tắm đều ngoan ngoãn như thực nữ, mày còn làm mình làm mẩy ầm ĩ cái gì, đúng rồi, còn tiểu đệ đệ của mày?” Diệp Quyền nói xong

kéo Mông Bự lại gần, nhấc chân nó lên, tìm thấy tiểu đệ đệ, còn cười xấu xa nghịch nghịch. Đôi mắt nhỏ bé của Mông Bự hần lên vẻ tức giận ngược lên nhìn anh ta. Hám Sinh nhìn qua cửa sổ mà cười sặc sụa.

Hám Sinh sao táo đồ trước, sau đó đun với nước sôi 10 phút là có thể uống được. Cô bưng một bát nước táo đồ ra ngoài. Diệp Quyền đã tắm rửa cho Mông Bự xong xuôi, đang cầm cái khăn tắm cô vắt ở lan can cầu thang khi này lau khô người cho nó. Bọn họ nghịch ngợm làm mặt sân bị ướt hết, chậu nước cũng bị đá lệch ra một góc. Hám Sinh bưng bát, ngồi xuống bên cạnh bọn họ, cái miệng nhỏ kê lên miệng bát bắt đầu uống.

Shar Pei là giống chó lông ngắn, Diệp Quyền lau qua Mông Bự có một tẹo mà cả người nó đã khô cong. Rốt cuộc Mông Bự không thể chịu đựng việc bị lau tới lau lui như vậy nữa, vừa chui ra khỏi khăn tắm đã vội sà vào lòng Hám Sinh. Hám Sinh xoa xoa người nó, xem như là an ủi nó. Mông Bự dụi đầu vào lòng cô bắt đầu thở khò khè, trông rất tủi thân. Hám Sinh uống bát nước táo đồ, nhìn Mông Bự rúc trong lòng mình mà không nhìn được cười.

Diệp Quyền sắp lại gần, hỏi Hám Sinh “Em uống gì thế, anh khát, cho anh uống với.”

Hám Sinh đưa bát của mình ra, Diệp Quyền chẳng hề khách khí nhận lấy rồi uống một ngụm lớn “Ồ, uống rất ngon, hơi có vị ngọt, em nấu canh ngọt sao?”

Hám Sinh cười gật đầu nói “Ừm, trong bếp vẫn còn. Anh muốn uống à? Em đi lấy thêm cho anh.”

“Được.” Diệp Quyền gật đầu rất nhanh, quả nhiên Hám Sinh đứng dậy vào bếp rồi bưng đến cho anh ta một bát to.

Bát nước táo đồ nấu đường còn nóng hơi hồi bị Diệp Quyền uống ừng ực, cả người vã đầy mồ hôi. Hám Sinh ngồi bên uống từ tốn, bát đã thấy đáy cũng chẳng thấy cô đổ giọt mồ hôi nào.

Diệp Quyền uống xong cầm bát đưa cho Hám Sinh một cách tự nhiên, tò mò hỏi “Em nấu gì vậy? Nhà anh cũng hay nấu canh ngọt, sao anh chưa từng uống qua vị này?” Hám Sinh cầm bát cười cười, trêu ghẹo anh ta “Đây là canh táo đồ nấu với đường, con gái uống để bổ sung khí huyết, đương nhiên anh chưa từng được thử qua rồi.”

Diệp Quyền hơi sững sốt, anh ta biết Hám Sinh cố ý trêu cho anh ta cười. Anh ta cũng không thêm để ý, còn tặc lưỡi một cái, cố ý hùa theo “Không sai, uống rất ngon mà.” Hám Sinh cười tủm tỉm rồi cầm bát đi cất.

Đến tối Hám Sinh cam tâm tình nguyện xuống bếp nấu cơm tối cho Diệp Quyền, làm vài món hân hoan cho anh ta. Diệp Quyền ăn rất ngon miệng, ăn xong cơm tự giác vào bếp rửa bát đĩa. Lúc đi ra thấy Hám Sinh đang đổ thức ăn dành cho chó vào bát của Mông Bự. Hồi này bọn họ ăn cơm rõ ràng Mông Bự cũng ở bên cạnh ăn một tô lớn. Hám Sinh làm như vậy là làm hư nó, anh ta không đồng tình với cách nuôi thú cưng của Hám Sinh, nhưng anh ta cũng không nói gì.

Diệp Quyền rửa tay rồi tắt nước ở bồn rửa, bước đến trước mặt cô, bắt chợt vươn tay giành gói đồ ăn cho chó trong tay Hám Sinh. Hám Sinh ngẩng đầu nhìn anh ta khó hiểu.

Diệp Quyền cất túi thức ăn vào góc hành lang rồi cao giọng nói “Đi, đi ra ngoài một lát, con chó này phải giảm béo. Em không biết chó với người cũng giống nhau hay sao, quá béo cũng sẽ bị cao huyết áp với cả mỡ mạch máu đấy, hơn nữa chó chỉ sống được có mười mấy năm, em muốn nó chết sớm à?” Diệp Quyền đứng nhìn cô từ trên cao, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Hám Sinh nhìn Diệp Quyền, lại quay đầu nhìn Mông Bự. Đồ ăn vặt của Mông Bự bị Diệp Quyền cướp mất, nó nhìn Diệp Quyền bằng ánh mắt vừa thù hận lại có chút sợ hãi, không dám kêu, chỉ híp đôi mắt bé tí lại nhìn Diệp Quyền.

Hám Sinh cũng biết mình quá cưng chiều con chó này thật ra chỉ hại nó. Cô bắt đắc dĩ đứng lên, phủi phủi tay, nói với một người một chó “Đi thôi.”

Hám Sinh không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào cô trở nên biếng nhác như thế. Thời gian của cô dường như trôi nhanh hơn người khác. Tuy rằng thoát nhìn, cô hoạt động giống hệt người già, nhưng thật ra cô biết mình còn không bằng họ. Cô hiểu rõ sức khỏe của mình thuộc hạng nào, bây giờ tư duy của cô cũng chẳng khác

người già là bao, không còn cảm xúc hỉ nộ ái ố, sống ngày nào hay ngày ấy. Thời gian đối với cô mà nói chẳng hề có ý nghĩa, cô lười vận động, cô thường xuyên ngồi yên một chỗ, thậm chí cô có thể ở trong nhà nửa tháng không ra khỏi cửa. Cô biết như vậy là không tốt nhưng lại không muốn thay đổi. Giống như cái kiểu tản bộ sau khi ăn để tiêu cơm này, đã rất nhiều năm cô không còn làm nữa.

Hai người dắt theo Mông Bự đi chậm chậm trên đường cái. Trời vẫn chưa tối hẳn, đầu đường cuối ngõ thỉnh thoảng vẫn có vài người qua lại, mấy quán cà phê, quán bar nhỏ đã bắt đầu lên đèn. Không có tiếng người xe qua lại, không có tạp âm ồn ào náo nhiệt của thành phố, hòn đảo nhỏ này lúc nào cũng được bao trùm bởi bầu không khí ung dung chậm rãi. Hám Sinh dắt Mông Bự, một người đi trước, một chớ theo sau đi về phía trước. Cả ngày hôm nay cô ra ngoài chơi, cả tinh thần và thể lực đều rệu rã, cảm giác như tế bào trên cơ thể đều đang kêu gào mệt mỏi với cô. Lưng bắt đầu có biểu hiện đau nhức, cô đi một cách lười nhác.

Bọn họ nhanh chóng đi đến đường quốc lộ ven bờ biển. Một cơn gió biển thổi vào mang theo khí nóng ẩm ướt. Hám Sinh hơi hơi ngẩng đầu đón gió, để hai má cảm nhận được luồng khí nóng kia. Đêm mùa hè nóng bức nhưng cơ thể cô vẫn lạnh lẽo, gió nóng từ biển thổi vào thể này làm cô cảm thấy rất thoải mái. Một chiếc xe điện đi lướt qua người cô, trong xe có một người đàn ông, nghiêng đầu nhìn sang hướng ngược lại với cô. Giống như duyên số thoáng qua, bọn họ không ai nhìn thấy ai, trong khoảnh khắc lướt qua nhau đó, giống hệt như hai người đi đường xa lạ không hơn.

Trong xe điện, người đàn ông ngồi ở vị trí phó lái quay đầu nói với người đàn ông ngồi phía sau “Đồng tổng, đây là danh lam thắng cảnh ở Hạ Môn, mấy khách sạn và căn nhà anh vừa thấy đều do Hoa kiều bỏ lại từ thế kỷ trước, rất có tính lịch sử, nếu anh cảm thấy hứng thú tôi có thể sắp xếp để anh ở lại đây một đêm. Trên đảo rất yên tĩnh, phong cảnh cũng rất đẹp, ở đây không cho phép đi xe động cơ, xe chúng ta đang đi là xe điện lưỡng dụng, phải làm thủ tục và xin phê chuẩn đặc biệt mới được phép chạy trên đại lộ thể này. Nếu anh muốn có phương tiện đi lại, tôi có thể để xe này lại cho anh.”

“Ồ.” Đồng Dạ Huy ngẩng đầu đáp một tiếng vu vơ. Vừa rồi tim anh bỗng đập rất nhanh, cảm giác đau đớn bén nhọn khiến anh bất giác giật mình. Lúc tinh thần hồi phục lại có cảm giác buồn bã khó hiểu. Phải rất lâu, rất lâu sau đó anh mới hiểu được tại sao ngày hôm ấy tại đây, chỉ một cái quay đầu kia đã khiến anh mất đi thứ gì.

Hám Sinh, Diệp Quyền, Mông Bự, hai người một chớ đi tản bộ sau khi ăn, vừa chậm chạp lại chẳng có tí tinh thần nào. Diệp Quyền và Hám Sinh đi hai đôi dép giống nhau, một anh chàng đi theo sau một cô gái đang dắt một con chó ở phía trước, bước từng bước không nhanh không chậm, ánh mắt Diệp Quyền còn đảo qua đảo lại trên đường xem có mỹ nữ nào đi ngang qua đường hay không.

Bọn họ đi đến cuối đường quốc lộ ven bờ biển, Hám Sinh dắt Mông Bự trở về, Diệp Quyền bắt kịp họ. Trời đã tối hẳn, ánh sáng mờ nhạt từ đèn đường chiếu xuống. Hám Sinh đi trước, trên người cô mặc chiếc áo phong màu trắng, nhìn từ phía sau chỉ thấy bóng dáng mảnh khảnh. Cô lúc nào cũng ăn mặc đơn giản, ngay cả dáng đi cũng lười nhác chậm chạp, trông tùy ý mà vẫn mang theo dáng vẻ tinh thần sa sút. Cái dáng vẻ bi thương ấy của cô không phải do cô khóc, cũng không phải nhìn thấy rõ trên mặt cô mà nó đã khắc sâu vào cả con người cô. Chỉ cần mỗi động tác gợn tay nhấc chân cũng toát lên vẻ u buồn. Nếu Diệp Quyền chỉ cần quan sát Hám Sinh kỹ hơn một chút, trong lòng anh ta sẽ cảm thấy cô khổ sở đáng thương. Đối với Hám Sinh, anh ta không có loại tình cảm giữa nam và nữ, lại chẳng thể nói rõ nó là loại cảm giác gì. Anh ta không đồng tình, có thể chỉ là do cảm thấy cô quá thật thà, cho nên không tự chủ được luôn để ý cô mà thôi.

Diệp Quyền bước hai bước đến bên cạnh Hám Sinh, giống như bạn bè vươn tay khoác lên vai Hám Sinh. Hám Sinh chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn anh ta một cái, không né tránh. Diệp Quyền giả giọng đùa cợt nói với Hám Sinh “Hám Sinh, gọi một tiếng anh hai anh nghe xem nào?”

Hám Sinh dừng chân, quay đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Diệp Quyền một lát. Sau đó cô quay đầu nhìn về máy làm kem ở phía trước, nói “Anh hai, anh ăn kem ốc quế không?”

Máy làm kem đặt trước cửa một quán cà phê ở ven đường, chuyên dùng để phục vụ khách du lịch. Hám Sinh chậm chạp đi đến đó, mua hai cái kem ốc quế rồi quay lại, đưa cho Diệp Quyền một cái. Diệp Quyền nhận lấy, cắn một miếng, tiếp tục khoác vai Hám Sinh trở về nhà.

Dọc đường đi cả hai đều mang cái dáng lười nhác chậm chạp hệt nhau. Đôi dép lê dưới chân bọn họ không

ngừng quệt xuống đường vang lên những tiếng “loẹt xoẹt, loẹt xoẹt.” Hám Sinh không dám ăn nhiều đồ lạnh, ăn được hai miếng kem liền ngồi xuống bôn cho Mông Bự ăn. Diệp Quyền cũng không để ý hình tượng, ngồi xồm xuống bên cạnh, vừa ăn kem vừa nhìn Hám Sinh cho Mông Bự ăn.

Mông Bự ăn kem xong bắt đầu giở trò, sống chết cũng không muốn đi tiếp. Con chó này bình thường được Hám Sinh chiều đầm đừ, quen thói lười biếng, chẳng có chút dã tính nào. Hám Sinh đi phía trước kéo kéo nó, nó cứ nằm ỳ trên mặt đất. Diệp Quyền dùng kem dụ dỗ nó, nó cũng không thèm để ý anh ta. Diệp Quyền dọa đánh nó, nó đứng lên bỏ chạy, nhưng đường nó chạy lại không phải đường về nhà. Cuối cùng Hám Sinh chẳng có cách nào khác, bắt buộc phải ôm nó trở về nhà. Mông Bự cuối cùng cũng hài lòng, Diệp Quyền cười bảo cô là thánh mẫu, Hám Sinh cũng cười. Cuối cùng Diệp Quyền cười cô là thánh mẫu xong lại khoác tay lên vai cô, hai người một chó bám lấy nhau trở về nhà.

Cuối cùng kế hoạch mang Mông Bự ra ngoài giảm béo thất bại một nửa. Hai người hẹn nhau ngày mai tiếp tục dẫn nó đi. Mông Bự không hiểu tiếng người, tiếp tục làm tổ trong lòng Hám Sinh, trong lòng cảm nhận được chiến thắng nên vô cùng vui vẻ.

Khi trời tối hẳn bọn họ về đến nhà, tự mình ai về phòng nấy. Hám Sinh không biết mỗi đêm Diệp Quyền ở trong phòng làm việc gì, nhưng anh ta luôn giữ im lặng. Hám Sinh cũng không tò mò về chuyện sinh hoạt cá nhân của anh ta. Cô đóng cổng trong sân và cửa nhà, kiểm tra các phòng một lượt rồi cũng về phòng nghỉ ngơi.

Đến nửa đêm, Hám Sinh bị tiêu chảy. Cô nghĩ có lẽ đây là hậu quả của mấy con cua cô ăn lúc trưa. Cô dường như chảy hết cả ruột gan ra ngoài mới từ bồn cầu đứng dậy, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, mấy giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu lăn dài trên trán xuống mắt, có giọt còn lăn cả vào mắt cô.

Hám Sinh không làm kinh động đến Diệp Quyền ở cách vách. Tự mình từ trong phòng vệ sinh đi ra tìm thuốc rồi uống. Sau đó ôm Mông Bự trong lòng chui vào trong chăn ủ ấm. Giữa mùa hè cô lại đắp chăn mùa đông, mấy năm nay cơ thể cô luôn lạnh như băng, dù làm cách nào cũng không ấm lên được. Mông Bự giống như hiểu được ý người, chỉ nhìn vào việc nó rất nóng nhưng vẫn ngoan ngoãn để Hám Sinh ôm, không hề giẫy dụa là đủ biết.

Hám Sinh ôm Mông Bự sát trước ngực, trong lòng thầm nghĩ cơ thể mình sợ là sắp không chống đỡ nổi nữa rồi. Mấy năm nay cô không tự yêu quý sức khỏe của bản thân, mà nội tâm cô cũng bị tổn thương sâu sắc. Dường như chẳng còn mấy phần sức lực, trong lòng cô biết rõ mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, nhưng như vậy chẳng phải tốt hay sao. Thật ra có thể sống bao lâu nữa cô chẳng hề để tâm.

Ngày hôm sau Hám Sinh dậy hơi muộn một chút, ngoài sắc mặt hơi tái một chút thì không có gì khác thường. Cô làm bữa sáng cho Diệp Quyền, gọi anh ta xuống ăn. Diệp Quyền không nhận ra cô ốm, Hám Sinh cũng ăn một bát mì sợi giống anh ta.

Ăn xong bữa sáng, Hám Sinh mang chiếu đến trước cửa nhà nằm phơi nắng, Mông Bự nằm bên cạnh, thỉnh thoảng phải đứng lên đi vệ sinh vài lần, còn uống thêm một lần thuốc nữa. Buổi chiều cũng không có gì thay đổi, đọc tiểu thuyết rồi uống thuốc, nấu bữa tối cho Diệp Quyền. Buổi tối lại dẫn Mông Bự ra ngoài đi dạo giảm cân, một ngày trôi qua một cách bình thường. Ba ngày sau bệnh tiêu chảy của cô cũng dứt hẳn, từ đầu tới cuối không ai biết.

Ngày từng ngày trôi qua, cuộc sống dường như trôi qua rất nhanh trong ngôi nhà này. Lại thêm nửa tháng nữa trôi đi, Diệp Quyền đã quen thuộc với cuộc sống thường ngày của Hám Sinh.

Một hôm, hai người vừa ăn xong cơm trưa, Hám Sinh lại mang chiếu chuẩn bị trải ra để nằm phơi nắng. Vốn cô luôn phơi nắng ở tầng một, nhưng sau đó Diệp Quyền chuyển đến đây nên cô cảm thấy trải chiếu ngay cửa phòng khách có vẻ không ổn lắm, liền chuyển lên trước cửa ban công trên tầng nằm phơi nắng.

Hám Sinh cầm một quyển tiểu thuyết, vừa mới đặt đầu xuống gối, Diệp Quyền ở dưới tầng rửa bát xong liền đi lên đây. Anh ta ở nhà có một thói quen giống với Hám Sinh, thích đi nhấc chân, đi đường hầu như không tạo ra tiếng động. Hám Sinh biết Diệp Quyền định đến đây bày trò giúp cô vui vẻ, cô cũng không nói gì, chỉnh lại tư thế rồi tiếp tục đọc tiểu thuyết.

Không lâu sau đó Diệp Quyền cũng gia nhập vào hàng ngũ phơi nắng cùng Hám Sinh. Anh ta đi đến bên cạnh hành lang bằng gỗ, tùy ý ngồi xuống một chỗ, sau đó xoay người nằm cạnh Hám Sinh “Lùi ra một

chút, cho anh có chỗ nằm với.” Diệp Quyền nói bằng giọng lười biếng.

Hám Sinh cầm sách dịch sang bên cạnh. Quan hệ giữa hai người bọn họ rất đúng mực, Hám Sinh còn từng nghĩ: Cho dù hai người họ có cởi hết quần áo nằm chung chăn cũng chỉ là nằm chung chăn ngủ mà thôi, sẽ chẳng phát sinh thêm chuyện gì cả. Họ không có ý nghĩ tình dục với đối phương. Nếu nói là bạn bè thì quan hệ giữa bọn họ lại thân thiết hơn một chút. Còn nếu muốn gọi là người thân thì lại sống với nhau chưa đủ ngày rộng tháng dài. Nhưng họ sống bên nhau càng ngày càng tự nhiên, càng ngày càng thoải mái. Hám Sinh không trốn tránh vì quan hệ giữa họ lúc này chỉ như anh em, cô cảm thấy như vậy rất tốt.

Diệp Quyền nghiêng đầu nhìn về nhìn quyển tiểu thuyết trong tay Hám Sinh nói “Đọc cho anh một đoạn.”

Hám Sinh cũng cầm tiểu thuyết đọc ra tiếng thật. Giọng của cô hơi trầm lại bình thản, không nhanh không chậm, không phải quá êm tai hay du dương sâu sắc, chỉ là đọc một cách chậm rãi khiến cho người ta cảm thấy bình thản “Có như vậy cũng không thể yêu nhau đến già. Trần Thành Tổ nhớ rõ Vân Sinh thích chăm chú nhìn anh. Không cần biết anh đang đọc tạp chí, hay đang nhắm mắt nghỉ ngơi, thậm chí lúc anh đang uống cà phê, cô đều ngồi bên cạnh mỉm cười chăm chú nhìn anh. Một lần Vân Sinh bỗng nhiên nói ‘Vẫn có một ngày không thể không rời xa anh.’ Giọng nói tràn đầy luyến tiếc...”

Một câu chuyện xưa, Hám Sinh thì thầm như trong lòng bị họ làm cảm động. Cô quay đầu nhìn lại mới phát hiện Diệp Quyền lúc này đã ngủ say, khóe miệng hơi nhếch lên, mi tâm giãn ra, để lộ khuôn mặt nhã nhặn anh tuấn. Hám Sinh cười cười, tiếp tục đọc tiểu thuyết.

Câu chuyện tình xúc động, Hám Sinh trong lúc đọc đến đoạn bi thương đã ngủ thiếp lúc nào chẳng hay. Ánh mặt trời chiếu lên người bọn họ, vào giữa trưa, trong sân lại chìm vào không khí yên tĩnh an nhàn.

Vừa mới tỉnh ngủ, mặt trời đã sắp lặn xuống đằng tây. Hám Sinh và Diệp Quyền đồng thời ngồi dậy, ghé lưng vào lan can hành lang cho tỉnh ngủ. Ngủ trưa quá lâu, cả hai người đều trở nên mệt mỏi lười nhác.

Bọn họ chẳng ai muốn nói chuyện, Diệp Quyền dang hai cánh tay bám vào lan can, ngồi yên ở cái tư thế ấy một lúc. Hám Sinh đặt tay sau lưng, trông như con mèo con ngồi ở đó, hai mắt vô hồn.

Ngay lúc hai người vẫn đang hỗn loạn, còn đang bàng hoàng mất hồn sau giấc ngủ trưa. Bỗng nhiên cửa nhà vang lên hai tiếng gõ cửa rất có quy tắc.

Hai người đều nghe thấy, thế mà vẫn bất động giữ nguyên cái tư thế kia. Cách vài giây, tiếng gõ cửa lại vang lên. Hám Sinh mệt mỏi nói “Anh đi đi.”

Diệp Quyền giả vờ nằm yên “Không phải tìm anh, tự em đi đi.”

Hám Sinh đứng lên, cô liếc xéo nhìn Diệp Quyền đầy tà ý “Tối nay em không nấu cơm.”

Diệp Quyền cứng giọng “Trong tủ lạnh còn thức ăn thừa, anh làm cơm rang cũng được.”

Hai người đứng đó cao giọng cãi nhau. Tiếng gõ cửa lại vang lên thêm hai lần nữa. Khoảng thời gian cách nhau giữa hai tiếng gõ rất đều nhau, rất lễ phép và kiên nhẫn. Hám Sinh quyết tâm nằm im bất động, cô nghĩ người tìm đến đây không phải người thu tiền điện cũng là người thu tiền nước. Dù sao lần này nhất định phải phân cao thấp với anh ta. Diệp Quyền lại bị tiếng gõ cửa liên tục khiến tức giận, anh ta hắng giọng rồi hướng về phía cửa găt lên một tiếng “Ai đấy?”

“Là anh.” Bên ngoài cửa vang đến một giọng trầm thấp của một người đàn ông trung niên, giọng nói trầm thấp dừng một chút rồi tiếp tục “Diệp Quyền, mở cửa cho anh.” Giọng nói đầy uy nghiêm, dường như ra lệnh.

Diệp Quyền như xác chết bật dậy, nhảy dựng lên nói với Hám Sinh “Anh của anh sao lại đến đây!”

17. Chương 17

Hám Sinh rất muốn nói rằng “Em làm sao mà biết được tại sao anh trai anh lại đến đây?”. Nhưng lúc này Diệp Quyền đã chạy rầm rầm xuống nhà mở cổng.

Tán cây cổ thụ vươn dài bên chiếc cổng lớn, che hết cả tầm mắt. Diệp Quyền mở cánh cổng ra rồi hét lên vì kinh ngạc “Anh?!”.

Đường như người mới đến thấp giọng nói gì đó, âm thanh quá nhỏ nên không nghe được.

Một lát sau, từ bên dưới tán cây có một người đi vào. Khoảnh khắc hình dáng người mới đến đập vào mắt, Hám Sinh dường như cảm thấy máu trong cơ thể cô trước nay vẫn chảy rất chậm nay bỗng vang lên âm thanh ồ ạt. Máu như con sóng giận dữ chảy cuồn cuộn trong mạch máu, mạnh mẽ dồn từng cơn ngược về trái tim cô. Cô từ từ đứng lên, giây phút ấy cô đứng thẳng thân mình, con ngươi toát lên vẻ u ám.

Người mới đến có dáng người cao lớn, đứng thẳng mình. Ngũ quan sắc nét như đao phủ, gương mặt không giận mà vẫn toát lên vẻ uy nghiêm. Gương mặt này trải qua bao nhiêu năm tháng lăn lộn trong cuộc sống mà trở nên thâm trầm, lời nói toát ra từ khoé miệng đều như đang ra lệnh. Lúc đi lại bả vai vẫn giữ yên như thế, mỗi bước đi đều ẩn chứa sự trầm ổn. Anh ta ngẩng đầu, quét ánh mắt uy nghiêm về phía Hám Sinh. Đây rõ ràng là bản sao cao cấp của Đông Dạ Huy.

Cả đời này Hám Sinh chỉ hiểu thấu duy nhất một người. Cô tin rằng sau này Đông Dạ Huy cũng sẽ có loại khí chất và tư thái này. Tuy rằng một năm trước, lúc cô gặp anh vẫn còn non nớt hơn so với người đàn ông trước mắt, nhưng sẽ có ngày anh trở nên như vậy. Dã tâm và quyền lực cuối cùng sẽ giúp anh khoắc vào mình cái loại khí chất ấy.

Dưới tầng, Diệp Quyền đã đón anh của anh ta vào phòng khách. Anh ta đi sau Diệp Chí, Diệp Chí đem theo hai vali nhìn giống hệt của em trai.

Diệp Chí đi vào trong nhà, nhìn xung quanh một lượt, thần thái có vẻ tùy ý mà tự nhiên, trông không giống người làm khách cho lắm.

Diệp Quyền đặt va li ở cửa phòng khách, đi tới hỏi Diệp Chí “Anh, sao anh lại đến đây?” Anh ta đứng cách Diệp Chí một khoảng, không dám tỏ ra thân thiết. Ở nhà bọn họ, Diệp Quyền được ba mẹ cưng chiều, chỉ có Diệp Chí mới có thể chinh anh ta. Tuổi tác của Diệp Chí và anh ta lại cách xa nhau, đối với anh ta Diệp Chí vừa là anh trai lại vừa là bố. Diệp Quyền vừa sợ lại vừa kính trọng anh ta.

Diệp Chí không quan tâm đến câu hỏi của Diệp Quyền, đi đến phía trước bàn thờ trên tường, rút hai nén hương trên bàn thờ rồi đốt lên. Trên bàn thờ có hai bức ảnh đặt song song, Diệp Chí không nói gì, chỉ cung kính cúi đầu rồi cắm hương vào bát hương. Nhìn thấy trong bát hương đầy tàn hương nhưng không có chân hương, trên mặt anh ta thoáng hiện lên vẻ hài lòng.

Diệp Chí quay người lại, lúc này anh ta mới nhìn Diệp Quyền rồi chậm rãi nói “Em gửi về bức tranh của cô gái đó, Diệp gia đã tra ra bối cảnh của cô ấy. Việc này cũng kinh động đến ba. Tư liệu về cô gái kia anh cũng đã xem qua, lần nay tiện đường đi qua đây nhìn xem rốt cuộc cô ấy là người thế nào. Em muốn dẫn con dâu về nhà, anh cũng không thể không xem qua.” Diệp Chí nói xong, bước đến sô pha tra trong phòng khách rồi ngồi xuống. Cũng ý bảo Diệp Quyền ngồi xuống bên cạnh, ra vẻ muốn nói chuyện đằng hoàng.

Diệp Quyền nghe anh trai nói xong câu đầu tiên đã nhận ra, cả nhà bọn họ từ trên xuống dưới đều hiểu lầm chuyện này. Anh ta nhìn Diệp Chí, vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi xuống cạnh anh trai, vội vàng phân bua “Anh, em và Hám Sinh không hề có quan hệ đó.”

Căn nhà này thiết kế đơn giản thoải mái, hơn nữa có Diệp Quyền ở đây, Diệp Chí bắt đầu thả lỏng người trên sô pha. Tàu vừa cập bến anh ta đã đi thẳng một mạch tới đây, cả đường lại đầu trần phơi nắng, hơi khát nước, theo thói quen vươn tay đến bàn trà định lấy nước uống, lại quên mất đây không phải nhà mình, có người giúp việc xung quanh. Anh ta chỉ với được tay không, quay đầu chau mày nhìn Diệp Quyền. Diệp Chí vốn là người có quyền uy tuyệt đối, anh ta không bao giờ muốn thừa nhận mình phán đoán sai về bất cứ chuyện gì.

Diệp Quyền bị anh ta chau mày nhìn, trong lòng bắt đầu sợ hãi. Dù sao thì lợi dụng gia tộc chỉ để điều tra về thân thế của một người xa lạ, đây là chuyện lãng phí thời gian và của cải. Cho dù thân phận của anh ta

có chút đặc biệt, vừa rồi giải thích quá vội, anh ta bắt đầu chột dạ nói “Chuyện đó, Hám Sinh là một người rất đặc biệt.” Diệp Quyền không biết phải nói thế nào cho rõ, cuối cùng nói một câu “Dù sao, anh gặp rồi sẽ biết.”

“Anh, anh muốn ở đây?” Diệp Quyền rõ ràng đang đánh lảng sang chuyện khác. Diệp Chí vốn đang khát nên có chút nóng nảy, nghe thấy Diệp Quyền nói vài câu chẳng ra đầu vào với đầu, anh ta lại đang tức giận, anh ta trừng mắt liếc Diệp Quyền “Em nói xem?”

Diệp quyền cảm thấy mình vừa oan uổng vừa sợ hãi, biết rõ anh trai thế nào rồi còn chọc giận. Diệp Chí tính tình không tốt, chỉ cần nổi giận thì cả nhà đều phải nhường nhịn. Anh ta bị Diệp Chí trừng mắt nhìn, vội vàng vàng đứng lên, vẻ mặt hoang mang, đầu hàng nói “Đừng nóng, để em nói chuyện với Hám Sinh.”

Diệp Quyền quay lên tầng, khó xử nói hỏi Hám Sinh “Hám Sinh, anh trai anh cũng ở lại đây được không?” Anh ta sống ở đây với Hám Sinh cũng được một khoảng thời gian, vốn mở miệng nói chuyện này với cô không khó. Nhưng anh ta cũng biết Hám Sinh thích yên tĩnh, anh ta cũng không muốn làm phiền cô. Cuối cùng anh ta do dự rồi nói thêm một câu “Nếu không anh cũng trả tiền thuê nhà cho anh ấy giống của anh được không?”

Hám Sinh ngồi khoanh chân trên chiếu, ngẩng đầu nhìn Diệp Quyền. Cười tủm tỉm, lắc đầu nói “Anh trai anh có thể ở đây, không cần tiền.” Hám Sinh cười khiến Diệp Quyền nhẹ lòng. Anh ta đi đến xoa xoa đầu Hám Sinh “Hám Sinh, cảm ơn nhé.”

Hám Sinh chỉ cười không nói, bỗng nhiên cô nhảy dựng lên, giãy khỏi cánh tay của Diệp Quyền, hỏi anh ta “Anh trai anh uống trà không?”

Diệp Quyền mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn trả lời “Uống chứ.” Hám Sinh quay người chạy vội đi.

Hám Sinh chạy vội xuống dưới tầng, tiếng bàn chân cô dẫm lên cầu thang bằng gỗ vang lên tiếng “Bịch bịch”. Tối tận giờ Diệp Quyền chưa từng thấy một Hám Sinh hoạt bát đến như vậy. Anh ta kinh ngạc, vươn nửa người ra khỏi lan can nhìn Hám Sinh chạy nhanh như chớp xuống căn phòng nhỏ trong phòng khách. Căn phòng nhỏ đó bọn họ không mấy khi dùng, bên trong ngoài một cái bàn ăn chỉ có một quầy bar nhỏ và tủ rượu. Không hiểu Hám Sinh vội vã chạy vào đó để làm gì. Diệp Quyền lại mơ hồ lùi về phía sau, đứng lúc quay đầu thì nhìn thấy đôi mắt bé tí của Mông Bự đang nhìn mình. Mông Bự thấy anh ta nhìn lại mình, trừng mắt nhìn anh ta một lúc, quay người lắc lắc cái mông to của nó rồi đi xuống tầng theo Hám Sinh.

Hám Sinh chạy vào căn phòng nhỏ dưới tầng, lấy một bộ trà cụ bắm đầy bụi từ tủ rượu rồi đi ra ngoài. Sau đó mang vào bếp cọ rửa sạch sẽ, lúc đi đến phòng bếp còn cố tình vòng qua hành lang, không đi qua cửa phòng khách.

([1] Trà cụ: Dụng cụ pha trà.)

Hám Sinh tỉ mỉ rửa bộ trà cụ sạch sẽ. Bình trà bằng thủy tinh được cô lau đến bóng loáng, chén trà nhỏ cũng được lau đến phát ra ánh sáng lung linh. Cuối cùng cô bưng khay trà cụ, trông giống hệt thực nữ, trên mặt còn khẽ mỉm cười, thong thả chậm rãi đi vào phòng khách.

Trong phòng khác, hai anh em ngồi đó ngượng ngịu. Diệp Chí ngồi trên ghế bóc cái tem trên phòng bì, Diệp Quyền ngồi bên phải anh ta. Tay chân Diệp Quyền giữ tư thế ngoan ngoãn, ngồi đó trông như con trai của Diệp Chí vậy. Khuôn mặt Diệp Chí vẫn điềm tĩnh, Diệp Quyền không dám tiếp tục chọc giận anh ta, ngồi yên không dám động đậy.

Diệp Quyền nhìn thấy Hám Sinh chạy vào cửa nên vội vã đứng lên giới thiệu “Anh, đây là Hám Sinh, cô ấy là chủ căn nhà này. Hám Sinh, đây là anh trai anh.” Diệp Quyền vốn không phải người biết kiềm chế cảm xúc, đứng trước mặt anh trai vẻ mặt như đứng ngồi không yên.

Hám Sinh cười cười đi đến đó, ngồi khoanh chân dưới sàn nhà, đối diện với Diệp Chí, cách anh ta chiếc bàn trà. Sau đó đặt khay trà lên bàn, nói với Diệp Chí “Chào anh cả.”

Diệp Chí và Diệp Quyền đều sững sốt. Diệp Chí không trả lời, nhìn Hám Sinh bằng vẻ nghiêm khắc. Hám Sinh vỗ như không cảm nhận được không khí kỳ lạ trong phòng khách, cũng không để ý đến cái nhìn của Diệp Chí, cô thong thả cắm điện cho bình trà, nhỏ nhẹ hỏi Diệp Chí “Khát nước không? Em pha trà cho anh uống.”

Diệp Quyền mở to hai mắt nhìn Hám Sinh, anh ta cảm thấy Hám Sinh lúc này thật không bình thường. Diệp Chí quay đầu nhìn Diệp Quyền ý bảo anh ta giải thích. Diệp Quyền buông thõng hai tay, muốn nói không phải quan hệ đó đâu. Nhưng Hám Sinh dường như chẳng quan tâm, cô cười tủm tỉm nhìn Diệp Chí, lại quay sang nhìn Diệp Quyền, không nói gì cả, cúi đầu nhìn nước đang bắt đầu sôi lục bục trong bình trà.

Bộ trà cụ này vốn do người chủ cũ để lại. Nhìn vào cuộc sống trước đây của Hám Sinh, làm sao cô có thể biết được trà đạo và hiểu biết sâu sắc về nó chứ. Nhưng nếu chỉ pha một ấm trà đơn giản cô vẫn biết làm, cô cho vào một ấm trà nhỏ một chút lá trà, sau khi đổ nước sôi một lát, lại rót ra một chén nhỏ, đưa cho Diệp Chí “Đây, anh uống đi.” Hám Sinh không giải giao tiếp, cô chỉ biết dùng câu nói đơn giản như vậy để tỏ rõ thiện ý.

Diệp Chí im lặng tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm nhỏ. Cách pha trà không đúng, mới đổ nước sôi vào một chút đã rót ra chén, trà đúng là trà thượng hạng, nhưng cách pha không đúng nên mất ngon. Chỉ có điều năm xưa, Diệp Chí đã từng trải, đã nếm đủ mùi vị khổ sở trong cuộc đời nên anh ta không nói gì. Nhấp mấy ngụm nữa uống hết chén trà trong tay. Hám Sinh lại rót thêm cho anh ta một chén, anh ta cũng nhận rồi uống hết sạch. Diệp Quyền ngồi một bên nhìn hai người này một cách kỳ lạ.

Diệp Chí uống xong chén trà thứ hai Hám Sinh mới đưa, đưa chén trà trả lại cho cô, nói “Cám ơn cô, cô Mạc.”

Hám Sinh nhìn anh ta cười, lại rót thêm cho anh ta một chén nữa. Diệp Chí nhận chén trà một cách cứng nhắc, uống một ngụm rồi mới nói “Được rồi, cô Mạc. Tôi đã đỡ khát.”

Hám Sinh nghe lời, rút tay lại. Cô đặt hai tay gọn gàng trên đầu gối, nhìn Diệp Chí, hỏi “Anh muốn ở lại đây sao?”

Diệp Chí trầm ngâm rồi trả lời “Đúng là tôi có ý này, hơn nữa em trai tôi cũng ở đây. Tôi ở lại đây vẫn tiện hơn. Đương nhiên nếu cô Mạc không tiện, tôi cũng có thể đến...”

Hám Sinh vừa nghe Diệp Chí nói vừa cười tủm tỉm, không đợi Diệp Chí nói xong, cô đã cắt ngang lời anh ta, nói “Tiện mà, trên tầng còn một căn phòng để trống.” Nói xong cô đứng lên, nhìn Diệp Chí, nâng cao giọng nói “Đi nào, em dẫn anh lên.”

Diệp Quyền hoàn toàn bị cô làm cho chần chột, Diệp Chí cũng hơi sững sốt, sau đó anh ta liền đứng lên, khách sáo nói “Vậy thì làm phiền cô Mạc.”

Hám Sinh dẫn Diệp Chí lên một căn phòng ở hướng Bắc, còn lấy khăn trải giường sạch sẽ trải phẳng. Diệp Quyền đứng ở một bên nhìn, cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Nếu so sánh lúc cô đối xử với anh ta lúc mới thì đúng là một trời một vực. Cũng may Hám Sinh trải chăn ga đầu giường rồi cũng biết ý, vội vàng xin phép rồi đi để Diệp Chí có không gian tắm rửa nghỉ ngơi.

Hám Sinh đi ra từ phòng Diệp Chí, Diệp Quyền vẫn chờ sẵn ở cửa phòng vội bỏ ngạo đến chỗ cô, há miệng hỏi ngay lập tức “Em thích anh trai anh?”

Hám Sinh ngây ngô cười “Ha ha”, không hề phản bác.

Diệp Quyền bày ra bộ mặt vừa nghiêm trọng, vừa đáng yêu nói “Anh nói cho em, anh trai anh đã có vợ con. Tuy rằng bây giờ anh ấy đã ly hôn, nhưng sẽ nuôi con đến lớn. Hơn nữa anh ấy với vợ trước dẫu xa cách nhau nhưng vẫn còn vương vấn tơ lòng. Rồi rắm như vậy em dám xen vào nữa không?”

Hám Sinh bị Diệp Quyền vắn một hồi trên mặt vẫn nở nụ cười. Cô ôm lấy cánh tay Diệp Quyền kéo anh ta hướng đến cầu thang, hỏi Diệp Quyền “Anh hai, anh cả thích ăn món gì? Tối nay chúng ta làm món gì đó ngon ngon chào mừng anh ấy nhé?”

Diệp Quyền bị thái độ thay đổi 180 độ của Hám Sinh khiến cho suýt ngất. Ngoài lần Hám Sinh gọi “Anh hai” lúc mời anh ta ăn kem ốc quế, từ đó về sau không gọi anh ta như thế nữa. Anh ta tuyệt đối không tin Hám Sinh là cô gái háo sắc, nhưng nghĩ đến cách đối xử của cô khi anh ta mới đến đây, đúng là một trời một vực mà.

Hai người vừa bước xuống cầu thang, Diệp Quyền nghiêm mặt hỏi Hám Sinh “Em thích anh trai anh thật đấy à?”

Hám Sinh đứng cao hơn Diệp Quyền một bậc thang, có thể nhìn thẳng vào mắt anh ta. Cô vừa nói vừa giơ tay ra vỗ nhẹ vào trán Diệp Quyền một cái “Tư tưởng của anh rất dễ đi đâu thế? Anh thích em à? Hẳn là thích rồi? Em cũng thích anh, nhưng không phải kiểu thích đó, anh hiểu không?”

Diệp Quyền dường như không hiểu, nhưng vẫn tỏ vẻ rất hiểu. Cuối cùng bị Hám Sinh lôi lôi kéo kéo đi đến chợ mua thức ăn về.

Hám Sinh chỉ nói dối Diệp Quyền. Cô nhất định sẽ không nói cho Diệp Quyền biết, khoảnh khắc ấy khi cô nhìn thấy Diệp Chí, toàn bộ máu trong người cô tuôn trào, khiến cô cảm thấy ấm áp. Bởi Diệp Chí chính là Đông Dạ Huy của tám hay mười năm sau này. Cô vẫn không thể bỏ được thói quen đối xử tốt với Đông Dạ Huy. Rõ ràng là Đông Dạ Huy chán ghét cô, cô cũng đã phải trả cái giá đắt vì tình yêu của mình, vậy mà cho tới giờ cô vẫn luôn hèn hạ như thế. Cô cũng không quan tâm Diệp chí, cô biết rõ, Diệp Quyền và Diệp Chí chỉ như khách qua đường trong cuộc đời cô mà thôi. Chẳng qua họ có duyên, gặp được nhau ở đây, sau này hết đoạn duyên phận đó lại rời xa nhau. Cô và bọn họ chẳng có ràng buộc, cô không sợ Diệp Chí sẽ chán ghét cô, bởi cô không có dự niệm với Diệp Chí. Chỉ là trên người anh ta toát lên cái vẻ giống hệt Đông Dạ Huy, khiến cho cô cảm nhận được máu trong người cũng chảy nhanh hơn, cảm thấy hơi ấm áp. Cô đem những đoạn ký ức trong lòng bấy lâu nay đặt vào người Diệp Chí. Cô biết như vậy không bình thường, nhưng chuyện này cũng chẳng sao cả, cô chỉ muốn giải phóng hết tình cảm trong lòng một lần, thật ra đối với ai cũng chẳng quan trọng.

Một cái măng to bị bóc từng lớp từng lớp vỏ, chỉ còn lại cái ruột nho nhỏ mà thôi. Ruột măng được cắt thành từng mảnh rồi trần qua nước sôi. Thịt sườn non mềm được cắt thành lát, thêm ít bột gia vị, cho vào nồi hầm canh với măng. Nấu thêm một bát canh cá biển giúp tẩy trần, lấy rong biển màu xanh nhạt từ một chiếc túi trên mặt bàn ở sau lưng, rong mềm mại được cắt thành mảnh nhỏ. Hám Sinh hết sức chăm chú, món nào cũng làm có trình tự. Nhiều năm trước cô cũng từng làm đồ ăn tỉ mỉ như lúc này.

Hám Sinh theo tin tình báo của Diệp Quyền tiết lộ đã làm một bữa tối phong phú thịnh soạn. Mọi việc xong xuôi cũng vừa lúc hoàng hôn buông xuống. Ánh chiều tà của buổi hoàng hôn khiến nửa khoảnh sân nhỏ trở nên râm mát. Trên hành lang đặt một chiếc bàn nhỏ, ba người ngồi trên chiếu, một bàn đầy thức ăn ngon, trông không tệ lắm, mùi vị cũng rất được, bầu không khí ấm úng, đáng tiếc từ đầu tới cuối chỉ có một mình Hám Sinh vui vẻ nói cười.

Diệp Quyền cảm thấy Hám Sinh rất lạ, nhưng anh không biết tại sao Hám Sinh lại có ánh mắt vui vẻ như vậy nên chỉ có thể kết luận cô điên rồi. Anh ta không thể nào hiểu nổi sự thay đổi của Hám Sinh, chỉ có thể mơ hồ nhìn cô. Còn Diệp Chí, anh ta không hề nói chuyện, khẩu vị không tốt nên không ăn được nhiều. Bữa cơm này chỉ có mình Hám Sinh là ăn ngon miệng, ăn liền một mạch hai bát cơm lớn không hề thở một hơi. Diệp Quyền thấy trong bữa cơm cô cũng không có những hành động nhiệt tình đại loại như kiểu gấp thức ăn hay xới cơm cho Diệp Chí, mọi chuyện cũng tạm được coi là bình thường. Thật ra Hám Sinh chẳng để ý đến phản ứng của Diệp Quyền và Diệp Chí, đối với cô mà nói, cô chỉ đang ăn bữa cơm mà mình đã dùng tình cảm để làm mà thôi.

Ăn cơm tối xong, Diệp Quyền dọn bàn rồi vào bếp rửa bát. Hám Sinh rủ Diệp Chí gia nhập vào hàng ngũ đi bộ sau khi ăn. Lúc đó Diệp Quyền vẫn đang dọn bát đĩa chuẩn bị đi vào bếp, ba người đang đứng trên hành lang. Hám Sinh đưa ra lời mời, Diệp Quyền tròn mắt nhìn người anh trai uy nghiêm của mình lúc này mới do dự trong chớp mắt, nhưng rất nhanh sau đó đã gật đầu đồng ý. Diệp Quyền khiếp sợ đến nỗi há hốc miệng.

Lúc chuẩn bị xuất phát Mông Bự nhất định sống chết cũng không ra cửa. Đạo gần đây ngày nào nó cũng bị kéo ra ngoài, Mông Bự chỉ biết bọn họ mỗi ngày sau khi ra cửa đều đi một đoạn đường rất dài. Mấy ngày đầu còn tạm ổn, có thể đi chơi, còn được ăn kem ốc quế. Nhưng sau đó nó bắt đầu thấy mệt, mệt gần chết ý chứ, mệt đến nỗi thở cũng khó khăn. Nó rất khó chịu, vài lần về sau nó đã biết cách sống chết cũng không chịu ra khỏi cửa.

Hai người và một chó đứng ở cửa, Hám Sinh đứng ngoài cửa kéo nó, Diệp Quyền đứng phía sau đẩy cái môn to của nó. Mông Bự sủa hai tiếng “Gâu gâu” rất lớn. Diệp Chí từ trong nhà đi ra, đứng phía sau bọn họ chau mày nhìn một lúc, không kiên nhẫn mà hắng giọng. Tiếng hắng giọng của Diệp Chí vừa vang lên, Mông Bự bỗng nhiên không sủa cũng không dám làm loạn nữa. Rên ư ư một tiếng rồi chạy ra khỏi cửa, tốc độ rất nhanh. Hám Sinh và Diệp Quyền nhìn nhau không nói được câu nào.

Ba người tạo thành một đội hình đi bộ rất có tổ chức. Diệp Chí đi thẳng về phía trước. Hám Sinh và Diệp Quyền đi sau, Mông Bự đi sát vào bên cạnh Hám Sinh. Cả đường không có ai mở miệng nói chuyện, đi được một vòng mà Mông Bự cũng không dám làm loạn. Cuối cùng chỉ còn nghe thấy tiếng thở hồng hộc của mỗi người. Dọc đường Diệp Quyền vẫn hết nhìn Đông lại nhìn Tây để xem có mỹ nữ đi qua không.

Hám Sinh hỏi Diệp Quyền “Sao Mông Bự lại sợ anh trai anh?”

Diệp Quyền lười nhác đáp lại “Trên người anh trai anh có sát khí.”

“Ồ!” Hám Sinh đã hiểu ra.

Lần này đi bộ không khí nặng nề chưa từng có, chỉ có Hám Sinh cả đường tự cười tủm tỉm, tâm trạng thả lỏng.

Về đến nhà ai về phòng nấy, Diệp Chí trở về phòng đã muốn đi ngủ luôn. Diệp Quyền không dám quấy rầy, về phòng làm việc của mình. Mông Bự mới về đến nhà đã lủi vào phòng Hám Sinh không dám đi ra, thề sống chết cũng không muốn xuất hiện trước mắt Diệp Chí.

Hám Sinh vẫn là người ở lại cuối cùng, khoá cửa chính cửa sổ kỹ càng rồi mới trở về phòng tắm rửa đi ngủ. Khoảnh sân trước nhà rất nhanh chóng chìm vào yên tĩnh, Diệp Chí cũng cứ như vậy mà yên lặng ngủ.

Ngày hôm sau Diệp Quyền rời giường từ sáng sớm. Phát hiện bữa sáng là mì tôm lâu nay không thay đổi đã biến thành đĩa cơm rang vàng ruộm, bánh bao quét bơ. Anh ta bị phân biệt đối xử cả nửa ngày hôm qua nên đã tự mình điều chỉnh được tâm trạng. Ăn bữa sáng xong xuôi đầu đẩy lại trở về phòng làm việc cần làm.

Hám Sinh ăn sáng xong, lại lau dọn tầng trên tầng dưới, sau đó lại chặn Mông Bự rồi tưới hoa. Đến lúc cô làm xong việc thì mặt trời đã lên rất cao, thời tiết trở nên ấm áp hơn. Trong khoảnh sân trước nhà cô vẫn râm mát như cũ. Lúc đi ngang qua phòng khách, cô thấy Diệp Chí ngồi ở đó bỗng nhiên lại cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Diệp Chí ăn bữa sáng qua loa thấy trong phòng khách ánh sáng khá tốt, ôm máy tính ngồi trong này làm việc. Lúc Hám Sinh bưng khay trà cụ kia bước vào phòng khách, anh ta ngẩng đầu liếc mắt nhìn nhưng chẳng nói gì mà cúi đầu tiếp tục công việc.

Hám Sinh vẫn như ngày hôm qua, ngồi khoanh chân trên sàn nhà, ngay trước mặt Diệp Chí. Cô bắt đầu đun nước pha trà. Lúc cô đang chuẩn bị đổ nước vào ấm trà, Diệp Chí chợt mở miệng nói “Nước thứ nhất, là để rửa trà, không phải dùng để uống.” Giọng đàn ông trung niên khá nặng nề, như đang dạy bảo. Hám Sinh ngẩng đầu nhìn anh ta, Diệp Chí vẫn dán mắt vào màn hình máy tính.

“Ồ!” Hám Sinh cảm thán một tiếng, ngoan ngoãn đổ nước thứ nhất đi, lại thêm một lần nước nữa. Ngồi đợi một lúc sau mới rót ra chén nhỏ, đặt ngay ngắn trước mặt Diệp Chí nói “Anh uống đi.”

Diệp Chí vươn tay lấy chén trà, mắt vẫn nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, nhấp một ngụm. Hám Sinh nhìn Diệp Chí, lại rót thêm cho anh ta một chén, cười ngây ngốc. Toàn bộ tâm trí Diệp Chí đặt hết vào màn hình máy tính, cứ một lúc lại vươn tay lấy chén trà Hám Sinh vừa rót. Mặc dù không nhìn cô, nhưng rất biết phối hợp với tiết tấu của cô.

Rất nhiều năm về trước đã từng như vậy. Khi đó Hám Sinh vẫn chưa hết tính trẻ con, khi đó cô hơn hai mươi tuổi, tuy rằng gốc gác nghèo, nhưng cũng biết mơ mộng như những cô gái ở tuổi thanh xuân. Hai năm chung sống với Đông Dạ Huy ở căn nhà đó, dường như là khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời cô. Nhưng cô chẳng mấy khi được vui vẻ, Đông Dạ Huy không thích chạm mặt cô, mỗi lần gặp nhau đều chau mày, mím môi, dường như tức giận, muốn nói lại thôi. Cô đều biết hết, sau này cô mới hiểu được, thật ra có rất nhiều lúc, không phải Đông Dạ Huy cố ý lừa cô, mà chính cô tự lừa dối bản thân mình. Chuyện gì cô cũng đều vờ như không hề hay biết, bởi vì trong thế giới của cô chỉ có người đàn ông này. Nhiều lúc cô rất buồn, có một dạo thi thoảng Đông Dạ Huy thường xuyên không về nhà mà cô vẫn tự mình ảo tưởng anh vẫn ở nhà với cô, sau này chuyện ấy xảy ra thường xuyên hơn, nhưng cô vẫn bình thản không nói gì.

Sau đó Hám Sinh tựa vào thành sô pha bên chân Diệp Chí mà ngủ thiếp đi. Tinh thần của cô không tốt, nhớ lại chuyện cũ càng khiến cô mệt mỏi.

Diệp Chí vẫn không nói gì chỉ cúi mặt làm việc. Anh ta biết lúc nào Hám Sinh sẽ rót trà cho anh ta, anh ta sẽ lấy lên uống rất đúng lúc. Còn biết Hám Sinh vẫn nhìn anh ta, anh ta lại im lặng để cô nhìn. Cho đến khi bên tai vang lên tiếng thở đều đều, anh ta đứng dậy lên tầng cầm một cái chăn mỏng xuống, nhẹ nhàng đắp lên người cô. Động tác nhẹ nhàng không làm cô thức giấc, ánh mắt nhìn cô như nhìn một con vật nhỏ bị thương, tràn ngập vẻ thương tiếc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương sau Đông Dạ Huy sẽ ra mặt, sẽ đổi sang post vào sáng thứ sáu.

18. Chương 18

Diệp Chí đến bất ngờ nhưng lại được Hám Sinh đón tiếp rất nhiệt tình. Cũng bởi vậy anh ta hoà nhập với cuộc sống nơi đây khá nhanh chóng. Ba người, hai nam một nữ sống chung một nhà, nhìn vào quan hệ giữa bọn họ không giống chủ nhà với khách trọ. So với quan hệ bạn bè thì lại thân thiết hơn một chút, nếu nói là người thân thì lại không chung huyết thống. Khoảnh sân trước mặt này quanh năm được mặt trời chiếu rọi. Ngày ngày mặt trời mọc rồi lại lặn, thời gian chẳng mấy chốc mà trôi qua lặng lẽ. Nhưng ai ngờ được ở cái chốn yên bình này sắp xảy ra chuyện gì..

Sau khi buổi trưa nóng bức trôi qua, Diệp Quyền từ trong phòng khách đi ra. Đứng trong sân hướng lên ban công bằng gỗ gọi Hám Sinh “Hám Sinh! Anh cả nói buổi tối đưa chúng ta đi ăn chơi.”

Hám Sinh hất cằm hỏi anh ta “Ăn cơm à? Tối nay không cần nấu cơm?”

Diệp Quyền vẫn đứng trong sân, hai tay chống nạnh trông rất hiên ngang “Tất nhiên rồi, ăn chơi cơ mà, còn tha hồ tìm mỹ nữ nhé.”

Hám Sinh nhìn anh ta nở nụ cười, lại hất cằm trả lời anh ta “Hay lắm, nhưng còn Mông Bự phải làm sao? Nó có thể đi cùng không?”

Diệp Quyền không thêm quan tâm đến vấn đề này, ăn mặc chỉnh chu, vừa sửa sang đầu tóc vừa nói “Tìm một bệnh viện thú y gửi ở đó một đêm là được.”

Hám Sinh không đem Mông Bự đến bệnh viện thú y, chiều hôm ấy cô lấy xe đưa Diệp Quyền và Mông Bự đến chỗ Sa Sa. Sa Sa không có ở đó, Hám Sinh đành giao Mông Bự cho người phục vụ. Mấy nhân viên phục vụ do Sa Sa tuyển chọn nhưng ai cũng đều biết Hám Sinh mới là chủ khách sạn. Bởi vậy, nếu Sa Sa chăm sóc Mông Bự chu đáo, người khác sẽ không dám làm qua loa. Cho nên Hám Sinh cảm thấy việc để Mông Bự ở lại đây rất yên tâm.

Mông Bự không biết mình bị người khác bỏ rơi. Lúc Hám Sinh và Diệp Quyền đi nhanh ra cửa nó còn ngốc nghếch ngồi ở đấy nhìn theo bọn họ, đôi mắt bé tí còn lộ rõ vẻ mơ hồ.

Hám Sinh và Diệp Quyền ra khỏi cửa, vui vẻ lên xe về nhà, không hề cảm thấy áy náy chút nào.

Công ty gia đình của nhà họ Diệp đang đầu tư vài hạng mục ở thành phố lớn thuộc vùng duyên hải này. Lần này anh ta đến Hạ Môn cũng không phải vì mỗi chuyện của Diệp Quyền, mà còn đến đây để theo dõi tiến độ công trình. Anh ta là ông chủ lớn, lại là lần đầu tiên đến tận địa phương khảo sát, người quản lý công trình ở đây tất nhiên phải tự mình ra mặt tiếp đón. Hơn nữa về lâu về dài, anh ta cũng muốn có buổi giao lưu với mấy vị quan lớn nhỏ ở địa phương.

Trời chạng vạng tối, Diệp Chí dẫn theo hai người rời nhà đến buổi xã giao. Diệp Chí không nói nhiều, ba người, một người đi trước hai người theo sau chậm chậm bước trên con đường quốc lộ.

Con đường quốc lộ rộng lớn mới được tu sửa lại, cảnh sắc xung quanh vô cùng tuyệt vời. Hai bên đường trồng rất nhiều cây xanh, ở phía xa xa là biển rộng mênh mông bát ngát. Hám Sinh và hai người đàn ông đi đến chỗ mấy chiếc xe màu đen đang dừng ở rìa đường. Những người ngồi trong xe thấy ba người bọn họ đang đi đến, sớm đã vội mở cửa xe chạy đến đón.

Có tất cả ba chiếc xe, xe ở giữa ngoài người lái xe ra thì không còn ai khác. Bốn người lần lượt bước xuống từ chiếc xe hai bên, trông có vẻ đều là những người làm ăn cả, có già cũng có trẻ. Tất cả cùng đi đến đón Diệp Chí, ai nấy cũng gọi Diệp Chí một tiếng “Diệp tổng”, thái độ của bọn họ nhất mực cung kính.

Diệp Chí bắt tay từng người một, sau đó giới thiệu đơn giản về quan hệ giữa anh ta với Hám Sinh và Diệp Quyền “Em trai, em gái.” Thế là lại đến lượt bọn họ bị đám người kia chào hỏi, câu nào câu nấy đều sắc mùi sáo rỗng.

Diệp Quyền đã quen với những tình huống như thế, đồng thời anh ta cũng chán ngấy cái kiểu giao thiệp như vậy. Lười nhác chào hỏi một lượt, anh ta kéo Hám Sinh vẫn đang cười dịu dàng lên chiếc xe đỗ ở giữa. Lái xe đã mở cửa đứng chờ sẵn. Diệp Quyền đẩy Hám Sinh lên xe, mình cũng ngồi vào rồi tiện tay đóng cửa xe lại.

Trên xe, Hám Sinh nhìn Diệp Quyền mỉm cười, Diệp Quyền cắn răng nói “Đám người giả tạo, đáng ghét.”

Hám Sinh nhéo mặt anh ta “Đồ trẻ con không hiểu chuyện.”

Diệp Quyền không phục, muốn nhéo lại. Đúng lúc ấy Diệp Chí lên xe, ngồi ở ghế phụ lái quay đầu lại trừng mắt nhìn Diệp Quyền một cái, cả hai người kia lập tức ngoan ngoãn.

Ba chiếc xe đi qua đường hầm dưới đáy biển đi vào thành phố Hạ Môn. Trên đường đi qua bao nhiêu dãy phố, trong thành phố đâu đâu cũng là cảnh tượng xa hoa trụy lạc, ồn ào náo nhiệt. Hám Sinh nhìn qua lớp cửa kính xe, trong lòng lại không hề cảm thấy hoảng hốt.

Bữa cơm tại một nhà hàng xa hoa trong thành phố. Trong căn phòng ăn lớn, mấy vị khách đều là những kẻ mang tư thái sắc mùi tiền, trong mắt bọn họ hiện rõ hai chữ giao dịch. Bên trong còn có vài vị quan chức lớn của thành phố Hạ Môn. Mục đích chính hôm nay của Diệp Chí là xây dựng quan hệ tốt với bọn họ.

Bởi vì mang tiếng là em gái Diệp Chí, Diệp Quyền thì trông mặt hơi non, không giống như người đã từng lăn lộn thương trường. Cho nên tất cả đều coi hai người bọn họ là trẻ con. Mấy người lớn đều chén anh chén chú, mời qua mời lại, hai người còn lại vừa ăn cơm vừa uống trà, tự tạo thành một cặp đôi an nhàn.

Hai người ăn uống no rồi, Diệp Quyền nhỏ giọng thì thầm với Hám Sinh “Chúng ta ra ngoài trước đi? Anh đưa em đi dạo phố nhé?”

Hám Sinh đang uống trà, cô buông chén đáp lời “Trốn đi à?”

Diệp Quyền dựa người vào lưng ghế, một tay khoác lên vai Hám Sinh, nhỏ giọng trình bày “Một lát nữa chúng ta nói đi vệ sinh rồi chuẩn ra ngoài. Sau đó gọi điện cho anh là được.”

Hám Sinh vừa định gật đồng đồng ý, viễn cảnh kế hoạch trốn ra ngoài thành công đã hiện ra trước mắt. Thì lúc này Diệp Chí đang ngồi bên kia uống rượu xã giao bỗng đảo mắt lướt qua bọn họ “Ngao ngao đợi cho anh, lát nữa đi tắm suối nước nóng, ở đây độ ẩm cao, hai đứa đi chả khác nào xông hơi ngoài đường.” Diệp Quyền và Hám Sinh nhìn nhau, kế hoạch trốn đi chơi chết từ trong trứng nước.

Rốt cuộc thì bữa tối dai dẳng cũng kết thúc, một đám người xe ồn ào làm náo động cả khu đỗ xe của khu tắm suối nước nóng lớn nhất thành phố Hạ Môn.

Trung tâm tắm suối nước nóng sang trọng xa hoa. Toàn bộ không gian rộng lớn đều được thiết kế với kiến trúc thời trung cổ của Châu Âu, với phong cách giảm những đường cong đến mức tối đa. Nghe như trên thì có vẻ không ra gì, nhưng thật ra lại gây được chú ý của người xem, cũng tạo cảm giác khí thế và sang trọng. Đại sảnh lớn treo một chiếc đèn chùm thủy tinh sáng đến chói cả mắt, mấy cô tiếp tân đáng người cao gầy vô cùng xinh đẹp.

Cả đoàn người chỉ có mỗi Hám Sinh là nữ, lúc đi vào phòng tắm, một mình Hám Sinh bị dẫn vào phòng thay đồ nữ.

Phòng tắm phẳng phất hơi nước, bên trong có nhiều bồn nước nhỏ hình tròn. Bên cạnh bậc thang có một màn hình điện tử hiện độ ẩm của nước, nước đang được giữ cố định ở mức 42 độ. Bên cạnh thành có vài vòi nước nhỏ cung cấp nước cho bồn tắm. Hám Sinh chưa từng đi tắm nước nóng, từ trong phòng tắm trắng đi ra cô chỉ ngồi yên trong bồn không muốn ra. Xung quanh nhiều người qua lại, một mình cô chiếm một bồn

riêng, nhắm mắt lại, chỉ hận ở đây không mở thêm nhạc gì đó để ngủ, còn lại cảm giác ngâm mình trong nước nóng cũng không tồi.

Hám Sinh ngâm mình trong bồn nước một lúc lâu, cho đến khi cả người cảm thấy nhẹ nhõm. Nhìn chiếc đồng hồ lớn trên tường thấy sắp đến giờ hẹn với bọn Diệp Quyền, vội vã thay quần áo ngủ rồi vào thang máy lên tầng.

Tầng ba ở đây là khu nghỉ ngơi, khách lên đây nghỉ ngơi đều phải mặc quần áo ngủ của trung tâm chuẩn bị sẵn. Đàn ông đàn bà, không cần biết cao thấp hay gầy béo, có tiền hay không có tiền, thân phận là gì thì áo ngủ giống nhau, chỉ có thể phân biệt nam nữ bằng khuôn mặt của mỗi người mà thôi. Trông ai nấy mặc vào đều hệt như nhau, những gương mặt dưới ánh đèn càng trở nên mơ hồ.

Hám Sinh ra khỏi thang máy, Diệp Chí đang đứng nói chuyện phiếm với đoàn người ngoài hành lang. Thấy cô đi ra chỉ nhìn lướt qua cô, sau đó liền dẫn mọi người đi đến phòng VIP cuối hành lang nghỉ ngơi.

Diệp Quyền tách ra khỏi đoàn người, chạy đến khoác tay lên vai Hám Sinh “Hám Sinh, ở đây có bể bơi, chúng ta đi bơi đi?”

Hám Sinh bị Diệp Quyền vừa ôm vừa kéo cô đi theo đoàn khách của Diệp Chí, không mấy tỏ ra quan tâm, đáp lời “Em không mang theo đồ bơi thì đi bơi thế nào?”

Diệp Quyền nhìn Hám Sinh bằng ánh mắt đầy nghi hoặc “Em gốc thế? Ở đây đến bể bơi cũng có, chẳng nhẽ lại không bán đồ bơi à?”

Hám Sinh vừa ngâm nước nóng, cả người sắp nhũn ra đến nơi. Không quan tâm đến Diệp Quyền, từ chối “Em mệt lắm, không muốn làm gì cả, chỉ muốn ngủ.”

Diệp Quyền không thèm để ý lời từ chối của cô, đẩy Hám Sinh “Ngày hôm nay em làm được gì nhiều mà đã kêu mệt. Mới đi ra ngoài một tí đã đòi ngủ? Không được, đi theo anh.”

Hám Sinh bị Diệp Quyền làm cho tức giận, dùng bả vai huých anh ta rồi cao giọng nói “Không đi, không phải anh muốn đi bể bơi để tìm mỹ nữ sao? Em không đi.”

Hai người đang lôi lôi kéo kéo nhau sau đoàn khách của Diệp Chí. Trước mặt bọn họ cũng có một đoàn người cũng không ít hơn bọn họ là mấy cũng đang đi tới. Hai đoàn người đi lướt qua nhau ở góc hành lang dưới ánh đèn mờ. Hám Sinh bị Diệp Quyền ôm nửa người, giọng nói mang theo sự tức giận vang cả hành lang khiến đoàn người đi ngược hướng với bọn họ cũng nghe thấy. Người dẫn đầu đoàn người kia vốn đã đi qua đột nhiên quay đầu lại, vừa lúc này Hám Sinh bị Diệp Quyền dùng sức kéo vào một lối rẽ, bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất trên hành lang.

Đông Dạ Huy thề rằng anh không nghe nhầm, trong nháy mắt vừa rồi, rõ ràng anh nghe thấy giọng Hám Sinh. Đó là giọng nói của riêng cô. Trong khoảnh khắc anh quay đầu, dòng máu chảy về trái tim như ngưng lại, trong nháy mắt trái tim như ngừng đập. Giây phút ấy vừa qua đi, máu lại như tiếp tục chảy, trái tim đập mạnh, điên cuồng đập như muốn phá tan lồng ngực để chui ra.

Đông Dạ Huy giữ nguyên cái tư thế quay đầu, không động đậy một lúc lâu. Sau đó anh chậm rãi quay người, tiếp tục đi về phía trước. Anh đi không nhanh, bước chân chậm rãi, thậm chí còn hơi lảo đảo. Bước một bước cũng như rất khó khăn. Nhưng một lát sau, anh đột nhiên bước nhanh như chạy, mỗi bước chân đều hiện rõ sự hoảng hốt vội vã trong tâm trí anh lúc này.

Lòng Đông Dạ Huy lúc này như thành không nhà trống, bên trong chỉ có cảm giác bị ai lạnh lẽo lan tràn. Thế giới trước mắt anh lúc này trở nên đảo lộn, cảnh vật mờ mờ ảo ảo. Anh không nhìn rõ bóng dáng ấy, nhưng anh biết chỉ cần cho anh nhìn lướt qua, chỉ sợ là chỉ cần giống như tình huống vừa rồi mới xảy ra trước mắt đây thôi, nhất định anh có thể nhận ra, đó là Hám Sinh. Anh hy vọng đó chính là Hám Sinh biết bao.

Đông Dạ Huy vọt vào khu bể bơi, bên trong đầy bóng người. Tiếng hét của phụ nữ, tiếng cãi cọ ầm ĩ của mấy đứa trẻ con, tiếng đàn ông gào thét hoà vào nhau khiến người ta ãnh tai nhức óc. Đông Dạ Huy cảm thấy trong tai anh chỉ có tiếng “Ông ông”, huyết thái dương không ngừng co giật. Trong lòng anh tràn ngập lo lắng, đầu đau đớn kịch liệt. Tìm một lượt xung quanh bể bơi, nhìn kĩ từng gương mặt cũng không thể thấy được người anh muốn tìm.

Phòng tập thể thao, phòng xông hơi, đại sảnh, phòng giải trí thậm chí cả phòng vệ sinh Đông Dạ Huy cũng xông vào tìm. Đường như anh đã lục sừng cả ba tầng của trung tâm. Nhưng dù chỉ một bóng dáng thoáng qua anh cũng không tìm được. Tìm một vòng, cuối cùng gần như tuyệt vọng. Anh vô thức nhớ lại lúc bọn họ lướt qua nhau trên hành lang, lúc ấy anh kinh ngạc ngẩn ngơ đứng nhìn bóng dáng kia vụt mất. Còn lúc này, vẻ mặt anh trở nên như người mất hồn.

Lúc người chủ nhà máy chế biến dược liệu ở Hạ Môn tìm thấy Đông Dạ Huy trên hành lang. Tâm trạng anh lúc này trông vô cùng bất thường, cả người cứng nhắc đi lại trên hành lang, nhìn từng ngõ ngách, vẻ mặt như người vô hồn. Người chủ nhà máy lưỡng lự một lát rồi tiến đến cất tiếng hỏi “Đông tổng, tại sao anh lại ở đây?” Người chủ nhà máy là một người đàn ông trung niên, nhưng đối với Đông Dạ Huy còn chưa đầy ba mươi tuổi trước mặt này vẫn có chút kính nể.

Đông Dạ Huy bị người khác gọi một tiếng mới hoàn hồn. Lúc này trước mắt anh là một gương mặt quen thuộc, nhưng một lúc lâu anh vẫn chưa thể ý thức được mình đang làm gì, ở đâu. Ngây ngẩn một lúc rồi mới lên tiếng giải thích cho hành động của mình...

Mùa hè năm nay, Đông Dạ Huy đến Hạ Môn lần này đã là lần thứ ba. Hơn một tháng trước, một lô kem dưỡng da thiên nhiên xuất kho bị người tiêu dùng gửi đơn khiếu nại. Sau đó dược liệu được mang đến bệnh viện kiểm tra thì đúng là có vấn đề. Đó là một vấn đề lớn, kinh động cả giới dược phẩm. Tất cả những lô hàng đã xuất khẩu đều phải thu hồi lại, nhà máy sản xuất kem dưỡng da nhận lệnh ngừng sản xuất để chuyên viên Cục vệ sinh đến tiến hành kiểm tra. Chuyện này khiến Đông Dạ Huy đau đầu một thời gian, anh lo lốt trên dưới một lượt mới kéo được mọi chuyện lắng xuống. Hôm nay anh chủ chương mời mấy chuyên viên điều tra của Cục điều tra vệ sinh đi ăn uống. Nhà máy có thể lấy giấy phép tiếp tục hoạt động hay không còn phải chờ xem buổi giao lưu hôm nay có thành công hay không.

Lúc này thật ra trong lòng Đông Dạ Huy đã rệu rã, anh vội vã sốc lại tinh thần, mở miệng hỏi người đối diện “Lão Trịnh, sao anh lại xuống đây? Sắp xếp mấy người trên tầng ổn rồi chứ?”

“Cậu yên tâm đi, tôi đã sắp xếp ổn thoả. Chỉ là bỗng nhiên không thấy cậu đâu nên tôi nói với mọi người xuống dưới tìm cậu.”

Giọng nói của Đông Dạ Huy có chút yếu ớt “Tốt lắm, tôi hơi mệt, định đi nghỉ trước. Anh giúp tôi tiếp đón mấy vị trên tầng, có việc gì anh tự xem xét rồi xử lý đi.”

“Ra vậy, thế thì cậu đi nghỉ ngơi đi. Mọi chuyện xong xuôi tôi sẽ nói với cậu một tiếng.” Lão Trịnh đáp lời.

Đông Dạ Huy gật đầu, quay người chuẩn bị đến phòng nghỉ. Vừa mới quay đầu bỗng nhiên anh lại vòng trở lại, kéo lão Trịnh rồi hỏi “Lão Trịnh, anh nói xem ở đây.” Anh chỉ chỉ xung quanh “Ở đây có thể nhìn thấy người chết không?”

Đông Dạ Huy cảm thấy trong lòng mình thực sự trống rỗng, mới có thể mang một chuyện hoang đường như vậy ra hỏi Lão Trịnh một cách thành thật.

Câu hỏi của anh khiến lão Trịnh vô cùng sửng sốt, sau đó mới lưỡng lự trả lời “Đông tổng, chuyện này, nơi này dương khí rất vượng, sợ là không thể thấy được. Chắc cậu nhìn nhầm rồi.”

Trong lòng Đông Dạ Huy bỗng chốc cảm thấy cảm giác mất mát ngập tràn. Anh vô lực khoát khoát tay với Lão Trịnh, quay người rời đi..

Ánh đèn bên trong phòng VIP còn mờ ảo hơn cả ngoài hành lang. Chỉ có ánh sáng mờ nhạt toả ra từ bốn chiếc đèn treo ở bốn góc. Không gian bên trong rất rộng lớn, giữa những dãy ghế nằm kéo dài là một đường đi khá rộng. Vách ngăn chỉ là bức tường bằng giấy, trên mặt đất là lớp thảm dày. Ghế nằm ở đây còn rộng hơn cả ghế trong đại sảnh. Mỗi chiếc ghế đều lắp đặt một bảng điện tử, đặt ngay trên tay vịn của ghế, có thể điều chỉnh tùy theo ý thích của từng người sao cho nghỉ ngơi thật thoải mái. Không gian ở đây rất yên tĩnh, bởi vì không gian khá rộng, mà mỗi ghế nghỉ lại được ngăn cách bởi vách ngăn, nếu có nói chuyện ở bên trong người khác cũng khó mà nghe thấy được.

Vừa rồi Đông Dạ Huy đã tìm trong phòng nghỉ VIP một lần. Lúc này trong lòng anh chẳng còn tia hy vọng nào nữa. Đầu anh đau như búa bổ, thậm chí nghĩ tìm một chỗ nghỉ ngơi tạm. Sau khi vào cửa, anh nhắm mắt

nhìn thấy một chiếc ghế không xa cửa lớn liền bước tới đó. Đi tới, chuẩn bị ngồi xuống chiếc ghế trước mặt thì đúng lúc anh vừa ngước mắt lên nhìn, chỉ là lướt qua một lần, anh liền đứng im bất động tại chỗ...

Phía trước Đông Dạ Huy, ngay trước mắt cách chỗ anh đứng không đến một thước chính là bóng dáng giống một con mèo nhỏ mà anh vẫn đau khổ kiếm tìm. Cái dáng khom lưng không thay đổi, cuộn mình nằm ở đó ngủ say sưa.

Giây phút ấy, Đông Dạ Huy cảm thấy mình sắp đứng không vững. Như một người vừa tỉnh lại sau cơn ác mộng kéo dài triền miên. Giữa màu đen tuyệt vọng lại xuất hiện ánh sáng của sự sống. Một loạt hình ảnh trong mơ bị đánh vỡ. Sau khi đó cả người anh như sống dậy, toàn thân tràn ngập sức sống cùng niềm hạnh phúc mãnh liệt. Anh chống tay lên tay vịn phía sau, đôi mắt không dám rời khỏi người trước mắt dù chỉ một giây, thong thả ngồi xuống bên cạnh cô.

Chỉ nhìn lướt qua một cái Đông Dạ Huy liền nhận ra đó là Hám Sinh. Anh không nhìn thấy mặt cô, cũng không cần nhìn mặt cô mới có thể nhận ra. Anh chắc chắn, cô là Hám Sinh, rõ ràng là Hám Sinh. Từng tác da tác thịt trên người Hám Sinh anh đã từng chạm qua. Nó từng khiến anh chán ghét, chán đến phát ngấy, nhưng lại xuất hiện dai dẳng trong những mảnh ký ức của anh trong một năm qua. Cảm xúc ấy quấn lấy anh ngày này qua ngày khác rồi in hằn vào xương tuỷ anh. Không cần phải nhớ lại, nó đã chôn sâu trong cơ thể anh rồi, ở cái nơi sâu nhất trong thế giới cảm quan của anh. Mỗi tác da tác thịt trên người Hám Sinh có hình dạng thế nào đều rõ mồn một trong tâm trí của Đông Dạ Huy. Anh chỉ cần lướt qua bóng dáng ấy quen thuộc ấy một lần là có thể khẳng định, đây chính là Hám Sinh.

Đông Dạ Huy cẩn thận nhìn Hám Sinh từng chút từng chút một. Từ đầu đến chân, ở vị trí anh ngồi có thể nhìn thấy cả người cô. Trên chân phải của Hám Sinh có một vết sẹo, đó là lần đầu tiên anh không để cô phải đi bộ, do cô quá hạnh phúc khi được chở bằng xe máy mà đụng phải ống xả nên bị bỏng. Hám Sinh duỗi hai chân, dễ dàng để lộ bắp chân ra ngoài, vết sẹo kia đã lành từ lâu. Trong lòng Đông Dạ Huy bỗng dấy lên cảm giác tủi hổ, anh muốn xông đến đánh cô, trách mắng cô “Em đã đi đâu? Tại sao lại đến đây?”. Cũng sẽ hết sức lực ôm cô vào lòng, mạnh mẽ hôn lên từng tác da thịt cô, sau đó anh sẽ khóc thật lớn. Và anh thực sự đã khóc.

Một người đàn ông cao lớn, ngồi ngẩn ngơ nhìn bóng dáng một người phụ nữ đang ngủ say, khuôn mặt tràn đầy nước mắt. Người đi qua lại không khỏi nhìn bọn họ bằng ánh mắt tò mò. Nhưng không ai biết được trong lòng anh đang phải hứng chịu cảm giác vừa vui mừng vừa bi thương đến thế nào.

19. Chương 19

Tối hôm ấy Hám Sinh bị Diệp Quyền nhéo mũi đánh thức. Trước đó cô nhận cơ hội lúc thay quần áo trong phòng thay đồ rồi chuồn ra ngoài. Tuy rằng cô lên ra ngoài cũng không làm Diệp Quyền bớt thói phong lưu. Đến lúc anh ta tán gái trở về thì Hám Sinh đã ngủ say như con mèo nhỏ, anh ta vừa bực mình lại vừa cảm thấy buồn cười.

Hám Sinh bị Diệp Quyền đánh thức. Cô vốn bị tụt huyết áp nên nằm trên ghế nghỉ ngơi, lại bị tên Diệp Quyền này nhéo mũi. Đầu óc cô hơi mơ màng, tức giận nhìn Diệp Quyền, nhưng tay chân lại không đủ sức đánh người nên đành ngồi yên trợn mắt lườm anh ta. Diệp Quyền thấy trò đùa của mình thành công, không ngừng cười ha hả.

Diệp Quyền cúi xuống trước mặt Hám Sinh, hai tay vò đầu tóc cô loạn xạ. Mái tóc ngắn của Hám Sinh lập tức trở nên bù xù. Hám Sinh không quan tâm, đột nhiên giơ tay nắm lấy bàn tay phải đang làm loạn trên đầu mình, véo mạnh một cái vào hông anh ta, nhất quyết không buông tha. Diệp Quyền “Á” lên một tiếng rất đáng thương, anh ta không ngờ Hám Sinh lại đáp trả, vội vàng giật tay lại xoa xoa chỗ đau trên hông.

Trong lúc hai người đang cãi nhau ầm ĩ, Diệp Chí ngồi ở buồng sát vách dúi một điều thuốc vào gạt tàn rồi đứng lên. Anh ta quay về phía hai người nói “Đi thôi.” Giọng nói không lớn nhưng đầy uy nghiêm.

Hai kẻ đang mãi đùa giỡn kia lập tức dừng tay. Hám Sinh vừa nhìn thấy Diệp Chí đã sáng mắt lên, thiếu chút nữa biến thành hai ngôi sao lấp lánh. Diệp Quyền tránh sang một bên, cô đứng dậy. Một người đàn ông có cơ thể cao lớn như cây đại thụ đứng đối diện cô ở phía xa xa đang nhìn chăm chăm vào thứ ánh sáng vừa rồi chợt loé trong mắt cô.

Ở một nơi lớn như vậy, vốn dĩ Hám Sinh không thể nhìn rõ từng người. Nhưng đáy lòng cô bỗng trào dâng cơn sóng to sóng nhỏ. Dòng máu ấm nóng chảy trong mạch máu như nước ngầm róc rách từng giọt, nay bỗng như tràn đầy sức sống. Trái tim đập nhanh hơn một nhịp, thế nhưng tất cả chỉ dừng lại ở đó. Cô không cảm thấy đầu óc quay cuồng hay kích động gì cả, chỉ cảm thấy hơi hồi hộp một chút mà thôi.

Hám Sinh cúi đầu xỏ dép lê, lúc cô vừa ra đến ngoài cửa lớn, bước chân hơi lảo đảo. Diệp Quyền vội đưa tay đỡ cô.

“Thảm này mềm quá.” Hám Sinh nói chậm rãi. Diệp Quyền không đáp lời cô. Thảm lót sàn ở đây đúng thật là quá mềm, những cũng có liên quan gì đến chuyện này đâu.

Lại đi theo con đường quốc lộ trở về nhà, ngã tư đường vắng vẻ, đèn đường toả ra thứ ánh sáng yếu ớt mờ nhạt. Trời đã rạng sáng, Diệp Quyền và Hám Sinh vai kề vai đi bộ ở phía sau. Đằng trước là bóng dáng cao lớn của Diệp Chí, mỗi bước đi của anh ta đều toát lên vẻ thông thả và trầm ổn.

Diệp Quyền khoác vai Hám Sinh, nghiêng đầu nhìn gương mặt trông nghiêng của cô dưới ánh đèn đường. Bỗng anh ta vươn tay chỉ chỉ lên từng đường nét trên khuôn mặt cô, nói: “Hám Sinh, em nói xem tại sao em không chăm sóc bản thân mình tốt hơn một chút. Sắc mặt vàng như nghệ thế này, trông chẳng khác nào phụ nữ luống tuổi đã qua một đời chồng. Nếu em không chăm chút mình thêm một chút, trang điểm ăn diện hơn nữa thì quên chuyện có thể làm vợ của anh cả đi.”

Hám Sinh đẩy tay Diệp Quyền ra, quay sang quát anh ta: “Cút. Loại hoa hoa công tử như anh mới cả đời không tìm được vợ đấy.”

Diệp Quyền bị cô hất tay ra, cười cười bước nhanh lên phía trước vài bước, đi bên cạnh Diệp Chí.

Về cột nhà trên khuôn mặt Diệp Quyền lập tức biến mất, khe thì thầm với Diệp Chí, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Anh, phía sau có một chiếc xe đi theo chúng ta.”

Bước chân Diệp Chí vẫn vững vàng như trước, hỏi một cách thần nhiên: “Không phải đi theo chúng ta, mà là Hám Sinh.” Diệp Quyền quay đầu nhìn lướt qua, Hám Sinh vẫn bước chậm chạp, ánh mắt nhìn về hướng khác có vẻ dăm chiêu. Chiếc xe hơi màu đen đi cách đó không xa, tốc độ không đến mười mã lực. Diệp Quyền cảm thấy người đi theo bọn họ này không có ý theo dõi, chỉ là muốn nhìn trộm thôi. Nhưng mà sao lại có người lớn đến từng tuổi này vẫn còn giở trò nhìn trộm.

Người trong xe là Đông Dạ Huy, vừa rồi trước cửa Khu tắm nước nóng, anh biết Hám Sinh đã nhìn thấy anh. Nhưng lúc ấy dường như anh vẫn đang chìm đắm với cảm giác hoang mang như trong giấc mộng. Anh biết tất cả những thứ trước mắt đều là thật cả, nhưng cơ thể lại chậm chạp không kịp phản ứng. Lúc ánh mắt lạnh lẽo của Hám Sinh lướt qua người anh, anh không biết phải làm gì. Giữa anh và Hám Sinh đã từng xảy ra rất nhiều chuyện, tình cảm và chuyện cũ chồng chất lên nhau, vậy mà gánh nặng ấy anh lại dồn lên vai cô. Ngay cả khi cô mới ra tù, anh cũng mặt dày, gạt đi hết mọi nợ nần giữa hai người. Cái chết của Hám Sinh khiến cho anh nhận ra mình đã giả dối đến thế nào, khiến anh nhận ra tình cảm của mình đối với Hám Sinh vốn là một loại thói quen, mà chính bởi vì đó là thói quen cho nên trước đó anh mới không thể nhận ra. Loại thói quen ấy chân thực đến mức khiến anh lệ rơi máu chảy, lòng đau như dao cắt, máu nóng chảy sôi trào cuộn cuộn, như đốt cháy cái thứ tình cảm đã ngủ quên quá lâu.

Đông Dạ Huy ngồi trong xe, cảm thấy mình như một tên điên đang nhìn trộm người khác. Ánh mắt của Hám Sinh khiến lòng anh dậy lên một loại cảm xúc cuồng nhiệt, thậm chí còn hơi điên cuồng, vừa như kích thích, vừa như an ủi anh.

Đông Dạ Huy không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm bóng dáng vẫn bước đi thần nhiên trước mặt. Ánh mắt anh tham lam, thần kinh đã bắt đầu điên cuồng và cố chấp. Xe không thể đi vào ngõ nhỏ, anh dừng xe ở ven đường, xuống xe đi theo bọn họ. Ba người phía trước dường như không hề cảnh giác, vẫn bước đi thông thả như trước.

Diệp Quyền lùi lại phía sau, lại khoác vai Hám Sinh, dùng nửa người che chở cho cô, như một người anh trai bảo vệ em gái. Hám Sinh ngẩng đầu nhìn anh ta, nở một nụ cười nhẹ. Diệp Quyền không nói gì, chỉ xoa xoa đầu cô.

Đông Dạ Huy nhìn Diệp Quyền chằm chằm bằng ánh mắt thù hận. Cuộc sống trước đây của Hám Sinh chưa từng có ai bảo vệ cô như vậy. Cô chỉ sống với một mình mẹ, bản thân cô không giỏi giao thiệp kết thân với người khác. Chẳng cần chờ đến lúc cô nghèo túng, chỉ sợ bình thường cũng sẽ chẳng có ai chịu đứng ra nói lý giúp cô. Ngay cả mẹ cô, đứng trên phương diện của một người mẹ, có thể bà cũng yêu con gái mình, nhưng tình cảm giữa hai người không đủ sâu đậm hoặc do bà quá yêu người chồng cũ nên vô cùng lạnh lùng. Bà có thể đứng nhìn con gái chịu khổ chịu sở, chưa bao giờ vươn tay ra giúp đỡ. Có thể là bà muốn con gái mình tỉnh ngộ mà đứng lên, tuy rằng bà ấy lạnh lùng, nhưng cũng là một người phụ nữ luôn giữ được thái độ bình tĩnh trước mọi trường hợp.

Đông Dạ Huy biết Hám Sinh không giống mẹ, kể cả về ngoài hay tính cách đều không giống. Từ năm cô hai mươi tuổi đến năm cô hai tám tuổi, thời gian tám năm trôi qua như một cái nháy mắt. Anh khiến cô đau khổ, đẩy cô vào tù, đem sinh mạng của Hám Sinh thay đổi từ trong ra ngoài. Trước kia Hám Sinh có vẻ ngoài kiên cường, ánh mắt vô ưu vô lo, tình cảm và mọi cảm xúc của cô lúc nào tự nhiên vô tư. Còn Hám Sinh của giờ đây, trông cô rất suy nhược, trái tim của cô cũng bị anh tổn thương. Nếu trước kia Hám Sinh kiên cường như một tảng đá, thì giờ đây cô như một đoá hoa mong manh trước nắng gió của buổi sớm mùa hạ, bị gió thổi một cái cũng có thể lung lay. Còn cảm giác được cả giọt sương trên cánh hoa, khiến trái tim anh nhẹ nhàng rung động. Đông Dạ Huy không biết anh đang nhớ đến tảng đá kiên cường kia hay là đoá hoa mong manh trước mặt.

Không gian vô cùng yên tĩnh, trước sau chỉ có tiếng bước chân không đồng đều của bốn người. Tiếng bước chân trong không gian va chạm vào bức tường hai bên ngổ vạng lên những tiếng vọng lại, trong không gian u ám, tiếng vọng ấy như phá vỡ sự yên lặng. Đông Dạ Huy như người đang đi trong ngõ cụt tìm thấy lối rẽ, đôi mắt chăm chú nhìn theo bóng dáng mảnh mai, anh thầm thở thốt: Hám Sinh à! Tại sao em có thể khiến tôi đau lòng như thế?

Đông Dạ Huy năm nay hai mươi tám tuổi, toàn bộ thời niên thiếu của anh bị dã tâm và tham vọng chi phối. Trong suốt quãng thời gian ấy, Đông Dạ Huy chưa bao giờ tưởng tượng được trái tim mình cũng có thể sinh ra loại tình cảm như vậy. Bi thương, sợ hãi và đau đớn. Vậy mà nhiều năm trước anh không hề nghĩ sẽ có một ngày anh trở nên như vậy. Một người trong thời thanh niên lạnh lùng cứng rắn, tuổi thanh niên vốn kích động và bùng nổ, thế giới trước mắt lúc này là sự xa hoa choáng ngợp. Trong cái thế giới tàn khốc, máu thịt lẫn lộn như vậy thì càng cần thiết có người hi sinh. Anh lạnh lùng, coi đó là quy luật tự nhiên, anh không thương tiếc, càng không muốn quay đầu. Lúc đó anh không biết cái gì gọi là tình cảm đáng quý, càng không coi trọng mối tình đầu, không muốn tốn một giọt nước mắt ột người yêu kém cỏi như cô. Không quan tâm đến ánh mắt cha mẹ và người đời, anh chỉ một mực lao về phía trước, ích kỷ giành lấy tất cả. Suốt quãng thời gian đó, những thứ không quan trọng anh đều vứt bỏ không thương tiếc. Anh không hề biết rằng thứ mà khi ấy anh dứt khoát gạt đi kia lại là thứ quý giá nhất đối với anh, thậm chí, tâm trí anh đã đặt trên người cô tự bao giờ.

Ban đầu Đông Dạ Huy phản bội Hám Sinh. Lúc đẩy cô vào tù anh không hề quay đầu nhìn cô lấy một cái, lại càng không hề hối hận. Nhưng trên thế giới chúng ta đang sống, mọi chuyện đều biến hoá không ngừng. Không thể không thừa nhận, khí chất của con người có thể dùng năm tháng để bồi dưỡng nên. Anh trở thành một người có cuộc sống vật chất đầy đủ, cũng được bao nhiêu người tôn trọng, đứng ở đỉnh cao của danh vọng khiến không biết bao người thầm ngưỡng mộ. Đến lúc này, góc nhìn và quan niệm về mọi chuyện đều đã khác. Không phải đây cũng chính là lý do vì sao những người mới phát, có chút tiền đã bắt đầu làm việc thiện ư? Chính là để chuộc lại lỗi lầm của tuổi trẻ, mong sao cho tuổi già được sống trong tâm lý thoải mái.

Thời gian là một thứ rất kỳ diệu, Đông Dạ Huy cũng không còn nhớ rõ, rốt cuộc là vào khi Hám Sinh vào tù năm thứ hai hay là năm thứ ba thì anh bắt đầu không ngừng nhớ đến cô. Anh nhớ rõ ban đầu cũng chỉ là những hình ảnh của cô thoáng hiện qua trước mắt, mỗi lần cũng chỉ lướt qua nhanh chóng. Nhưng thời gian sau đó, ngày dài thảng rộng, không cần phải ép buộc cũng không cần cố ý nhớ đến, cảm giác nhớ nhung vốn chỉ chợt xuất hiện nhất thời nay tự động cắm sâu rễ trong lòng, khiến ối lần anh nhớ đến lại đau đớn khôn nguôi. Cho đến một ngày anh nhận ra được sự vô tình của anh, sự ích kỷ của anh, sự phản

bội của anh trước đây đã vô tình khiến cho cuộc đời của anh và Hám Sinh gắn liền với nhau. Sau đó anh bắt đầu cảm thấy sợ hãi, anh bắt đầu sợ Hám Sinh. Thậm chí thời gian Hám Sinh ở trong tù, đến dừng khí nhìn cô một cái anh cũng không có. Anh vô cùng sợ khi nhìn thấy Hám Sinh, anh sợ hãi bức tường bao xung quanh nhà tù và những phạm nhân sống cùng với Hám Sinh bên trong song sắt.

Đồng Dạ Huy cảm thấy sợ Hám Sinh vì khi đó anh nhận ra trong lòng anh đã có hình bóng của cô. Cuối cùng anh cũng đối mặt với Hám Sinh, trong suốt những năm tháng hai người bên nhau, cuối cùng anh cũng bắt đầu có cảm tình với cô. Anh nhận ra những thứ anh nợ cô có dùng cả đời anh cũng không thể bù đắp nổi. Cứ nghĩ đến Hám Sinh, trong lòng anh lại đầy mâu thuẫn, vô cùng mâu thuẫn. Cho đến lúc Hám Sinh mãn hạn tù, trong lòng anh vẫn do dự không quyết. Rõ ràng đã biết anh và Hám Sinh đã đi tới đường cùng, cho dù anh có cố gắng thế nào cũng không thể cứu vãn. Nhưng anh vẫn cố gắng làm thật tốt, rồi anh lại nhận ra cho dù anh có làm tốt đến cỡ nào đi chăng nữa, thì cuộc sống của bọn họ vẫn không thể trở về như trước đây. Bởi Hám Sinh nhất định sẽ không quên được sự phản bội và tổn thương mà anh gây ra cho cô. Cũng vì thế anh lại ích kỉ thêm một lần nữa. Anh đẩy Hám Sinh ra nước ngoài, có điều lần này là chính tay anh đẩy cô vào con đường chết.

Đối với Đồng Dạ Huy mà nói, cái chết của Hám Sinh đã thay đổi con người anh. Người khác nhìn vào có thể cho rằng anh không thay đổi, nhưng bản thân anh tự biết, có câu “Không phá được thì không xây được.”, giống như tình cảm của anh lúc này. Khi một chuyện đã phát triển quá giới hạn, thì cho dù sợ hãi hay mâu thuẫn cũng sẽ biến mất sạch sẽ. Bây giờ Đồng Dạ Huy tình nguyện cúi đầu xin lỗi trước mặt Hám Sinh. Chỉ cần cô có thể nhìn mình một cái là đủ.

Không khí trên đường về nhà yên ắng mà nặng nề. Càng về tới gần nhà, con đường trước mắt càng tối. Nhà Hám Sinh vốn ở nơi hẻo lánh, đường về nhà cô không có đèn cao áp.

Diệp Quyền vẫn ôm vai Hám Sinh. Hám Sinh cũng buồn ngủ nên tựa vào người anh ta. Cuối cùng cũng về đến nhà, ba người nối đuôi nhau vào cổng. Hám Sinh vẫn theo thói quen ở lại sau cùng để khoá cổng khoá cửa. Một bóng người mờ nhạt đứng rất xa cánh cổng, Hám Sinh đứng trong nhà, cố gắng nhìn qua ô cửa kính. Cô chỉ đứng nhìn từ xa, trong lòng cảm thấy một nỗi vô cùng. Cô nhẹ nhàng khép cửa, cánh cửa gỗ đã cũ phát ra tiếng “Kẹt” kéo dài. Cùng lúc ấy cô buông một tiếng thở dài, không gian càng thêm trống trải và tĩnh mịch.

Ngày hôm sau thức dậy, thời tiết vẫn đẹp như ngày hôm qua. Ăn bữa sáng qua loa, Diệp Quyền quay về phòng ôm máy tính làm việc. Hám Sinh lại lau hết tầng trên tầng dưới, mấy lần đi qua phòng anh ta. Cô thấy vẻ mặt anh ta lúc thì chăm chú làm việc, lúc thì ôm đầu đi lại rồi dậm huỳnh huých trong phòng, có lúc anh ta lại tự lẩm bẩm một mình trông đến là buồn cười. Hám Sinh không làm phiền anh ta, cô chỉ cười rồi đi làm việc của mình.

Dưới tầng, Diệp Chí đang đọc báo trong phòng khách. Lúc làm xong việc mặt trời đã sắp lên đỉnh đầu. Hám Sinh pha thử cho anh ta loại trà cô vừa mua, lâu lâu đi qua đi lại còn rót chén mới cho anh ta, phục vụ rất chu đáo.

Cuối cùng cũng đã đến giữa trưa, mặt trời lên thiên đỉnh. Hám Sinh tưới nước cho đám hoa cỏ đang ủ rũ dưới ánh mặt trời trong sân. Diệp Quyền lao “rầm rầm” xuống tầng, ngoác miệng nói với Hám Sinh vẫn đứng trong sân: “Anh đói rồi.”

Hám Sinh quay đầu nhìn anh ta, vẻ mặt Diệp Quyền lúc này giống hệt như mấy bông hoa héo rũ mà cô vừa tưới nước. Biết công việc của anh ta hôm nay không suôn sẻ, cô tùy tiện vứt vôi nước trong tay xuống đất, chạy tới tắt nước rồi quay lại nói với anh ta: “Đi nào, em lập tức đi nấu cơm, anh phải vào làm hộ em biết chưa?”

Diệp Quyền không biết xào rau, nhưng làm mấy việc khác khá tốt. Thái rất tỉ mỉ, cũng không làm bẩn phòng bếp hay đặt mọi thứ bừa bộn. Hám Sinh nhìn anh ta làm việc trông rất thuận mắt. Có điều hôm nay tâm trạng của Diệp Quyền không tốt lắm, cả buổi cũng chẳng nói câu nào với cô. Hám Sinh cũng để mặc anh ta, không làm phiền anh ta. Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng chuông, hai người không hẹn mà gặp cùng ngẩng đầu, đứng nhìn nhau tại chỗ. Ánh mắt Diệp Quyền bỗng loé lên, như nhận ra điều gì đó. Hám Sinh đưa tay ẩn vai anh ta, chặn người đang muốn đứng dậy chạy biến này lại, mở miệng nói: “Đề em đi.”

Cửa nhà bằng gỗ đã cũ, hai cánh cửa hình khối cao lớn, ở giữa còn có một then cài. “Kẹt!” một tiếng, ánh

mắt trời rực rỡ bên ngoài chiếu vào bên trong. Bên ngoài cánh cửa là một người còn sống, bên trong cánh cửa là một người tưởng như đã chết trong thế giới của người kia. Họ vượt qua không gian rộng lớn, thời gian dài đằng đằng, trải qua một năm khổ sở, cuối cùng họ cũng chính thức gặp lại nhau.

Ánh sáng bất ngờ chiếu vào khiến Hám Sinh hơi choáng váng. Nhìn thấy bóng dáng và khuôn mặt quen thuộc của người ngoài cửa, cả người cô lúc này lại trầm tĩnh như một bức tranh sơn thủy, dòng nhiệt huyết sôi trào trong mạch máu giờ cũng trở nên yên lặng không một gợn sóng. Cô thậm chí chẳng cần phải giả vờ giả vịt, nở một nụ cười thản nhiên, tâm trạng cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: “Anh đã đến rồi.” Không có giọng nói dịu dàng thân mật sau thời gian dài xa cách, cô chỉ ân cần hỏi thăm bằng một câu đơn giản mà khách sáo.

Đông Dạ Huy đứng ngoài cửa quan sát Hám Sinh từ đầu tới chân. Hai người họ từng là người hiểu nhau nhất trên đời, Đông Dạ Huy nhận ra sự quan tâm của Hám Sinh đối với anh, dường như đã bị chính anh xóa đi sạch sẽ. Bây giờ cô nhìn thấy anh, trong lòng đã không còn chút tình cảm nào, trái tim cô như mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng. Điều này khiến anh cảm thấy trái tim mất đi một thứ gì đó rất quan trọng.

Đứng dưới ánh dương rực rỡ, Đông Dạ Huy mỉm cười dịu dàng: “Chào em, Hám Sinh.” Lần này anh đến gặp Hám Sinh vẫn có mục đích. Chỉ có điều mục đích lần này không giống những lần trước, lần này anh đến là vì muốn giữ lấy cô, cho nên anh càng phải cố gắng che giấu cảm xúc thật tốt.

Hám Sinh cũng mỉm cười nói: “Chào anh, Dạ Huy. Muốn vào trong ngồi một lát không?” Đông Dạ Huy gật đầu, Hám Sinh quay người dẫn anh vào trong. Khoảnh khắc Hám Sinh quay người, Đông Dạ Huy quay đầu khế lau đi giọt nước mắt mới trào ra. Đã lâu lắm rồi chưa được nghe Hám Sinh gọi mình một tiếng Dạ Huy như thế, anh từng nghĩ cả cuộc đời này không bao giờ có thể nghe thấy giọng nói của cô nữa. Nay bỗng nhiên nghe được giọng nói của cô, trái tim không thể nào kiềm chế nổi cảm xúc dâng trào. Không phải cảm giác đau đớn, chỉ có cảm giác chua xót khiến anh không nhịn được mà rơi nước mắt.

Bước chân của Hám Sinh rất nhỏ, chiếc áo T-shirt rộng thùng thình khẽ lay động theo bước chân cô. Sao có thể kỳ diệu như vậy? Đông Dạ Huy bình tĩnh chăm chú nhìn bóng dáng cô, không dám dời mắt đi chỗ khác.

Bọn họ đi xuyên qua hành lang vào phòng khách. Bên trong phòng khách, Diệp Chí vẫn đang ngồi trên sofa. Lúc bọn họ bước vào, anh ta ngẩng đầu dời mắt khỏi màn hình máy tính, nhìn lướt qua Đông Dạ Huy đi ngay sau Hám Sinh. Mặt anh ta lập tức nhả lại, ánh mắt nặng nề lộ rõ vẻ suy tư.

Hám Sinh đi đến trước mặt Diệp Chí, lần này cô không cười, chỉ nhìn Diệp Chí rồi nói thẳng: “Anh cả, bây giờ em cần dùng phòng khách.”

Diệp Chí chau mày nhìn Hám Sinh chằm chằm, Hám Sinh kiên định nhìn anh ta. Một lát sau Diệp Chí mới yên tâm, lông mày anh ta giãn ra, đóng máy tính lại, đứng dậy thản nhiên nói: “Hai người ngồi đi, tôi lên tầng.” Diệp Chí rời khỏi phòng khách ngay lập tức, lúc đi lướt qua người Đông Dạ Huy, ánh mắt không hề dừng trên người anh ta dù chỉ một chút.

Hám Sinh để Đông Dạ Huy ngồi vào chỗ Diệp Chí vừa ngồi. Nhìn thấy anh ngồi xuống, lúc này Hám Sinh mới xoay người pha nước. Bộ trà cụ vẫn đặt ngay ngắn trên bàn, Hám Sinh không phải cất công đi lấy đồ nữa. Cô thoải mái ngồi khoanh chân trên sàn nhà, cắm điện bắt đầu đun nước pha trà.

Hám Sinh vui đầu vào việc rửa trà pha trà, thoải mái mở miệng hỏi: “Đến Hạ Môn công tác à? Công việc tốt chứ?”

“À, ổn một chút, nhưng vẫn ổn.” Đông Dạ Huy trả lời một cách khó khăn.

Hai người bọn họ không ai nhắc tới chuyện xảy ra một năm trước đây, chỉ như hai người bạn già đang ôn lại chuyện xưa mà thôi. Hám Sinh cảm thấy giờ đây những chuyện mà cô và người đàn ông này có thể làm cũng chỉ có như vậy.

“Hám Sinh, anh chưa kết hôn.” Đông Dạ Huy bất chợt nói.

Hám Sinh rót nước vào ấm trà, động tác hơi khựng lại: “Vậy à.” Cô cũng chỉ đáp lại một tiếng đơn giản. Thật ra cô cũng đã quên chuyện Đông Dạ Huy nói với cô rằng anh ta muốn kết hôn. Tâm trạng của cô không phải trầm tĩnh mà là trống rỗng. Cô đổ hết lượt nước đầu tiên dùng để rửa trà đi, lại đổ thêm một

lượt nước sôi nữa. Một lát sau cô mới rót trà ra chén, từ từ đặt xuống trước mặt Đông Dạ Huy: “Uống đi, trời nóng uống trà khá nhiệt rất tốt.” Trong lòng Hám Sinh biết rõ, đứng trước mặt người này cô chẳng thể che giấu được điều gì, cho nên tâm trạng cô vô cùng bình thản, chẳng về lo lắng gì.

Đông Dạ Huy yên lặng uống trà, sau đó cất tiếng hỏi Hám Sinh: “Hám Sinh. Em có sống ổn không?”

“Rất ổn. Mẹ để lại cho em một chút tiền, em dùng tiền cho thuê khách sạn để sống.” Hám Sinh cúi đầu, cảm thấy kiểu đối mặt nói chuyện này khiến cho cô mệt mỏi, thậm chí cô còn không muốn ngẩng đầu nhìn người đối diện.

“Ồ, vậy thì tốt.” Đông Dạ Huy đáp lại. Cuộc nói chuyện dường như rơi vào bế tắc, ngày càng khiến bọn họ cảm thấy khó chịu, hai người đều ngại ngùng im lặng.

“Hám Sinh, ra nấu cơm đi!” Diệp Quyền đứng ngoài cửa sổ hét lên một tiếng phá tan không khí ngượng ngùng này. Hám Sinh đứng dậy, nói với Đông Dạ Huy: “Anh ngồi một lát, em đi có chút việc.”

Không đợi Đông Dạ Huy trả lời, Hám Sinh vội vàng rời khỏi phòng khách. Diệp Quyền đứng trên hành lang bên ngoài phòng khách, trong tay cầm một con dao, ánh lên thứ ánh sáng chói mắt. Anh ta cười lộ ra hàm răng trắng bóng, đưa dao cho Hám Sinh đang đứng trước mặt, vẻ mặt vô cùng thích thú, nói: “Cần dùng thứ này đúng không?”

Hám Sinh nghi ngờ Diệp Quyền đã biết chuyện gì rồi, cô cầm lấy con dao của Diệp Quyền, đi thẳng vào bếp không quay ra. Nếu nhìn vào trình độ giao tiếp, Hám Sinh tự biết cô không hề giỏi. Nay phải đối phó với Đông Dạ Huy khiến cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cho nên cô chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến chuyện tiếp tục quay lại đó.

Cho đến tận giờ cơm trưa, Đông Dạ Huy vẫn ngồi lì trong phòng khách. Không có ai tiếp chuyện với anh, rõ ràng vô cùng nhàm chán, vậy mà anh cũng không đứng dậy chào một tiếng mà ra về cho xong.

Mâm cơm vẫn được bày trên hành lang. Diệp Chí xuống dưới ăn cơm, lúc đi ngang qua phòng khách, bỗng nhiên dừng lại hỏi Đông Dạ Huy: “Đông tiên sinh có muốn ăn bữa cơm rau với chúng tôi không?” Đông Dạ Huy đang bị ghẻ lạnh trong phòng khách, lại thấy có người gọi mình. Ban đầu có hơi sững sốt, nhưng sau đó vội vui vẻ đồng ý.

Không khí nặng nề bao trùm bữa cơm trưa. Không có ai nói chuyện, suốt bữa cơm Diệp Quyền vẫn nhìn Đông Dạ Huy đầy khó chịu, Hám Sinh lại ăn không ngon miệng.

Sau khi ăn xong, Diệp Quyền đi cắt mâm rửa bát như thường lệ. Hám Sinh chẳng có tâm trạng đâu mà tiếp đón Đông Dạ Huy. Cô thấy anh ta vẫn cứ ở lì trong nhà mình không đi, mà cô lại không muốn đuổi khách. Thế là đành nhắm mắt làm ngơ, bỏ lại Diệp Chí và Đông Dạ Huy trước bàn cơm trên hành lang, cô lên tầng trải chiếu nằm phơi nắng ngủ trưa.

Hám Sinh không ở lại tiếp chuyện, dứt khoát rời đi. Hai người đàn ông ở lại nhìn theo bóng dáng của cô biến mất ở hành lang cầu thang. Diệp Chí lướt qua ánh mắt của Đông Dạ Huy, nói: “Đông tiên sinh, không biết có thể nhờ anh chút chuyện?” Ánh mắt Đông Dạ Huy sáng lên, cả hai người đàn ông đều là kẻ sôi đời, không cần nói nhiều cũng hiểu được ý của đối phương. Đông Dạ Huy khẽ gật đầu.

Diệp Chí nói chuyện với Đông Dạ Huy nửa tiếng, sau đó anh bước ra khỏi phòng khách, ánh mắt thâm trầm mà kiên định, tâm trạng lo lắng hơn cả lúc mới đến. Anh đứng ở hành lang trước phòng khách một lúc lâu, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm một lượt, cuối cùng nghe được tiếng nói, vội vã đi lên tầng hai.

Trên tầng hai, Hám Sinh và Diệp Quyền đang nằm kê vai trên chiếc chiếu trúc. Hám Sinh cầm cuốn tiểu thuyết trong tay, đọc chăm chú. Diệp Quyền kéo bàn tay kia của cô đặt lên bụng mình, anh ta nói bữa trưa ăn nhiều cơm nên trướng bụng, đổ tại Hám Sinh nên bắt cô xoa bụng cho anh ta. Hám Sinh lười tranh cãi với anh ta, vừa cầm tiểu thuyết đọc, vừa xoa bừa trên bụng anh ta.

Đông Dạ Huy bước rất lớn, lúc lên tầng lại thấy cảnh tượng như vậy. Một lúc sau anh mới bình tĩnh lại, sau đó cất tiếng nói: “Hám Sinh, anh phải đi đây.”

Hai người đang nằm bị giọng nói của anh đánh thức. Hám Sinh hơi giật mình đứng lên, trả lời anh một cách xa lạ: “Ồ, anh phải đi rồi à.”

“Ừm.” Đông Dạ Huy gật đầu, anh vẫn đứng im bất động, chờ Hám Sinh có tiền anh ra cổng hay không.

Hám Sinh vẫn biết phép lịch sự cơ bản, cô vừa định mở miệng nói, không ngờ bị Diệp Quyền kéo lại cắt ngang. Diệp Quyền kéo Hám Sinh đang định đứng lên lại, ngông nghênh nói với Đông Dạ Huy: “Ồ, anh phải đi à, vậy tạm biệt anh, chúng tôi không tiễn.”

Đông Dạ Huy nhìn Diệp Quyền một lát, cuối cùng quay sang nói với Hám Sinh: “Hám Sinh, anh đi trước nhé.”

Hám Sinh bị Diệp Quyền chặn lại, cô nhìn anh gật đầu nói: “Vậy thì tạm biệt.” Đông Dạ Huy không nói gì quay người bước xuống dưới.

Bóng dáng Đông Dạ Huy đi xuyên qua hành lang, nhìn từ phía sau như một ngọn núi cao ngất. Anh đi ra khỏi hành lang rồi mới quay đầu nhìn lên, chỉ thấy đôi mắt phẳng lặng như mặt hồ của Hám Sinh cũng đang nhìn mình. Cuối cùng hai người vẫn không thể vượt qua khoảng cách ấy, tuy bây giờ bọn họ gần trong gang tấc nhưng như cách nhau nghìn núi vạn sông. Hẳn là vẫn còn rất nhiều tình cảm, nhưng chuyện giữa bọn họ đã vượt quá giới hạn, cả hai đều trở nên bình thản mà thâm trầm.

20. Chương 20

Hám Sinh đang ngủ trưa bị cơn ngứa ở gan bàn chân đánh thức. Cô mơ màng mở mắt nhìn, thấy Mông Bự đang liếm bàn chân cô.

Hám Sinh ôm Mông Bự đứng dậy, đưa mắt nhìn xung quanh. Mặt trời đã lặn về hướng tây, Diệp Quyền ngồi trên một chiếc ghế quay lưng về phía cô.

Diệp Quyền ngồi hướng ra sân, khuỷu tay tì trên lan can, bàn tay nâng cằm, mắt nhìn mông lung. Hám Sinh ôm Mông Bự, cô kéo một chiếc ghế dựa đi đến bên cạnh anh ta rồi ngồi xuống, đưa mắt nhìn xuống dưới sân, cất tiếng hỏi: “Chuyện gì thế?”

Diệp Quyền ngáp dài một cái rồi trả lời lạnh nhạt: “Thực nam thực nữ, củi khô lửa cháy.”

(Thực nam thực nữ: đàn ông và phụ nữ đã trưởng thành.)

Dưới tầng vang lên tiếng nói cười nho nhỏ, lại dứt quãng nên không thể nghe rõ, nhưng khiến người ta cảm thấy rất mờ ám. Hám Sinh ghé vào lan can nhìn xuống bên dưới. Trong phòng khách, Sa Sa xinh đẹp ngồi bên cạnh cửa sổ hướng ra sân đang mỉm cười, thái độ rất ngoan ngoãn. Cô ấy ngồi trên ghế trường kỷ, người hơi ngả về phía trước trông rất quyến rũ. Diệp Chí uể oải ngồi bên cạnh cô ấy, khuôn mặt lúc nào cũng giữ vẻ uy nghiêm mà giờ cũng lộ rõ nét cười. Bọn họ là tuần nam mỹ nữ trưởng thành cả, cuối mắt đầu mày đều hiện rõ sự lôi cuốn. Khung cửa sổ hình vuông kia vô tình tạo thành một khung ảnh vô cùng thú vị.

“Haiz..” Hám Sinh thở dài, buồn bã nhắm mắt lại. Không biết tại sao lúc này cô lại thấy nụ cười trên mặt Diệp Chí đậm đặc như vậy. Cô cảm giác như thứ gì đó tan biến, bỗng nhiên cảm thấy mọi chuyện thật vô nghĩa.

Buổi tối Sa Sa thuận theo ý mời của mọi người ở lại ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong không lâu cô ấy và Diệp Chí rủ nhau đi mất. Hám Sinh và Diệp Quyền hiểu ý nhau, không cần ai lên tiếng liền dắt Mông Bự đi dạo. Không có Diệp Chí đi cùng, Mông Bự lại bắt đầu dờ dẫm xấu. Hám Sinh hết bắt ép đến dụ dỗ cũng chỉ khiến nó lê được hai bước, Diệp Quyền nhắc chân định đá nó, nó đã chạy vội mất, cuộc đi dạo của bọn họ lại trở nên vui vẻ náo nhiệt như trước đây.

Chạng vạng tối ngày hôm sau, Sa Sa xinh đẹp, phong tình vạn chủng lại tới nhà. Mọi người trong nhà đều biết cô ấy đến làm gì, cũng chẳng coi cô ấy là người xa lạ gì cả. Sau bữa tối, Sa Sa nảy ra ý định muốn thử một đêm trong nội thành. Diệp Chí nói một câu thì đến quá nửa ý là ra lệnh: “Hai người đi cùng đi!” Sau đó đưa cả Diệp Quyền, Hám Sinh và Mông Bự đi theo hết.

Bốn người còn dẫn theo một chú chó, cả đoàn thông thả đi vào quán bar nào nhiệt nhất thành phố Hạ Môn, lúc này trời đã về đêm. Sa Sa dẫn đường đi qua đám người đông như trẩy hội. Lúc bọn họ đi vào nhạc còn chưa lên, vậy mà những chiếc ghế dài trong bar đã chật kín người ngồi.

Hám Sinh và bọn họ đặt chỗ ngồi ở tầng hai, đối diện với vũ đài nên tầm nhìn rất tốt. Từ lúc ra từ, đây là lần đầu tiên Hám Sinh đến những nơi thế này, mọi thứ đối với cô đều vô cùng mới lạ. So với quán Karaoke nhiều năm trước cô đến, phong cách giải trí trong những quán bar đã thay đổi rất nhiều.

Diệp Chí, Diệp Quyền và Sa Sa đều đã quen với những nơi thế này. Bọn họ ngồi vào ghế uống chút rượu, ăn đồ nhắm một cách tự nhiên. Ngược lại với bọn họ, Hám Sinh ngồi ôm Mông Bự đang nhìn đông ngó tây, ánh mắt đầy vẻ tò mò, khuôn mặt ngoan ngoãn giống như thú cưng.

Mông Bự nhìn khung cảnh hoàn toàn mới lạ trước mặt, nó cũng tò mò không khác gì chủ nhân của mình. Chỉ là nó vẫn sợ Diệp Chí nên không dám ra oai mà thôi. Nó ngồi trong lòng Hám Sinh, đôi mắt ti hí nhìn xung quanh, cố gắng mở mắt thật to.

Bốn người vừa ngồi xuống ghế đã chia làm hai bên. Sa Sa và Diệp Chí ngồi vào một chỗ, hai người dường như muốn dính vào nhau, nhưng vẫn để lại một khoảng cách ở giữa lại càng tăng thêm phần mờ ám. Bọn họ thấp giọng thì thầm nói gì đó, trông như có gian tình vậy. Hám Sinh và Diệp Quyền ngồi cách họ một khoảng, ăn trái cây trên đĩa, tạo thành một thế giới riêng, vờ như không nhìn thấy những điều trước mắt. Mông Bự trượt xuống khỏi người Hám Sinh, cái mông bự của nó để lại một chút nước tiểu trên một phần ghế. Đây là bản năng của động vật để thông báo với tất cả đây là lãnh thổ của nó. Bốn người vẫn mình ngồi đó, ai nấy đều vờ như không hề phát hiện ra chuyện này. Thật ra bọn họ ai cũng đang nghĩ rằng, người phục vụ mà nhìn thấy nhất định sẽ sợ chết khiếp.

Tiết mục đầu tiên cũng bắt đầu, Hám Sinh và Diệp Quyền lập tức kéo ghế lô đến sát lan can, hai người ghé đầu qua lan can, làm bộ dáng như tù binh bị treo cổ để nhìn được xuống bên dưới. Tầm nhìn quả thực rất tốt, nhưng hai người phía sau lại bị bọn họ che mất, nhưng dù sao thì hai người kia cũng đâu có đến đây để xem biểu diễn.

Hám Sinh ghé vào lan can, nhìn xuống người đàn ông ăn mặc như hacker đang biểu diễn màn mưa laser. Xung quanh tối đen như mực, chỉ có những chùm sáng bắn thẳng từ trung tâm của sân khấu, người đàn ông điều khiển những tia laser biến hoá đủ loại hình dạng. Trông như phim khoa học viễn tưởng, cảm giác rất đẹp mắt, Hám Sinh quay đầu nhìn Diệp Quyền: “Người đó giỏi quá!”

Diệp Quyền phiêu mắt nhìn xuống phía dưới, mũi hừ một cái tỏ ý khinh thường, nói: “Có thể giỏi bằng anh ư?” Hám Sinh quyết định không thèm nhìn anh ta nữa.

Tiết mục mở màn kết thúc, đèn xung quanh lại bật sáng. Người MC trên sân khấu nói vài câu hài hước chọc cười mọi người, sau đó mời một nam ca sĩ lên sân khấu. Theo như giới thiệu thì nam ca sĩ này từng tham gia một cuộc thi ca hát gì đó, đã đạt được giải thưởng gì đó. Người vừa bước lên mặc bộ trang phục đại hán của Mông Cổ, vừa lên đài liền cất cao giọng hát, khiến lỗ tai Hám Sinh chấn động.

Đối với tiết mục này Hám Sinh không có hứng thú, cô quay đầu tìm Diệp Quyền lại phát hiện bên cạnh không có ai. Cô ôm cổ họng gọi với xuống bên dưới, quả nhiên thấy Diệp Quyền đang cười vui vẻ ở một bàn ngay gần sân khấu, một đám phụ nữ ngồi vây quanh anh ta. Thật không hiểu anh ta chen vào trong đó bằng cách nào, rõ là cô mới chỉ quay đi có chớp mắt. Hám Sinh bỗng nhiên cảm thấy cô đơn, cô quay người ngồi xuống ghế. Tiếng hát phía sau đình tai nhức óc, khiến cô càng cảm thấy lẻ loi.

Ở bên Diệp Chí và Sa Sa vẫn là không khí mờ ám như cũ. Hám Sinh vươn tay ôm Mông Bự vào trong lòng, gục cằm trên đầu nó, buồn bã ỉu xiu nhìn xuống dưới sân khấu. Diệp Chí ngẩng đầu nhìn cô một lát sau đó quay đi, không nói gì.

Một lát sau, Diệp Chí lại nhìn về phía Hám Sinh rồi bất chợt mở miệng nói: “Hám Sinh, đi mua hộ tôi một bao thuốc lá được không? Là loại Thất Tinh, bao màu trắng, ở đây không bán loại này, cửa hàng tiện lợi bên kia đường chắc là có đấy.”

“Được.” Hám Sinh đáp lời rồi đứng dậy, cô nghi ngờ Diệp Chí muốn đẩy cô đi chỗ khác. Dù sao cô cũng cảm thấy mệt mỏi, cô ôm Mông Bự đặt xuống đất rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Hám Sinh ra khỏi cửa quán bar mua thuốc lá, đi chậm chạp, lúc quay lại cũng chậm chạp. Cô cảm thấy mình rất biết ý, cho hai người kia không gian ở riêng.

Hám Sinh cầm bao thuốc chán nản ngồi xổm ở vỉa hè gần quán bar, bên cạnh cô có một thùng rác. Cô nhìn dòng xe đến xe đi đến ngẩn người, cứ như vậy một lúc lâu. Bỗng nhiên cô cảm thấy mùi tanh bốc lên, nhìn xung quanh mới nhận ra có một thùng rác ngay gần mình, mùi rác thổi lại bốc lên một lần nữa, đám ruồi nhặng “ong ong” bay đầy trời. Hám Sinh suýt nữa té ngã, cô đứng lên, đưa tay che mũi, ngượng ngùng trở về quán bar.

Ở cửa vào quán bar có một hành lang chạy dài, vách tường phá ra thứ ánh sáng hồng hồng mờ ảo, không biết họ trang trí bằng thứ gì. Bên trong vang lên tiếng nhạc càng khiến nơi này trở nên tịch mịch. Ở một lối rẽ giữa hành lang, một bóng người cao gầy đứng ở đó, đưa mắt nhìn chăm chú vào người Hám Sinh, Hám Sinh lê bước chậm rãi lướt qua trước mặt anh.

Ngũ quan của Đông Dạ Huy trở nên mờ ảo hơn dưới ngọn đèn mờ: “Hám Sinh.” Anh cất tiếng gọi tên cô, vẻ mặt chăm chú, giọng nói chân thành.

Hám Sinh cúi đầu xoa xoa hai bên thái dương. Trong ký ức của cô, Đông Dạ Huy chưa từng gọi tên cô chân thành như vậy. Trước kia không cần biết cô làm bao nhiêu chuyện vì anh, ngay cả lúc cô mới ra tù một năm trước, trong khoảng thời gian bọn họ dây dưa ngẩn ngui ấy, anh cũng chưa từng thật lòng đối diện cô, cho dù chỉ là một giây. Nhưng chính một lần gọi tên, cái giọng điệu ấy, Hám Sinh có thể cảm nhận được sự chân thành của Đông Dạ Huy. Cô vừa mệt mỏi vừa hoảng sợ, không thể nói rõ cảm xúc lúc này của mình là gì.

Hám Sinh lùi lại, dựa vào vách tường đối diện với chỗ Đông Dạ Huy, đứng cách anh nửa hành lang, cô nói: “Xin chào, Dạ Huy, thật khéo quá.” Từ hôm ở khu tắm nước nóng gặp Đông Dạ Huy về sau, Hám Sinh luôn có dự cảm: trong tương lai cô và Đông Dạ Huy sẽ tiếp tục dây dưa với nhau. Loại dự cảm này khiến cô vô cùng mệt mỏi, nhưng cô không muốn trốn tránh ý nghĩ của chính bản thân, cô thật sự không hiểu nổi tâm trạng của mình nữa.

Nụ cười của Đông Dạ Huy bắt đầu trở nên yếu ớt: “Đúng là trùng hợp. Anh đang tiếp khách ở đây, vừa rồi đúng lúc thấy em đang ở trên hành lang.”

“Ừm.” Hám Sinh không quan tâm, đáp lại.

Hai người im lặng một lát, Hám Sinh dựa vào vách tường giữa đầu nhìn thẳng mặt Đông Dạ Huy, ánh mắt phẳng lặng phẳng phất chút chờ đợi khổ sở. Đông Dạ Huy nhìn ra sự khổ sở không hề che giấu trong mắt cô, những câu nói đã nghĩ sẵn bỗng trở nên rối loạn.

Hám Sinh thấy anh không nói câu nào, cô chậm rãi đứng thẳng người, nói: “Thế này vậy, chắc anh cũng còn có việc, không quấy rầy anh nữa, em đi trước.”

Hám Sinh đi về phía trước, dường như lúc đi ngang qua anh cô chỉ muốn đi thật nhanh. Đông Dạ Huy vươn tay giữ cánh tay cô, không ngoài dự đoán của Hám Sinh, cô quay đầu mỉm cười với anh: “Sao vậy? Còn chuyện gì sao?”

Khuôn mặt Đông Dạ Huy lúc này trở nên nghiêm túc, cất giọng trầm khàn: “Hám Sinh, hãy cho anh trở về đi.”

Nụ cười trên gương mặt Hám Sinh tắt dần, cô bình tĩnh nhìn Đông Dạ Huy: “Dạ Huy, anh muốn trở về nơi nào?” Giọng nói cô thản nhiên, nhưng chỉ có mình cô mới biết tâm trạng mình đang khó chịu đến mức nào.

Đông Dạ Huy đưa tay kia lên gần mặt Hám Sinh, anh muốn chạm vào gương mặt cô. Trong lòng anh đang rất đau khổ, anh muốn ôm Hám Sinh vào lòng, anh muốn giữ lấy cô, muốn nói cho cô biết anh đau lòng thế nào. Chỉ có ôm cô vào lòng thật chặt mới có thể giảm bớt đau đớn. Thế nhưng Hám Sinh lại nghiêng mặt sang một bên, cánh tay của anh buông xuống giữa khoảng không: “Hám Sinh, để anh trở về bên cạnh em đi, anh thực sự rất khó chịu.” Đông Dạ Huy biết Hám Sinh cảm nhận được sự đau khổ của anh, anh khó chịu tới mức dường như muốn quay người đè chặt trái tim đang nhảy sai quy luật kia.

Hám Sinh giãy khỏi tay Đông Dạ Huy, tay kia vớ vào túi áo của anh lấy ra một chiếc bật lửa. Sau đó cô quay trở lại vách tường ban nãy cô vừa dựa vào, cúi đầu xé vỏ bao thuốc lá trong tay, lấy ra một điếu thuốc rồi châm lửa. Động tác và tư thế hút thuốc của cô rất thành thạo, từng làn khói mỏng màu lam nhạt lượn

lờ vương vất rồi tản ra trước mặt cô. Một lúc lâu sau đó, Hám Sinh cất giọng vừa chậm rãi, lại vô cùng nhẹ: “Dạ Huy, trong năm năm em ngồi tù anh đã làm gì?” Đông Dạ Huy như bị sét đánh trúng, đứng đờ ra tại chỗ.

Hám Sinh cúi người lấy một điều thuốc nữa, cho nên cô không thể nhìn thấy một bóng người đang run mãnh liệt ở kia. Không ai biết được rằng khi cô mở miệng nói ra những lời này, cơ thể anh như có cơn lốc tạo thành từ băng tuyết và lửa cháy, dần dần lan trên đồng cỏ. Cơn lốc đi tới đâu, máu, da thịt, xương cốt của anh đều chấn động rồi lập tức đóng băng cứng ngắc. Anh thậm chí có thể nghe thấy âm thanh mái bị kết thành băng. Âm thanh kia quần quýt bên tai anh, kích thích trái tim anh, một cơn rét lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu anh.

Hám Sinh ném điều thuốc đã cháy hơn nửa trong tay xuống đất, chậm rãi đi qua người Đông Dạ Huy. Lần này Đông Dạ Huy không có dũng khí đưa tay giữ cô lại nữa. Vốn dĩ trong hai người bọn họ chẳng ai muốn lục lại chuyện cũ dù chỉ một chút. Cho nên ngày hôm nay Hám Sinh tùy tiện nói một câu trước mặt Đông Dạ Huy, đã có thể khiến anh chột dạ.

Hám Sinh đi về phía trước, cô đã lạnh đến mức không chịu nổi, hai hàm răng run lập cập va đập vào nhau. Cảm xúc của cô lúc này vô cùng mãnh liệt. Rõ ràng bọn họ không còn liên quan đến nhau, nhưng tại sao cứ phải tiếp tục dây dưa không dứt? Tại sao bản thân cô lúc này lại cảm thấy khó chịu như vậy, Hám Sinh nghĩ thôi cũng đủ sợ hãi.

21. Chương 21

Hám Sinh trở lại ghế, im lặng đưa thuốc lá cho Diệp Chí không nói câu nào. Cô ngồi xuống bên cạnh, thấy trên bàn có rượu, cô vươn tay cầm lấy ly rượu uống liền hai ngụm. Dòng rượu đỏ tươi khi uống vào lại chẳng cảm nhận được mùi vị gì, chỉ cảm thấy một cơn bỏng rát chảy qua cổ họng xuống dạ dày, một lát sau lại cảm thấy thoải mái. Hám Sinh cảm thấy đầu óc thoải mái hơn một chút, lại uống thêm mấy ly nữa. Diệp Chí và Sa Sa ngồi bên đều trở mắt ra nhìn cô, hai người liếc mắt nhìn nhau, nhưng không ai nói gì.

Lúc Diệp Quyền tán gái ở dưới tầng đi lên cũng là lúc buổi đi chơi của bọn họ sắp kết thúc. Lúc này trên ghế tròn, Hám Sinh ôm Mông Bự, trên mặt không có biểu cảm gì, ánh mắt có vẻ hoảng hốt sợ hãi, tuy nhiên dưới ánh sáng mờ ảo ở đây cũng không nhìn thấy rõ lắm.

Diệp Chí thấy Diệp Quyền đã quay lại liền bảo mọi người chuẩn bị về nhà. Lúc đi Diệp Chí cố ý kêu người trong công ty phải xe đến đón bọn họ, nhưng vào nội thành anh ta liền tìm cơ đuổi người tài xế đi.

Bốn người ra khỏi quán bar nhưng đứng lại trước cửa, Diệp Chí bảo anh ta đi lấy xe ở bãi đỗ xe, mới đi được vài bước lại quay đầu gọi Diệp Quyền: “Diệp Quyền, cậu đi cùng anh.” Diệp Quyền vốn rất nghe lời anh trai, không suy nghĩ nhiều mà đi về phía trước một cách vô thức. Đến lúc anh ta lên xe, lại thấy Sa Sa đang ôm Mông Bự đi ngay sau bọn họ, lúc này anh ta bỗng nhiên nhận thấy có gì đó rất lạ.

Diệp Chí từ từ lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, không hề có ý đi qua chỗ Hám Sinh đang đứng đợi mà lái thẳng ra đường cái. Diệp Quyền nhất thời không thể hiểu nổi chuyện quái gì đang xảy ra. Anh ta vô thức quay đầu nhìn về phía cửa quán bar, đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước mặt Hám Sinh lúc này vẫn đang ngồi xổm ở đó, Hám Sinh mở cửa sau của xe rồi ngồi vào trong.

Diệp Quyền quay đầu nhìn về phía trước, Diệp Chí không dám tin vào mắt mình, mở miệng nói: “Anh? Anh đang làm gì thế?”

Diệp Chí nhìn vẫn nhìn phần đường phía trước, đèn đường hai bên rọi vào trong xe, có thể nhìn rõ gương mặt bình tĩnh của anh ta.

Diệp Quyền bất chợt vươn tay đến cửa xe như một người điên, nhưng tay anh ta vừa chạm được đến cửa, một tiếng “tạch” vang lên, toàn bộ cửa xe đều bị khoá tự động.

Diệp Quyền nhìn Diệp Chí ngồi ở ghế lái, anh ta hét lên: “Diệp chí! Anh mở cửa khoá ngay lập tức cho em, ngay lập tức!”

Diệp Chí đánh tay lái, đỗ xe vào lề đường, anh ta quay lại nhìn Diệp Quyền, cất giọng lạnh lùng, hỏi: “Diệp Quyền, cậu say rồi đấy à?”

Diệp Quyền liếc mạng siết chặt nắm đấm, ánh mắt như toé ra lửa: “Không hề.” Anh ta cực kỳ tức giận đáp lại.

“Được, anh hỏi cậu, tình cảm của cậu đối với Hám Sinh là gì?” Diệp Chí cất giọng nhẹ nhàng chậm rãi nói với Diệp Quyền: “Chỉ cần bây giờ cậu dám khẳng định với anh, tình cảm của cậu đối với Hám Sinh là muốn lấy cô ấy về nhà, cậu đủ tự tin rằng bản thân sẽ có thể sống yên ổn bên cô ấy. Chỉ cần giờ phút này cậu cho anh thấy sự tự tin với dũng khí của cậu, anh lập tức quay lại đón cô ấy trở về.”

Diệp Quyền không chuẩn bị trước liền bị Diệp Chí trấn áp, trong đầu anh ta ngập tràn cảm giác tức giận. Nhưng cho dù trong lúc này anh ta vẫn vô thức trốn tránh ánh mắt Diệp Chí, bởi anh ta thật sự không có đủ dũng khí. Nhiều lúc nhìn Hám Sinh, anh ta không kiềm chế được cảm giác đau lòng, trong cuộc đời của anh ta, Hám Sinh là người duy nhất có thể chạm đến phần con người trong anh ta. Nhưng tình cảm của anh ta dành cho Hám Sinh nếu gọi là tình yêu thì lại thiếu đi sự kích thích. Mà anh ta cũng cảm nhận được rằng, anh ta không thể nào chạm được đến trái tim của Hám Sinh.

Diệp Quyền bị Diệp Chí hỏi câu này khiến lòng anh ta càng trở nên hỗn loạn. Anh ta im lặng nhìn thẳng qua cửa kính xe trước mặt tự vấn lòng mình, Diệp Chí ngồi phía trước yên lặng chờ anh ta.

“Anh bán cô ấy cho tên họ Đông kia đúng không?” Một lát sau, Diệp Quyền quay đầu lại, ánh mắt anh ta lúc này vô cùng bình tĩnh, cất giọng chất vấn Diệp Chí.

Diệp Chí nhìn thẳng vào mắt Diệp Quyền: “Diệp Quyền, anh hi vọng cậu có thể nhận ra sớm hơn. Từ ngày hôm ấy, cái ngày mà Đông Dạ Huy đến nhà tìm Hám Sinh đã chứng minh rằng, từ trước đến nay giữa bọn họ không có khoảng cách để người khác có thể chen vào.” Anh ta nói ra hết những điều cần nói, không nói thêm câu nào lập tức xoay người, khởi động ô tô rồi lái đi.

Xe chậm rãi rời đi, nhanh chóng hoà vào dòng xe tập nập. Diệp Quyền ngồi trong xe quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng mảy may nhú chặt. Câu nói vừa rời của Diệp Chí khiến lòng anh ta càng thêm rối bời. Sa Sa ngồi phía trước vẫn một mực im lặng không nói gì, bàn tay nhè nhè vỗ về cơ thể béo mập của Mông Bự, khoe miệng như ẩn hiện nụ cười cô đơn.

Còn Hám Sinh, sau khi cô lên xe mới nhận ra mình đã lên nhầm xe rồi. Nhưng cô nhìn thấy Đông Dạ Huy ngồi ở ghế lái thì lại không cảm thấy lo lắng. Thật ra cô đã uống quá nhiều rượu, ra khỏi quán bar lại gặp gió mùa nên càng buồn nôn. Lúc ấy cô vội vàng ngồi xổm xuống mong giảm bớt được dịch vị dạ dày cuộn cuộn muốn đi lên, cho nên lúc ba người kia rời đi cô không hề để ý. Lúc cô thấy chiếc xe dừng lại trước mặt mình, cô liền nghĩ là xe của bọn Diệp Quyền, thế là trực tiếp mở cửa lên xe.

Cả người Hám Sinh mềm nhũn, chất cồn bắt đầu có tác dụng khiến dây thần kinh phản ứng của cô càng trở nên chậm chạp. Cô muốn cười nhưng không thể cười nổi, nhìn qua gương chiếu hậu nói với Đông Dạ Huy: “Dạ Huy, em có người đón rồi, anh cứ thả em xuống ven đường đi.”

Đông Dạ Huy mím môi, gương mặt càng trở nên thâm trầm nghiêm túc, không nói tiếng nào chỉ nhìn thẳng về phía trước tập trung lái xe, ánh mắt tối sầm lại, ẩn chứa cảm giác nguy hiểm.

Hám Sinh đợi lâu không thấy anh trả lời, cô bỗng nhiên hé môi nở một nụ cười, dường như cô hơi ngả người về phía sau, cất giọng chế giễu: “Dạ Huy, anh muốn dẫn em đi đâu thế?”

Cuối cùng lần này Đông Dạ Huy cũng phải trả lời cô: “Hám Sinh, anh muốn nói chuyện với em.”

Hám Sinh nghe thấy câu trả lời của anh, hơi nghiêng mình tựa đầu lên khung cửa ô tô, ánh mắt vô định nhìn những hình ảnh lần lượt xẹt qua. Cô nói một câu, dường như đang thì thầm, dùng âm lượng chỉ đủ để bản thân mình nghe được: “Anh muốn?” Nói xong, khoe miệng cô nhếch lên, nở nụ cười châm chọc, cô nhắm mắt lại, nếu không phải cô nói bất chuyện, nếu không nói chuyện thì ngủ vậy.

Đông Dạ Huy đưa Hám Sinh đến một khách sạn năm sao trong thành phố Hạ Môn. Trong thời gian công tác ở Hạ Môn anh ta vẫn ở lại đây. Xe dừng trước cửa khách sạn, anh ra phía sau mở cửa xe cho Hám Sinh. Anh cẩn thận mở cửa xe Hám Sinh đang dựa đầu vào, cơ thể Hám Sinh cũng thuận theo cánh cửa ngã khỏi xe. Đông Dạ Huy vội vươn tay đỡ cô, đúng là cô đang ngủ thật.

Đông Dạ Huy công Hám Sinh đi thẳng vào bên trong, ngang qua đại sảnh rồi tiến vào thang máy, rất nhiều người dõi mắt trông theo bọn họ. Nếu là trước kia, anh tuyệt đối không làm loại chuyện này, anh cũng cảm thấy chuyện này quả thật quá gây sự chú ý, nhưng Hám Sinh trên lưng anh đầy mùi rượu.

Vào đến phòng Đông Dạ Huy cẩn thận đặt Hám Sinh lên giường. Hám Sinh vẫn giữ nguyên tư thế co quắp trên lưng anh rồi ngã xuống giường, cô nghiêng mình sang một bên, tóc mai trước trán che khuất đôi mắt, cô yên lặng ngủ, vẻ mặt rất bình thản. Đông Dạ Huy nhìn cô, trân trọng từng giây phút nhìn cô từ đầu đến chân.

Hám Sinh vẫn là Hám Sinh của ngày ấy, chỉ là trên người bớt mấy chục cân. Thời gian sáu năm, đủ để khiến tình cảm của Đông Dạ Huy thay đổi. Anh nhìn khuôn mặt bình yên của Hám Sinh lúc cô ngủ, bỗng nhiên anh cảm thấy tủi thân. Anh xoay người cởi giày giúp Hám Sinh, sau đó ôm lấy cô rồi đặt đầu cô xuống gối. Sau đó anh tự cởi giày của mình rồi nằm xuống bên cạnh cô, vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Sau đó anh cúi đầu vào ngực Hám Sinh, cuối cùng khóc nức lên thành tiếng.

Hám Sinh vẫn đang trong giấc mộng, bị tiếng khóc của anh khiến trong lòng trở nên khó chịu. Cô ngủ mà như đang tỉnh, trong đầu vẫn nhận ra được có người đang khóc. Nhưng cô cảm thấy rất khó chịu, trước ngực đầm mồ hôi, cô không chịu nổi nữa bèn đưa tay đẩy người đang chôn đầu trong ngực mình mà khóc kia.

Đông Dạ Huy bị Hám Sinh đẩy liền dừng lại một chút, đợi khi Hám Sinh rút tay lại anh mới ngẩng đầu nhìn lên mặt cô. Thấy Hám Sinh vẫn nhắm mắt như trước, không hề có ý muốn tỉnh lại, hai má cô đỏ bừng vì rượu, đôi môi cũng đỏ lựng lên. Đông Dạ Huy bất chấp tất cả, không quan tâm đến hậu quả cúi xuống hôn cô một cách tàn bạo.

Hám Sinh đang ngủ cảm thấy đau liên tục lại: “Cút!” Cô nhận ra mình đang trong hoàn cảnh nào, đưa tay vuốt lại mái tóc rối, phun ra một tiếng duy nhất trong cổ họng.

“Hám Sinh.” Cả người Đông Dạ Huy đè sát Hám Sinh, chăm chú nhìn cô, trong cổ họng khẽ gọi tên cô, giọng hơi khàn rồi lại vùi đầu xuống cắn cổ cô.

Hám Sinh dồn sức co chân đá mạnh vào đùi quần Đông Dạ Huy, Đông Dạ Huy không phòng bị gì bị cô đá xuống giường. Nhưng chưa đầy một giây sau anh đã kịp leo lên giường, đôi mắt vẫn đỏ nhìn kéo Hám Sinh đè lại dưới thân mình. Anh bắt đầu cởi áo T-shirt của cô, mặc cho cô chống cự cố nới áo lót, để hai bầu ngực cô hiện rõ ràng trước mắt. Anh cúi đầu ngậm một bên ngực cô, hung hăng liếm mút, một tay dùng sức nắn bóp bầu ngực còn lại. Anh cắn bản mặc kệ Hám Sinh đang chống cự dưới thân mình, bởi vì lúc này anh chẳng còn biết gì nữa. Làn da trắng mịn của Hám Sinh lộ rõ toàn bộ trước mắt anh, khiến cho anh càng trở nên điên cuồng, trong cơ thể anh dấy lên dục vọng mạnh mẽ, khiến cho anh như bị thiêu đốt, chỉ có đi vào cơ thể Hám Sinh mới có thể giảm bớt được đau đớn. Đàn ông là loài động vật tràn đầy ham muốn dục vọng, một khi hành vi của bọn họ bị dục vọng chi phối, bọn họ sẽ chỉ nghĩ đến làm thế nào để có thể đi vào cơ thể phụ nữ, cũng như chỉ nghĩ đến làm sao được giải thoát, làm sao để có khoái cảm.

Hám Sinh cảm thấy cơ thể càng lúc càng đau đớn, mắt cô hoa dần, tinh thần cũng cảm thấy nhức nhối vô cùng. Cô hận Đông Dạ Huy, bắt đầu dùng tay đánh lên cơ thể anh, cào cào mặt anh, cả người dùng hết sức cô gắng vịn vịn để chống cự, đầu cô vẫn bị đè chặt vào gối.

Đông Dạ Huy càng dùng thêm sức giữ chặt cơ thể cô, bây giờ anh mới chỉ hôn cô, một năm dài đằng đằng kia khiến cho anh tuyệt vọng đến dường nào, đau khổ đến dường nào, lúc này đây chỉ có Hám Sinh mới có thể làm giảm bớt cơn đau của anh. Nhưng Hám Sinh lại không muốn, cho nên anh chỉ còn cách bắt ép cô.

Không biết hai người đang nghĩ gì, tay chân giằng co kịch liệt, nhưng chẳng ai nói dù chỉ một câu, chỉ có chân tay vẫn không ngừng dấy dục. Hám Sinh tức đến đỏ mặt, mặt cô trở nên hung dữ như con thú nhỏ bị bắt nạt, còn ánh mắt của Đông Dạ Huy lúc này cũng đã chẳng giống con người nữa.

Đông Dạ Huy cởi quần dài của Hám Sinh, cô rút tay dùng hết sức tát anh một cái. Đông Dạ Huy vẫn chẳng hề có ý định dừng lại, mặc cho cô đánh, sau đó xé rách quần lót của Hám Sinh. Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một lần, ánh mắt vô cùng bi thương, Hám Sinh tròn tròn mắt nhìn anh, dồn sức tặng anh thêm một cái tát, móng tay cô sượt qua mặt anh vẽ ra mấy vết xước dài rớm máu. Đông Dạ Huy không né tránh, đôi mắt tràn ngập đau thương vẫn nhìn cô, tiếp nhận cái tát của cô. Sau đó anh đứng thẳng người dậy, đè chặt hai đùi Hám Sinh bắt đầu cởi quần của mình.

Đông Dạ Huy tháo thắt lưng, cởi quần ra, vật đàn ông xấu xí đang vươn thẳng lộ rõ ngay trước mắt Hám Sinh. Hám Sinh tức giận, sự nhục nhã này khiến cô thật sự muốn ngất đi cho rồi. Khoé mắt liếc thấy chiếc gạt tàn trên tủ đầu giường, cô không cần suy nghĩ, vươn tay chụp lấy rồi ném vào đầu Đông Dạ Huy.

Một âm thanh trong trẻo vang lên, Hám Sinh cảm nhận được tay bị đè chặt. Đông Dạ Huy ngẩng đầu nhìn cô, máu đỏ tươi chảy từ trên trán xuống khoé mắt, cuối cùng chảy dài một bên mặt anh. Đôi mắt anh đỏ sẫm, tràn ngập đau thương, hai tay đưa xuống mạnh mẽ tách hai chân Hám sinh ra, cúi người thì thào: “Tôi tưởng em đã chết.” Anh vừa khóc nức nở vừa hét lên, bất chấp tát cả mạnh mẽ đâm thẳng vào cô. Hám Sinh cảm nhận được cơn đau phía dưới, đành buông xuôi tất cả nhắm mắt lại.

Cả quá trình này Hám Sinh vô cùng đau đớn, anh ở bên trong cơ thể cô, mỗi lần ra vào đều khiến cô khổ sở như bị tra tấn. Cuối cùng phần ga dưới người cô ướt đầm ầm nóng, cơn đau nhức càng lan tràn mạnh mẽ. Cô biết, cô đã chảy máu. Mà Đông Dạ Huy dường như cũng chẳng thoải mái hơn cô, anh vừa khóc vừa dùng sức mạnh mẽ đâm vào, đến cuối cùng giải phóng tất cả vào trong cô mới bật lên một tiếng khóc lớn. Cuối cùng anh đã đem rất cả sự tủi thân, lo lắng, tuyệt vọng lâu nay phát tiết hết lên người cô.

Sau đó Đông Dạ Huy ngất đi trên người Hám Sinh. Toàn thân Hám Sinh chỗ nào cũng có vết máu, nửa giường dưới của anh đầm máu tươi, trông vô cùng đáng sợ.

Hám Sinh cảm thấy cơ thể cô không còn cảm giác, như người đã chết, ánh mắt cô đơn hướng ra ngoài cửa sổ. Cho đến lúc sắc trời sáng rõ cô mới đẩy người Đông Dạ Huy ra. Cô xuống giường, bình tĩnh mặc lại quần áo, trước lúc đi còn quay đầu lại nhìn căn phòng một lần cuối cùng. Ánh sáng xám trắng chiếu xuống, ga trải giường trắng tinh hơn một nửa đầm máu tươi, Đông Dạ Huy quần áo xộc xệch nằm ở đó trông vô cùng khó coi. Tất cả trông vô cùng khủng khiếp đáng sợ, nhìn hoàn cảnh này Hám Sinh cảm thấy sinh mệnh của cô và Đông Dạ Huy như hai đường thẳng có cùng quỹ tích, cho dù cố gắng hết sức tách nhau ra, cuối cùng vẫn sẽ dây dưa với nhau, không thể nào tách rời được. Nhưng cũng không thể cắt rời hai đường thẳng ấy, cứng rắn chặt đứt sẽ khiến cả hai đường đều không còn tồn tại.

Tâm trạng Hám Sinh trở lên đau thương và rêu rã, cô không muốn nhìn nữa, quay người rời khỏi đó.

22. Chương 22

Không khí buổi sớm trên đảo mang theo hơi lạnh, mặt trời còn chưa mọc, ánh nắng sớm trong trẻo, hòn đảo nhỏ đã thức tỉnh. Trên các phố lớn ngõ nhỏ đã đông người qua lại, tiếng còi xe không ngừng vang lên chói tai hoà lẫn với tạp âm tạo nên hơi thở cuộc sống đời thường.

Hám Sinh bước chậm đến đầu con đường nhỏ về nhà, bước đi chậm chạp, ánh mắt mỗi một, trong lòng đầy phiền muộn. Đến dốc cao, cô bất ngờ quay đầu lại nhìn, xa xa mặt trời đỏ rực đang từ từ nhô lên trên mặt biển phẳng lặng, sắc đỏ như màu mực đậm vấy lên nền xanh thẳm, những đám mây xung quanh được tô điểm một tầng viền sáng, rực rỡ đến mức dường như không có từ ngữ miêu tả cảm xúc nào diễn tả hết. Toàn bộ sắc đỏ như tràn đầy vào lồng ngực, dường như cô đã hao hết sinh lực nửa đời mình, sức lực bản thân bị rút cạn đến cạn kiệt, cơ thể bị tàn phá hết mức có thể, hình ảnh người đàn ông trong lòng kia cuối cùng cũng lưu lại thành một nét mực đậm.

Hám Sinh cô đơn đứng quay mặt hướng về biển cả, thân hình mong manh đứng đón gió và ánh nắng mặt trời, trong lòng cảm thấy trống rỗng. Cô bị tổn thương sâu sắc, trong lòng ngoài đau đớn và mỗi một không còn cảm giác gì nữa, cô đã trả giá quá nhiều quá sớm nên giờ trở nên trắng tay.

Hám Sinh sải rộng bước chân, chậm rãi trở về nhà. Đến cổng nhà cô ngẩn người nhìn khoảng sân một lát, nét mặt lặng im, ánh mắt dờ dẩn.

Khi Hám Sinh đang lẩy chìa khóa mở cửa, cửa gỗ đột nhiên bị đẩy ra từ bên trong.

“Hám Sinh.” Giọng Diệp Quyền đầy lo lắng, vẻ mặt nôn nóng, đôi mắt hằn những tơ máu đỏ, gương mặt bất ngờ xuất hiện trước mặt Hám Sinh.

Sau khoảnh khắc ngẩn ngui đối diện với anh ta ở khoảng cách gần, Hám Sinh cúi đầu vòng qua bên người anh đi vào trong nhà.

Diệp Quyền cảm thấy chột dạ vội bước đi theo sau Hám Sinh: “Hám Sinh, Hám Sinh.” Ngoài gọi tên cô anh ta không biết nói gì khác. Lúc đi đến trước cửa phòng Hám Sinh, Hám Sinh nãy giờ vẫn yên lặng đi trước bỗng nhiên dừng chân, quay người lại: “Cả đêm qua em không ngủ, bây giờ muốn ngủ bù. Không được đến làm phiền em, nếu không anh sẽ chết với em biết chưa?” Hám Sinh trừng mắt, ánh mắt hung dữ cảnh báo.

“Hả? Ồ.” Diệp Quyền lúng ta lúng túng đáp lại hai tiếng, sau đó lập tức im lặng. Hám Sinh quay người bước vào phòng rồi đóng cửa phòng lại, không hề gây nên tiếng động.

Diệp Quyền đứng bất động trước cửa phòng Hám Sinh một lúc lâu, sau đó dứt khoát quay người sải bước tới phòng Diệp Chí. Anh ta không gõ cửa, dùng sức mở tung cửa gỗ trước mặt, cửa đập vào tường phát ra âm thanh lớn sau đó bật trở lại.

Diệp Quyền một tay giữ cửa phòng, trừng mắt nhìn Diệp Chí mới bước từ phòng tắm ra, cất giọng chất vấn gay gắt: “Anh đem bán Hám Sinh để đổi lấy cái gì?”

Khoảnh khắc Diệp Quyền đẩy cửa vào Diệp Chí đã khựng lại, sau đó anh ta hoàn toàn không đếm xỉa đến sự phẫn nộ của Diệp Quyền, đi đến bên giường, chậm rãi cởi bỏ áo ngủ chuẩn bị thay quần áo: “Trong nước có rất nhiều ngành công nghiệp, như sản xuất năng lượng tự nhiên hay các hạng mục xây dựng quan trọng. Nhưng không phải cứ có tiền là có thể thò chân vào trong, anh cần phải tạo mối quan hệ tốt với người có thể giúp đỡ anh.” Giọng Diệp Chí lạnh lùng, không thêm ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Quyền một cái.

Ánh mắt Diệp Quyền phức tạp nhìn anh trai mình, khàn giọng nói với anh ta: “Anh, Hám Sinh, cô ấy rất đáng thương.”

Diệp Chí ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn lướt qua Diệp Quyền, không nói gì cúi đầu cài cúc áo sơ mi.

Cuối cùng Diệp Quyền đập cửa bỏ đi, một lúc lâu sau Diệp Chí khẽ thở dài thất vọng.

Hám Sinh ngủ hết tận buổi chiều, nhưng thật ra không phải cô đang ngủ, chỉ là chùng chấn ản mình trong bóng tối. Có người đẩy cửa bước vào, tiếng bước chân nhẹ nhàng, một bên giường hơi lún xuống, chăn trên đầu bị kéo ra, Hám Sinh giương mắt nhìn Sa Sa ở trước mặt, một đôi mắt sáng thanh tĩnh.

Sa Sa nhớ đến chuyện tối qua, cô ta dựa vào đầu giường, một tay gạt lọn tóc trên trán Hám Sinh hỏi: “Hôm qua em đi đâu vậy? Lúc bọn chị trở về đã không thấy em. Gọi điện thoại cho em nhưng không có ai bắt máy.” Giọng nói của Sa Sa vốn nhẹ nhàng dịu dàng, Hám Sinh cong người nhìn bức tường trước mặt, ánh mắt nhìn vô định.

Hám Sinh không nói lời nào, Sa Sa cũng không thúc giục, gạt một vài lọn tóc của cô. Không khí trong phòng như ngưng đọng lại ảm đạm mà yên tĩnh. Một lúc sau, Hám Sinh mới hắng giọng, giọng nói thô cứng: “Tối hôm qua tình cờ gặp một người quen cũ, nên sau đó em đi cùng anh ta.”

Sa Sa cúi đầu cười thành tiếng: “Người yêu cũ à? Làm chuyện đó rồi ư? Sao nhìn sắc mặt em lại tệ như vậy?”

Hám Sinh trở mình đưa lưng về phía Sa Sa, không kiên nhẫn nói: “Đúng là đã làm, bên dưới chảy máu, bụng cũng rất đau.”

Sa Sa muốn đưa tay vuốt gáy Hám Sinh nhưng lại dừng lại giữa chừng: “Đau bụng? Chảy máu?”

Hám Sinh khó chịu đem mặt vùi vào trong chăn rồi khẽ “Ừm” một tiếng.

Một lát sau Sa Sa đứng lên nói: “Chị đi mua thuốc cho em, em cứ nằm nghỉ ngơi cho khoẻ đi, đừng ngồi dậy.” Hám Sinh không đáp lại, Sa Sa đi vội ra khỏi phòng, đến tận khi tiếng đóng cửa vang lên Hám Sinh mới ngẩng đầu, yên lặng nhìn về phía cửa phòng, chăm chú nhìn thật lâu.

Sa Sa quay về rất nhanh, trong tay cầm một túi to dường như là thuốc giảm đau và thuốc đạn. Hám Sinh bị cô ta thúc giục đành ngoan ngoãn vào trong phòng tắm bôi thuốc, lúc quay ra lại bị bắt uống mấy viên thuốc nữa, sau khi bị bắt ép xong cô trở về giường, một hồi nhìn Sa Sa không muốn nói chuyện.

[1] Thuốc đạn: thuốc để đặt vào âm đạo hoặc hậu môn.

Sa Sa dọn dẹp xong xuôi cũng trở lại giường, cô ta ngồi bên giường Hám Sinh giống như vừa nãy, cất giọng nhẹ nhàng bình thản nói: “Hình như em mắc bệnh phụ khoa rất nghiêm trọng, sao không đến bệnh viện khám thử đi.”

Hám Sinh dường như muốn trốn tránh vấn đề này, cô lại quay người đi, rõ ràng không muốn trả lời câu hỏi của Sa Sa.

Lời nói của Sa Sa không có ý trách móc mà mang theo chút lo lắng: “Hám Sinh, sao lại không quan tâm đến chính bản thân mình mình như vậy. Hám Sinh, em có nghĩ rằng nếu mẹ em biết được, bà sẽ cảm thấy thế nào không?”

Bên tai vang lên một tiếng thở dài của Sa Sa, Hám Sinh nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt vô thức nghĩ: Nếu mẹ cô thật sự ở đây thì sẽ lạnh nhạt phớt lờ không để ý tới cô, hay là sẽ nổi giận bắt cô đến bệnh viện. Cô mơ hồ nghĩ nhưng không tưởng tượng ra được hình ảnh rõ rệt nào, trở mình một cái lại ngẩn ngơ nhìn trần nhà như người mất hồn, Sa Sa đi ra ngoài lúc nào cô không biết.

Hám Sinh nghỉ ngơi suốt một ngày, ngày hôm sau đã có thể xuống giường. Về chuyện một đêm biến mất kia cô không nói gì, hai anh em Diệp Quyền cũng không hỏi. Cuộc sống dường như lại giống như trước đây, chỉ là từ ngày đó Hám Sinh không để tâm nhiều đến việc chăm sóc hai anh em họ Diệp nữa. Đã ba ngày trôi qua, mỗi ngày Hám Sinh tùy theo tâm trạng mà bữa nấu cơm bữa không nấu. Còn Diệp Quyền dường như cũng đang lẩn tránh cô, anh ta ăn cơm xong liền trở về phòng, buổi trưa nằm phơi nắng, buổi tối đi dạo anh ta cũng đều không tham gia.

Giữa trưa ngày thứ ba, Hám Sinh đang nằm trước cửa vừa phơi nắng vừa đọc tiểu thuyết, Diệp Quyền ăn cơm trưa xong liền trốn về phòng. Hám Sinh nhìn cửa phòng anh cô đơn cười, ôm Mông Bự vào lòng rồi lại vùi đầu vào cuốn tiểu thuyết.

Buổi tối Hám Sinh lại không nấu cơm, hai anh em Diệp Chí Diệp Quyền xuống lầu thấy không có cơm ăn. Hám Sinh cũng vừa tỉnh ngủ đi xuống lầu, ba người gặp nhau ở hành lang bối rối nhìn nhau. Tình huống này có phần ngượng ngùng, bản thân Hám Sinh không phải là người nhỏ nhen, cô là người tùy hứng, đột nhiên cảm thấy không còn hứng thú đối với việc chăm sóc cuộc sống hằng ngày của anh em họ Diệp, nhưng khiến người ta ở nhà mà không có cơm ăn, cô vẫn thấy hơi áy náy. Diệp Chí vốn khó tính, anh ta đã quen được người khác chăm sóc, nhưng Hám Sinh không phải là người giúp việc nhà anh ta, nên anh ta cũng không thể biểu hiện sự không hài lòng của mình.

Ba người đứng đờ ra đó, cuối cùng vẫn là Diệp Chí lên tiếng phá vỡ không khí căng thẳng này. Anh ta tùy ý quay đầu phòng bếp rồi nhìn Hám Sinh nói: “Nếu không thì ra ngoài ăn đi.”

Hám Sinh mắt sáng bừng nhìn Diệp Chí: “Đi ra ngoài ăn sao?”

Diệp Chí quay lại nhìn cô: “Đúng vậy, ra ngoài ăn đi, cũng không xa lắm, quán cơm nhỏ trên phố có đồ ăn.”

Trong lúc hai người một hỏi một đáp cũng trao đổi ánh mắt với nhau, cuối cùng Hám Sinh khẽ cười đồng ý: “Được ạ, vậy đi thôi.” Đáng vẻ không để tâm lắm.

Ba người lần lượt đi bước vào quán cơm trước ngã tư, quán cơm này tuy nhỏ, nhưng khá nổi tiếng bởi hương vị món ăn rất ngon. Khi bọn họ đến, bên trong đã chật kín chỗ. Ông chủ quán cơm vừa đi vừa mang thêm bàn ghế ra xếp trên vỉa hè, ba người cũng không để ý nhiều, tùy ý chọn một bàn rồi ngồi xuống.

Trong khi chờ đồ ăn được mang lên, bàn bọn họ lại thêm một người nữa, người đến là Sa Sa. Lúc Sa Sa đến Hám Sinh và Diệp Quyền không cảm thấy bất ngờ, trên đường bọn họ đến có nghe thấy Diệp Chí gọi điện

thoải .

Có thêm Sa Sa làm cho bầu không khí ngọt ngào giữa bọn họ bỗng trở nên vui vẻ hơn một chút. Trời đang vào giữa hè, càng gần tối, thời tiết càng bớt nóng nực oi bức hơn, gió từ biển nhẹ thổi vào khiến không khí khá thoải mái.

Sa Sa cùng Diệp Chí thoải mái uống bia, trò chuyện tán gẫu, thái độ thân mật như trước nhưng mỗi người đều tự duy trì phong thái của mình. Khi Sa Sa mỉm cười khóe mắt dường như có nếp nhăn mờ, tư thế ngồi của cô luôn luôn là lưng thẳng tắp hơi nghiêng về phía trước, năm tháng khiến cô ngày càng phong tình, ngày càng xinh đẹp. Diệp Chí tựa lưng vào ghế, dáng vẻ thư thái an nhàn, khí chất nhất thời tản ra xung quanh, hơi nghiêng đầu nghe Sa Sa thăm thỉ, thỉnh thoảng cũng lên tiếng đáp lại vài câu, khóe miệng nở nụ cười mơ hồ. Hai người họ đều là những người xuất sắc, bọn họ ngồi cạnh nhau như là điều đương nhiên. Hám Sinh không để ý đến hình tượng ngồi co người dựa vào ghế nghiêng đầu nhìn bọn họ.

Bọn họ cũng không để ý nhiều đến đồ ăn mà chủ yếu là thoải mái hưởng thụ gió biển và bầu không khí thư giãn thoải mái này. Khi trời bắt đầu tối, đèn đường bật sáng, ánh đèn vàng vấy quanh bọn họ, càng khiến cho người ta dễ sinh cảm giác lười nhác. Hám Sinh quay sang nhìn Diệp Quyền, thấy anh đang cầm một chai bia, uống một mình, tầm mắt nhìn về phía biển lớn phía xa, ánh nhìn xa xăm.

Hám Sinh im lặng nhìn Diệp Quyền một lúc rồi đột nhiên chộp lấy chai bia trong tay anh ta, há miệng uống một ngụm lớn. Diệp Quyền quay đầu lẳng lặng nhìn cô, Hám Sinh lau bia đang chảy xuống bên khóe miệng, hỏi anh ta: “Vì sao anh phớt lờ em?”

Diệp Quyền lẩn tránh ánh mắt Hám Sinh, anh ta cúi đầu nhìn xuống chân, buồn bã nói: “Không có.”

Hám Sinh nhìn Diệp Quyền bất ngờ nở nụ cười. Trước kia cô thấy Diệp Quyền thực ra giống như một đứa trẻ chưa lớn, tính cách tuy có chút kiêu ngạo nhưng là một đứa trẻ tốt bụng thiện lương, thực ra cô chưa từng trách anh ta, nhưng anh ta lại thấy khó chịu trong lòng. Hám Sinh lại uống một ngụm bia, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Diệp Quyền, anh rất ngu ngốc.”

Diệp Quyền ngẩng đầu nhìn thấy Hám Sinh bĩu môi chế giễu anh, còn cố ý làm vẻ mặt ngây thơ. Diệp Quyền bỗng nhiên thoáng đỏ mặt, dường như đây là lần đầu tiên anh ta nhận ra khuôn mặt Hám Sinh thật ra khá xinh xắn .

Bỗng nhiên Diệp Quyền thấy hơi ngượng ngùng, anh ta liền vươn tay với lấy chai bia trên bàn để che giấu sự hoang mang của mình. Hai bia đổ sang một bên, tiếng cốc chén va chạm vào mặt bàn khá lớn, động tác của anh bối rối vội vàng, giống một cậu thiếu niên nôn nóng. Hám Sinh ngồi bên cạnh bật cười “Ha ha” thành tiếng.

Diệp Quyền ngượng ngùng quay đi, thẹn quá hóa giận thấp giọng nói: “Cười cái gì hả.” Hám Sinh càng cười lớn hơn, hai người nhất thời quên đi khoảng cách kia.

Tiếp đó Hám Sinh uống không ít bia cùng Diệp Quyền, sau cùng phải vội vàng đứng lên chạy vào toa-lét. Từ nhà vệ sinh của quán cơm đi ra, cô đi qua gian phòng ăn ồn ào. Ra đến cửa chính, một dáng người thẳng tắp đang đứng chắn trước mặt Hám Sinh, khiến con đường phía trước cô bị chặn lại.

Đông Dạ Huy dán một miếng gạc lớn trên trán, đứng ngay dưới đèn đường sắc mặt anh càng tái nhợt yếu ớt giống như người bị ốm. Thấy Đông Dạ Huy xuất hiện trước mắt, Hám Sinh không cảm thấy bất ngờ chút nào, cô bình tĩnh nhìn anh. Đông Dạ Huy đang muốn mở miệng nói gì đó Hám Sinh liền ngăn lại, cô vươn tay đến nắm lấy tay Đông Dạ Huy nói: “Đi theo em.”

Hám Sinh kéo Đông Dạ Huy đến bên vệ đường, cách quán cơm một đoạn khá xa. Hai người một trước một sau, Hám Sinh xoay người lạnh nhạt hỏi: “Rốt cục là anh muốn gì?”

Đông Dạ Huy cảm thấy đối mặt với Hám Sinh anh chẳng có gì. Tất cả tự tôn, kiêu ngạo, sự bình tĩnh, khí thế của anh đều không có tác dụng trước mặt cô, trước mặt cô anh luôn mất đi sự tự tin vào tài ăn nói của mình.

Đông Dạ Huy im lặng lúng túng, Hám Sinh thờ ơ nhìn anh, lúc này cô chẳng cảm xúc gì, kiên nhẫn chờ anh mở miệng.

Rất lâu sau, cuối cùng Đông Dạ Huy cũng ngập ngừng nói: “Hám Sinh, hôm ấy anh không cố ý, anh... Anh cứ nghĩ rằng em đã chết. Một năm trước, chuyến bay đi Canada mà em lên đã gặp tai nạn trên Thái Bình Dương, lúc ấy anh cho rằng... Cho rằng em đã chết, anh... chính tay anh đã xây cho em một ngôi mộ, rồi giam giữ em trong mộ phần trống rỗng ấy, anh thật sự cho rằng em đã chết... em đã chết rồi.” Anh ăn nói ấp úng, gần như là nói năng lộn xộn để giải thích, lúc nói câu cuối cùng giọng anh hơi khó khăn, cứ lặp đi lặp lại mấy từ em đã chết, nước mắt tràn đầy khoé mi. Không ai biết vào một năm trước anh đã mất đi thứ gì, cũng không ai biết anh đã sống trong đau đớn đến chết lặng, thế giới của anh phút chốc bị đảo lộn, bị phá vỡ khi nghe tin Hám Sinh mất đi sinh mạng. Lúc ấy anh chỉ nghĩ: nếu vứt bỏ tự tôn và kiêu ngạo mà có thể khiến cho anh tới gần người trước mặt hơn, thì anh có thể vứt bỏ tất cả.

Hám Sinh im lặng nhìn người đàn ông trước mặt, im lặng lắng nghe, từ đầu đến cuối ánh mắt cô lạnh nhạt, đợi Đông Dạ Huy nói hết câu, cô hỏi một câu nhẹ nhàng: “Vậy thì sao? Em còn sống hay đã chết thì có liên quan gì đến anh?”

Đông Dạ Huy chợt cảm giác như bản thân mình già đi, một áp lực mạnh mẽ đè nén xuống khiến anh phải khom lưng xuống, sống lưng anh cuối cùng không còn thẳng nữa. Ánh mắt Hám Sinh vẫn giữ vẻ lạnh nhạt, giọng nói lạnh lùng: “Tôi sống hay chết thì có liên quan gì đến anh.”

Sau khi gặp lại Hám Sinh, Đông Dạ Huy vẫn luôn cho rằng cô còn yêu mình. Anh sợ hãi biết bao, anh muốn giải thích cho cô hiểu, dù cho Hám Sinh có lạnh nhạt, anh cũng có thể cảm nhận được trong thân thể cô chảy đầy tình cảm dành cho anh. Nhưng lúc này đây, lần đầu tiên anh dám nhìn thẳng vào như vậy một vấn đề: Hám Sinh có trở lại cuộc sống của anh nữa hay không, bọn họ khả năng ở bên nhau nữa nữa hay không? Thực ra việc Hám Sinh còn yêu anh nữa không còn liên quan đến anh nữa. Anh đã làm những việc quá tuyệt tình, anh đã tổn thương cô quá nhiều, cho dù cô còn yêu nhưng tình yêu đó đã không còn quan trọng.

Hám Sinh không cần anh, Đông Dạ Huy có một cảm giác vô cùng sợ hãi, vội vàng muốn cứu vãn mọi chuyện. Anh đi từng bước lên phía trước, gần Hám Sinh hơn một chút, lòng chất chứa đầy tâm sự. Anh lấy hết tâm can, chân thành nói: “Hám Sinh, anh không cần gì cả, chỉ xin em có thể cho anh tới gặp em, bất cứ lúc nào cũng có thể chăm sóc em, anh chỉ xin em việc ấy được không?”

Người đàn ông trước mặt nhăn mày, vẻ mặt đầy đau khổ đang van xin cô. Trong lòng Hám Sinh tràn đầy cảm giác đau thương. Vì sao hai người họ lại đi đến bước này. Hám Sinh lùi về phía sau hai bước, cô ngẩng ngẩng lên nhìn Đông Dạ Huy, bình thản nói một hơi: “Dạ Huy, anh hãy nghe tôi nói cho rõ, tôi thật sự không biết anh nghĩ quan hệ giữa tôi với anh là gì? Là kim cương không thể phá hủy, đánh không vỡ, đập không nát hay sao? Biết rõ anh không thích tôi nhưng tôi vẫn theo anh hơn mười năm, bây giờ nhớ lại tôi mới thấy thứ lúc ấy tôi cho là dũng khí thật ngu xuẩn, thật khờ khạo. Khi đó tôi cho rằng tuy anh không thích tôi nhưng ít ra cũng cần tôi. Tôi cũng biết rõ ràng anh đang lợi dụng tôi nhưng tôi cam tâm tình nguyện bị anh lợi dụng. Chẳng qua là hy vọng xa vời có thể có được một chút tình yêu mong manh của anh. Bởi vì lúc nhỏ khi tôi đưa cho anh một viên đường chỉ có một mình anh không từ chối, chỉ có một mình anh. Tôi dùng mọi thứ có thể để lấy lòng anh, mong anh sẽ để ý đến tôi. Nhưng vào giây phút anh một bước đá tôi vào tù, tôi mới biết chúng ta thật sự đã chấm hết rồi. Giá trị lợi dụng của tôi đối với anh đã hết. Ở trong tù được vài năm tôi bắt đầu hận anh, sau đó lại sinh ra ảo tưởng rằng có thể anh đã hối hận. Anh làm nhiều chuyện thiếu đạo đức với tôi như vậy, tôi nghĩ rằng ít ra sẽ có một ngày nào đó anh cảm thấy áy náy, cho dù là đến liếc nhìn tôi một lần cũng được, chỉ như vậy thôi tôi cũng cam lòng. Mỗi ngày tôi tự nhủ trong đầu ý nghĩ này, mỗi ngày tôi đều chờ đợi. Anh có biết cảm giác tuyệt vọng là như thế nào không? Chính là hơn một ngàn ngày đêm cứ chờ đợi đến khi hoàn toàn tuyệt vọng. Cảm giác đó như thế nào anh có biết không? Là trống rỗng, có biết trống rỗng là cảm giác như thế nào không? Chính là đẩy một người đến một nơi không có một chút ánh sáng, không một âm thanh nào, nơi đó không ai có thể chịu đựng được quá hai ngày mà không phát điên. Có một khoảng thời gian, tôi thật sự cho rằng tôi không bình thường, thậm chí là tôi phát điên rồi, biết vì sao không?”

Thân mình Hám Sinh đứng thẳng tắp, hai tay trong bóng tối không ngừng run rẩy. Cô muốn kiềm chế cảm xúc của bản thân, ban đầu cô cũng không hề xúc động, nhưng cô không thể ngăn dòng hồi ức kia lại, không thể ngăn vết thương kia lại bị xé rách một cách đau đớn thêm lần nữa. Mỗi một câu nói là một lần cô lại đau đớn. Cô cố hết sức khống chế cơ thể đang run rẩy, nhưng cô không thể kiềm chế được, ngày càng lớn tiếng. Cô lạnh lùng nhìn Đông Dạ Huy tiếp tục nói: “Về sau có một ngày cuối cùng tôi cũng hiểu được, hai

từ áy náy này con người tham vọng như anh sẽ không bao giờ biết được. Toàn bộ con người anh lúc nào cũng tràn đầy tham vọng, ham muốn, tiền tài, địa vị, tình cảm đối với anh chỉ mỏng manh như một tờ giấy.”

Lời nói cuối cùng của Hám Sinh gần như là gào lên, tức giận làm áu của cô trào lên, trước mắt chợt tối sầm lại, thực ra cô đã không muốn nhắc lại quá khứ nữa, nhưng lời nói cứ tuôn ra không theo ý cô. Cô hít sâu một hơi, giọng nói bình tĩnh hơn rồi nói tiếp: “Sau khi ngồi tù năm năm, tôi vốn đã không còn có gì ý nghĩ gì đối với anh. Thời điểm tôi ra tù anh lại đến đùa giỡn tôi. Anh đuổi tôi đi, anh lại lừa tôi, quỳ xuống trước mặt tôi, cuối cùng lại đâm tôi một dao, khi đó tôi là thực sự rất đau, tôi muốn nhìn vào anh mà hét lên, đừng đâm tôi nữa, thật sự rất đau đớn, ngay cả sức lực hét lên với anh cũng không còn. Anh chưa từng dừng tay một lần, mà vẫn cứ đâm vào vào tim tôi. Tôi đau đến sắp phát điên rồi, lúc ấy thế giới xung quanh tôi đều trở nên hỗn loạn, nếu cuối cùng không đến được hòn đảo này thì thật sự tôi đã điên rồi. Sau khi tôi đến đây, tâm trạng thanh thản hơn. Sau đó tôi nói với chính mình, nếu ông trời đang đùa dọa tôi, vậy thì tôi sẽ nhắm mắt lại, buông bỏ tất cả mọi thứ, không suy nghĩ nữa, trái tim tôi đã chết, anh hiểu không? Dạ Huy, trái tim tôi đã chết.”

Hám Sinh mệt mỏi ngồi xổm xuống, cô tiêu hao sức lực nói một hơi này, trước mắt đã tối sầm lại. Cô sợ mình ngất xỉu đi, chỉ có thể ngồi xổm xuống. Cô cong lưng nhìn dưới mặt đất ngón tay chỉ vào nơi trái tim mình, tiếp tục đem lời cuối cùng nói cho hết: “Trái tim tôi đã chết, Dạ Huy, nơi này bị anh chà đạp đến chết, nó không thể chứa anh nữa, cũng chẳng thể nào chứa nổi ai khác. Tôi chấp nhận số phận, anh hiểu không? Cứ như vậy mà sống hết cuộc đời”

Cuối cùng Hám Sinh lắc đầu đầu bất đắc dĩ nói: “Nhưng anh vẫn đùa giỡn tôi, những gì anh đã làm với tôi mấy ngày nay khiến tôi thấy ghê tởm, anh biết không? Tôi ghê tởm anh! Tôi không muốn gặp lại anh! Không muốn nhìn thấy anh nữa, anh hiểu không?”

Đông Dạ Huy không biết Hám Sinh làm thế nào sống qua khoảng thời gian đã nói kia. Từ trước tới nay anh vẫn không dám nghĩ đến Hám Sinh đã gặp phải chuyện gì, bởi vì anh sợ phải thừa nhận rằng lương tâm anh cũng đang cắn dứt, đang đau đớn. Nhưng giờ phút này, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Hám Sinh bắt trái tim anh xé lớp da trước ngực tự chui ra, trần trụi trước mặt anh. Vì thế anh cuối cùng anh đã hiểu được thứ lâu nay anh vẫn luôn trốn tránh là gì, thứ lâu nay anh vẫn e ngại là gì, điều này khiến anh đau đớn như bị lăng trì vậy. Từng câu từng lời Hám Sinh nói như một con dao đang từng nhát lăng trì anh.

[1] Lăng trì: Hình phạt xẻo từng miếng thịt cho đến khi chảy máu hoặc đau đớn mà chết.

Hám Sinh ngồi xổm trên đất hai cánh tay duỗi ra ôm lấy đầu gối, cả người thả lỏng, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Sau khi lớn tiếng trút hết ra cô cũng đã hoàn toàn kiệt sức. Đông Dạ Huy đứng sững tại chỗ, trước mắt anh là xương con bướm sau lưng Hám Sinh, gió biển thổi mát lạnh nhưng mồ hôi anh vẫn vã ra như tắm. Anh không biết nên làm gì bây giờ, anh sợ hãi muốn ôm Hám Sinh vào ngực, anh sợ sẽ không nhìn thấy cô, anh cũng sợ cô không cần anh nữa. Và anh cũng ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy Hám Sinh từ phía sau, dồn sức lực mạnh mẽ ôm cô đến tuyệt vọng. Anh vùi đầu vào cổ Hám Sinh, nước mắt chảy xuống cổ Hám Sinh từng giọt rơi xuống đất.

[2]: Xương con bướm: chính là xương sống nổi lên ở những người quá gầy.

Bọn họ yên lặng ôm nhau, chặt chẽ không có khoảng trống, chỉ có điều nhìn vào bọn họ như hai người đi chệch hướng, từ xa trông như hai kẻ đi đến đường cùng, lại giống như đứa trẻ đang trong cơn tuyệt vọng mơ hồ không tìm được mẹ.

Cách đó không xa Diệp Chí, Diệp Quyền, Sa Sa vẫn đang im lặng nhìn hai người, không khí đau thương dường như cũng lan tới chỗ này. Bọn họ mãi nhìn, không khí chìm trong im lặng, Diệp Chí với lấy chai bia trên bàn uống một ngụm, nhìn hai người đang tuyệt vọng ôm nhau phía xa, tâm trạng trở nên phức tạp nói: “Hai người đó một người thì yêu không đủ sâu, một người vì lợi ích mà tổn thương người kia. Một người thoát nhìn thâm tình thực ra rất tuyệt tình, một người thoát nhìn tuyệt tình thực ra lại chung tình.” Diệp Chí quay đầu nhìn Diệp Quyền: “Diệp Quyền, cậu đã hiểu vì sao chưa? Loại chuyện vướng mắc sâu sa giữa bọn họ cả đời cậu có thể gặp được mấy lần? Lẽ nào cậu có thể không vun vén cho họ, không giúp họ giải quyết vướng mắc rõ ràng?”

Diệp Quyền không trả lời, anh ta đứng lên yên lặng sải bước đi ra ngoài, bước chân rất nặng nề, bóng dáng cô đơn xa dần, từ từ tan biến vào bóng tối.

Sa Sa nhìn về hướng ấy bỗng nhiên nói: “Hám Sinh đúng là đúng cảm biết bao, thành tâm yêu một người, huỷ hoại bản thân tàn nhẫn như vậy rốt cục cần bao nhiêu can đảm và nhẫn tâm.”

Hai người từng trải qua sóng gió cuộc đời, lại đều là kẻ thông minh nên nhìn cùng nhìn về hướng ấy. Ngay cả sắc thái biểu cảm cũng giống hệt nhau, phẳng phất như mất mát điều gì đó, ánh mắt tràn đầy phiền muộn, ai cũng cảm thấy tiếc nuối không từ nào tả được.

Hám Sinh mỗi một thả lỏng trái tim mình, mặc cho Đông Dạ Huy tùy ý ôm, thật lâu sau cô chậm chậm lên tiếng, dùng cái giọng điệu chẳng còn chút sức lực nào nói với Đông Dạ Huy: “Đông Dạ Huy, tôi thật sự mệt mỏi lắm rồi, chúng ta coi như là đã kết thúc, anh hãy buông tha cho tôi đi. Tôi không còn sức lực nữa, thật sự không còn. Cơ thể tôi hiện tại không tốt. Đông Dạ Huy, nói thật với anh, lúc vào tù tôi đã từng mang thai đứa con của anh, khi mới vừa vào tù tôi không được kiểm tra. Khi đó tôi cứ nghĩ mình béo lên, chính bản thân cũng không phát hiện, người khác cũng không nhận ra. Lúc mang thai được sáu tháng, có một ngày tôi thấy đau bụng không chịu nổi, đi kiểm tra mới phát hiện được. Lúc kiểm tra thì cái thai đã chết lưu, thời điểm phát hiện ra đứa trẻ trong bụng tôi đã chết được một ngày. Tôi bị xảy thai, cả đêm lại cố chịu đựng nên chảy hơn nửa số máu trong người. Sau khi xuất viện, ở trong ngục giam cũng không được nghỉ ngơi an dưỡng, từ đó hay bị ốm vặt. Còn bây giờ tôi đã mệt mỏi đến mức chẳng thể dậy nổi nữa.”

Hám Sinh bình tĩnh như đang kể chuyện về người khác, cảnh ngộ thảm thương kia được cô dùng giọng điệu bình thản nhạt nhẽo kể lại. Nhưng cái cách cô kể mọi chuyện như một người mắc chứng tâm thần phân liệt lại càng khiến người khác cảm thấy thật hơn. Đông Dạ Huy cảm thấy cuối cùng Hám Sinh cũng đâm thật sâu một nhát dao vào trái tim anh, sau đó khoét nó trống rỗng.

Ngay lúc Đông Dạ Huy cảm thấy đau đớn đến mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, Hám Sinh đưa tay đẩy anh ra, đứng lên, chậm rãi bước ra ngoài.

Hám Sinh đi rất chậm, cứng nhắc bước từng bước, dưới chân như dẫm phải hư vô. Dưới ánh đèn đường, bóng người cô bị kéo thật dài, mỏng manh mà cô đơn. Cô đi được một đoạn Đông Dạ Huy mới lấy lại được tinh thần, loạng choạng bước theo lên phía trước. Đông Dạ Huy rốt cục hiểu được Hám Sinh thật sự không cần anh. Trái tim anh bị bóp nghẹt vô cùng đau đớn, đau đớn khiến cuống họng anh chất chứa nghẹn ngào, anh như gào lên trước mặt Hám Sinh: “Hám Sinh, thật sự xin lỗi, anh sai rồi, anh biết anh thật sự sai rồi, anh đã đi quá xa, muốn quay đầu lại nhưng không tìm thấy em, em không còn đợi anh, em đừng vứt bỏ anh.” Đông Dạ Huy thật sự khóc, nước mắt nước mũi trào ra, cuộc đời này anh chỉ lộ bộ dạng khổ sở những chân thật nhất vào lúc này. Hám Sinh từ đầu đến cuối không hề quay đầu, cuối cùng anh cũng biết dù có đuổi theo cũng chẳng có ích gì nữa, đành tuyệt vọng dựa vào một cột đèn đường, bật khóc nghẹn ngào.

Hám Sinh không dừng lại tiếp tục đi về phía trước, không nhìn thấy khuôn mặt Đông Dạ Huy đầy nước mắt, lớn tiếng nói: “Hám Sinh, xin lỗi em!” Cô cảm thấy nước mắt tràn mi trong nháy mắt, nước mắt tích tụ nhiều năm mới có cơ hội trào ra. Cô đã trả giá bằng toàn bộ tuổi thanh xuân, đã trải qua năm năm trong lao tù, cuối cùng người đàn ông này cũng đã nói với cô một câu: “Xin lỗi.”

Nước mắt Hám Sinh không ngừng chảy ra, cô đè nén không phát ra tiếng khóc. Cuối cùng cô càng chạy càng xa, cả người run rẩy, hai cánh tay run rẩy dữ dội. Ngay khi cô nghĩ rằng không thể khống chế bản thân được nữa mà sụp đổ, con đường trước mặt xuất hiện khúc ngoặt, Diệp Quyền lặng lẽ đứng dưới ánh đèn đường, lặng lẽ đợi cô ra khỏi chỗ ngoặt.

Hám Sinh khổ sở che mắt để mong ngăn dòng nước mắt không ngừng tuôn ra. Cô đi đến trước mặt Diệp Quyền, Diệp Quyền im lặng giơ tay về phía cô, không nói gì mà nhẹ nhàng đem cô ôm vào lồng ngực, cuối cùng Hám Sinh cũng gào khóc thật lớn.

Hám Sinh rất muốn nói với Diệp Quyền: “Diệp Quyền, Diệp Quyền anh nghe thấy không? Anh ấy nói xin lỗi.” Nhưng cổ họng của cô bị tiếng khóc nghẹn ngào ngăn lại, cô không nói nên lời.

Diệp Quyền rất muốn nói: “Hám Sinh, Hám Sinh, anh phải làm gì với em đây?” Anh ta có thể cảm nhận được rõ ràng được sự tủi thân, đau đớn đang tràn ngập toàn thân thể Hám Sinh. Anh ta cũng như mất đi tiếng nói.

23. Chương 23

Hám Sinh và Diệp Quyền cuối cùng cũng hoà hợp, dường như quan hệ giữa họ còn thân hơn trước kia. Có đến gần nửa tháng hai người bọn họ đều không ra khỏi nhà nửa bước, Diệp Quyền và Hám Sinh như đang trốn tránh điều gì, cả hai người chỉ ở nhà ăn lại ngủ, ngủ lại ăn, cuộc sống vô cùng an nhàn.

Giữa trưa, hai người lại trải chiếu trúc nằm ngủ trưa, còn Mông Bự cũng nằm ngáy khò khè.

“Mùng tám tháng tám sáu năm trước, tôi đã xin vị bác sĩ kia phá lệ nói tên của người hảo tâm ấy cho tôi biết, để tôi có thể trả ơn cô ấy.”

“Cô ấy tên gì?”

“Cô ấy tên Tạ Vân Sinh.”

Thành Tổ bất chợt ngẩng đầu, vừa lúc thấy Gia Mẫn đang chăm chú nhìn anh ta, giây phút ấy khoé mắt Thành Tổ đã ngấn lệ.

Hám Sinh hạ thấp giọng, lúc này cô dường như đọc hết “Kiếp sau” cho Diệp Quyền nghe. Giọng cô trầm thấp, con ngươi di chuyển theo từng chữ, hàng lông mi bị nước mắt thấm ướt. Diệp Quyền quay đầu lại nhìn Hám Sinh, cứ im lặng nhìn cô như vậy, Hám Sinh cười với anh ta, Diệp Quyền hỏi cô: “Tiểu thuyết này tên là gì vậy?”

Hám Sinh nhẹ nhàng trả lời anh ta: “Kiếp sau.”

“Kiếp sau.” Diệp Quyền nhỏ giọng lặp lại, cô đơn quay đầu trở lại bên kia.

Diệp Quyền nhìn bầu trời xanh lam trên đầu: “Hám Sinh, rời khỏi đây với anh được không?” Giọng anh ta nhẹ nhàng chậm rãi, giống như đang kể chuyện, dường như chẳng mấy hy vọng vào câu trả lời của cô.

“Nhà anh rất lớn, phía trước có một sân rộng trồng cỏ phủ kín, hôm nào trời đẹp anh cũng chơi với Dubin trong sân, những lúc như vậy anh sẽ mở vòi nước để xung quanh ngập tràn hơi nước mát lạnh. Anh còn có rất nhiều căn nhà để nghỉ ngơi, trong đó có một nhà trong rừng, ngay phía trước có một hồ nước lớn, anh còn trồng nhiều cây thường xuân leo ở phía sau nhà, rất lâu rồi anh chưa đến đó, anh đưa em đến đấy được không?” Diệp Quyền vừa nhìn trời cao vừa lẩm bẩm, anh ta dừng lại một lúc lâu chờ đợi, sau đó quay đầu lại quả nhiên Hám Sinh đã nhắm mắt, không biết có phải cô ngủ thật hay không, chỉ thấy khoé miệng vẫn lưu lại nụ cười nhợt nhạt. Diệp Quyền nhìn cô một lát, không nói gì quay đầu đi, anh ta giờ một cánh tay lên che mắt. Cảm xúc của anh lúc này vừa buồn, vừa bình tĩnh, vừa khó chịu, khó khăn lắm anh ta mới hạ quyết tâm, thế mà không có được câu trả lời thì thôi, đằng này kể còn chưa hết cô đã ngủ.

Diệp Quyền không ngủ được, nhàm chán cầm cần câu ra bến tàu câu cá. Trên bờ đê cách bến tàu mấy thước có chỗ câu, những người ở đây hầu hết đều đã trung rồi niên hoặc người già. Diệp Quyền tìm một chỗ yên tĩnh, cởi áo khoác, quay mặt về biển thả cần câu rồi nhìn biển đến ngẩn người.

Diệp Quyền thả câu được năm phút, một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại ngay sau anh ta. Tiếng động cơ xe đã tắt một lúc mà vẫn chẳng có tiếng động, một lát sau một bóng người phủ lên đỉnh đầu Diệp Quyền. Anh ta không quay đầu, một người đi đến bên cạnh anh ta, quay người ngồi trên bờ đê. Đông Dạ Duy nhìn mặt biển lặng sóng trước mặt, hóp mắt nhìn ra khoảng không. Diệp Quyền ngẩng đầu nhìn sau lưng anh, dường như đang thăm dò anh, cả hai người không ai nói chuyện. Một lúc lâu sau Diệp Quyền bỗng nhiên mở miệng, giọng nói lộ rõ vẻ mỉa mai khinh bỉ: “Tôi thấy anh thật sự vô lý đấy nhỉ, anh không ở trong ngôi nhà đó mà trông giữ, lại đi theo tôi?”

“Cậu nói không sai, mấy hôm nay tôi vẫn ở trong ngôi nhà kia theo dõi cô ấy.” Đông Dạ Huy đưa hai tay ra sau gáy, nhìn chim hải âu bay ở phía chân trời rồi thừa nhận.

Diệp Quyền cười thành tiếng: “Nhưng tôi lại chẳng phải anh trai tôi, cái gì cũng có thể mang ra giao dịch.”

“Diệp Quyền, cậu sẽ không thể đưa Hám Sinh đi. Bởi vì chỉ cần cô ấy biết tôi ở đây, cô ấy nhất định sẽ không đi.” Đông Dạ Huy nói không nhanh không chậm, giọng nhẹ nhàng mà xa vời như ẩn chứa một loại cảm xúc phức tạp.

Không biết tại sao Diệp Quyền cảm thấy Đông Dạ Huy đang nói dối, bởi anh ta có thể dễ dàng nhận ra tâm trạng của Hám Sinh mấy ngày nay. Anh ta im lặng, một lúc lâu sau anh ta mới tò mò cất giọng hỏi Đông Dạ Huy: “Đông Dạ Huy? Tại sao anh lại quay đầu? Người như anh thực sự tôi rất hiếm gặp, nếu là người bình thường không phải sẽ đem sự phản bội trong quá khứ bỏ lại sau lưng, hoặc là chôn sâu trong quá khứ, cùng lắm nói xin lỗi cô ấy rồi bởi thường chẳng phải được hay sao?”

Đông Dạ Huy quay đầu nhìn Diệp Quyền, ánh mắt đầy phức tạp, sau đó anh chậm rãi nói: “Tôi đã từng làm như thế. Nhưng tin tôi đi, sau khi tôi biết được tin Hám Sinh chết, không có từ ngữ nào có thể miêu tả cho cậu hiểu được tâm trạng của tôi trong khoảng thời gian ấy. Nếu cậu từng trải qua cảm giác người thân mất đi cậu sẽ biết, cái chết của người đó là đòn đánh sâu tới mức nào. Bởi vì chúng ta quen sống trong cái thế giới giả tạo, ngay cả con người cũng lừa gạt chính mình, nhưng cái chết lại không thể là giả được, đã chết là đã chết. Có thể tôi sẽ làm giống như cậu nói, nhưng đó phải là khi tôi quen biết một cô gái khi tôi mới hai mươi tuổi, sau đó tôi lừa gạt, lợi dụng và phản bội cô ta. Những chuyện tôi đã làm với Hám Sinh nếu gặp người con gái khác tôi vẫn sẽ làm như vậy, thế nhưng tôi dám khẳng định tôi sẽ không quay đầu. Nhưng cậu biết không, Hám Sinh không giống bọn họ, từ lúc chín tuổi tôi đã quen biết cô ấy, chúng tôi cùng nhau lớn lên, đối với tôi mà nói cô ấy đại diện cho rất nhiều thứ, tôi chẳng thể giải thích rõ với cậu, mà có giải thích thì chắc cậu cũng chẳng lý giải nổi.”

Diệp Quyền lại im lặng một lúc lâu, nhìn Đông Dạ Huy chằm chằm bằng ánh mắt suy tư, một lúc sau anh ta lại hỏi tiếp: “Anh yêu Hám Sinh ư? Tôi đang nói đến các người lúc trước.”

“Không.” Đông Dạ Huy trả lời vừa nhanh vừa dứt khoát.

“Tại sao?”

Đông Dạ Huy cất giọng thản nhiên, không hề có vẻ giấu diếm: “Bởi vì trước đây cô ấy rất béo, trông không ưa nhìn, chính vì thế những người xung quanh chẳng ai ưa cô ấy. Khi đó tôi còn nhỏ, chỉ biết rằng không thể chơi với cô ấy trước mặt người khác, từ nhỏ tới lớn chúng tôi chỉ có quan hệ trao đổi vật chất mà thôi, nhưng cô ấy vẫn quấn quýt lấy tôi, cho tới bây giờ vẫn chưa từng trốn tránh.” Lúc nói đến đây dường như Đông Dạ Huy đang nhớ lại, anh nở nụ cười tự giễu. Diệp Quyền chau mày nhìn anh, giọng đầy khinh miệt: “Con người của anh như thế, nói chuyện tử tế với anh cũng đã khách khí lắm rồi.”

Đông Dạ Huy quay hẳn người về phía Diệp Quyền, lại nói thản nhiên: “Trước mặt Hám Sinh, quả thật tôi là một kẻ tệ nạn, ngay cả nhân cách cơ bản nhất của con người cũng không có, nhưng Diệp Quyền à, tôi muốn quay đầu.” Anh nói chân thành.

Diệp Quyền nheo mắt hỏi anh: “Anh áy náy ư?”

“Một phần là vì thế.”

Khoẻ miệng Diệp Quyền hơi nhếch lên, anh ta nói: “Đông Dạ Huy, hôm nay anh mang bộ mặt nghiêm túc đến tìm tôi, không phải anh cũng muốn nhờ tôi như đã nhờ anh trai tôi giật dây bắc cầu tạo cơ hội cho anh và Hám Sinh đấy chứ? Để cho anh diễn màn lãng tử quay đầu ư? Anh nói muốn quay đầu nghe cũng êm tai thật đấy, nhưng tại sao anh không thử ngẫm xem đa số những chuyện từng làm sai khi anh nói quay đầu sẽ trở về trạng thái cũ được sao? Anh nghĩ rằng Hám Sinh cần anh quay đầu ư? Anh nghĩ tôi không thể đưa Hám Sinh đi, cho cô ấy một cuộc sống mới hay sao?”

Câu nói của Diệp Quyền khiến Đông Dạ Huy cũng phải cúi đầu tự vấn. Một lát sau anh ngẩng đầu nhìn Diệp Quyền, ánh mắt anh lúc này đã trở nên trầm ổn hơn, giọng điệu rắn rỏi, tràn đầy ý thuyết phục, anh nói: “Diệp Quyền, không phải tôi biện minh mình, nhưng chắc cậu sẽ có thể nghĩ rằng: Một người hai mươi tuổi với một người ba mươi tuổi tâm sinh lý không hề giống nhau. Hơn nữa, sự kích thích của tình yêu đơn giản sẽ bị thời gian bào hoà, đối với một người đàn ông yêu cô ấy mà mang theo sự áy náy như tôi sẽ chắc chắn hơn cậu. Còn nữa, cậu mãi mãi chẳng thể chữa lành hẳn vết thương trong lòng Hám Sinh, bởi những tổn thương của cô ấy đều do tôi gây ra, chỉ do một mình tôi gây ra, cả đời này cô ấy mãi mãi ở trong lòng tôi. Cô ấy từng đau khổ thế nào, sẽ nhớ đến tôi sâu sắc ngần ấy, cho nên người có thể đưa cô ấy trở lại cuộc sống bình thường chỉ có tôi. Sau này Hám Sinh sẽ già đi thì phải làm sao? Ai có thể khiến cho cô khỏi cô đơn, có thể giúp cô tránh khỏi cảnh sống một mình? Hãy nghĩ xem ai mới là người có thể bù đắp những đau thương mà cả đời cô ấy phải chịu.”

Sau khi Đông Dạ Huy nói hết một chặp, Diệp Quyền ngả mình vào lưng ghế dựa, neho mắt quan sát anh, một lúc sau anh ta nói: “Đông Dạ Huy, tôi không thể không thừa nhận anh nói rất có sức thuyết phục, nhưng nếu tôi vẫn có ý định đưa Hám Sinh rời khỏi đây anh sẽ làm thế nào?” Đông Dạ Huy lắc đầu, hạ giọng nói: “Cậu không thể đưa Hám Sinh rời khỏi đây, cô ấy có tiền án, khi làm Visa tôi có thể nhờ người ngăn cản, thế lực của gia tộc họ Diệp chưa thể thò chân vào trong nước. Hơn nữa tôi cũng có thể nói rõ cho cậu biết, tôi sẽ dùng tất cả thủ đoạn khiến cô ấy quay về với tôi, tôi có thể cắt đứt nguồn sống của cô ấy, khiến cho cô ấy không còn chỗ trú thân. Khi bước đến đường cùng, có thể con người không cúi đầu trước vận mệnh, nhưng nhất định sẽ chịu thỏa hiệp với nhau để sống.”

Diệp Quyền bỗng nhiên nở nụ cười: “Có thể con người không cúi đầu trước vận mệnh, nhưng nhất định sẽ chịu thỏa hiệp với nhau để sống.” Anh ta bắt đầu cười tự giễu, lặp đi lặp lại những lời này, sau đó anh ta không hề nhìn Đông Dạ Huy, quay người bắt đầu thu dọn đồ đạc, rõ ràng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Đông Dạ Huy cũng đứng lên, anh nhìn Diệp Quyền đã có vẻ đồng ý, cất giọng trấn an: “Diệp Quyền, sau này cậu sẽ yêu rồi kết hôn, sẽ có cuộc sống riêng của mình, cậu cũng phải trở về quỹ đạo của cuộc sống trước kia. Còn duyên phận giữa cậu và Hám Sinh cùng lắm chỉ như khách qua đường, cậu cảm thấy cô ấy đặc biệt, nhưng cậu không thể chạm đến nội tâm của cô ấy, mà cô ấy cũng không muốn tiến vào cuộc sống của cậu, chuyện này cho dù cậu có kiên trì đến thế nào cũng không thể vượt qua được.”

Diệp Quyền thu dọn xong xuôi liền đứng lên, anh ta đối diện với Đông Dạ Huy, nói: “Đông Dạ Huy, con người anh có dã tâm quá lớn, cũng có tính chấp nhất. Cùng là đàn ông với nhau, tôi có thể lý giải con người anh tới một mức độ nào đó, song tôi vẫn vô cùng chán ghét loại người như anh.” Nói xong anh quay người để lại cho Đông Dạ Huy một bóng lưng, anh ta thẳng người rời khỏi đó.

Đông Dạ Huy đứng sau lưng anh ta nhẹ nhàng nở nụ cười, anh bắt chợt hét lớn với Diệp Quyền đang dần đi xa: “Diệp Quyền, tìm cách giúp tôi vào nhà Hám Sinh đi, coi như cậu đang giúp Hám Sinh.”

Diệp Quyền đột nhiên quay đầu lại, anh ta neho mắt nhìn Đông Dạ Huy đang đứng thẳng người phía trước. Anh ta chậm rãi nắm tay phải giơ trước ngực, dừng lại giây lát rồi sau đó kiên định giơ ngón giữa lên. Cuối cùng, anh ta cũng dứt khoát quay người rời đi, không hề do dự chút nào.

Từ hôm đó trở đi cũng không có thay đổi gì, ngày tháng cứ thế thắm thoát trôi qua. Hám Sinh vẫn ở trong nhà không chịu rời khỏi cửa nửa bước, dù thế nào cô cũng không nói chuyện với Diệp Chí, Mông Bự vẫn tiếp tục đi bộ giảm béo sau bữa tối nên đã gầy hơn một chút. Đạo gần đây Sa Sa cũng không đến nữa, đôi nam nữ kia sáng sớm đã kéo nhau đi nói chuyện yêu đương. Diệp Quyền vẫn như trước đây, dường như anh ta thường xuyên nói những chuyện vui, khiến cho Hám Sinh vui vẻ hơn nhiều. Thế nhưng Hám Sinh vẫn có thể nhận ra chỉ cần cô quay đầu đi chỗ khác, ánh mắt anh ta nhìn cô sẽ thoáng hiện nét cô đơn. Hám Sinh cũng có thể cảm nhận được duyên phận ngắn ngủi giữa cô và Diệp Quyền sắp chấm dứt.

Một hôm sau đó nửa tháng, trong lúc bọn họ nằm ngủ trưa như thường lệ Diệp Quyền nằm bên Hám Sinh, móc trong túi quần ra một tờ giấy đưa ra trước mặt Hám Sinh, vẽ mặt bắt đầu cười, anh ta thở dài rồi nói: “Hám Sinh, anh có chuyện này muốn nói. Anh tìm cho em một người khách trọ, anh ta trả giá rất cao. Vả lại khi bọn anh rời đi, chẳng phải em sẽ cô đơn sao? Cho nên anh đã làm đúng ra đồng ý giúp em rồi.”

Diệp Quyền đưa hợp đồng thuê nhà ra, bên trong còn kẹp một tờ chi phiếu. Hám Sinh nhìn thấy trên chi phiếu có tên Đông Dạ Huy, cô không nói gì mà chỉ gấp gọn cả bản hợp đồng lẫn chi phiếu rồi đút vào túi quần. Hám Sinh biết Diệp Quyền sắp đi rồi, cô nghiêng đầu dựa vào vai Diệp Quyền: “Diệp Quyền, gần đây em rất hay đau bụng.” Bỗng nhiên cô thốt lên một câu chẳng đâu vào đâu bằng giọng nũng nịu. Thế nhưng Diệp Quyền vẫn hiểu được ý của cô.

Bọn họ đều hiểu, thật ra bọn họ chẳng thể níu giữ được nhau, câu nói nũng nịu của Hám Sinh kia cũng chỉ muốn thể hiện tâm trạng buồn phiền của mình mà thôi.

Diệp Quyền cúi đầu, chậm rãi nói: “Hám Sinh, đừng quá kiên cường được không? Nếu sau này gặp chuyện gì cảm thấy ảm ức, lập tức gọi điện cho anh.”

Hám Sinh quay đầu sang một bên, nước mắt đã tràn đầy khoé mắt cô, cả đời này chưa từng có ai dặn dò cô những lời như vậy. Nhưng nước mắt chỉ kịp rơi nửa giây đã bị cô gạt đi, sau đó cô quay đầu lại cất giọng

đùa: “Anh là vệ sĩ của em đấy à?”

“Anh muốn làm hoàng đế của em.” Giọng Diệp Quyền trầm thấp đầy cô đơn. Hám Sinh lại chẳng đáp một tiếng.

Sáng sớm hôm sau, Hám Sinh bị tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ đánh thức. Dưới tầng vang lên những tiếng bước chân dồn dập cùng với tiếng cửa mở ra rồi lại đóng vào, âm thanh ồn ào truyền lên tận phòng cô. Hám Sinh rời khỏi giường, thay quần áo ngủ rồi ra khỏi phòng. Cô đứng trên tầng nhìn xuống dưới sân nhà, hai người trẻ tuổi có vẻ như là nhân viên công chức đang chuyển một đồng tài liệu và đồ dùng. Đó đều là những thứ sau khi Diệp Chí đến đây ở mới mang dần tới.

Diệp Quyền từ cổng bước vào, đứng đối diện với Hám Sinh đang đứng trên ban công. Hai người im lặng đối diện nhau hồi lâu, ánh mắt Hám Sinh đượm vẻ cô đơn u buồn. Diệp Quyền mở miệng nói một câu thừa thãi: “Hám Sinh, bọn anh phải đi bây giờ.”

Hám Sinh nhìn anh ta không nói gì, Diệp Quyền lại nói: “Đúng rồi, khách trọ mới của em cũng đến rồi, từ hôm nay anh ta sẽ chuyển vào đây sống.”

Đông Dạ Huy rất biết nắm bắt tình hình, đúng lúc đó cũng đi vào từ cổng, xuất hiện ngay sau lưng Diệp Quyền.

Đông Dạ Huy ngẩng đầu nhìn về phía Hám Sinh, cả ba người đứng thẳng nhìn nhau. Hám Sinh nhìn Diệp Quyền, cánh tay bám trên lan can đột nhiên buông thõng, khoảnh khắc ấy cô cảm thấy như bản thân đã mất đi thứ gì đó, nhưng cụ thể đó là gì cô lại không rõ. Vì không thể tìm ra, cho nên chỉ để lại một khoảng trống mất mát cùng với tâm trạng mờ mịt mông lung.

Hám Sinh đưa Diệp Quyền tới sân bay, Đông Dạ Huy không cần ai mời cũng tự mình lên xe tiễn bọn họ. Dọc đường đi Hám Sinh nín chặt góc áo Diệp Quyền, đến sân bay cũng không muốn buông ra. Hành vi ngốc nghếch như trẻ con này của cô lại khiến người khác không thể cười chê, ngay cả Diệp Chí cũng nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm và lưu luyến.

Suốt đường đi Diệp Quyền không hề mở miệng nói chuyện, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười nhìn Hám Sinh, ánh mắt ấm áp. Hám Sinh chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười của anh ta, như muốn khắc ghi trong lòng hình ảnh này. Cô biết bản thân đang muốn níu giữ sự dịu dàng của Diệp Quyền dành cho cô, cô cũng lưu luyến anh, cho nên cô không cảm thấy hành động của mình lúc này có gì khác người, từ trước tới nay cô vốn là người đều làm theo cảm tính. Cho dù mọi người nhìn cô bằng ánh mắt khinh rẻ, nhưng cô vẫn sẽ dũng cảm biểu đạt tình cảm của mình, cô không thể hiện khéo léo, nhưng cô luôn dùng hành động chân thật nhất.

Gần đến giờ phút chia tay, một cánh cửa ngăn cách hai người hai ngã. Đang lẫn trong dòng người, dưới ánh mắt chăm chú của những kẻ xung quanh, Diệp Quyền ôm Hám Sinh vào lòng, hai người dùng hết sức ôm người kia, Diệp Quyền nói bên tai Hám Sinh: “Hám Sinh, đi cùng anh thôi.”

Nháy mắt sự xúc động trào dâng trong lòng Hám Sinh, khoảnh khắc ấy thật sự cô đã nghĩ sẽ đi theo Diệp Quyền. Nhưng một giây sau đó, hai người đang ôm nhau bị một người đàn ông ở hai bên giữ chặt cả vai kiên quyết kéo ra.

Hai người bị tách rời nhau, trên gương mặt Diệp Quyền lộ rõ nụ cười tươi. Trong chớp mắt, nước mắt Hám Sinh lăn dài, Diệp Quyền nghiêng người lùi về một bên nói với Hám Sinh: “Hám Sinh, anh thích em. Hám Sinh, hẹn gặp lại.” Anh ta không nói ra tiếng, chỉ dùng khẩu ngữ, im lặng không phát ra một âm thanh. Nhưng Hám Sinh đã hiểu được, trái tim của cô lại dấy lên cảm giác đau đớn.

Diệp Quyền vẫn vừa bước lùi vừa mỉm cười. Diệp Quyền dần dần biến mất. Trước mắt Hám Sinh lúc này hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh ta, Diệp Quyền đứng dưới cơn mưa to như trút nước, dáng người thẳng đứng, khuôn mặt anh tuần mỉm cười gian xảo, anh ta nói: “Xin chào cô, tôi vừa tới nơi thì gặp mưa lớn, chẳng hay có thể trú mưa ở nhà cô được không?” Lúc ấy bọn họ không biết trước ngày này, khi đó cô còn cảm thấy anh ta dường như có điểm gì đó không bình thường. Nước mắt Hám Sinh bỗng trào ra.

24. Chương 24

Diệp Quyền rời đi vào sáng sớm khiến Hám Sinh không kịp xoay sở. Không biết Diệp Quyền làm như vậy là cố ý hay vô tình khiến cho Hám Sinh có cảm giác mất mát rất lớn, có lẽ cần một thời gian dài để quên đi phiền muộn.

Hám Sinh ngồi xe Đông Dạ Huy trở lại đảo, trên đường hai người không hề nói chuyện. Đến ngõ nhỏ chật hẹp xe không thể đi vào, hai người xuống xe một trước một sau sải bước đi về nhà. Hám Sinh đẩy cổng ra, khoảnh sân trống vắng, lạnh lẽo như trước kia, khi đó trong lòng cô luôn cảm thấy bình tĩnh, nhưng giờ đây lại bỗng nhiên cảm thấy sự tĩnh lặng ấy không thể chịu được. Hám Sinh quay người lấy trong túi ra cả chi phiếu tiền thuê nhà và hợp đồng hôm qua Diệp Quyền đưa cô cho Đông Dạ Huy. “Anh đi đi.” Cô nói lạnh lùng.

Đông Dạ Huy đứng yên bất động, anh lắc đầu: “Anh sẽ không đi.”

Hám Sinh không còn tâm sức đâu mà tranh cãi với anh nữa. Ánh mắt cô ảm đạm, bình tĩnh nhìn anh nói: “Chúng ta không chết thì không thể kết thúc.”

Ánh mắt Đông Dạ Huy tĩnh lặng như mặt hồ nước, anh gật đầu: “Anh biết, anh sẽ ở đây với em. Bây giờ anh không chạy trốn, anh sẽ bảo vệ em.”

Tâm trạng Hám Sinh mỗi một tối cực điểm, cô bước vào nhà. Mông Bự thấy cô mở cửa ra liền sửa lên rồi nhào ra cửa cửa. Cô cũng không để ý, bước thẳng lên tầng hai về phòng.

Đông Dạ Huy nhìn theo bóng Hám Sinh rời đi, xoay người ôm lấy Mông Bự, sờ mũi nó, đùa nghịch chiếc đuôi của nó một chút. Mông Bự nhìn anh vẻ tò mò, anh nhìn nó cười nói: “Đi thôi, tìm cái gì đó ày ăn.”

Đông Dạ Huy vào bếp lấy thức ăn chó cho Mông Bự ăn, Hám Sinh ở trên tầng không hề có động tĩnh gì. Anh tự do đi lại trong nhà, mỉm cười nhìn xem Mông Bự có chịu ăn không. Mông Bự biết quan sát sắc mặt, nó biết sống với Đông Dạ Huy cũng tốt nên lập tức quẩn lấy anh.

Hám Sinh vừa trở về phòng đã cảm thấy đau đầu buồn ngủ. Cô nghĩ rằng mình sẽ không ngủ được, nào ngờ vừa nằm đã ngủ đến tận khi bụng đói mới tỉnh dậy.

Lúc Hám Sinh ngủ dậy thì đã quá trưa, cô nhớ tới Mông Bự nên vội xuống dưới tìm. Mông Bự đang ở cửa phòng bếp, đầu nó đang vùi vào khay cơm ăn hì hục, nghe thấy tiếng bước chân của Hám Sinh cũng chỉ đầu nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Trong bếp vang lên tiếng thái rau hỗn loạn. Hám Sinh đi đến cửa phòng bếp thì thấy bóng dáng Đông Dạ Huy, anh đang thái rau, dáng vẻ chuyên chú, động tác vụng về, xem ra không thành thực lắm. Hám Sinh dựa vào cửa nhìn anh hồi lâu rồi nhớ lại những chuyện trước kia, trong lòng bỗng cảm thấy phiền muộn. Cô mở miệng nói: “Anh biết nấu ăn à?”

Động tác thái rau mạnh mẽ của Đông Dạ Huy ngừng lại một chút. Anh quay người, trên mặt nét nụ cười xấu hổ: “Không, nhưng anh sẽ học được nhanh thôi.”

Hám Sinh nhíu mày nhìn anh, vẻ mặt rối rắm mà khổ sở. Người ở trước mặt cô đã từng cao ngạo bao nhiêu.

Đông Dạ Huy nhìn Hám Sinh nói: “Anh thấy trong tủ lạnh có một bát cơm trộn, nghĩ là thức ăn cho chó nên vừa hâm nóng lại cho nó ăn.”

Hám Sinh không nói gì, quay người rời đi. Đông Dạ Huy nhìn bóng lưng cô cao giọng nói: “Hám Sinh, ngủ thêm một lúc nữa đi. Lát nữa anh gọi em xuống ăn cơm.” Hám Sinh không quay đầu lại tiếp tục bước đi.

Hám Sinh biết Đông Dạ Huy là người rất thông minh. Chỉ cần anh muốn học thứ gì đó đều nhanh hơn so với người khác. Tuy rằng cơm còn nửa sống nửa chín, nhưng mùi vị cũng không đến nỗi, cũng có thể tạm chấp nhận được.

Bọn họ vẫn bày bàn trên hành lang bên ngoài như trước. Hám Sinh không muốn ăn, cô ăn một cách uể oải. Cô không nhìn Đông Dạ Huy, Đông Dạ Huy lại chăm chú nhìn cô.

“Lần này em chịu khó ăn một chút, lần sau anh sẽ nấu ngon hơn.” Đông Dạ Huy nhỏ giọng đầy áy náy.

Hám Sinh ngược mắt nhìn anh. Ánh mắt của cô có chút bất đắc dĩ, cũng có chút phiền muộn: “Anh nói xem anh hà tất phải làm vậy?”

Đông Dạ Huy hạ mí mắt: “Hám Sinh, anh không biết anh có thể làm được điều gì khác. Anh không tìm được cách nào khác để đến gần em hơn.”

Trong giây phút ấy Hám Sinh cảm thấy rất tức giận. Cô rất muốn nói: Anh muốn đến gần tôi, anh muốn làm gì thì có liên quan gì đến tôi sao? Nhưng cô vừa định mở miệng lại nhịn xuống, bởi cô biết cô có nói với anh cũng không có kết quả gì. Ích kỉ vốn là bản tính của con người anh, dục vọng là bản năng chi phối mọi hành vi của anh. Hơn nữa cho tới bây giờ anh luôn biết mình muốn thứ gì, biết lúc nào thì phải cứng rắn, lúc nào thì phải mềm mỏng, lại có nghị lực và rất kiên trì. Người khác đừng cho rằng bằng lời nói của họ có thể thay đổi được lối suy nghĩ của anh.

Hám Sinh quay đầu nhìn về phía sân, tiếng cồng “kèn kệt” vang lên. Cô nhìn ra phía cửa, một đóa Ngọc Lan rơi rụng trên mặt đất. Đóa hoa từng nở thật lớn rồi héo tàn, rời khỏi cành khi mùa thu đến. Diệp Quyền đi rồi, ánh mặt trời nơi đây đặc biệt chói chang như vào giữa hè. Anh mang đến sự ấm áp duy nhất cho sinh mệnh cô, sau đó lại vội vàng rời đi. Anh từng cho cô bao nhiêu ấm áp giờ lại để lại cho cô bao nhiêu đau buồn.

Cuối cùng một chút thú vui trên đời của cô cũng mất hết. Toàn bộ cảnh vật trước mắt đều khiến trong lòng Hám Sinh thấy cô đơn trống trải. Cô buồn bã buông đầu, không nói gì đứng dậy quay đầu rời đi.

Đông Dạ Huy nhìn bát đĩa trên mặt bàn, ánh mắt chùng xuống. Một lúc lâu sau anh quay đầu nhìn về phía con chó nhỏ bên cạnh. Mông Bự đang gối đầu lên hai chân trước, nằm bò trên sàn nhà mơ màng nhìn anh. Đông Dạ Huy nhìn nó cười, nụ cười có chút chua xót và cô đơn.

Cả một buổi chiều Hám Sinh đều ở trong phòng không đi ngoài. Hai người cùng ăn bữa tối, thái độ vẫn không mặn không nhạt như trước. Hám Sinh không muốn nói chuyện, Đông Dạ Huy cũng không nói gì. Trong phòng khôi phục sự tĩnh lặng như ba tháng trước.

Ăn xong cơm tối, Hám Sinh lại trở về phòng. Đông Dạ Huy vệ sinh thu dọn phòng bếp xong thì đi ra. Nhìn lên tầng thấy cửa phòng Hám Sinh đã đóng chặt, anh quay người ôm lấy Mông Bự ra ngoài đi dạo. Trước kia lúc anh đứng bên ngoài nhìn vào căn nhà này đã rất nhiều lần thấy Diệp Quyền và Hám Sinh mang theo Mông Bự đi dạo. Anh muốn tiếp tục thói quen này. Anh có đủ kiên nhẫn và thời gian để chờ đợi cùng tham gia Hám Sinh. Anh từng đổ kỷ với Diệp Quyền khi anh ta ở bên cạnh Hám Sinh. Anh muốn được thay thế vị trí ấy.

Đến đêm, trời đổ mưa, mưa không lớn mà chỉ rả rích. Đây là trận mưa đầu tiên vào đầu thu, không khí ẩm ướt mang theo hơi lạnh. Từng hạt mưa rơi lộp độp trên mái nhà, trống trải mà đơn điệu.

Hám Sinh mở cửa sổ trong phòng ra. Bầu trời như một tấm màn đen, trong sân yên lặng trống trải. Cây Ngọc Lan trước cửa hoàn toàn héo tàn, hoa bị gió thổi rụng lá tả trên sân trông thật thảm. Hám Sinh lặng nhìn về một hướng, ánh mắt trống rỗng, kí ức lại càng trở nên rõ ràng. Ánh mắt đơn thuần của người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, nói chuyện vui cười, đặc biệt là khi anh ta ôm chặt cô, nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh ta như truyền nhiệt cho sinh mệnh đã sớm ứa tàn như lá mùa thu của cô.

Dưới chiếu nghỉ cầu thang lập loè ánh lửa đỏ. Đông Dạ Huy dựa vào vách tường hút thuốc ngay trước cửa phòng khách, im lặng nhìn lên tối bầu trời đêm tối đen, Mông Bự nằm bên cạnh anh.

Cảnh tượng trong sân lúc này như một bộ phim đen trắng, hình ảnh u tối với khúc nhạc dạo đầu nặng nề.

Lúc đêm khuya Hám Sinh đi xuống lầu tìm Mông Bự, Cô mở cửa phòng ra thấy trên đất có một đôi dép lê bằng vải bông. Phần lớn thời gian ở trong nhà cô đều đi chân trần.

Hám Sinh nhìn đôi dép lê dưới chân, cô đứng đó nhìn một lát, sau đó cúi chân xỏ vào.

Dưới chiếu nghỉ cầu thang tối đen, chỉ có ánh sáng mờ nhạt từ chiếc đèn phòng khách. Hám Sinh dò dẫm từng bước nhỏ. Đông Dạ Huy dựa vào tường, một chân co lên, cánh tay cầm điều khiển tì lên đầu gối, quay đầu nhìn về phía Hám Sinh đang đi tới đây.

Hám Sinh đến gần anh, không lên tiếng nhìn Đông Dạ Huy. Đông Dạ Huy ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau tĩnh lặng xa cách không một gợn sóng.

Đông Dạ Huy nói: “Em muốn ngồi một lúc không?” Hám Sinh không đáp lại, Đông Dạ Huy lại nói tiếp: “Em chờ một lát.”

Dí điều thuốc trên tay xuống gạt tàn, Đông Dạ Huy nhanh chóng đứng dậy. Anh đi vào trong phòng khách, cầm một tấm đệm sô pha đi ra đặt ở dưới chân Hám Sinh: “Ngồi đi, sàn nhà rất lạnh.” Anh nói.

Hám Sinh ngồi xuống đệm sô pha, tiện tay lấy bao thuốc bên cạnh Đông Dạ Huy, lấy một điều châm lửa. Cô hít một hơi thật sâu, khói thuốc tràn đầy phế quản, chất ni-cô-tin khiến cho tâm trạng đang nặng nề của cô được giải tỏa.

Đông Dạ Huy ngồi xuống bên cạnh Hám Sinh, hai người cùng nhìn ra sân, không ai lên tiếng. Sau một khoảng yên tĩnh gần như muốn bốc cháy, Hám Sinh thong thả chậm rãi mở miệng: “Anh nói đi, anh ở lại đây làm gì? Trở lại cuộc sống của anh không tốt hơn sao, tuổi trẻ hăng hái, lại thành công như anh thì tội gì đến cái chốn này của tôi chịu khổ.”

Khuôn mặt Đông Dạ Huy bị khuất sáng. Giọng nói của anh giống như bị một tấm màn che phủ, buồn bã mà nặng nề, anh nói: “Cũng muốn như vậy, nhưng anh không đi nổi.”

Hám Sinh trò chuyện cùng anh đã hút hết một điều thuốc, rút thêm một điều nữa. Cô cúi đầu nở nụ cười thoáng qua nói: “Có gì mà không đi nổi? Chẳng phải trước kia anh cũng đuổi tôi đi sao? Tôi đã làm đúng như mong muốn của anh, đến nơi khác sống thật tốt. Chẳng phải anh có thể cứ sống tốt như vậy đến hết đời sao?”

Đông Dạ Huy nhìn phía trước nói: “Có lẽ vậy, nhưng bây giờ anh mới thấy thật may mắn khi còn có thể ngồi ở đây nói chuyện với em. Anh cảm thấy như vậy dễ chịu hơn trước kia rất nhiều.”

Lại một khoảng yên lặng, cuối cùng Hám Sinh dập tắt điều thuốc, hít sâu một hơi nói: “Đông Dạ Huy, tôi mặc kệ anh muốn làm gì, dù sao tôi cũng chẳng còn gì để cho anh nữa.”

Hám Sinh ôm Mông Bự đứng lên, Đông Dạ Huy ngẩng đầu nhìn cô: “Anh không cần em cho anh cái gì, có thể để anh chăm sóc em là đủ rồi.”

Hám Sinh nhật nhéo cười, ôm Mông Bự quay người về phòng: “Tùy anh vậy.” Cô bỏ lại một câu như vậy rồi chậm rãi lên tầng.

Đông Dạ Huy nhìn đến khi bóng dáng cô biến mất, cuối cùng tiếng bước chân cô ngừng lại sau tiếng đóng cửa. Xung quanh lại chìm vào yên tĩnh.

Trong không khí im ắng đến nặng nề, Đông Dạ Huy không biết mình đã ngồi bao lâu. Xung quanh ngoài tiếng mưa càng lúc càng lớn ra thì không còn âm thanh nào khác. Anh rầu rĩ ngồi một chỗ, cơ thể nặng nề không muốn đứng dậy. Đến tận khi trên tầng bỗng vang lên tiếng một vật nặng nề rơi xuống đất. Anh ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa phòng Hám Sinh.

Cửa phòng Hám Sinh là một mảnh tối đen im lìm. Sau tiếng va đập Mông Bự bỗng nhiên sủa vang lên trong đêm mưa này đặc biệt ghê rợn, khiến người khác kinh sợ.

Đông Dạ Huy lập tức đứng thẳng dậy. Anh cuống cuống chạy lên lầu. Trái tim thoáng chốc đập thật nhanh. Thân thể anh tràn ngập cảm giác lo lắng và hoảng sợ.

Cửa phòng Hám Sinh đang khóa trái. Bên trong Mông Bự càng sủa âm ỉ hơn.

“Hám Sinh!” Đông Dạ Huy ở ngoài cửa gào to. Bên trong không có ai đáp lại. Trái tim anh giống như có một bàn tay đang dùng sức bóp mạnh khiến anh hoang mang cực độ. Anh lùi lại hai bước đá mạnh vào cửa phòng. Chủ nhân cũ của căn nhà này thời điểm tu sửa lại phòng ở rất chú ý đến chất lượng nên cánh cửa được làm bằng gỗ tốt, khóa rất chắc chắn. Đông Dạ Huy lại đá vào cửa phòng một lần nữa. Cánh cửa phát ra một tiếng rầm lớn nhưng không hề lay động. Anh lại lùi lại tiếp tục đá nhiều lần. Bên trong ngoài tiếng sủa của Mông Bự, không có một tiếng người. Anh càng ngày càng hoảng loạn. Chân cũng dùng sức càng mạnh. Rồi cục khóa cửa cũng hơi lỏng ra. Đá một phát cuối cùng, trong lúc hỗn loạn anh đá vào khóa cửa. Anh cũng đang đi chân trần, thời điểm cửa mở ra, Chân phải của anh cũng chảy máu.

Phòng trong tối om, chỉ nghe thấy Mông Bự càng ngày càng sửa rối rít. Đông Dạ Huy từ cửa vội vàng tiến lên từng bước, tay sờ lên tường lần tìm công tắc.

Nháy mắt phòng được bật sáng. Những việc đã trải qua trong cuộc đời Đông Dạ Huy ghê sợ nhất chính là cảnh tượng này. Trong phòng nồng nặc mùi máu tươi, Hám Sinh nằm sấp trên mặt đất, giữa đầu, khuôn mặt trắng nhợt như tờ giấy. Mồ hôi chảy đầy trên khuôn mặt cô, toàn bộ tóc trước trán đều ướt đầm dán chặt lên mặt. Giường đệm phía sau loang lổ những mảng máu lớn. Ánh mắt cô khi nhìn Đông Dạ Huy vẫn tỉnh táo, ánh sáng trong mắt cô như ngọn lửa sinh mệnh nhỏ nhoi còn sót lại.

25. Chương 25

Trái tim Đông Dạ Huy ngừng đập mấy nhịp, “Hám Sinh.” Giọng anh run rẩy, bước lên trước, đem thân thể Hám Sinh nâng lên, ôm vào lòng. Bên dưới người Hám Sinh máu chảy đỏ sẫm, chiếc quần ngủ màu tím từ thắt lưng đến đầu gối ướt đầm máu.

Đầu óc Đông Dạ Huy nhìn thấy cảnh tượng này thì chấn động “ong ong”, tầm mắt của anh nhạt nhòa, đẩy gương mặt ẩm ướt của Hám Sinh ra, ngón tay run run, anh nhìn khuôn mặt suy yếu của Hám Sinh, vô cùng đau lòng, giọng nói run rẩy: “Em bị làm sao vậy?”

Hám Sinh lúc này yếu ớt chỉ có thể nhếch miệng thở dốc, đau đớn như vậy cô đã từng trải qua, khi đó cô còn trẻ, chừng hai mươi một tuổi, cơ thể khỏe mạnh, đêm ấy, bóng đêm ngoài cửa sổ đen kịt, âm thanh dòng máu tí tí tách tách đánh thép rỏ vào trong thùng, ánh đèn giải phẫu trên đầu thật chói mắt. Trên vách tường lạnh lẽo sắc mặt trắng bệch, thân thể rét lạnh, đây là ký ức cả đời cô không bao giờ quên.

Hám Sinh cảm giác được tình cảnh của mình, cô nhìn ánh mắt Đông Dạ Huy, vô cùng phức tạp, suy yếu và bất đắc dĩ, cô chỉ thở ra không nói nên lời, nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt theo khóe mắt rơi xuống.

Đông Dạ Huy toàn thân run rẩy, chăm chú nhìn khóe mắt Hám Sinh cùng với đôi môi đang dần dần tái đi của cô.

Đông Dạ Huy công Hám Sinh trên lưng, vừa đi ra ngoài, vừa lấy điện thoại di động gọi số 120, anh báo địa chỉ rất rõ ràng bình tĩnh, nhưng tay lại không ngừng run rẩy, đi thẳng ra ngoài, để lại một chuỗi dấu chân máu trên mặt đất.

Đi thẳng xuống lầu, không cảm nhận được chút hơi ấm nào của Hám Sinh trên lưng, hai cánh tay của cô lỏng xuống hai bên vai Đông Dạ Huy, lay động theo bước chân anh, Đông Dạ Huy xuống dây hành lang uốn khúc, chạy vào trong mưa, tiếng cửa mở thật to, Đông Dạ Huy chân trần đạp lên trên bậc cửa, Mông Bự gào thét hai tiếng chạy theo ra ngoài, một lát sau tiếng chó sủa thể lương càng ngày càng xa, chỉ còn lại tiếng cánh cửa gỗ đang mở rộng lắc lư trong mưa, làm phát sinh thanh âm “kẹt kẹt”.

Đông Dạ Huy cảm thấy đây là đoạn đường dài nhất, gian nan nhất trong cuộc đời mà anh phải đi qua, tầm mắt đen ở phía chân trời âm u bao phủ toàn bộ thế giới, không có âm thanh, tuyệt đối yên tĩnh, bàn chân của anh vồ vào nền xi măng “Đùng đùng”, mưa ta che khuất con đường trước mắt, ánh sao cũng không có, bức bách đến tuyệt vọng.

Hám Sinh đã không còn bất kỳ phản ứng gì, mới vừa rồi còn có thể cảm nhận được hơi thở của cô nơi cổ anh, mơ hồ càng ngày càng nhẹ, “Hám Sinh.”

“Hám Sinh, em đừng ngủ, chúng ta sẽ ngủ sau, em sau này muốn ngủ như thế nào đều được, hiện tại ngàn vạn lần không thể ngủ, xin em. Hám Sinh, Hám Sinh.”

Hám Sinh không hề động dậy, giọng Đông Dạ Huy càng ngày càng yếu, càng ngày càng mất sức.

Đông Dạ Huy không biết tại sao con đường này lại dài như vậy, cuối cùng cũng đến cuối con hẻm nhỏ, trước mắt là con đường dốc thật dài, cuối đường vẫn chưa thấy bóng dáng xe cứu thương, cũng không nghe thấy âm thanh gào thét.

“Hám Sinh, Hám Sinh.” Đông Dạ Huy lại thử gọi cô, không nghe thấy bất kỳ lời đáp lại nào, anh dường như một lúc lâu không cảm giác được hơi thở của Hám Sinh, bước chân lập tức ngổn ngang, cuối cùng khi đi tới con dốc trên đường thì bị vướng chân vào nhau té ngã.

Đông Dạ Huy sau khi ngã sấp theo đà quán tính bị văng ra ngoài hai vòng, sau lưng anh vang lên một tiếng rên rỉ, chờ tới khi anh bò dậy được thì thân thể xiêu vẹo của Hám Sinh đang nằm trên mặt đường, ánh đèn đường vàng mờ chiếu lên người cô, không thấy bất kỳ động tĩnh nào, không biết là chết hay sống, Đông Dạ Huy cảm thấy tâm tư như bị xé rách. Anh liên tục bò lết đến bên cạnh Hám Sinh, anh nâng đầu của cô lên, đầu của cô lệch sang một bên, Đông Dạ Huy không dám thử dò xét nhịp tim cô, anh sợ hãi. Trong cơn mưa to gió lớn, anh ôm chặt Hám Sinh vào trong lòng, anh cảm thấy mình mình đau đớn muốn chết, cũng nên chết rồi.

Lần thứ hai công Hám Sinh trên lưng, đời này của anh chưa bao giờ từ bỏ, cũng chưa từng có tuyệt vọng như vậy, nhưng vào lúc này, anh cuối cùng đã rõ ràng trên thế giới này còn có vận mệnh như thế này, còn có nhân quả như vậy, anh từng bước từng bước đi tới, từng bước tâm huyết, từng bước tuyệt vọng: “Hám Sinh, em đừng chết, em chết rồi, anh phải làm sao bây giờ?” Anh cuối cùng nghẹn ngào lên tiếng.

Hám Sinh biết mình không được sợ, cô vẫn còn chút tri giác hoảng hốt, trong thân thể không còn chút máu, mất máu quá nhiều làm cô mất đi sức sống, đau đớn giống như đã không còn cảm giác, cô biết mình sắp chết rồi, bởi vì cô rõ ràng nghe thấy tiếng khóc của Đông Dạ Huy, cô nghe thấy trong cơ thể to lớn vô cùng uể oải, cô dùng một chút sức lực cuối cùng, quơ quơ cánh tay, cô muốn lau nước mắt cho Đông Dạ Huy, nhưng không lau tới được, cô đem môi đến gần bên tai anh, cắn vào vành tai anh.

Đông Dạ Huy lập tức cứng đờ tại chỗ, “Hám Sinh.” Tâm tình không phải là vui mừng mà là chua xót đau đớn, nước mắt anh không ngừng rơi.

Hám Sinh thở ra, thanh âm vô cùng suy yếu kiệt sức: “Đừng khóc.” Đối mặt với cái chết, những yêu hận trước kia đều có thể buông xuống, Đông Dạ Huy vẫn là thanh mai trúc mã cùng cô lớn lên từ nhỏ, cho cô ảo tưởng tốt đẹp cùng cảm xúc mãnh liệt đối với một chàng trai, người cô yêu tha thiết.

Nước mưa giàn giụa tạt vào trên cơ thể hai người, làm cho toàn thân họ lạnh lẽo, thê lương, tuyệt vọng, Đông Dạ Huy cơ thể cứng đờ, nhìn khuôn mặt phía trước, khô ngô sắc nét, đó là gương mặt làm Hám Sinh si mê đến nửa cuộc đời.

Khi cánh tay Hám Sinh cứng đờ hạ xuống, cuối cùng tiếng xe cứu thương cũng vắng vắng từ xa, đèn đỏ lấp lóe, trong bóng đêm mang theo sự hi vọng, dần dần tới gần.

Cửa sau xe cứu thương mở rộng, ánh sáng trắng, lóa mắt, có người tách bọn họ ra, Hám Sinh bị đặt trên băng ca đẩy vào xe, Đông Dạ Huy máy móc nhìn theo, theo bản năng theo cô ta lên xe, xung quanh tiếng người hò hét ầm ĩ, cùng với tiếng chó sủa dữ dội thê thảm, có một giọng nữ nhẹ nhàng sắc bén vang lên: “Con chó này bị làm sao vậy?”

Đông Dạ Huy nhìn Mông Bự cố gắng nhảy lên trên thùng xe đang hạ xuống, nó quá mập không thể nhảy lên nổi, nôn nóng sữa ầm ĩ, Đông Dạ Huy theo bản năng đưa ra nửa người, tóm chặt da lưng mập mạp của Mông Bự, nhấc nó lên xe, cửa xe khi đóng lại có chút chạm vào sau đuôi của nó.

Mông Bự sau khi lên xe thì im lặng, ngồi xổm bên chân Đông Dạ Huy, nhìn Hám Sinh, hoàn toàn không lên tiếng, trong buồng xe công việc bề bộn, mấy người mặc quần áo trắng kiểm tra hơi thở của Hám Sinh, kiểm tra con người của cô, đo áp suất máu của cô, cuối cùng cắm một cái ống vào lỗ mũi cô, Đông Dạ Huy biết bọn họ đang cho cô thở oxy, anh máy móc nhìn, ánh mắt vô cảm, anh nhìn thấy đầu Hám Sinh nghiêng qua một bên, cổ mềm mại, không còn chút sinh khí nào, con mắt nửa khép nửa mở, nhìn về phía anh, hình như có chút thần thái đang lưu chuyển bên trong ánh mắt.

Đông Dạ Huy không dám xác định, anh lặng lẽ đưa tay ra nắm chặt bàn tay Hám Sinh, tay cô lạnh lẽo, một ngón tay ở trong lòng bàn tay anh hơi nhúc nhích, nhẹ nhàng rung động, Đông Dạ Huy cảm nhận được như vậy, lúc này anh cảm thấy vô cùng vui sướng, anh ngẩng đầu, quay nhìn cô gái áo trắng đối diện hoảng hốt cười nói: “Cô ấy còn sống.”

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người bỗng nhiên dừng lại động tác, cả xe im lặng, cô gái hơi sững sốt chốc lát, nhìn anh cười động viên, cầm một cái cặp vui đầu ghi chép, hỏi Đông Dạ Huy: “Họ tên bệnh nhân, tuổi

tác, có tiền sử bệnh không?”

Đông Dạ Huy bị hỏi, trầm mặc chốc lát mới suy yếu trả lời: “Mạc Hám Sinh, 28 tuổi, không biết tiền sử bệnh.”

Cô gái ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh: “Anh biết cô ta có bị dị ứng loại thuốc nào không?”

“Không biết.” Vẫn là không biết, trái tim Đông Dạ Huy co rút lại.

Cô gái này lại liếc nhìn anh, thiếu kiên nhẫn hỏi: “Vậy anh cùng cô ta có quan hệ gì?”

Quan hệ gì? Đông Dạ Huy lần thứ hai trầm mặc. Hám Sinh cùng mình có quan hệ gì, quá nhiều quan hệ, cuối cùng anh nói: “Cô ta là người yêu của tôi.” Anh trước đây không muốn thừa nhận, sau đó không dám thừa nhận, chưa từng bắt buộc anh nói ra, anh mắc nợ Hám Sinh, chính là hai chữ người yêu này. Hai mắt của anh bị một tầng sương mù che kín.

Cô gái lần thứ hai liếc nhìn gã đàn ông đối diện, mặt mũi đẹp trai, vóc người cứng cáp, ăn mặc trao chuốt, nhưng biểu hiện thờ ơ và suy yếu, dưới bàn chân trần còn có vết máu đang chảy: “Cô ta lúc nào xuất hiện bệnh trạng? Đã bị bao lâu rồi?”

“Tôi không biết cô ta bị khi nào, từ khi tôi phát hiện cô ta đến giờ khoảng chừng hai mươi phút.” Đông Dạ Huy máy móc trả lời, sau đó anh bỗng nhiên đứng dậy, ngẩng đầu lên, cấp bách nói: “Cô ta đã nói với tôi, khoảng sáu năm trước cô ấy từng bị sinh non, thai nhi bị chết khi được 6 tháng tuổi.” Cô gái liếc anh một cái, cúi đầu ghi chép.

“Mấy người làm chuyện phòng the lần cuối cùng là lúc nào?”

“Khoảng hai tháng trước.”

“Cô ta bị mất kinh vào lúc nào?”

“Không biết.”

“Gần đây cơ thể có chịu va chạm mạnh nào không?”

“Không có.”

Hai người một hỏi một đáp, thanh âm đơn điệu trống rỗng.

Cuối cùng Đông Dạ Huy hỏi cô gái: “Cô ấy bệnh gì?”

Cô gái nhìn vào ánh mắt anh, mang theo vài phần đồng tình: “Hiện tại vẫn chưa thể nói được, sinh non, thai ngoài tử cung đều có khả năng.”

Đông Dạ Huy biết cái gì là sinh non nhưng không biết thai ngoài tử cung, anh mang theo sợ hãi không xác định thấp giọng hỏi cô gái: “Thai ngoài tử cung thì như thế nào?”

“Sẽ chết người.” Cô gái nhìn đi nơi khác, giọng nói nhẹ nhàng.

Đông Dạ Huy nghe như tiếng nổ vang rền bên tai, nắm bàn tay không hề cử động của Hám Sinh trong tay mình.

Xe chạy đến cửa lớn của bệnh viện thì dừng lại, cửa xe mở rộng ra, một đám người ùng ùng kéo tới, Hám Sinh bị khiêng xuống xe, Đông Dạ Huy bị ép buộc buông tay, một đám người lại ôm lấy giường bệnh theo hướng cửa chính đi vào trong bệnh viện, bên cạnh giường của Hám Sinh, treo một cái giá kim loại dùng để truyền dịch, chiếu sáng loang loáng.

Con người trong lúc sợ hãi cực độ thì không bao giờ hiểu hiện ra quá nhiều trên nét mặt, Đông Dạ Huy vô cảm đi theo. Trong lòng bàn tay vẫn vô cùng lạnh lẽo, anh vẫn chưa hề cảm nhận được nhiệt độ trên tay của Hám Sinh.

Bệnh viện là một nơi kỳ diệu, tất cả thời gian không gian đều phủ một màu trắng, chỉ có màu trắng mới làm nổi bật những dơ bẩn và ô uế vốn có. Màu trắng làm cho người ta cảm thấy thanh khiết, nhưng khi nhìn lâu lại cảm thấy dữ dội. Sự trống rỗng, hư vô khiến người ta cảm thấy linh hồn như bị xuất ra khỏi cơ thể, không biết có phải đây là nơi thường xuyên xảy ra chết chóc, âm khí trùng trùng, không khí dường như

cũng âm lãnh một chút. Đông Dạ Huy ngồi nghỉ ngơi trên ghế bên ngoài phòng phẫu thuật. Chân chạm đất, từng luồng khí lạnh từ lòng bàn chân truyền khắp toàn thân, móng anh ngồi xồm trên ghế, cặp mắt nhìn trừng trừng cánh cửa phòng phẫu thuật nơi Hám Sinh mới vừa bị đẩy vào.

Đông Dạ Huy nhìn bàn chân trên mặt đất, vẻ mặt trang trọng, Hám Sinh giờ được chuẩn đoán chính xác là bị thai ngoài tử cung, phải nhanh chóng vào phòng giải phẫu. Đông Dạ Huy không biết bị thai ngoài tử cung là bị làm sao, nhưng anh biết cô đang cận kề với cái chết, là sống hay là chết hoàn toàn chỉ dựa vào một câu nói của bác sĩ từ trong phòng phẫu thuật đi ra. Anh vẫn không thực sự nghĩ rằng trên thế giới này tồn tại cái gọi là công bằng, nhưng hiện tại anh cuối cùng cũng biết thế giới này vẫn tồn tại một số nguyên tắc bình đẳng, ví dụ như là cái chết.

Đông Dạ Huy không hiểu tại sao mình luôn luôn làm cho Hám Sinh đau khổ, thê thảm như vậy. Trước đây anh luôn luôn tùy tiện, không lo lắng gì, anh cho rằng anh nắm giữ quy tắc sinh tồn của thế giới này, bất chấp mọi thứ, cướp bóc phung phí một vài thứ, nhưng hiện tại anh muốn quay đầu lại, anh muốn nâng niu cô, nhưng cô lại thê thảm đến như vậy, mãi đến hiện tại anh mới hoảng hốt ý thức được trong cội u minh của thế giới này còn có loại vận mệnh mà anh không chống cự được, loại sợ hãi tuyệt vọng lạnh lẽo đến thấu xương trong đêm mưa gió hôm qua làm cho anh không thể nào quên được trong đời, mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Hám Sinh tỉnh dậy vào buổi sáng, màu trắng của tấm ga trải giường, màu trắng vách tường, ánh mắt cô thật trống trải. Bên ngoài cửa sổ đang mở, có tiếng chim hót, một nhánh cây cành lá xanh um gần bậu cửa sổ đập vào mắt cô, đêm qua trời mưa cả đêm, khi trời sáng trời quang mây tạnh, sau cơn mưa ánh mặt trời vô cùng ấm áp tươi đẹp.

Một cái đầu đen sì vùi ở một bên chân của Hám Sinh, cô biết đó là Đông Dạ Huy, cơ thể vẫn còn đau, suy yếu thở dốc, cô yên lặng nhìn cái đầu kia, rất lâu sau đó cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mái tóc rũ xuống của anh. Hám Sinh không hiểu được tình cảm đối với anh là yêu hay là hận, không đau lòng anh, nhưng lại yêu anh, cô xen bàn tay vào mái tóc đen dày của anh, dùng sức siết thật mạnh, sau đó lại từ từ thả ra, nhẹ nhàng xoa xoa, nước mắt lăn xuống hốc mắt cô.

Một bàn tay vươn lên trên đầu kéo tay Hám Sinh xuống, vùi ở dưới mặt của mình, anh hôn vào bàn tay không hề có chút nhiệt độ, gặm gặm cắn cắn, in lại vài dấu răng, sau đó lại dùng tay xoa xoa chà xát, cuối cùng nước mắt nước mũi rơi lộp bộp trên đó, như một đứa trẻ tùy hứng, còn Hám Sinh lại giống như bà mẹ của anh, anh thương cô, bỏ rơi cô, cuối cùng lại muốn quay về với cô. Cô hận anh, oán anh, quay lưng lại với anh, nhưng cuối cùng vẫn muốn ôm anh vào lòng.

“Em bị sinh non phải không?” Hám Sinh yếu ớt hỏi Đông Dạ Huy.

Đông Dạ Huy vẫn đang vùi mặt mình trong lòng bàn tay cô, rất lâu sau đó, giọng buồn buồn: “Không phải.” Anh ngẩng đầu lên, mắt vẫn còn hồng, hai tay run rẩy bỗng nhiên cúi người, hung hăng hôn lên môi Hám Sinh, Hám Sinh mở môi, dây dưa cùng anh.

Rất lâu sau, Đông Dạ Huy mới ngừng hôn, rung giọng trách: “Em bị thai ngoài tử cung, ổng dẫn trứng bị vỡ, em suýt chút nữa chết rồi, em có biết hay không, em có biết hay không.”

Hám Sinh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mất mát, cô đang nghĩ: “Lại bị mất một đứa bé nữa.” Trước giờ cô không có duyên với con cái, tâm tình nói không nên lời.

Hám Sinh quay đầu lại, giật mình cau mày nói: “Anh sao lại già như vậy?” Trong mắt Hám Sinh, Đông Dạ Huy vẫn là gương mặt đó, tuy qua một buổi tối, vẻ mặt có chút tiêu tụy, nhưng đuôi lông mày nơi khoe mắt hơi khác, dấu vết vất vả mơ hồ xuất hiện trên khuôn mặt.

Đông Dạ Huy không theo kịp dòng suy nghĩ của Hám Sinh, ngăn người ra không biết trả lời như thế nào. Hám Sinh buồn bực nhắc tay nói: “Mau đi sửa soạn lại một chút, vệ sinh sạch sẽ rồi hãy quay lại.”

Đông Dạ Huy sững sờ nhìn Hám Sinh, lau mặt mình một cái nói: “Để chút nữa đi.”

Hám Sinh cau mày: “Anh sợ em sắp chết sao?”

Tâm tình Đông Dạ Huy vui vẻ nên đối xử với cô cũng vui vẻ, ôn hòa nói: “Em ngủ tiếp đi, em ngủ, anh sẽ đi sửa soạn lại.”

Hám Sinh mím khóe miệng nhìn anh chăm chú, Đông Dạ Huy để cho cô nhìn, dụ dỗ cô: “Không tức giận được không? Không nhìn thấy em làm anh sợ.”

Hám Sinh cuối cùng nghe lời nhắm mắt lại, bóng tối dần xâm chiếm ý thức cô, Đông Dạ Huy nắm tay cô không dám buông ra.

26. Chương 26

Hám Sinh ngủ say rất lâu, cho đến khi cô mở mắt một lần nữa, bên ngoài vẫn là buổi sáng sớm. Đông Dạ Huy đã gọi bác sĩ mấy lần để kiểm tra tình huống của cô. Bác sĩ nói với Đông Dạ Huy, cô thực ra chỉ là đang ngủ, ngủ suốt 24 tiếng liền chứ không phải là mê man.

Hám Sinh tỉnh lại tinh thần tốt hơn rất nhiều, không gặp chiêm bao khi ngủ, nhiều năm tích tụ mệt mỏi, giờ đây khi cô buông xuống cuối cùng cũng được nghỉ ngơi thật sự.

Khi Hám Sinh tỉnh lại lần nữa thì nhìn thấy Đông Dạ Huy, anh tươi tắn hơn rất nhiều, ngồi trên ghế tựa ở đầu giường cô, cặp mắt nhìn cô, nhìn thấy cô chậm rãi mở mắt ra, trên mặt bớt lo lắng, mệt mỏi cười.

“Hám Sinh.” Anh chăm chú cẩn thận nhìn mặt Hám Sinh. Hám Sinh im lặng để cho anh nhìn, cô biết là anh đang sợ hãi.

“Em khát.” Rất lâu sau Hám Sinh mới nghèn nghẹn nói. Đông Dạ Huy đứng lên, cúi đầu hôn phớt lên trán của Hám Sinh, anh nhắm mắt lại, khi môi kề vào trán cô, tâm trạng bị thương vô hạn bóp nghẹt trái tim anh.

Đông Dạ Huy nâng đầu giường của Hám Sinh lên, bắt đầu mớm nước cho cô. Hám Sinh vừa mới phẫu thuật bụng xong, không thể ăn, chỉ có thể uống một chút nước từ từ. Đông Dạ Huy dùng chiếc muỗng nhỏ đưa nước đến bên miệng của Hám Sinh, hỏi cô: “Ngủ có ngon không?”

Hám Sinh gật đầu, hỏi anh: “Khi em ngủ thì anh làm gì?”

Đông Dạ Huy tránh đi ánh mắt của cô, không trả lời, tiếp tục mớm cho cô từng muỗng nước nhỏ.

Hám Sinh tựa vào đầu giường, nhìn anh, hỏi: “Ăn cơm chưa? Ngủ chưa?”

Đông Dạ Huy vẫn không trả lời cô, sau khi cho cô uống khoảng nửa chén nước, anh đem chén nước đặt trên đầu giường, rồi nói với cô: “Giờ chỉ được uống nhiều đó thôi, bác sĩ dặn phải uống từ từ, em không thể uống nhiều nước trong một lần.”

Hám Sinh nhìn anh lẩn tránh ánh mắt mình, suy yếu nói: “Em hiện tại cơ thể không tốt, về sau anh còn phải chăm sóc em, anh phải cố gắng ăn cơm, ngủ nghỉ, chúng ta đều không có người thân, hai người chúng ta, nếu anh mà ngã bệnh thì em còn biết trông cậy vào ai?”

Đông Dạ Huy cất chén nước xong thì xoay người nhìn Hám Sinh, nắm tay của cô nói: “Em yên tâm đi, anh không sao đâu.” Hám Sinh lẳng lặng nhìn anh. Đông Dạ Huy dùng tay vuốt tóc cô, áp sát cô nhẹ giọng nói: “Anh trước tiên lau mặt cho em nhé?”

Hám Sinh bắt đầu dụi mắt, Đông Dạ Huy cầm chậu rửa mặt đi ra ngoài.

Rửa mặt cho Hám Sinh xong, Đông Dạ Huy lại đem đến một phần cháo gạo trắng, cho Hám Sinh ăn nửa chén, lúc này mặt trời đã dần dần lên cao, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào nửa căn phòng, gương mặt lâu ngày không ngủ của Đông Dạ Huy càng thêm hiện rõ vẻ xơ xác.

Hám Sinh ăn xong cháo, nói với Đông Dạ Huy: “Anh ngủ một lúc đi.”

Phòng Hám Sinh nằm là phòng đơn, bệnh viện này đã rất lâu đời, trang trí trong phòng giản dị cũ kỹ, chỉ có vài chiếc ghế gỗ cũ, người chăm sóc bệnh nhân có thể nằm, ngoài ra còn có giường bệnh của Hám Sinh.

Đông Dạ Huy đang đặt chén cơm xuống thì hơi khựng lại một chút, rồi mới nói: “Được.” Anh trước tiên đem đầu giường thả xuống như cũ, rồi đi tới một bên giường, để nguyên quần áo nằm xuống, hơi nghiêng người, dè dặt chiếm cứ một khoảng trên giường, không dám đụng vào người Hám Sinh. Hám Sinh chậm rãi nhích vào bên trong, xoay lại nhìn anh, ánh mắt mờ mờ. Đông Dạ Huy nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, cũng im lặng một lúc, cuối cùng anh cũng nhích vào một chút gần người Hám Sinh, cẩn thận chầm chầm giang cánh tay qua trước ngực Hám Sinh, bàn tay vòng đến dưới nách cô, anh nhẹ nhàng khép cánh tay lại, vùi mặt vào cổ Hám Sinh, than nhẹ: “Hám Sinh, anh mệt.”

Hám Sinh quay đầu nhìn trần nhà, thở dài, có một loại tâm tình nào đó đang thỏa hiệp với cô, không rõ nguyên nhân, quá mức mệt mỏi, đến chết cũng không từ bỏ được người đàn ông này.

Đông Dạ Huy ngủ vô cùng sâu, thở ra hít vào rất bình ổn, đây là lần đầu tiên từ hơn một năm nay anh ngủ yên ổn như vậy. Hết thấy đau đớn, sai lầm, bất an anh cảm nhận được cuối cùng được viên mãn khi ở bên cạnh Hám Sinh.

Buổi sáng bác sĩ đến phòng kiểm tra, Đông Dạ Huy ôm Hám Sinh ngủ không hề động tĩnh. Hám Sinh thoải mái nằm trên giường không chút xấu hổ lúng túng muốn che giấu.

Một nữ bác sĩ trung niên nhã nhặn mang mắt kính đi vào, theo sau bà ta là hai bác sĩ mặc áo trắng, bà bác sĩ đứng ở đầu giường nhìn Hám Sinh mỉm cười, từ tốn nói: “Thế nào? Cảm thấy tốt hơn chưa?” Giọng của bà trầm trầm, âm thanh không cao không thấp.

Hám Sinh gật đầu với bà, bà bác sĩ làm như không nhìn thấy trên giường còn có một nam nhân, bà ta đi tới, vén chăn mền trên người Hám Sinh, tự mình đổi thuốc cho cô. Bà ta cúi đầu thấp giọng nói thật tế nhị với cô: “Sau này phải chú ý một chút, cố gắng bảo dưỡng cơ thể, cô mà còn bị hỏng thêm ông dẫn trứng còn lại là tiêu, sau này vẫn có thể có con.”

Hám Sinh không mở miệng, một cánh tay của Đông Dạ Huy đang ôm trước ngực cô cũng không động đậy, cô dù sao vẫn hơi xấu hổ.

Bà bác sĩ đổi xong thuốc, lại giúp Hám Sinh đem chăn đắp kín, ngồi dậy nói với cô: “Cố gắng dưỡng sức, vết thương khôi phục thật tốt.”

Hám Sinh nhẹ giọng nói với bà: “Cám ơn.”

Bà bác sĩ cười cười, liếc mắt nhìn Đông Dạ Huy đang vùi mặt vào cổ Hám Sinh ngủ an lành một chút, lại mỉm cười với Hám Sinh, xoay người đi ra ngoài. Hai bác sĩ theo bà ta cũng rời đi theo. Hám Sinh tò mò nhìn bọn họ biến mất ngoài cửa, hai bác sĩ theo sau bà bác sĩ là nam, nhìn tuổi tác cũng không phải là bác sĩ trẻ, nhưng mà bà bác sĩ kia giống như là có quyền uy tuyệt đối.

Hám Sinh nằm viện bảy ngày, đa phần là ngủ li bì, cơ thể của cô không bị cô khổng chế hầu như đều muốn ngủ, giống như muốn bù đắp lại những năm tháng vất vả của cô. Mãi đến khi cô xuất viện, cơ thể vẫn đang khôi phục rất tốt, vết mổ lành lặn, tinh thần cũng có chút hoạt bát.

Hám Sinh ra viện về nhà tĩnh dưỡng, lúc này khoảng đầu tháng mười, khí trời chuyển lạnh, nhưng ánh sáng trên đảo vẫn vô cùng long lanh, trong viện hoa cỏ bắt đầu có lá vàng, mùa thu đến thật tự nhiên.

Giữa trưa ánh nắng chiếu vào sân thật ấm áp, trong phòng bếp tiếng va chạm của chén đĩa, muống, thau, Hám Sinh ngồi trên chiếc xe lăn ở cửa bếp, trên đùi đắp một chiếc khăn lông, Mông Bự đang đuổi bắt một chiếc lá đang rơi rụng bên cạnh cô.

Từ khi Đông Dạ Huy mang Hám Sinh về nhà, hai người sống chung một mái nhà, nhưng anh cho dù một khắc cũng không để Hám Sinh lọt ra khỏi tầm mắt. Anh đem một chiếc xe lăn từ bệnh viện về, khi anh nấu cơm cũng đem Hám Sinh đặt ở cửa bếp, anh chỉ cần xoay đầu thì có thể nhìn thấy cô. Khi anh dọn dẹp thì đem Hám Sinh đặt trong phòng, anh ra ra vào vào vừa ngẩng đầu là có thể thấy cô. Hám Sinh cũng mặc kệ anh, cô không có tâm tình gì vui vẻ, cũng không thiếu kiên nhẫn, cô chỉ là nuông chiều anh.

Hám Sinh trước giờ cũng không dám tưởng tượng Đông Dạ Huy có một ngày sẽ đối xử với mình như vậy, nhưng mà trải qua quá nhiều việc, tâm đã trải qua va chạm cọ sát, tâm tình vui sướng cảm động đã vĩnh viễn không cảm nhận được. Bọn họ đã bỏ lỡ thời gian và thời cơ làm cho cảm xúc bùng cháy mãnh liệt rồi.

Trình độ nấu nướng của Đông Dạ Huy ngày càng tốt hơn. Khi ăn cơm cố ý gỡ xương trên miếng thịt ra cho vào bát của Hám Sinh, anh làm vô cùng tự nhiên. Hám Sinh biết anh hiện giờ là đau lòng cô, yêu cô, cô biết người đàn ông này chỉ cần quan tâm cái gì sẽ tận lực mà làm đến cùng. Giống như lúc trước, anh hoàn toàn vứt bỏ cô cũng được, hay hiện tại toàn tâm toàn ý yêu cô cũng được, nói chung anh là người chuyên tâm, là yêu hay là hận anh đều thẳng thắn mà thể hiện.

Ăn cơm trưa xong, Hám Sinh nói với Đông Dạ Huy: “Chúng ta đi ra ngoài một chút đi.” Đông Dạ Huy vô cùng vui vẻ, anh rất để ý việc Diệp Quyền từng tiếp cận Hám Sinh, từng nhiều lần nhìn thấy Diệp Quyền cùng Hám Sinh thân mật mang theo Mông Bự đi tản bộ, tâm trạng đổ kị nổi lên, cuối cùng cũng có thể cùng cô đi dạo như vậy, Diệp Quyền đã từng đi dạo cùng Hám Sinh, anh cũng có thể thay thế vị trí Diệp Quyền. Xóa được hình ảnh Diệp Quyền ở trong ký ức của Hám Sinh, anh vô cùng vui vẻ. Anh là người đàn ông thành thực có tâm cơ thâm trầm, trong việc tình cảm, anh cũng vô cùng cố chấp và ý muốn chiếm hữu.

Đông Dạ Huy ôm Hám Sinh lên lầu, thay đổi quần áo mùa thu mà anh mới mua thêm cho cô xong, đẩy Hám Sinh ra ngoài, còn cố ý mang theo Mông Bự đi cùng.

Ngày mùa thu vô cùng ấm áp, là thời gian cao điểm của du lịch, trên đường du khách đông đúc, vô cùng náo nhiệt, nhiệt lượng cơ thể tỏa ra dày đặc, Mông Bự vốn trải qua huấn luyện nên có thể kiên trì đi tản bộ, nó hiện tại không giống như trước kia lười biếng, đi theo bên cạnh Hám Sinh bọn họ, lảng quăng chạy tới chạy lui với bộ dạng vui mừng.

Hám Sinh thấy Mông Bự chạy nhảy vui vẻ, đang mua đồ ăn vặt bên đường cho nó, tâm tình rất tốt, Đông Dạ Huy phía sau nhìn cô, thấy tâm tình của cô từ trước tới giờ chưa từng được bình tĩnh, vui vẻ như vậy.

Đông Dạ Huy mang Hám Sinh lên bến tàu, lúc giữa trưa, bầu trời xanh lam, nước biển xanh ngọc, xa xa là đàn hải âu tung bay, sau lưng là đám người náo nhiệt, Hám Sinh hơi run run nắm bánh xe lăn đứng lên, Đông Dạ Huy đi lên đỡ lấy cô, mang cô tới gần mình, để cô có thể dựa vào mình, anh ôm cô vòng tay qua trước ngực, nắm lấy tay cô.

Bọn họ hóng gió biển, Hám Sinh mặc bộ áo gió có in hình đóa hoa lớn màu đỏ sậm, sắc mặt vô cùng xinh đẹp, gió biển thổi tung vạt áo, cùng với Đông Dạ Huy anh tuần sau lưng mà cô đang dựa vào thật sự làm người ta chói mắt. Nhiều năm sống buông thả, cô đều dùng sắc thái đơn giản để che đậy mình, nhiều năm sau Đông Dạ Huy tự tay làm cho nhan sắc vốn được cô che đậy tỏa sáng.

Thời khắc này nội tâm Hám Sinh vô cùng bình thản, không cần hỏi, nội tâm cô an bình, thì cô sẽ cùng người đàn ông này nắm tay, cô nghĩ: Đã sống được đến lúc này, nếu như cho cô có thể lựa chọn lại một lần nữa, cô không dám cam đoan mình còn có thể muốn nắm lấy tay anh, nhưng lúc này đây, cô vẫn nghĩ nắm chặt tay anh.

Tay Hám Sinh cầm tay Đông Dạ Huy càng nắm càng chặt, Đông Dạ Huy cũng cầm lấy tay cô thật chặt, anh nghĩ trên thế giới này còn có chuyện tâm ý tương thông, chỉ ít lúc này anh có thể cảm nhận được Hám Sinh đang truyền đạt tình cảm, loại tình cảm cả đời, loại tình cảm chỉ vì anh mà chảy trong thân thể. Trong lòng anh tràn trề niềm vui và thỏa mãn, đồng thời cũng tồn tại loại ưu tư thâm kín riêng mình. Lúc này đây, anh cũng không vui sướng gì, Hám Sinh của anh, anh cuối cùng quay đầu lại nhìn cơ thể Hám Sinh đã bị tổn thương hoàn toàn. Vận mệnh của chúng ta bao phủ ta, ép bức ta.

Trên đảo năm tháng yên tĩnh, hai người không hỏi thế sự, trốn ở trong tiểu viện, tránh xa ồn ào náo nhiệt, không truy hỏi chuyện quá khứ, không dò xét những thương tổn của đối phương, chỉ tuân thủ hiện tại, cùng nhau lặng im bên cạnh đối phương.

Ban đêm, trời tối không bao lâu thì Đông Dạ Huy đem Hám Sinh đặt lên giường, bọn họ sống rất quy luật, ngủ sớm dậy sớm, Hám Sinh không cần dùng Mông Bự làm ấm giường cho cô nữa, Đông Dạ Huy ôm cô, cô vừa cảm giác được ấm áp vừa ngủ an ổn.

Trong chăn ấm áp, Đông Dạ Huy lần lượt vuốt ve Hám Sinh, kiểm tra từng đường nét trên người cô, Hám Sinh xoay người đối diện với anh, cặp mắt trong suốt lóe sáng trong đêm tối: “Muốn sao?” Cô hỏi anh như vậy.

Đông Dạ Huy nhìn cô, một lát sau môi của hai người tự nhiên tập hợp cùng nhau, bàn tay của bọn họ tiến vào trong áo ngủ của đối phương, cùng nhau vuốt ve đối phương. Hơi thở của Đông Dạ Huy dần dần nặng

nề, Hám Sinh đưa bàn tay đến giữa hai chân của anh, “Không được, Hám Sinh.” Cổ họng anh nghèn nghẹn cố gắng lên tiếng.

Hám Sinh hơi ngửa đầu môi hôn lên miệng lên môi anh, cảm xúc tình dục mãnh liệt khuếch đại trong bọn họ. Đông Dạ Huy mấy lần cố gắng đẩy tay Hám Sinh ra. Đẩy không được, cuối cùng đành bỏ cuộc, bọn họ mặt đối mặt, ôm ấp nhau, hôn nhau, liếm liếm, cắn cắn, tay chân dầy dụa không dám cử động quá mạnh, nhẹ nhàng chậm rãi cọ sát, dùng tay cho vào trong quần ngủ của đối phương, xoa nhẹ nhàng nơi ấy của nhau, chần bồng nhấp nhô ám muội, Đông Dạ Huy mồ hôi tuôn như nước, Hám Sinh sắc mặt ửng hồng, bọn họ nhìn vào mắt nhau, nặng nề thở gấp, vô cùng kích động, cảm xúc trào dâng mãnh liệt, toàn thể giới chỉ có đối phương. Rất lâu sau, Đông Dạ Huy phát ra một tiếng thật lớn, như tiếng thủy triều, Hám Sinh cũng đồng thời ngâm khẽ, hai người đầm đìa mồ hôi, cơ thể xụi lơ.

Trong phòng vang vọng tiếng thở dốc nặng nhọc của cả hai, hai người mặt đối mặt, hơi thở phả vào nhau, Hám Sinh rút tay từ trong chăn ra, đưa tay lên tú trên đầu giường lấy ra vài tờ giấy vừa lau chất lỏng trên tay, vừa nói: “Thế này không phải rất tốt sao?”

Cánh tay Đông Dạ Huy bịt mắt, thở hổn hển cười ra tiếng, Hám Sinh là người thẳng thắn, ngay cả loại chuyện âu yếm này trước giờ cô cũng không giả vờ, cô trước giờ đều thẳng thắn, cô sẽ không che giấu, cô biểu hiện rất thành thật. Anh trước đây chán ghét cô luôn luôn thẳng thắn không đúng lúc mà hiện tại anh lại yêu tính cách này của cô.

Sáng sớm hai người tỉnh dậy từ trong mộng, đầu cành cây ngoài cửa sổ truyền vào tiếng chim hót. Ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu tia sáng ấm áp vào phòng. Cơ thể Hám Sinh đang dựa vào trong lòng anh, nhiệt độ ấm áp, cảnh vật dạt dào, Đông Dạ Huy lưu luyến năm tháng yên tĩnh dịu dàng như vậy.

Những chuyện tốt đẹp không kéo dài, rất nhiều chuyện tốt đẹp lại vô cùng ngắn ngủi, những năm tháng tĩnh lặng sống trên đảo này quá ngắn ngủi, sau đó hình thành nên những ký ức vô cùng ấm áp của Đông Dạ Huy.

Hám Sinh bởi vì Đông Dạ Huy thức dậy cử động thân mình làm cho cô cũng tỉnh dậy. Mỗi buổi sáng hàng ngày, khi thức dậy cô đều xoay người mơ mơ màng màng nhìn người đàn ông bên cạnh một chút, tự nhiên nói một câu: “Anh tỉnh rồi.”

Lần này rất lâu cũng không nghe thấy Đông Dạ Huy đáp lời, cô nghi hoặc quay đầu, thấy Đông Dạ Huy nhìn ánh mắt cô, tỉnh táo và chăm chú, Đông Dạ Huy nói: “Hám Sinh, chúng ta về thành phố B đi.”

Hám Sinh im lặng nhìn anh, rất lâu, sau đó cô nói: “Được.” Cũng không hỏi anh tại sao.

27. Chương 27

Đông Dạ Huy nói đi là đi, sau khi nói xong cũng bắt đầu thu xếp hành lý. Kỳ thật cũng không có cái gì cần thu xếp. Hám Sinh cùng với vài món đồ tùy thân của anh, còn có di ảnh của mẹ Hám Sinh, tất cả được xếp trong một cái rương da. Đông Dạ Huy mặc áo ngủ lên lầu xuống lầu sắp xếp mọi thứ, Hám Sinh thì ngồi trên giường yên lặng nhìn.

Sau đó Đông Dạ Huy làm mì sợi ở dưới lầu rồi bưng lên cho Hám Sinh ăn sáng. Hám Sinh ngồi trên giường lặng im ăn từng muỗng mì. Đối với việc anh bỗng nhiên muốn trở về không nói cũng không hỏi lý do. Cho cô ăn xong bát mì sợi, Đông Dạ Huy cầm khăn tay lau khóe miệng cho Hám Sinh, không nhận được nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô: “Ngoan.” Anh nói. Hám Sinh cũng chỉ nhìn anh cười thản nhiên.

Cuối cùng trước khi đi, lúc đóng cửa sổ, cửa viện Hám Sinh nói với Đông Dạ Huy muốn tự tay cô đóng cửa, cảnh vật lặng lẽ lưu lại nơi tiểu viện yên tĩnh này, ở đây cô từng cùng Diệp Quyền thu hoạch, nụ cười ấm áp cùng với tình cảm quý giá ôn nhu nhất mà anh dành cho cô, cây ngọc lan xum xuê cành lá lay động trong gió thu “Sàn sạt”. Chàng trai mặc áo trắng đang đứng ở trong sân, quay đầu mỉm cười với cô, nét cười sạch sẽ ấm áp như ánh ban mai. Hám Sinh chậm rãi đóng cửa gỗ lại, nhẹ nhàng “cùm cụp” một tiếng cửa đóng

lại. Hám Sinh đem Diệp Quyền trong lòng cô vĩnh viễn khóa lại ở bên trong, cô đối với Diệp Quyền khắc sâu cả đời chính là cho dù anh đứng ở nơi nào, cũng vĩnh viễn sạch sẽ, ôn hòa, đẹp đẽ.

Hơn bốn giờ bay, khi trời chạng vạng Đông Dạ Huy đem Hám Sinh trở về thành phố B, chính là nơi mà năm đó anh tự tay đem cô đuổi ra ngoài thành thị, bây giờ anh lại tự tay mang cô trở về. Trước sau hai loại tâm tình, cho tới bây giờ anh mới biết có thể ôm Hám Sinh vào trong lòng mới thật an tâm. Có xe đặc chủng đến sân bay đón bọn họ trở về, một đường đi thẳng vào nội thành. Bên ngoài xe cộ qua lại, thành thị phồn hoa huyền ảo, Hám Sinh tựa vào trong lồng ngực Đông Dạ Huy thủy chung nhắm chặt hai mắt.

Xe lái vào khu biệt thự thì dừng lại, Đông Dạ Huy lay lay Hám Sinh trong lòng ngực: “Hám Sinh, chúng ta về đến nhà rồi.”

Hám Sinh mở mắt nhìn ra ngoài, một loạt nhà nhỏ ba tầng, trước cửa mỗi căn nhà có hàng rào trắng bao bọc, bên trong là sân cỏ nhỏ, cảnh vật vô cùng sạch sẽ xa hoa.

Đông Dạ Huy phía sau lại lặp lại một câu: “Chúng ta về nhà rồi.”

Hám Sinh quay đầu nhìn anh, đôi mắt óng ánh chứa đựng ánh sáng ôn hòa, “nhà” là một chữ ám áp cỡ nào, nhiều năm trước đây, cô vô cùng lưu luyến không muốn xa rời người đàn ông này. Nhiều năm sau, Dạ Huy cuối cùng cam tâm tình nguyện nói với cô một tiếng: “Về nhà.” Hám Sinh nhàn nhạt xúc động, nhưng lại nhìn Đông Dạ Huy cười trong suốt.

Đông Dạ Huy xuống xe, ôm Hám Sinh đang ngồi phía sau xe ra, Mông Bự theo Hám Sinh tự nhảy xuống xe, Mông Bự bị nhốt trong lồng của mình ở bên trong khoang hành lý 4 tiếng, có chút không thích ứng với hoàn cảnh, chạy theo sau Đông Dạ Huy bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đông Dạ Huy ôm Hám Sinh, dùng chân mở hàng rào trước cửa nhà. Hám Sinh không yên lòng thò đầu ra khỏi bãi vai Đông Dạ Huy nhìn Mông Bự ở phía sau. Thình lình tiếng cửa mở rất lớn từ sau vang lên, tiếp theo truyền đến một giọng nam: “Anh trai, đã trở về? Ui! Ai đây?” Câu đầu rất trịnh trọng, câu tiếp theo lại vô cùng tùy tiện.

Hám Sinh nghiêng đầu qua chỗ khác, cách một dãy hàng rào, một người đàn ông rất đẹp, ngũ quan xinh xắn trắng nõn, híp mắt, ánh mắt nhìn chăm chú vào mặt cô, cách một hàng rào, hai tay cắm trong túi áo, tư thế lạnh nhạt phòng bị, đã là buổi chiều mà cậu ta còn mặc áo ngủ, tơ lụa trắng tinh, phim hoạt hình vải bông cởi giày, phối hợp không hài hòa cho lắm, nhưng rất thích hợp với hình tượng của hắn, nói chung là một gã đẹp trai.

Hám Sinh tựa trong lồng ngực của Đông Dạ Huy, mỉm cười ngược nhìn cậu ta, Đông Dạ Huy vội vã đi qua: “Là chị dâu cậu.” Lưu lại câu này sau lưng. Lông mày Cổ Bắc sít chặt.

Đi tới bậc thang trước cửa, Đông Dạ Huy nhắc chân đạp lên trên cửa chính hai cái, nhìn vào trong nhà gọi: “Kim Lộ, mau ra mở cửa.”

Hám Sinh mỉm cười nhìn cửa lớn, nghe trong phòng vang lên tiếng bước chân gấp gấp đạp lệt xệt trên đá, càng ngày càng gần, cửa lớn được kéo mở ra, một cô gái cao gầy, tóc thật dài, ngũ quan lập thể, dáng người đầy đặn nhấp nhô, vừa nhìn cảm thấy rất xinh đẹp.

Kim Lộ lớn giọng gọi: “Đông Dạ Huy, anh trở về rồi. A! Ai đây?” Kim Lộ biểu hiện kinh ngạc hơn so với Cổ Bắc, giọng cũng to hơn.

Hám Sinh yên lặng nhìn từng người nam nữ xuất hiện bên cạnh Đông Dạ Huy, mỉm cười, vẫn ngậm miệng không nói gì.

Đông Dạ Huy hơi thiếu kiên nhẫn, anh ôm Hám Sinh lách qua Kim Lộ đi vào trong nhà, cau mày: “Mau tránh ra, là chị dâu em, ra ngoài đem hành lý vào đây.” Kim Lộ đứng lại nơi cửa, há to miệng, đại ra nhìn Mông Bự lác lác đi vào.

Đông Dạ Huy vội vàng đặt Hám Sinh ở trên ghế sofa trong phòng khách, ngồi xổm trước mặt cô, tiến lên hôn thoáng qua môi cô an ủi: “Chúng ta sẽ chờ mọi người tụ tập lại rồi giải thích với họ. Em có lạnh không?” Thành phố B so với Hạ Môn thấp hơn mấy độ, Hám Sinh tay bị lạnh.

Hám Sinh lắc đầu: “Không lạnh, em khát, cho em uống chút nước đi.”

Đông Dạ Huy đi vào bếp rót nước cho Hám Sinh. Trong phòng khách chỉ còn lại Hám Sinh. Hám Sinh khom lưng đem Mông Bự vẫn còn bị choáng ôm vào lòng. Mông Bự ngoan ngoãn nằm nhoài trên đùi cô, còn ngẩng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt rất oan ức. Hám Sinh nhìn nó nhẹ nhàng cười, vuốt trên lưng nó, Mông Bự lắc lư cổ họng, thở ra “khò khè khò khè”, thỏa mãn.

Chỉ trong chốc lát, chỗ cửa lớn truyền lại một tiếng vang thật to, Kim Lộ nhắc theo hành lý đi đến, cô ta đi đến bàn trà phía trước Hám Sinh, “Ầm” một tiếng đem hành lý quăng trên đất. Hám Sinh ngẩng đầu nhìn cô ta, Kim Lộ nghiêng người dùng khoeo mắt ngắc cô, sau đó vòng qua bàn trà, tách Hám Sinh một khoảng thật xa, vòng quanh đi vào phòng bếp. Chỉ chốc lát sau trong bếp truyền ra tiếng nói chuyện. Đông Dạ Huy cố gắng đè thấp âm điệu, cô gái cũng không dám nói to, mơ hồ nghe không rõ ràng lắm, khoeo miệng Hám Sinh mỉm cười nhắm mắt trên sofa, cảm giác mệt mỏi xuất hiện, làm cho cô cảm thấy buồn ngủ.

“Chị là ai?”

Hám Sinh biết có người đi tới trước mặt cô, biết người đến ngồi xếp bằng trên mặt đất trước mặt cô nhìn cô thật lâu mới mở miệng. Cô mở mắt ra, Cố Bắc vẫn còn đang hóa trang, một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn cô nghiên cứu, cậu ta hóa trang trẻ em, thần thái ngang ngạnh làm Hám Sinh nhớ tới Diệp Quyền, cô cười trả lời hắn: “Tôi là Mạc Hám Sinh.” Thân mình Cố Bắc bỗng nhiên nghiêng về phía trước, đầu của cậu ta hầu như đưa đến gần ngay dưới mắt Hám Sinh, nhìn toàn bộ khuôn mặt cô. Hám Sinh cười không nhúc nhích, để cậu tùy ý nhìn, sau đó Cố Bắc lại ngồi xuống, lạnh lùng nói một câu: “Chị không phải đã chết rồi sao?”

Hám Sinh lắc đầu ôn hòa nói: “Tôi không chết.”

Hám Sinh tò mò hỏi: “Cậu vào đây như thế nào?”

Cố Bắc chỉ chỉ vách tường phía sau Hám Sinh: “Liên thông với phòng đó, nơi đó có một cánh cửa mở.”

Hám Sinh theo tay cậu nhìn cửa gỗ màu trắng trên vách tường một chút, quay đầu hỏi hắn: “Vậy cậu tên gì?”

“Cố Bắc”.

“Ừm, nó là Mông Bự.” Hám Sinh chỉ chỉ chú chó mập mập trên đầu gối cô. Cố Bắc híp mắt nhìn Hám Sinh, phát hiện ánh mắt Hám Sinh đơn thuần, không có ý đùa cợt cậu. Cậu cảm thấy thích cô, chợt cậu nhảy dựng lên, kéo Mông Bự trên đùi Hám Sinh xuống, nhìn nó vắn vẹo người, ngồi xuống bên người Hám Sinh: “Em nói này, chị chết rồi làm sao mà sống lại được? Nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra?”

Hám Sinh không lường trước được hắn bỗng nhiên hành động như vậy, còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản, Mông Bự đã gào thét nhào vào cắn cậu. Cố Bắc coi như là lạnh trí, Mông Bự hạ khẩu trong nháy mắt, cậu bắt lấy nó quăng ra bên ngoài. Mông Bự cắn một cái trời giáng vào cổ áo Cố Bắc. Hám Sinh nhanh chóng đưa tay túm Mông Bự. Mông Bự phẫn hận trừng mắt nhỏ nhưng không hề nhả ra, Cố Bắc nắm lấy da lưng nó kéo xuống: “Hắc! Mông Bự này dám cắn tao, một lát tao đem mày rút da hàm một nồi lẩu.” Cố Bắc uy hiếp Mông Bự, Mông Bự cắn xé vẫn không nhả, nó phẫn nộ cổ họng khò khè, mắt nhỏ oán hận trừng Cố Bắc.

Chuyện càng lúc càng âm ỉ, Đông Dạ Huy vội vàng từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy cảnh này, đi tới nắm hàm dưới của Mông Bự, nhỏ nhẹ nói với nó: “Mông Bự ngoan nào, nhả ra.”

Không biết xảy ra chuyện gì mà Hám Sinh cũng không trị được Mông Bự, nhưng sau khi nghe Đông Dạ Huy nói vậy Mông Bự lập tức ngoan ngoãn nhả ra, sau đó nó uốn mình lại nhảy lên trên đùi Hám Sinh, duỗi chân sau ra, còn nhìn Cố Bắc sửa âm ỉ hai tiếng. Từ đây Cố Bắc xem như chính thức kết thù với Mông Bự.

Đông Dạ Huy đá vào chân Cố Bắc một cái, hỏi: “Em sao lại chọc nó?”

Không đợi Cố Bắc nói, Hám Sinh liền giảng hòa, cô nói với Cố Bắc: “Thật là ngại quá, nó chắc là sau khi đi máy bay thấy không thoải mái cho nên mới có chút cáu kỉnh.”

Cố Bắc kéo khăn tay trên bàn trà lau nước miếng của con chó động trên cổ áo, không thèm để ý phát tay nói: “Không có chuyện gì, em không so đo với con chó của chị đâu.”

Hám Sinh nhìn anh nhếch miệng cười, cũng không nói gì nữa. Đông Dạ Huy đưa chén nước ấm tới miệng cô: “Em không cần để ý đến nó, uống nước đi.”

Hám Sinh nhận chén nước từ tay anh, tự mình cầm uống hai ngụm. Đông Dạ Huy xoay người lấy mấy bình thuốc từ trong rương hành lý ra, cẩn thận lấy ra vài viên thuốc, đưa đến miệng Hám Sinh, nhìn cô uống từng viên thuốc một. Cố Bắc và Kim Lộ cùng đứng xem vô cùng sững sờ.

Chăm sóc Hám Sinh uống thuốc xong, Đông Dạ Huy cũng không chào hỏi hai người bọn họ, lập tức lên lầu, thấy Đông Dạ Huy đi rồi, Cố Bắc lại đi tới: “Chị dâu, em khi nãy hỏi chị, chị còn chưa trả lời.”

Hám Sinh không phải là không muốn trả lời câu hỏi của anh, mà là tình huống tử tử trong đó bản thân cô cũng không có nghe Đông Dạ Huy nói cụ thể, cô chuyển đề tài hỏi Cố Bắc: “Chị vừa nãy nghe thấy em gọi Dạ Huy là anh? Anh ta ít thấy có bạn bè.”

Cố Bắc dường như có chút lúng túng, cậu cười ha ha hai tiếng rồi nói: “Kỳ thực em là đối tác của anh ta.”

“Hử?” Hám Sinh thấy Cố Bắc ăn mặc đặc biệt lúc chàng vạng, còn mặc áo ngủ, thực sự không giống với người làm kinh doanh, cô nghi hoặc hử một tiếng.

“Anh ta là ông chủ trung tâm giải trí lớn nhất thành phố B, Đông Dạ Huy là một nửa cổ đông, bọn họ có quan hệ đối tác như vậy.” Kim Lộ vẫn đứng im lặng bên cạnh bỗng nhiên trả lời.

Hám Sinh cùng Cố Bắc đồng thời giương mắt nhìn cô ta: “Đúng vậy, em là ông chủ trung tâm giải trí, còn cô ta từng là tạp dịch dưới quyền em. Cố Bắc tức giận xoáy cô ta một câu. Kim Lộ hàm hồ trừng mắt, xoay người ngồi xuống sofa bên cạnh Hám Sinh.

Hai người bọn họ tự nhiên nói ra quan hệ của mình, Hám Sinh hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì, cúi đầu vuốt lưng Mông Bự, im lặng ngồi đó.

Bầu không khí trở nên nặng nề, Kim Lộ ngồi bên nhìn Hám Sinh chột thẳng thẩn hỏi: “Chị chính là Hám Sinh?”

Hám Sinh vui vẻ ngẩng đầu nhìn cô ta mỉm cười trả lời: “Đúng vậy.”

Kim Lộ đột ngột quay đầu, nhìn ra xa xa bên ngoài cửa sổ thở dài ra tiếng, nét mặt tươi trẻ, thẳng thắn biểu hiện nhiều loại cảm xúc vô cùng rõ ràng.

Đông Dạ Huy cầm một tấm thảm đi xuống lầu, đem thảm lông phủ lên đùi Hám Sinh, ôm Mông Bự và nói với cô: “Em ngồi ở đây một lát, để anh cho con chó ăn rồi đưa em lên lầu nghỉ ngơi.” Hám Sinh gật đầu đồng ý.

Mông Bự không muốn ăn, Đông Dạ Huy cho nó uống chút sữa bò nóng, lấy một cái khay đặt ở cửa phòng bếp rồi ngồi xổm nhìn nó ủ rũ liếm sữa từ từ.

Lúc này Cố Bắc lại đến gần Hám Sinh thấy sang bắt quàng làm họ: “Chị dâu là người ở đâu?”

Hám Sinh nhìn cậu ta trả lời: “Tôi là người thành phố B?”

Cố Bắc kinh ngạc: “Thật sao? Vậy mà tại sao trước giờ em chưa từng thấy chị? Những năm gần đây chị sống ở nước ngoài sao? Hay là sống ở nơi khác?”

Hám Sinh hơi sững sờ, sau khi dừng lại chốc lát cô vẫn trả lời: “Tôi mấy năm trước vẫn ở trong tù.” Từ rất lâu trước đây đến giờ Hám Sinh không hề nói dối, cô từ đầu đến cuối luôn luôn là người thẳng thắn.

Nụ cười trên mặt Cố Bắc cứng đờ, Đông Dạ Huy sau lưng cũng nghiêm mặt, một lúc sau anh đứng lên đi tới trước mặt Hám Sinh khom lưng nói với cô: “Lên lầu nghỉ ngơi một lúc đi, em ngủ một hồi thì anh sẽ nấu xong cơm tối, được không?”

Hám Sinh gật gù nói: “Được.” Đông Dạ Huy khom lưng ôm lấy cô, vùi môi vào trong cổ áo của cô, im lặng thở dài một tiếng, Hám Sinh dang cánh tay ôm chặt bờ vai của anh như muốn truyền cho anh chút hứng thú, hai người ôm nhau đứng dậy đi lên lầu. Cố Bắc nhìn bọn họ đi giật mình phản ứng nhìn Hám Sinh nói: “Chị dâu, không, thật là ngại quá, kỳ thực, em cũng từng bị ở tù, không tin chị hỏi anh ta xem, thật sự

không có chuyện gì đâu, ha?” Cổ Bắc gãi gãi sau gáy, lời nói hơi lộn xộn, Hám Sinh ở phía sau lưng Đông Dạ Huy thò đầu ra nhìn cậu ta cười ôn hòa.

Phòng ngủ Đông Dạ Huy đơn giản, sạch sẽ, đồ dùng trong phòng bình thường, giường đệm lớn, ga trải giường phẳng lì có màu xám nhạt, Hám Sinh được đặt trên giường, chiếc giường hơi cứng, không giống như chiếc giường thoải mái của cô ở trên đảo Hạ Môn, Đông Dạ Huy ân hận nói với cô: “Em trước tiên chờ một chút, đến buổi tối anh sẽ sửa sang lại cho thoải mái.”

“Được.” Hám Sinh gật đầu với anh.

Hám Sinh tựa người vào đầu giường, ngửa đầu nhìn Đông Dạ Huy, vẻ mặt ôn hòa khoan dung, chờ anh nói chuyện. Đông Dạ Huy ngồi xổm xuống một bên giường, kéo tay của cô nói: “Hám Sinh, em bỏ qua cho, Kim Lộ là anh một năm trước quen biết ở hộp đêm, lúc đó anh cho rằng em chết rồi, đau khổ không muốn sống nữa, nhưng lại không dám thật sự tìm cái chết, chính vì sống sót, cho dù vô vị cũng cố gắng sống, loại cảm giác đó, em có thể hiểu rõ không?” Đông Dạ Huy nhìn Hám Sinh, ánh mắt cấp bách. Hám Sinh không hề nói gì, chỉ đưa tay phải ra, ngón trở nhẹ nhàng xoa vầng trán của anh, giúp anh xóa đi nếp nhăn giữa trán.

Đông Dạ Huy cảm thấy thoải mái hơn nhiều, anh tiếp tục nói: “Em không phát hiện ra Kim Lộ nói chuyện đáng vẻ có chút giống em lúc trước sao? Anh để cô ta ở lại bên cạnh chính là muốn tưởng niệm em, khi nghe cô ta lớn giọng gọi anh, anh có lúc sẽ cảm thấy là em đang gọi anh, anh lúc đó cũng chỉ nghĩ đến em thôi.

Đông Dạ Huy kéo tay Hám Sinh, dán trên mặt mình, biểu hiện vô cùng oan ức. Hám Sinh nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Anh cùng cô ta có quan hệ sao?”

“Anh không chạm vào cô ta, cô ta chỉ ở lại đây làm việc lật vật trong nhà. Hám Sinh, anh cũng không còn lừa dối em nữa, anh đối với em đã không còn che giấu điều gì, em hiểu chưa?”

Hám Sinh gật gù, cô tin tưởng Đông Dạ Huy, anh cùng cô đã đi đến bước này, anh đúng là không cần giấu diếm cô những chuyện như vậy, cô nói với Đông Dạ Huy: “Mang cô ta đi đi, cô ta yêu thích anh, giữ lại em thấy phiền phức, bản thân cô ta cũng khó chịu.”

“Cám ơn em, Hám Sinh.” Đông Dạ Huy vùi mặt vào trong tay của Hám Sinh, Hám Sinh vuốt lên tóc của anh, bắt đầu dĩ thử dài một tiếng.

Hai người nói chuyện xong, Hám Sinh an tâm thì cảm thấy buồn ngủ. Mãi đến khi Đông Dạ Huy lên lầu dẫn cô xuống ăn cơm tối, cơm tối là do Kim Lộ giúp Đông Dạ Huy nấu. Hám Sinh do đi đoạn đường dài, ăn không thấy ngon miệng. Cổ Bắc cũng ở lại ăn cơm tối, trong bữa cơm một mực yên lặng không lên tiếng, nhìn Đông Dạ Huy tự nhiên hầu hạ Hám Sinh ăn cơm, thái độ đối với Hám Sinh vô cùng tò mò. Kim Lộ không ăn, cần chiếc đĩa nhìn hai người thân mật, trong lòng chua xót dâng trào.

Ăn xong cơm tối, Cổ Bắc về nhà mình chuẩn bị đi làm. Đông Dạ Huy thu xếp cho Hám Sinh thật tốt, đi ra đưa Kim Lộ đi, bọn họ lúc đang nấu cơm đã nói qua việc này, Kim Lộ cũng không phản đối.

Kim Lộ mang theo hành lý đơn giản, ra khỏi gia tộc Đông Dạ Huy. Đông Dạ Huy lái xe đưa cô đi, trong buồng xe không ai nói gì. Kim Lộ im lặng nhìn ra ngoài cửa xe, tâm tình của cô lúc này không tốt, ra đến phố lớn, Đông Dạ Huy hỏi cô: “Em có nơi để đi sao?”

“Không có.” Kim Lộ giận hờn nói.

Đông Dạ Huy quay đầu nhìn cô một cái nói: “Được rồi, anh trước tiên đưa em đến khách sạn ở vài ngày.”

Kim Lộ quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, rót nước mắt, cô lúc còn nhỏ gia cảnh long đong, cha mất sớm, mẹ bệnh hoạn liên miên, sau đó để nuôi dưỡng đứa em trai chu đáo, cô còn phải làm người hầu, ở trong trung tâm giải trí trải qua vô số mua bán lạnh lẽo, mãi đến khi gặp được Đông Dạ Huy. Đông Dạ Huy khác hẳn với tất cả đàn ông mà cô từng tiếp xúc qua, cô biết anh không nợ cô cái gì, cô kỳ thực cho tới bây giờ còn chưa có thích qua người nào, còn thuộc loại cô gái tình cảm không biết không lo, rồi lại vướng bận trên người anh, cô cảm thấy vô cùng tủi thân.

Đông Dạ Huy lặng lẽ lái xe, chạy ngang qua một tửu lâu đèn đuốc rực rỡ, anh quẹo xe vào, dừng xe tại bãi đậu xe, anh quay đầu dặn dò Kim Lộ: “Em theo anh xuống xe, anh có thứ cho em xem.”

Kim Lộ nức nở theo Đông Dạ Huy xuống xe, cô ỷ khuất tới bên cạnh Đông Dạ Huy, nước mắt tuôn trào, cánh tay quẹt qua quẹt lại lau mắt như đứa trẻ, nhưng mà nước mắt càng lau càng nhiều.

Đông Dạ Huy châm một điếu thuốc trước đầu xe, kiên nhẫn chờ Kim Lộ khóc xong, sau đó anh chỉ về tửu lâu phía trước hỏi Kim Lộ: “Nhìn thấy không?”

Kim Lộ mắt mờ màng nhìn quán cơm cổ kính, có rường cột chạm trổ trang trí ở phía trước, nằm ở mặt tiền, người tới lui rất đông, kết cấu trên dưới hai tầng, bên trong đèn đuốc rực rỡ như trước, người ngồi ăn đầy cả sảnh.

Kim Lộ khóc thút thít, không có hứng thú trả lời một câu: “Nhìn thấy.”

Đông Dạ Huy kéo cánh tay đang lau nước mắt của cô xuống, nắm cầm của cô đem mặt cô nâng lên xoay nhìn về phía đó nói: “Nhìn thật kỹ, bắt đầu từ ngày mai, nơi này chính là của em. Hai tháng trước anh đã cho người mua lại nơi này, vốn nghĩ chờ sau khi anh rảnh rỗi sẽ cho em kinh doanh, giờ đúng dịp anh trở về, ngày mai anh sẽ cho người đến giúp em làm thủ tục kinh doanh, nghe rõ chưa?”

Kim Lộ ngừng khóc, xoay người lại sững sờ nhìn Đông Dạ Huy. Đông Dạ Huy vứt tàn thuốc trong tay xuống đất, dùng chân đạp lên dập tắt tàn lửa, sau đó hai tay nắm vai Kim Lộ, cúi đầu nhìn chằm chằm vào mặt cô nói: “Em hãy nghe cho kỹ, khỏe mạnh sống cuộc sống của em, đừng quay đầu lại, đừng lưu luyến anh, anh ngoại trừ tiền cái gì cũng không cho em được. Anh tốt với em là bởi vì em có chút giống Hám Sinh trước đây. Anh trước đây cho rằng cô ấy đã chết rồi, nên giữ em bên người mình như là lưu lại một món đồ của cô ấy. Anh từ đầu tới cuối đều hi vọng em có thể sống khỏe mạnh, bởi vì anh đã không để cho Hám Sinh sống những ngày tháng tốt đẹp, anh tốt với em là bởi thường cho cô ấy, cũng là bởi thường cho chính anh. Thế nhưng cuộc sống của em với anh không có chút quan hệ nào, anh chỉ muốn nhìn em càng ngày càng sống tốt, em hiểu chưa?”

Kim Lộ bị mấy câu nói của Đông Dạ Huy làm cho ngây ngốc, một hồi lâu sau cô lại bắt đầu khóc nức nở, nước mắt lưng tròng vô cùng ỷ khuất nói: “Em đâu giống với cô ấy chứ?”

Đông Dạ Huy bất đắc dĩ buông hai cánh tay cô ra, xoay người vô lực ném câu tiếp theo: “Em nói chuyện giống với cô ấy.”

Hai người trở lại xe, Đông Dạ Huy lái xe đưa Kim Lộ tới khách sạn. Trên xe Kim Lộ chậm rãi nín khóc, đến cửa khách sạn, Đông Dạ Huy bực bội không thêm nhìn cô, nhìn phía trước nói: “Đi xuống đi, tự mình vào đặt phòng, trước ở vài ngày, anh sẽ cho người tìm nhà giúp em, ngày mai qua giúp em đến quán cơm xem xét, nơi đó có người quản lý, họ sẽ giúp em.” Cuối cùng anh nói về uể oải: “Em hiểu chuyện một chút, Hám Sinh hiện tại bị bệnh, anh muốn chăm sóc cô ấy, em cần thận sống cuộc sống của em.”

Kim Lộ rất lâu không lên tiếng, rồi cô thành linh mạnh mẽ lau mắt, quay đầu nhìn Đông Dạ Huy nói: “Em sau này gọi anh là anh trai nha, em không gọi anh là Đông Dạ Huy nữa, từ nhỏ đến giờ ngoại trừ mẹ em, anh đối với em tốt nhất, em nghe lời anh, cố gắng sống tốt, sau đó tìm một đối tượng thật tốt, kết hôn nhất định sống tốt, anh là người tốt. Cám ơn anh, anh trai!”

Đông Dạ Huy quay đầu nhìn cô, khóe miệng vô lực mỉm cười, miễn cưỡng nói: “Vậy thì tốt, em đi đi, sau này có gì không làm được thì tìm anh.”

Kim Lộ mở cửa xe, vừa chuẩn bị bước xuống xe, bỗng nhiên lại rút chân về, cô xoay người nhìn Đông Dạ Huy vô cùng trịnh trọng nói: “Anh à, em sau này còn có thể đến nhà anh không? Em bảo đảm sẽ không quấy rối, chị dâu không phải bị bệnh sao? Lúc nào anh không chăm sóc được, em có thể phụ anh một tay.”

Đông Dạ Huy hơi do dự một chút nhưng vẫn gật đầu: “Hám Sinh nửa đời vì anh nhận mọi oan ức, em nếu như thật sự xem anh là anh trai, sẽ muốn che chở cô ấy.”

Kim Lộ nhanh nhẹn gật đầu: “Anh à, em mặc kệ anh trước đây đã làm gì, anh đối với em mà nói vĩnh viễn là người tốt.” Cô gái này nói như chém đinh chặt sắt, nói xong lập tức thẳng thắn dứt khoát đẩy cửa xe ra, cầm hành lý đi vào khách sạn.

Đông Dạ Huy nhìn bóng lưng cô càng ngày càng xa, sau một lúc lâu cười khê thành tiếng: Đối với mọi người ta đều là người tốt, chỉ duy nhất phụ cô ấy.

Khi Đông Dạ Huy trở về Hám Sinh đã ngủ rồi. Anh mò mẫm sửa sang bản thân sạch sẽ, lên giường, cẩn thận từng li từng tí ôm Hám Sinh vào trong lồng ngực.

“Về rồi?” Trong bóng tối, Hám Sinh tỉnh táo hỏi.

“Về rồi.” Đông Dạ Huy nhẹ giọng đáp.

Hám Sinh không hỏi kết quả, rút sâu vào trong lòng ngực anh, cuối cùng an tâm nhắm mắt lại. Đông Dạ Huy nhẹ giọng lên tiếng trong bóng đêm: “Hám Sinh, ngày mai chúng ta đi bệnh viện làm kiểm tra nhé?”

Trầm mặc trong chốc lát, Hám Sinh nhẹ nhàng trả lời: “Được.” Cô không hỏi nguyên nhân, lẳng lặng chờ đợi anh sắp xếp.

Đông Dạ Huy ở trong chăn chọt ôm chặt Hám Sinh, dùng sức thật mạnh như muốn đem cô nạm vào cơ thể anh. Hám Sinh cau mày yên lặng chịu đựng, vẫn ngậm miệng không nói cũng không hỏi anh điều gì.

28. Chương 28

Bệnh viện lúc nào cũng khiến người ta khó cảm thấy ấm áp. Đầu mùa thu, buổi chiều, ánh sáng xuyên qua cửa sổ hành lang chiếu nghiêng vào, làm cho nửa căn phòng hơi tối, nửa căn còn lại đầy ánh mặt trời.

Đây là bệnh viện uy tín nhất cả nước. Rất nhiều người Trung Quốc mắc trọng bệnh đều đến đây với hy vọng cuối cùng. Trong hành lang vắng ngắt, thường thường có vài người đi qua, người nhà đỡ người bệnh, bước đi chậm chậm, trên mặt ngoại trừ vẻ thống khổ còn có đau buồn, đây là một nơi ít có niềm vui.

Hám Sinh ngồi xe đẩy, ở cuối hành lang, ánh mặt trời chiếu qua tấm kính rơi lên người cô một chút ấm áp. Từ đầu buổi sáng, cô đã ở căn phòng này của bệnh viện đợi gần cả một ngày. Đông Dạ Huy đang ở bên trong một gian phòng nói chuyện với bác sĩ. Cô lẳng lặng ngồi chờ ở đây, cúi đầu đưa bờn một cái cúc áo gió, hành vi vô ý này của cô cùng với vẻ mặt điềm tĩnh, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì.

Đông Dạ Huy nhẹ nhàng bước lại, anh dừng lại cách Hám Sinh một đoạn ngắn, nhìn cô từ xa, tâm tình trống vắng. Hám Sinh vẫn ngồi ở đó, thái độ dịu dàng lặng im, cô thay đổi chín chắn hơn. Cô dường như so với Hám Sinh trước đây là hai người. Là anh đã làm cho cô trưởng thành từ trong đau khổ tuyệt vọng, đã từng là loại côn đồ tạp nham. Ánh mắt trống rỗng, cơ thể khỏe mạnh của Hám Sinh xuất hiện trong ký ức của Đông Dạ Huy làm cho anh rút nước mắt thấm ướt cả vạt áo.

Hám Sinh dịu dàng, im lặng ngồi nơi đó, lúc này Đông Dạ Huy nghĩ rằng, nếu như Hám Sinh là một cô gái bình thường, anh tình nguyện cùng cô lánh xa thế sự, chỉ cần cô còn sống trên đời này, anh đồng ý chờ đợi gặp lại cô, sau đó bình tĩnh nói với cô: “Đã lâu không gặp.” Cuối cùng im lặng hoài niệm cô trong quãng đời còn lại, như vậy còn tốt hơn giờ đây phải đối mặt với một kết cục khốc liệt như vậy. Nhưng mà Hám Sinh không phải là cô gái bình thường, cô thẳng thắn nhưng cố chấp và thành thực, cô cứng cỏi như bò thảo (một loại cỏ dai mềm dùng để đan lát) không tha thứ, cũng không thỏa hiệp, cũng không bao giờ quên, cô chưa bao giờ muốn buông tay anh, nhưng mà lại quá đau khổ cho nên cô mới chấp nhận buông tay. Cô từ nhỏ đến nay luôn luôn là một người đặc biệt, còn Đông Dạ Huy anh chỉ là một kẻ ngu muội, thức thời cho nên chưa từng phát hiện ra điều đó.

Có thể tâm tình vô cùng nặng nề làm cho áp lực trở nên nhẹ nhàng, Đông Dạ Huy đi tới chiếc ghế phía sau Hám Sinh đang ngồi nghỉ, chậm chạp ngồi xuống. Anh cảm khư khư mấy tờ giấy trong tay, vẻ mặt vô cùng chán nản và sợ hãi, nhưng lại không thể không cầm nó trên tay. Đó là kết quả kiểm tra của Hám Sinh. Đã có giấy thông báo chuẩn đoán chính xác, cổ tử cung của Hám Sinh bị ung thư giai đoạn I, là do nữ bác sĩ khoa phụ sản uy tín nhất mà anh mời từ Hạ Môn tới kết luận như vậy. Bóng lưng Hám Sinh gầy yếu, chiếc cổ nhỏ gầy đáng yêu thấp thoáng trong cổ áo, lòng dạ của Đông Dạ Huy vô cùng đau đớn trống trải.

“Trở về đi.” Hám Sinh bình tĩnh và nhẹ nhàng nói, Đông Dạ Huy ngửa đầu tựa vào tường, cơ thể đông đặc cứng đờ, ánh mắt thất thần, khóe mắt rơi xuống hai hàng nước mắt, rơi vào đuôi tóc. Thật ra Hám Sinh đã sớm cảm nhận được, Đông Dạ Huy chợt hiểu ra.

Trên hàng lang yên tĩnh của bệnh viện, tiếng bước chân vang dội xa xa, mỗi bước chân giống như bị vật gì đập thùng thùng chấn động trong lồng ngực, không có cảm giác nhưng lại bị thương. Hám Sinh ngẩng đầu nhìn Đông Dạ Huy mỉm cười: “Em đói vô cùng.”

Cô vô cùng đói bụng, vì bận rộn cho nên đến giờ bọn họ vẫn chưa ăn trưa. Đông Dạ Huy nặng nề “Ừm.” một tiếng. Hám Sinh lại quay đầu đi, trên mặt cô luôn luôn tươi cười. Đông Dạ Huy không hiểu tại sao cô còn có thể cười xán lạn như vậy, chẳng lẽ trong lòng cô tràn ngập vui sướng sao? Hám Sinh? Em từ trước đến giờ yêu hận rõ ràng, tình cảm của em dồi dào mãnh liệt như vậy mà tại sao anh trước giờ không nhận ra?

Trong căn biệt thự rộng lớn, phòng khách sáng choang ánh đèn, Hám Sinh ôm Mông Bự xem tivi. Tiếng người sôi nổi từ tivi truyền ra, vọng vọng không tan xung quanh căn phòng lạnh lẽo. Hám Sinh xem tivi chăm chú, xem đến dở hẳn. Đông Dạ Huy ở trong bếp, quay lưng về phía phòng khách, ánh đèn chiếu lên người anh sinh ra cái bóng bên dưới.

Đông Dạ Huy nấu cơm tối rất đơn giản, nấu một nồi canh, xào một đĩa rau cải, anh đẩy Hám Sinh đến trước bàn ăn, tự mình mang ghế ngồi trước mặt cô. Mông Bự vẫn được đối xử như lúc ở trên đảo, một thau cơm trộn, vài đầu ăn bên cạnh bàn. Đông Dạ Huy lấy bát cơm của Hám Sinh múc thịt gà trong nồi canh. Hám Sinh nhìn anh đang muốn dứt cho cô ăn thì lên tiếng: “Dạ Huy, em có thể tự ăn được.”

Đông Dạ Huy không nhìn cô, cố chấp đưa một muỗng cơm tới miệng Hám Sinh. Hám Sinh không mở miệng, im lặng nhìn anh. Tay Đông Dạ Huy mãi đặt ở đó, cố chấp chờ đợi. Hám Sinh nhẹ thở dài cuối cùng đành chịu mở miệng.

Bọn họ đều im lặng. Sắc mặt Hám Sinh bình tĩnh, Đông Dạ Huy tinh thần không tốt, nhếch môi. Hám Sinh thấy ánh mắt anh vô cùng tĩnh lặng, vẻ mặt vô cùng đau thương.

Bữa cơm nặng nề cuối cùng cũng xong. Đông Dạ Huy đặt mạnh bát cơm trong xuống bàn làm vang vọng thanh âm chất chua, anh bực bội lên lầu. Mông Bự ngẩng đầu khỏi thau cơm, ngơ ngẩn theo bóng lưng anh biến mất ở cầu thang. Hám Sinh nhìn chăm chăm bát cơm trước mắt, một lúc lâu sau nhàn nhạt cười.

Đông Dạ Huy ngồi trong bóng tối, bóng đen tối tăm đến nỗi đưa bàn tay ra trước mặt cũng không thể nào thấy rõ năm ngón tay, anh đóng cửa lại, cũng đóng cả cửa sổ, kéo rèm cửa sổ xuống, một mình ngồi ở thư phòng. Không gian vô cùng vắng lặng, anh khép mình trốn tránh tới đây.

Lý trí nói với Đông Dạ Huy rằng anh không thể bỏ lại Hám Sinh ở dưới lầu, vào lúc này Hám Sinh cần anh chăm sóc, thế nhưng anh vô cùng bi ai, không cam lòng, ủy khuất cùng tâm tình phức tạp không thể kìm chế. Anh không chấp nhận rằng Hám Sinh một ngày nào đó sẽ thật sự rời bỏ anh mà chết đi. Anh vẫn muốn cùng cô đi đến cuối con đường. Sự tình không thể cứu vãn này lại do Hám Sinh cố tình làm ra, cô cố ý sống phóng túng để cơ thể đi đến bước này, mà cô còn có thể bình tĩnh như thế, đúng là cô không còn lưu luyến anh nữa rồi. Hám Sinh sẽ chết, trái tim anh đau đớn rỉ máu, anh tuyệt vọng và sợ hãi cùng cực. Hám Sinh không lưu luyến anh khiến cho khắp người anh lạnh lẽo, tình cảm của anh bị vứt bỏ, anh đau khổ không thể nói thành lời, bởi vì người anh yêu không hề đau lòng.

Cơ thể Đông Dạ Huy cứng đờ trong bóng đêm thật lâu cũng không cử động, không biết anh đã suy nghĩ bao lâu, tâm tình hỗn loạn không nói nên lời. Đến khuya anh mới đứng dậy, cho dù đau khổ tuyệt vọng, chỉ cần còn chút hơi thở thì vẫn còn tiếp tục, cô bên ngoài tuy rằng không đau lòng anh, nhưng anh lại đau lòng cô.

Đông Dạ Huy mở cửa thư phòng, hai ngọn đèn tường chiếu sáng mờ mờ trên dãy hành lang, Hám Sinh ngồi trên xe lăn ngay tại cửa thư phòng, ngửa đầu nhìn anh mỉm cười: “Dạ Huy.” Cô dịu dàng gọi anh.

Đông Dạ Huy từ xa nhìn Hám Sinh, một Hám Sinh im lặng và điềm tĩnh, dùng sự điềm tĩnh của cô đối xử với anh tàn nhẫn, khốc liệt cùng quyết tuyệt.

Trong nháy mắt Đông Dạ Huy chợt hiểu rõ ràng đây chính là do số phận và Hám Sinh đang trừng phạt anh,

không có chuyện gì không thể xảy ra. Thế giới này có nhân quả tuần hoàn, Hám Sinh là cô gái có tình có nghĩa, anh thương cô, hại cô, lúc đó anh đã tự gieo xuống quả ỉn hôm nay. Cô nếu là cô gái bình thường hoặc là trả thù anh, hoặc là lãng quên anh, hoặc là cùng anh quên đi đau khổ, bất kỳ một con đường nào cũng đều không phải là con đường từ biệt anh. Thế nhưng cô không tha thứ cho anh đã vứt bỏ cô năm đó, nên sống buông thả năm này tháng nọ cuối cùng dẫn đến bệnh như ngày hôm nay.

Đông Dạ Huy tới trước mặt Hám Sinh, ngồi xổm xuống: “Hám Sinh, em sao lại ngu ngốc như vậy?” Anh vuốt lên gò má của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt của cô, giọng nói buồn bã yếu ớt, quá đau lòng cuối cùng không đau nổi trái lại chỉ có thể cố gắng bình tĩnh lại.

Hám Sinh kéo tay Đông Dạ Huy xuống, nắm trong tay mình nhẹ nhàng hỏi anh: “Dạ Huy, anh làm sao vậy?”

Đông Dạ Huy cười yếu ớt không trả lời cô, lại hỏi: “Em tới đây như thế nào?”

“Em có thể tự đi được, nhưng mà giả bộ ngờ ngẩn đem cả xe đẩy tới. Thật ra trên lầu có ghế em kéo tới mới đến đây được.” Hám Sinh cười nói, giọng điệu vô cùng thoải mái.

“Miệng vết thương vẫn chưa hoàn toàn lành lặn, sau này không được làm như vậy.” Đông Dạ Huy nhẹ nhàng nói, sau đó vui mặt vào bụng Hám Sinh, môi cách lớp quần áo hôn lên vết mổ của cô, thật lâu không động đậy.

“Biết rồi.” Hám Sinh vuốt tóc của anh, nhẹ nhàng trả lời.

Đông Dạ Huy cảm thấy uể oải, dán vào người Hám Sinh không muốn cử động. Hám Sinh dung túng anh, lặng lẽ an ủi anh, cô biết anh đau đớn, tâm tình của anh cô đều biết.

Rất lâu sau Đông Dạ Huy đang dựa vào bụng Hám Sinh, chậm chậm hỏi cô: “Hám Sinh, em hận anh sao?”

Không quá lâu, Hám Sinh nhẹ nhàng đáp: “Hận.”

Đông Dạ Huy cứng người, Hám Sinh nói tiếp: “Dạ Huy, anh chỉ cần nhớ kỹ là em yêu anh, em còn có thể sống với anh rất lâu, anh không cần phải sợ.”

Cánh tay Đông Dạ Huy vòng ra sau lưng Hám Sinh, dùng sức ôm cô vào lồng ngực. Anh biết Hám Sinh yêu anh, cho nên khoan dung anh, cô hận anh cũng do anh gây ra, cô khoan dung anh cho nên sẽ không nói với anh, cô rộng lượng, bao dung, cô vô cùng yêu anh. Anh nhẹ nhàng nói với Hám Sinh: “Hám Sinh, xin lỗi, làm cho em khổ.” Nếu như trước đây anh hối hận, thì lúc này đây anh thật sự ăn năn.

Anh giờ đã hiểu rõ rằng Hám Sinh từ nhiều năm trước tới giờ phải chịu đựng sự dày vò như thế nào.

29. Chương 29

Ngày hôm sau, Hám Sinh phải vào bệnh viện. Đông Dạ Huy không nói cho cô biết cô bị bệnh gì. Cô cũng không hỏi, bản thân cô ở phòng bệnh dành ột người. Các bác sĩ, hộ lý ra vào đều cư xử hiền lành với cô, không có ai nói tới bệnh tình của cô trước mặt cô.

Hám Sinh bắt đầu trị liệu phóng xạ. Rất nhanh các triệu chứng của bệnh trạng bắt đầu xuất hiện trên người cô. Sáng sớm lúc đánh răng, khoan miệng chảy máu hòa cùng bọt kem đánh răng, khi nhìn thấy hỗn hợp này trong bồn rửa tay trắng nõn mà ghê mình. Đông Dạ Huy đứng sau lưng cô im lặng mở vòi sen, dòng nước bắn lên đám bọt kem hòa máu, xoay tròn rồi cuốn đi toàn bộ vết tích. Bọn họ lặng lẽ nhìn, Hám Sinh bị tróc rất nhiều tóc, Đông Dạ Huy cũng cẩn thận nhặt lên, Hám Sinh đều biết, nhưng cũng như trước không nói gì. Lúc Hám Sinh làm xạ trị, Đông Dạ Huy đứng ngoài hành lang, anh thường đứng im không cử động, nhìn ngón tay mình vô cùng chăm chú.

Dần dần việc ăn uống của Hám Sinh cũng có vấn đề. Cô không muốn ăn, miễn cưỡng nuốt thức ăn nấu nhừ, đa phần là phun trở ra.

Đông Dạ Huy trong một ngày cho cô ăn nhiều lần. Hám Sinh là bệnh nhân vô cùng phối hợp, trước giờ không giận dữ, dù có khó chịu cũng không oán giận một câu. Tuy ói ra nhiều lần, nhưng khi Đông Dạ Huy đem đồ ăn đưa tới miệng cô, cô cũng sẽ há miệng ăn, đây là quá trình chịu đựng dài đằng đặc, vô cùng đau đớn bị thương khiến cho người ta có ấn tượng sâu sắc về mặt tâm linh. Loại đau khổ từ từ này làm tổn thương tình cảm của con người nhất. Đây là sự nỗ lực dài đằng đặc nhưng lại không có nhiều hy vọng.

Trong mùa thu Hám Sinh rất nhanh suy yếu. Đông Dạ Huy suốt ngày chăm sóc cô, không đi đâu. Vào đầu mùa đông, Hám Sinh cả ngày cảm thấy mệt mỏi, vốn còn có thể đi dạo trong sân một chút, hiện tại cũng không có sức đi dạo. Cô ngủ suốt ngày, thời gian bọn họ nói chuyện với nhau dần dần ít đi. Đông Dạ Huy thường xuyên nhìn Hám Sinh mê man, mắt chăm chú nhìn không chuyển động, nhìn như vậy thường là cả đêm.

Sắp tới Giáng Sinh, trong phòng bệnh đột nhiên có khách đến thăm. Hám Sinh trong khi nằm viện từng có hai người tới thăm. Cố Bắc đã tới một lần, Kim Lộ đã tới một lần, nhưng bọn họ chỉ tới thăm một lần rồi cũng không đến thăm nữa. Phòng bệnh này không chứa người thứ ba, bọn họ cũng không cần ân cần thăm hỏi cô, bất kể người là chân thành hay là giả bộ, sự xuất hiện của cô chỉ là quấy rối đến bọn họ. Cố Bắc và Kim Lộ mặc dù không phải là người nhạy cảm, nhưng họ lại cảm nhận được ở nơi này họ trở nên thừa thãi, vì thế họ đến thăm cô một lần sau đó cũng không đến thăm nữa.

Lần này người đến là Đỗ Thành. Đông Dạ Huy đã ba bốn tháng không hỏi đến tình hình trong công ty, một mình anh ta gánh vác tất cả mọi chuyện. Một mình anh ta vất vả lo trong lo ngoài cũng chỉ là việc nhỏ, nhưng một công ty trong thời gian dài không thấy mặt lãnh đạo, suy đoán nhiều mặt thì thấy không ổn. Lời bịa đặt khắp nơi, đặc biệt trong công ty đã xuất hiện cục diện không thể dàn xếp. Mà anh ta nhiều lần liên lạc với Đông Dạ Huy, nhưng anh hoàn toàn không thèm để ý tình cảnh này. Cuối cùng Đông Dạ Huy tắt điện thoại trường kỳ không nghe. Đỗ Thành lòng nóng như lửa tìm tới bệnh viện, lúc đẩy cửa bước vào phòng vô cùng tức giận, anh ta tức giận đến nỗi cho dù là lần thứ hai gặp Hám Sinh cũng không cảm thấy bất tiện và không thoải mái.

Khi Đỗ Thành đẩy cửa vào, Hám Sinh đang nôn mửa. Hám Sinh đang ăn đồ ăn thì bị phun ra. Đông Dạ Huy ngồi đối diện cô nên bị bắn lên nửa người. Đỗ Thành sau khi vào phòng, Đông Dạ Huy đang khom lưng lấy chậu rửa mặt ở dưới giường, Hám Sinh chồm nửa người ra đầu giường, quay về chậu rửa mặt, vô lực nôn mửa. Chất lỏng sền sệt chảy ra từ miệng cô, dạ dày co giật làm cơ thể cô co rúm từng đợt. Đông Dạ Huy vòng tay ôm hông của cô, nhìn vào ánh mắt cô, không vội vã, không kinh hoảng, trong con người sâu thẳm âm trầm như con chim bay xẹt qua đầm nước để lại một vệt bóng tối.

Đỗ Thành cứng đờ đứng đó, sau khi chờ Hám Sinh co giật xong, Đông Dạ Huy giương mắt liếc nhìn anh ta, sau đó đỡ Hám Sinh dậy, để cô dựa vào đầu giường, dùng khăn lông ẩm lau chùi khóe miệng cho cô. Hám Sinh vừa ói xong, vô cùng suy yếu, trợn tròn mắt, hơi thở gấp gáp, mũi len đội trên đầu lệch qua một bên, để lộ cái đầu hầu như đã không còn tóc. Đỗ Thành chợt xoay người bước nhanh ra ngoài.

Đông Dạ Huy chỉnh lại mũi cho Hám Sinh, nói với cô: “Không sao.” Hám Sinh cười yếu ớt với anh, Hám Sinh đã gầy đi rất nhiều, nhưng mà dưới ánh đèn đêm dịu dịu, cũng không thấy gầy rộc như lúc ban ngày.

Hám Sinh nhìn mặt Đông Dạ Huy, nhẹ nhàng nói: “Anh đừng khó chịu, một lát nữa em đỡ một chút, anh lại dứt em ăn.”

Đông Dạ Huy nhìn nàng lắc đầu: “Không ăn nữa.”

Hám Sinh không nói gì chỉ cười nhìn anh. Cô cầm một bên khăn mặt, khi Đông Dạ Huy khom người lại, cô liền lau khô chất bắn khi nãy cô nôn tung tóe lên người anh. Cô nói với Đông Dạ Huy: “Đi thôi, anh ta chắc là vẫn còn chờ bên ngoài.”

Đông Dạ Huy ôm Hám Sinh, nhìn cô đang lau chùi cho anh, buồn bực “ừ” một tiếng hỏi: “Em muốn gặp cậu ta sao?”

Hám Sinh đặt khăn mặt lại trên bàn, thả lỏng cơ thể dựa vào đầu giường, cô cười khẽ, mắt nhìn lên nóc phòng nói: “Không đứng lắm.”

“Được.” Đông Dạ Huy trả lời cô, cẩn thận đắp chăn cho cô rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Đỗ Thành đưa lưng về phía hành lang, mặt nhìn ra cửa sổ mở rộng, trong tay cầm một điều thuốc. Đông Dạ Huy từ trong phòng đi ra, anh ta xoay người lại, trầm mặc nhìn anh một hồi, rồi ném tàn thuốc trong tay xuống nói: “Xin lỗi, Dạ Huy, tôi không nghĩ tới tình hình tồi tệ đến như vậy.”

Đông Dạ Huy nhếch miệng cười, không biết trả lời như thế nào. Anh tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống, nhìn Đỗ Thành đối diện nói: “Tất cả mọi chuyện, cậu tự xử lý đi. Cậu có thể giải quyết thì giải quyết, không thể giải quyết thì cứ để như vậy, tôi không có tâm tư, cậu biết mà.”

Đỗ Thành đúng là biết, anh ta cùng Đông Dạ Huy vốn là cùng một loại người, bọn họ biết dùng thời gian ngắn nhất kinh doanh thành công, nhưng mà trong cuộc đời Đông Dạ Huy cứ khư khư gặp gỡ Hám Sinh, anh tuy rằng cố gắng sửa lỗi nhưng vẫn không thể không chế mà chệch khỏi đường ray.

Đỗ Thành ngồi xuống bên người Đông Dạ Huy, đưa cho anh một điều thuốc, hai người hút, im lặng rất lâu, sau đó Đỗ Thành nói: “Khi ở Hạ Môn nghe cậu nói với tôi Hám Sinh còn sống, trong lòng tôi còn vô cùng nhẹ nhõm, nghĩ đến chuyện các người cuối cùng có thể ở cùng nhau thì thật tốt. Ai biết được lại đi đến bước này.”

“Là ung thư sao?” Đỗ Thành hỏi giọng mang theo chút thăm dò.

“Ừ.” Đông Dạ Huy nặng nề trả lời. Tay Đỗ Thành run lên, khối thuốc rơi lả tả trên đất.

Rất lâu sau đó Đỗ Thành bỗng nhiên cười nhạt một tiếng: “Vận mệnh như vậy, thực sự trớ trêu.” Anh ta quay đầu nhìn Đông Dạ Huy, Đông Dạ Huy gầy gò nhiều, cơ thể thon dài bên trong bộ quần áo, nhìn có chút phiêu dật, trên mắt dày đặt vết thâm, nhưng ánh mắt vẫn trong sáng như trước, trong mắt vẫn còn rất tinh anh.

Đỗ Thành hỏi anh: “Dạ Huy, mệt không?”

Đông Dạ Huy ấn tàn thuốc trong tay, dùng hai tay xoa lên gò má nói: “Tôi cảm thấy như vậy cũng tốt. Nếu như người nằm trên giường chính là tôi, sẽ khiến cho Hám Sinh vô cùng vất vả.”

Đỗ Thành không nói gì, im lặng quay đầu, hai người như vậy, anh ta mới nhìn thấy một lần, hơn nữa anh ta còn góp phần trong đó. Cuối cùng nếu anh ta thốt lên một câu thương tiếc trước mặt bọn họ thì thật là lập dị, cho nên anh ta không nói gì, chậm chạp đứng dậy.

“Phải đi rồi sao?” Đông Dạ Huy ngẩng đầu hỏi anh ta.

Đỗ Thành đi đến cửa phòng bệnh của Hám Sinh, cúi đầu đứng đó một lúc, cuối cùng xoay người lại nói với Đông Dạ Huy: “Tôi không vào. Tôi nghĩ Hám Sinh chắc cũng không cần tôi xin lỗi. Tôi nợ cô ấy thì để tôi nợ cả đời đi.”

Đông Dạ Huy nhìn anh ta, sau đó nói: “Thật ra Hám Sinh sẽ không ghi hận cậu.”

Đỗ Thành cười yếu ớt: “Thật ra không có liên quan gì tới cô ấy.”

Đỗ Thành xoay người đi, anh ta rất cao lớn, bóng lưng vẫn rất phẳng phiu, nhưng tâm ý lại sa sút. Đông Dạ Huy nhìn theo bóng anh ta mất hút trong hành lang, Đỗ Thành cả đời cũng không có nói “Xin lỗi.” với Hám Sinh. Hai chữ này, anh ta vĩnh viễn làm quay lưng lại với cô, mang theo áy náy cả đời anh ta đối với cô.

Đông Dạ Huy trở về phòng, Hám Sinh đã lại ngủ rồi. Anh tự thu dọn sạch sẽ bản thân rồi lên giường, kéo cô vào lòng ngực, tay luồn vào trong áo ngủ cô, sờ mó làn da khô khốc của cô, kiểm tra cơ thể cô. Hám Sinh trở mình, đối mặt anh, ở phía sau lưng anh nhẹ nhàng an ủi vỗ về. Đông Dạ Huy khẽ môi gần lỗ tai cô nói nhỏ: “Em không thể bỏ lại anh.” Hám Sinh nhẹ nhàng thở dài.

Cảnh tình này, mỗi buổi tối bọn họ đều làm lại một lần. Hám Sinh trước giờ đều giành cho Đông Dạ Huy một tiếng thở dài.

Lễ Giáng Sinh đến rất nhanh. Hám Sinh từng làm mấy ngày xạ trị. Mấy ngày nay cô đang khôi phục. Tình thần tốt lên rất nhiều. Mấy ngày trước Đông Dạ Huy nói vào ngày Giáng Sinh muốn dẫn cô ra ngoài một chút, cô thật vui vẻ.

Vừa ăn cơm trưa xong, cô lập tức chuẩn bị. Cô lôi toàn bộ quần áo mà Đông Dạ Huy mua cho ra khỏi tủ quần áo, đặt lên trên giường. Thử đi thử lại một hồi, cuối cùng quyết định mặc một bộ áo khoác lớn màu đỏ, màu sắc tươi tắn. Trước khi chập tối, cô tự trang điểm ỳnh, son môi hồng phấn bóng mượt che đi đôi môi không có chút sắc máu, má màu hồng để cô nhìn vào thấy khỏe mạnh, cô còn đội ỳnh chiếc mũ len màu trắng che toàn bộ mái đầu. Cô trang điểm khéo léo, dưới ánh sáng dịu dịu, nhìn cô vô cùng xinh đẹp.

30. Chương 30

Đêm Giáng Sinh, đường phố thật nhộn nhịp. Mười năm trước đây, con phố này có chợ đêm nổi tiếng. Nhiều năm trước nơi này cảnh trí đơn sơ, là một con phố nhỏ hẹp, hai bên là các cửa hàng đơn giản như lều, chỉ cần một bóng đèn, một đồng quần áo chất trên một tấm bạt là có thể buôn bán. Nơi này trước đây từng là con phố dài mười dặm, cuối phố là một giáo đường từ thời Dân quốc để lại, tuy đơn sơ nhưng cũng khá sâu uất.

Mười năm trôi qua, những lều buôn năm đó bởi vì sửa chữa, xây mới đã không còn, nơi đây giờ đã trở thành con đường thật dài dành riêng cho người đi bộ, các cửa hàng tráng lệ mọc san sát hai bên đường, đường được mở rộng ra, sạch sẽ hơn. Hám Sinh đã không còn nhận ra nơi đây, cô đứng ở đầu đường với vẻ mặt mờ mịt.

Đông Dạ Huy từ sau lưng Hám Sinh đi lên, dặt tay cô nói: “Đi theo anh.”

Trong đám đông, bọn họ nắm tay nhau. Đông Dạ Huy đi trước dẫn đường. Hám Sinh đi theo sau. Nhiều năm trước, bọn họ đã từng nhiều lần đi qua con đường này, lúc đó, Hám Sinh cũng thường chăm chú đi phía sau anh. Chắc là Đông Dạ Huy chưa bao giờ quay đầu lại nắm chặt tay cô. Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, Hám sinh chợt ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt trong không trung, miệng nở nụ cười nhạt, người đàn ông này cả đời cuối cùng cũng quay đầu lại, tuy nhiên cũng chỉ quan tâm và lo lắng đến như vậy mà thôi.

Hai người đi qua con đường thật dài dành riêng cho người đi bộ, rẽ vào con đường mở rộng sáng sủa phía trước, đường phố hẹp dài, một dãy bóng đèn chiếu sáng chói mắt, mùi thơm của các loại thức ăn hòa lẫn vào nhau dày đặc trong không khí, cùng phả vào mặt, vào người, giống như con phố dài mười dặm năm xưa.

Hám Sinh nhìn thấy cảnh vật như vậy chợt mỉm cười. Đông Dạ Huy quay đầu lại thấy cô đang cười, cũng cười theo vui vẻ. Nụ cười tinh khiết của bọn họ thật đơn thuần, bọn họ cùng nhau đi qua bao nhiêu năm, nhưng đến hôm nay mới từ trên người của đối phương hiểu rõ niềm vui sướng đơn giản nhất. Sắc mặt bọn họ vẫn còn khá trẻ, dặt tay rúc vào nhau giống như một cặp yêu nhau.

Con đường này là nơi để ăn vặt, vốn cũng là một phần của con phố cũ, sau đó khi sửa chữa thì được lưu lại, chỉ thay đổi chủ mới cho con phố, nhưng khí thế cường thịnh của người dân ở đây vẫn tồn tại như trước.

Nơi đây có vài chủ quán thậm chí vẫn là người cũ, nhưng Hám Sinh nhớ rõ bọn họ, nhưng bọn họ trước giờ đều không biết Hám Sinh. Hám Sinh đi qua từng quầy từng quầy, mùi thơm các loại đồ ăn hòa huyên cùng nhau bỗng nhiên làm cho cô thèm ăn. Cuối cùng cô đi đến trước một quầy hàng bán lương bì Thiểm Tây (lương bì là đặc sản của Thiểm Tây, món này giống như bánh phở xào khô). Nhiều năm trước, cô vô cùng yêu thích món ăn này, trong trí nhớ cô loại đồ ăn này có mùi vị chua cay, kích thích vị giác và thần kinh của cô, cô quay đầu tha thiết mong chờ nhìn Đông Dạ Huy sau lưng.

Đông Dạ Huy cười cười, hôm nay anh dường như muốn cực kỳ chiều chuộng cô, cũng không nói gì, đi lên mua cho cô một phần. Ngồi bên một cái bàn đơn sơ đặt gần rìa đường, Hám Sinh xì xụp ăn, tay cầm đôi đũa cứng đờ, nhưng cô vẫn cười híp mắt, nét mặt cô dịu dàng, mi thanh mục tú, nụ cười xán lạn. Đông Dạ Huy lặng im ôn nhu nhìn cô, đám người đi lại xung quanh trở thành nền cho bọn họ, một mảnh hoa tuyết từ giữa không trung rơi xuống dưới ánh đèn đường mờ nhạt, bay phất phơ rơi xuống mặt bàn, tan nhanh thành giọt nước. Hám Sinh ngẩng đầu nhìn bầu trời, màn đêm đen kịt, nhiều điểm trắng chập rây bay xuống từ trên đầu: “Có tuyết rồi.” Hám Sinh nói.

Đông Dạ Huy giơ tay phất hoa tuyết rơi trên vai Hám Sinh, nhẹ nhàng mềm mại nói: “Đúng vậy, Hám Sinh, mùa đông em sẽ khỏe lên, chúng ta cùng nhau đón năm mới.”

Hám Sinh chỉ cười, cúi đầu ăn một miếng lương bì, hương vị lạnh lạnh, cay cay, chua chua từ đầu lưỡi thấm vào trong lòng.

Con phố cách nhà Hám Sinh không xa. Đi tới đây Hám Sinh muốn trở về nhà xem. Xe dừng ở đầu phố, đi bộ về từ đây là cả một đoạn đường dài, bọn họ đành đi qua con hẻm nhỏ đi đường tắt trở về.

Bọn họ đi thông thả, khoảng chừng qua ba trạm xe, xuống dưới lầu, Hám Sinh yếu sức cuối cùng không chịu nổi, Đông Dạ Huy phải công cô trên lưng leo lên tầng 4.

Mở cửa, Đông Dạ Huy lập tức mở đèn phòng khách, dọn dẹp ghế sofa, đặt Hám Sinh trên ghế, cởi áo khoác cho cô, ôm cô, bảo cô nghỉ ngơi.

Trong phòng có một lớp bụi, không có lò sưởi, hơi thở phả ra từ miệng ngưng tụ thành một đám sương trắng, phòng nào cũng vắng lạnh, không có nhân khí, không khí lạnh lẽo trong phòng vô cùng quạnh quẽ.

Hám Sinh nhìn quanh phòng, mỗi một vật vẫn còn nguyên đó, nhiều năm qua đi, tất cả đồ vật trong phòng này cho dù thế giới bên ngoài có biến đổi thế nào, nơi này vẫn giống như trước, mọi vật mặc dù cũ đi, nhưng vẫn duy trì dáng vẻ mà người đàn ông rời đi năm đó.

Mắt Hám Sinh nhìn chiếc xích đu cũ kỹ, nhẹ nhàng thở dài thành tiếng, cô cảm giác được khí tức của mẹ cô vẫn ở đây, cô dùng đầu cọ cọ vào ngực Đông Dạ Huy nói: “Dạ Huy, em nhớ mẹ.”

“Ừ.” Đông Dạ Huy đáp lời cô. Mắt anh và Hám Sinh nhìn cùng một chỗ, anh biết Hám Sinh đến đây để hoài niệm, để từ biệt, anh biết Hám Sinh đã không còn muốn sống, cho dù anh đã quay đầu lại, cho dù anh đối với cô thương yêu cũng đều không kéo được cô trở về. Xạ trị trên người Hám Sinh không có kết quả, phá hoại chức năng sinh lý của cô như vậy cũng chỉ khống chế ung thư phát triển chậm lại chính bản thân Hám Sinh không muốn sống, Đông Dạ Huy đều hiểu hết. Khi Hám Sinh xem xét nhà cũ, trong mắt Đông Dạ Huy nổi tuyệt vọng ừ ừ kéo đến.

Lúc rời đi, Đông Dạ Huy công Hám Sinh xuống lầu. Trong hành lang tối đen từng trận gió lạnh lùa vào, Hám Sinh vịn vai Đông Dạ Huy, mặt kề sát cổ anh, hai người chậm rãi đi ra khỏi hành lang, đi xuống lầu, trong căn nhà nhỏ có chút ánh đèn mang đến chút ít ánh sáng, xa xa tiếng chuông đêm bình an truyền đến, khoan thai mà chậm chạp.

Bầu trời hoa tuyết bay lác đác, trên đất ước nhẹp. Đông Dạ Huy này giờ không nói gì. Hai tay Hám Sinh vòng quanh cổ anh, thanh âm mang theo ý cười: “Dạ Huy, em trước đây muốn anh công em, nhưng mà khi đó em mập quá, không dám nói với anh, anh còn nhớ không? Em còn từng công anh nữa.”

“Năm ấy, anh từ Quảng Châu nhập hàng trở về, một ngày hai đêm không ngủ, đóng cửa quán, anh dùng xe gắn máy chở em về nhà, anh không đi đường lớn, nhất quyết đi hẻm nhỏ, kết quả là xe bị lật, em bị văng ra, nhưng không bị làm sao, anh thì bị xe đè gãy chân, em phải công anh chạy ra đường lớn tìm xem đưa anh đi bệnh viện.” Hám Sinh nói lải nhải không ngừng, cô nghĩ sau ngày đó, Đông Dạ Huy có lẽ không khổ sở như vậy.

Đông Dạ Huy nhìn mặt đất dưới chân, bước thật nặng nề, anh làm sao mà không nhớ rõ, ngày đó anh phải trải qua đau đớn lớn nhất trong cuộc đời anh. Khi xe máy ngã, bình xăng đè ép chân anh làm chân anh huyết nhục mơ hồ, đau đớn muốn ngất, Hám Sinh lại như có sức thần, tay không lật chiếc xe nặng mấy trăm cân lại, công anh chạy thẳng qua hai con đường mới tìm được xe, lúc đó cô không hề khóc, từ khi anh lật xe đến khi đưa anh đến bệnh viện, cô sắp xếp mọi thứ ổn định, mãi đến khi anh làm giải phẫu, bác sĩ nói với cô chân của anh được an toàn, cô chợt khóc rống lên. Tiếng khóc vang vọng hai dãy hành lang, đã kinh động một đám người.

Đông Dạ Huy bỗng nhiên đi không nổi, phía trước quá tối tăm, nhiều năm qua như vậy, giờ anh mới thực sự hiểu Hám Sinh, không có cô, anh sau này sẽ sống như thế nào đây?

“Hám Sinh, em sao lại nhẫn tâm như vậy, em một lòng muốn chết, em ra đi hoàn toàn, anh phải làm sao bây giờ? Anh sau này phải làm sao bây giờ? Em nói cho anh biết anh sau này nên làm gì? Cùng em chết

sao?” Đông Dạ Huy hầu như là bi thương khóc, không không chế được lệ rơi đầy mặt, đời này của anh vì Hám Sinh rơi quá nhiều nước mắt, cũng chỉ khóc vì cô.

Lặng im thật lâu, Hám Sinh trầm than thở một hơi, cô bất đắc dĩ nói nhỏ: “Dạ Huy, anh làm sao phải như vậy, em khuyên anh hãy cố gắng sống thật tốt. Mạnh mẽ đến cùng, bao nhiêu người giống như anh vẫn sống tốt, anh thông minh như vậy sao lúc này lại giả vờ ngốc nghếch?”

Đông Dạ Huy cảm thấy Hám Sinh trên lưng không muốn sống, anh cảm thấy rầu rĩ, nhưng anh không thể từ bỏ, Hám Sinh giống như bao quần áo trên người anh, cũng là người sưởi ấm duy nhất của anh, anh cố gắng gượng đến rã rời, cuối cùng bất lực cầu xin: “Hám Sinh, đừng chết, xin em, em chết rồi, anh làm sao bây giờ?”

Chờ đợi dài dằng dặc giống như ngọt ngào sắp chết, Hám Sinh cuối cùng chạm rai giờ tay lên, dùng bàn tay lau đi nước mắt trên mặt của Đông Dạ Huy, cô nói giọng rất nhỏ: “Đừng khóc, em đồng ý với anh.” Cuối cùng không thể quên đi được người đàn ông này, cô biết Đông Dạ Huy này, làm chuyện gì cũng đều luôn cố chấp, khi vô tình thì cũng vô cùng tới cùng, khi yêu người nào thì cũng yêu cố chấp như vậy, trên đời này chỉ có mình là thật lòng thương xót anh, cô nếu như chết rồi, anh sau này sẽ sống như thế nào đây. Hám Sinh không tưởng tượng ra được tình cảnh nào lạc quan cả, không yên lòng thì chỉ có thể lại cố gắng cùng anh đi tiếp một đoạn, cố gắng được đến bao lâu thì theo anh chừng đó vậy.

Lời hứa của Hám Sinh đối với Đông Dạ Huy chính là ‘lời nói ngàn vàng’, anh bỗng nhiên tràn trề sinh lực, hi vọng hay là tuyệt vọng đều do Hám Sinh ban cho anh.

Ngày hôm đó, Hám Sinh ngủ thiếp ở trên lưng của Đông Dạ Huy, cô ngủ cho đến khi trở lại bệnh viện, rồi bị mê man đưa vào phòng mổ. Rạng sáng ngày hôm sau, tuyết trắng tinh bao phủ toàn bộ thành thị sau đêm Giáng Sinh. Cơ thể Hám Sinh bị cắt đi một bộ phận tượng trưng cho thân phận nữ nhân của cô.

31. Chương 31

Vào đầu xuân, thời tiết rất tốt, trong không khí vẫn còn mang chút hơi lạnh, nhưng mặt trời ấm áp, ánh nắng ban trưa, chiếu xuống mảng xanh tươi khó có được của thành phố B, từng dãy biệt thự, hàng rào gỗ màu trắng, từng đệm cỏ xanh trong đình viện.

Trong viện giăng mấy sợi dây thừng, treo đầy chăn drap gối đệm, Kim Lộ đeo một cái tạp dề hình gấu Pooh, trên đầu còn quấn một cái khăn vuông, trong tay cầm một cái chổi dùng để quét giường của người Phương bắc, vỗ “bộp bộp” vào mặt chăn.

“Cô nói xem cái thân thể này của cô, có bệnh rồi thì còn sợ cái gì nữa, vận động nhiều một chút, coi cô lười biếng kìa, cả ngày quần chăn nằm một chỗ, không gọi cô thì cả chăn cũng không động đây, tôi nói chính là bởi vì anh Dạ Huy cứ nuông chiều cô mãi, chứ một ngày kéo cô ra ngoài chạy 8 vòng 10 vòng thì bệnh gì cũng hết.”

Hám Sinh đang ở trên cái ghế dài lớn ở sau lưng cô, cô thoải mái nằm dựa vào trong, trên người đắp một cái thảm lông, trên cái bàn nhỏ ở bên cạnh đặt mấy cái bánh quy, trong tay ôm một ly chocolate nóng hổi. Giọng nói của Kim Lộ rất lớn, cộng thêm âm thanh đánh “bộp bộp”, rất có tiết tấu, trong viện vô cùng sống động, khóe miệng của Hám Sinh khẽ nhúc nhích mang một nụ cười.

Kim Lộ quay người thấy Hám Sinh đang ngược đầu nhìn bầu trời, thần trí không biết đã chạy đến đâu rồi, căn bản không thèm để ý đến ý kiến của cô, cô càng tức giận mà đánh chổi cái bộp vào chân cô ấy, Hám Sinh cuối cùng cũng hồi thần, vẫn còn nhìn cô mà tủm tủm cười, không biết tại sao Kim Lộ cứ không nhìn được cái bộ dạng hốt hoảng chuyện gì cũng không thèm để tâm ấy của Hám Sinh, cây chổi của cô suýt nữa đã chọc vào mũi của Hám Sinh: “Nói, sáng nay dậy lúc mấy giờ?”

“Giữa trưa.” Hám Sinh rút người vào trong, giọng rất yếu ớt.

Kim Lộ chống nạnh: “Vậy là lúc tôi đến thì cô mới rời giường sao, Giữa trưa ăn hai bát cơm lớn thì liền rút vào chăn không thèm động dậy, cô nuôi heo à?” Cô nói xong liền xốc cái thảm lông trên người của Hám Sinh lên, nhéo vào đùi cô ấy một cái: “Nhìn cái đồng thịt này của cô coi, toàn là mỡ.”

Kim Lộ không mạnh tay nên Hám Sinh chỉ bị làm cho ngứa ngáy thôi, vội vàng bỏ cái ly trong tay xuống, co chân lại trốn tránh: “Đừng nhéo nữa, đừng nhéo nữa.”

Kim Lộ thu tay lại, thô bạo đập thảm lông lại cho cô ấy: “Tối qua đi được mấy vòng?”

Hám Sinh nghiêng người thành thật trả lời: “Hai vòng.” Kim Lộ trừng mắt.

“Thật sự là 2 vòng đó, không có lừa dối đâu.” Ánh mắt của Hám Sinh rất nghiêm túc, nói rất thành khẩn. Kim Lộ lại thở dài, bắt đầu cảm râm: “Cô nói cô sao lại không thể sống phần đầu một chút, lại có thể lừa đến mức này chứ, mẹ tôi đã hơn 50 tuổi rồi, cũng bệnh tật đầy người, mỗi ngày còn có thể đi công viên khiêu vũ tới 2 giờ liền, bà ấy còn không ăn nhiều bằng cô đó, cô một bữa ăn hai chén lớn, còn mỗi ngày nằm dưỡng bệnh như là ma ốm, cô không thể vận động nhiều một chút sao!? Cô xem xem suốt cả ngày chờ đợi người đàn ông của cô, có còn chút dáng vẻ tươi vui nào nữa không? Hả!” Cô càng nói càng nổi điên lên, giờ tay lại nhép Hám Sinh 1 phát.

Đồng Dạ Huy đã từng nói với Hám Sinh rằng Kim Lộ rất giống cô lúc trước, nhưng Hám Sinh cảm thấy Kim Lộ so với cô còn dữ dội hơn nhiều, cô ấy so với lối sống buông thả của cô còn tràn ngập một loại sức sống dồi dào nguyên thủy, cô ấy đối với việc biểu đạt cảm xúc rất trực tiếp và bạo dạn, cô trước giờ luôn thiếu thứ dũng khí đó của cô ấy.

Cách một cái thảm lông, Hám Sinh cũng không có cảm giác gì, cô cười cười với Kim Lộ nói: “Kim Lộ ngoan nha, đi lấy cuốn tiểu thuyết chị để trong phòng lại đây cho chị, chính là cái cuốn chị để trên đầu giường đó.”

Hám Sinh ra vẻ cười đùa cợt nhả, Kim Lộ cũng hết cách với cô, giận dữ hừ hừ đứng dậy, thật sự đi vào phòng lấy sách cho cô, sau khi cô ấy đi, Hám Sinh nhìn đỉnh viện trống rỗng, ánh mặt trời đang tốt, cả người ấm áp thoải mái, ánh nắng đang chiếu xuống chăn đệm đang phơi tạo thành những bóng râm, trời đứng gió, yên tĩnh ôn hòa, cô khẽ nhắm mắt lại dựa vào ghế, lại có chút cảm giác mơ màng muốn ngủ.

Một loạt tiếng chân từ xa tiến đến gần, là tiếng dép đập trên mặt cỏ, Hám Sinh biết là ai đến, mắt nhắm lại cũng không động dậy, bên chân có một người đột nhiên ngồi xuống, Cổ Bắc rút chân ra khỏi dép ngồi xếp bằng trên ghế của Hám Sinh, rất tự nhiên mà xếp chân của Hám Sinh qua một bên.

Hám Sinh mở mắt nhìn sang, Cổ Bắc đang mặc một bộ đồ ngủ, có vẻ còn chưa rửa mặt, đầu tóc còn loạn cào cào, anh uống chocolate của cô rồi nhìn vào cửa lớn nói: “Cô gái Đông Bắc này, quá hung dữ rồi, coi bộ khó mà có chồng.”

Hám Sinh cũng nghiêng đầu nhìn về phía cửa lớn, quay đầu lại cũng không tiếp lời của Cổ Bắc, rút rút chân rồi lại nhắm mắt nằm xuống, cô đối với Kim Lộ cũng không có cảm giác gì, cô ra viện hơn 3 tháng, Kim Lộ liền ở đây ra ra vào vào hơn 3 tháng, cô ra vào rất tự nhiên, Hám Sinh không biết cô ấy có cảm giác gì đối với cách đối xử của Đồng Dạ Huy với mình, Hám Sinh cảm thấy khâm phục sự dũng mãnh của cô ấy, đem mối quan hệ kỳ quặc này xử lý rất tự nhiên, đối với cô có một sự dịu dàng thô bạo, Hám Sinh không thể ghét cô ấy được.

Cổ Bắc vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, cái con người trắng đen điên đảo như anh ít nhiều cũng có chứng bệnh hạ đường huyết, lúc mới tỉnh lại không muốn lên tiếng, “crack crack” ăn bánh quy của Hám Sinh, uống một cốc ca cao rồi mới híp mắt tỉnh táo lại.

Kim Lộ cầm sách từ phòng đi ra, nhìn Cổ Bắc phía trước liền đuổi anh ta: “Tránh sang một bên, người gì thật đáng ghét? Mỗi ngày đều chạy đến đây ăn chùa uống chùa.” Kim Lộ bây giờ lớn nhỏ gì cũng là bà chủ rồi, đối với Cổ Bắc cũng không khách khí như trước đây nữa, bước lên liền đẩy lưng của Cổ Bắc một phát.

Cổ Bắc không chút phòng bị, cả người lắc lư một cái nửa ly ca cao liền hất lên phía trước áo ngủ của anh.

Cổ Bắc lập tức phát điên, nhảy dựng lên chỉ vào Kim Lộ mà mắng: “Cô, cái đồ sư tử cái này, cô có chút nào giống con gái không hả? Mai mốt ai cưới cô thế nào cũng đánh cô một ngày ba bữa cho coi.”

Kim Lộ vuốt tay áo bắt đầu ồn ào: “Tôi tím dần ông kiểu gì thì liên can quái gì đến anh? Cái kiểu dần ông như anh suốt ngày sờ mó bản thân, anh tưởng anh là thổ sao, là dần ông mà chả có chút manly này còn có mặt mũi mà nói tôi?”

“Bộ dáng bây giờ của cô có chút hả hê rồi sao? Trước đây lúc ở Kim Mê sao không thấy cô miệng mồm lạnh lợi như vậy, bộ dạng lo sợ khi bị người ta đùa giỡn của bản thân mình trước đây quên rồi sao? Thật nhìn không ra, cô còn có miệng lưỡi như vậy?”

“Bà đây hả hê đó, thì thế nào, tôi có hả hê thế nào cũng không so được với anh, nói móc nói mỉa người khác, bà đây còn biết cái gì là tự tôn, không có thói mồm như anh.”

Hai người lại bắt đầu công kích đời tư của nhau rồi, Hám Sinh ngồi một bên tủm tỉm nhìn, cô biết Kim Lộ trước đây có thể là đã chịu thiệt thòi trong tay Cố Bắc, cho nên hiện giờ vẫn cứ luôn không muốn gặp anh, mà Cố Bắc lại cãi không lại Kim Lộ, anh cũng không biết động tay động chân, mỗi lần hai người tranh chấp rất âm ỷ, nhưng lại chẳng có chút nội dung gì, Hám Sinh mỗi lần đều xem như là coi náo nhiệt, trước giờ không giảng hòa, cũng không khuyên nhủ ai. Hai người cãi đến kinh thiên động địa, Kim Lộ đã chuyển từ đơn thuần công kích cuộc sống lên đến thăm hỏi trường bối của Cố Bắc rồi, Cố Bắc không có giọng nói cãi vả dũng mãnh và năng lực ngôn ngữ linh hoạt cơ động như Kim Lộ, tức giận đến mặt đỏ lên, thở hổn hển, đầu tóc vốn loạn cào cào, bây giờ xem ra dường như muốn dựng đứng lên luôn rồi. Hám Sinh lại lần nữa khẳng định bản thân mình với Kim Lộ ngoại trừ giọng lớn giống nhau ra thì thật sự không còn điểm nào giống cô ấy nữa, cô đâu có năng lực tổ chức ngôn ngữ dũng mãnh như cô ấy.

Một cơ thể ấm áp đột nhiên lủi vào lòng của Hám Sinh, Mông Bự đáng lẽ đang ngủ ở trong ổ của nó ở trong viện, bị tiếng cãi vã của hai người làm giật mình, chui vào lòng Hám Sinh coi náo nhiệt, Hám Sinh cúi xuống vỗ vỗ đầu nó. Đôi chủ và chó này rất không tử tế mà xem say sưa, rất bình tĩnh không lên tiếng.

Cuộc chiến tranh đến cuối cùng kết thúc bằng việc Cố Bắc phần hân quăng ra một câu: “Không thèm tính toán với loại dần bà như cô, mất thân phận.” rồi qua người đi mất, anh ta ở trong cuộc chiến tranh không hiểu gì sao mà xảy ra này chẳng chiếm được chút lợi lộc gì, quần áo bẩn hết, lại còn mất một đôi dép, phải đi chân không, dáng vẻ rút lui khá chật vật. Hám Sinh cảm thấy Cố Bắc khá là oan ức, anh ta chẳng qua cũng chỉ chuồn qua ăn chút đồ, tỉnh táo lại một chút vậy thôi mà lại chọc phải Kim Lộ, nhưng cô cũng đoán được có lẽ trước đây Cố Bắc cũng đã từng xấu miệng lắm, cho nên chỉ có thể thay anh ta mặc niệm một chút, chứ không bày tỏ gì.

Kim Lộ vẫn còn đang giận hờn, Hám Sinh không muốn trêu chọc đến cô ấy, nhân lúc cô ấy còn đang thở phà phò nhìn về phía Cố Bắc, liền chớp lấy cuốn tiểu thuyết bên cạnh, mở ra để ngay trước mặt, ôm lấy Mông Bự giả vờ như đang xem.

Kim Lộ xoay người thấy Hám Sinh đang vui mặt trong sách, tìm không thấy đối tượng phát tiết, bắt lấy cây chổi lại bắt đầu đập “bộp bộp bộp” vào chân.

Thời gian buổi chiều ở trong tiếng đập “bộp bộp” của Kim Lộ, ở trong hình ảnh bóng người của cô lắc lư đi qua đi lại không ngừng, rất nhanh qua đi, đến lúc Hám Sinh bị Kim Lộ gọi đi uống cử thuốc hàng ngày, lại bị cô ấy mắng lưỡi biếng một hồi, Hám Sinh cười cười không trả lời, cô ấy biết bản thân lưỡi quá sức rồi, quả thật sau khi phẫu thuật lại thêm một khoản thời gian làm xạ trị thì về cơ bản bệnh của cô đã gần như khỏi hẳn rồi, nhưng mà cảm thấy bản thân hình như trong mỗi lần xạ trị lại bị rút đi mất một chút tinh lực, cô vẫn luôn không muốn động đây, cũng không có ý muốn hoạt động gì cả.

Chạng vạng, Hám Sinh chuyển ổ vào phòng, Đông Dạ Huy cũng tan ca trở về, Kim Lộ đang ở trong bếp làm cơm, Đông Dạ Huy giúp cô ấy, Hám Sinh ôm Mông Bự ngồi xem ti vi ở phòng khách, vốn trong nhà có một một dì giúp việc, nhưng mấy bữa này con trai dì ấy kết hôn, xin nghỉ phép về nhà rồi, cho nên hai ngày ngày Kim Lộ ngày nào cũng đến lo ba bữa cho Hám Sinh.

Làm cơm xong rồi, Cố Bắc cách vách lại như thường lệ chạy đến ăn chùa, bởi vì có Đông Dạ Huy ở đây nên Kim Lộ cũng không dám âm ỉ với Cố Bắc, bữa cơm này ăn rất yên bình, ăn xong cơm, Cố Bắc thu dọn rồi đi làm, Kim Lộ ở lại dọn dẹp, Đông Dạ Huy mang theo Hám Sinh ra ngoài tản bộ, đây chính là quá trình mỗi ngày Hám Sinh bắt buộc phải trải qua sau khi ra viện, thời tiết có không tốt thì Đông Dạ Huy cũng sẽ cầm dù, ôm kín lấy Hám Sinh, mỗi ngày dù thế nào thì sau khi ăn cơm xong cũng phải ra ngoài đi bộ một chút.

Lộ trình tản bộ của bọn họ cũng không xa, chỉ đi một hai vòng xung quanh khu biệt thự thôi, ở đây không có phong cảnh xinh đẹp như ở trên đảo Hạ Môn, không khí ở thành phố B cũng không phải rất tốt, trên đường cảnh sắc đơn giản, bọn họ cũng mang theo Mông Bự ra ngoài, thời tiết đã tiến vào tháng 5, hàng cây hai bên đường cũng đã xanh tươi, Mông Bự chạy ở phía trước hai người, chốc chốc lại tè ở dưới một gốc cây nào đó, thân hình Mông Bự lắc lư, chạy băng băng rất hả hê.

Đông Dạ Huy nắm tay Hám Sinh đi trên đường, anh cũng không nhiều lời, Hám Sinh cũng không phải là kiểu như Kim Lộ, giữa hai người rất yên tĩnh, nhưng Hám Sinh cũng cảm thấy được giữa hai người không cần thiết nhiều lời, bọn họ yên lặng đi, khi bước chân của Hám Sinh bắt đầu chậm lại, Đông Dạ Huy ở bên cạnh cô nhẹ giọng nói: “Lại đi thêm một lúc được không?” Đối với việc lười nhác của Hám Sinh, Đông Dạ Huy trước giờ không miễn cưỡng, nếu như không phải bác sĩ bảo Hám Sinh phải kiên trì rèn luyện thân thể, anh cũng bằng lòng để cho cô sống thoải mái tùy ý, mỗi ngày đi bộ nhiều một chút chính là kỳ vọng đơn giản nhất của anh đối với Hám Sinh, mỗi khi Hám Sinh không muốn đi nữa, anh sẽ dùng một giọng điệu van nài, cô đều sẽ bắt đầu đi mà kiên trì thêm một chút.

Hám Sinh quay đầu nhìn anh, gương mặt bình tĩnh của Đông Dạ Huy, trong đôi mắt âm u lướt qua một loại cảm xúc, Hám Sinh nhớ đến lúc chiều Kim Lộ giận dữ hét với cô “Cô xem xem suốt cả ngày chờ đợi người đàn ông của cô, có còn chút dáng vẻ tươi vui nào nữa không?” Cô hỏi Đông Dạ Huy: “Dạ Huy, anh có mệt mỏi không?” Hai người bọn họ ở bên nhau dường như chưa từng có một ngày thật sự vui vẻ.

Đông Dạ Huy trầm ngâm một lát, trả lời: “Mệt, nhưng mà rất chân thực, mệt cũng chẳng coi là gì?”

Hám Sinh không nói gì nữa quay đầu tiếp tục đi về phía trước, suốt con đường chậm rãi đi mãi đến khi trời tối, đi cùng với những ngọn đèn đường sáng trưng, bọn họ dắt tay nhau về nhà.

Trở về nhà, Kim Lộ đã dọn dẹp xong đi về rồi, Hám Sinh tắm rửa rồi lại nằm ỏ trên sofa xem tivi, Đông Dạ Huy dọn dẹp xong bản thân cũng đi qua ngồi cũng với cô.

Hám Sinh tự nhiên mà gối đầu lên đùi của Đông Dạ Huy, hai người ở bên nhau như một đôi vợ chồng già, trong phòng khách vang tiếng ồn ào trong tivi, con cú mập nằm bò dưới chân bọn họ, Hai người không có thời kỳ cãi cọ như những cặp đôi khác, rất tự nhiên mà tiến vào bầu không khí bình thản, giữa bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện, những việc cãi vã gì đó ở nơi này của bọn họ cũng trở thành chuyện dư thừa, như cặp vợ chồng già yên tĩnh chậm rãi, lại có loại thân mật dính kết cuồng nhiệt. Bàn tay của Đông Dạ Huy tiến vào cổ áo của Hám Sinh vuốt ve đầy tình dục, Hám Sinh có chút mơ màng.

Trong tivi đang chiếu từng đoạn từng đoạn quảng cáo, ở giữa đó đang diễn cái gì, hai người bọn họ đã không còn biết nữa rồi, bắt đầu từ lúc Hám Sinh gối đầu trên đùi của Đông Dạ Huy, đến sau đó cả người của cô đều dựa vào lòng anh, cổ áo mở ra một nửa, từ lúc ban đầu còn đang mơ màng, đến sau đó hai người thở hổn hển, tay của Đông Dạ Huy chậm rãi di động trên người của Hám Sinh, một cánh tay tiến vào trong quần ngủ của Hám Sinh, Hám Sinh bắt đầu khe khẽ rên rỉ, cô quay đầu khát vọng nhìn người đàn ông sau lưng.

Chuyện ân ái của bọn họ trước giờ luôn dịu dàng mà bền bỉ, tiếp xúc lâu dài, ma sát dịu dàng chậm rãi, khoái cảm từ từ tích tụ thành dục vọng dâng trào, ngọn đèn trên đỉnh đầu dần mờ hồ trong tầm mắt của Hám Sinh, Đông Dạ Huy bao trùm lấy cô, ôm lấy cô, anh đang ở trong cơ thể cô, chuyển động giãy vò như thể, cô đang chìm nổi trong từng lớp từng lớp khoái cảm, hốt hoảng, muốn hét lên, lại muốn khóc, gương mặt Đông Dạ Huy ở phía trên, khóe miệng căng thẳng, đôi mắt u tối nhìn cô chăm chú, thanh âm trong tivi trở nên xa xôi mà trống rỗng. Bọn họ thở dốc, lồng ngực phập phồng, mồ hôi giao hòa vào nhau.

Đông Dạ Huy luôn khiến cho Hám Sinh trải qua khoái cảm tích lũy trong một thời gian dài cuối cùng phóng thích trong cảm xúc mãnh liệt sáng lạn. Cô luôn ngủ rất mau sau khi cao triêu, mà anh ở trong quá trình này truyền đạt cho cô phần tình cảm mà anh không thể dùng lời để diễn tả, anh quý trọng cô, anh yêu cô, anh hy vọng Hám Sinh có thể hiểu được tấm lòng của anh, nhìn thấy Hám Sinh trong lúc vui sướng nhìn anh mê đắm, ánh mắt ái mộ đó khiến anh có được cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Sau khi ân ái xong, Hám Sinh cúi đầu ngủ thiếp đi, Đông Dạ Huy sửa soạn lại cho cô xong, sau đó ôm cô lên giường, đặt cô nằm yên trong lòng mình, Hám Sinh vẫn còn ngủ say, gương mặt cô dưới ánh đèn ngủ sâu kín sau khi cuồng nhiệt, đây là một chút cảm xúc mạnh mẽ duy nhất mà anh có thể cho Hám Sinh trong cuộc sống của cô.

Đông Dạ Huy nhìn Hám Sinh khe thờ dài, anh biết Hám Sinh thật ra đối với cuộc sống giản đơn chẳng có chút cảm xúc mãnh liệt nào, anh đã từng cho cô quá nhiều đau khổ trắc trở, một vết thương lớn chẳng bao giờ lành và một thời gian chờ đợi lâu đến mức mài mòn hết tất cả mọi cảm xúc mãnh liệt nơi cô, tình yêu của anh không thể đổi lại được sức sống cho cô, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy bọn họ đã đi được đến hiện tại, vẫn mệnh sẽ luôn cho Hám Sinh một thời cơ, những thứ mà anh không thể cho Hám Sinh, cuộc sống dài lâu vụn vặt rồi cũng sẽ mang đến cho Hám Sinh một cơ hội.

Thời gian cứ như vậy mà từng chút từng chút đi về phía trước, sau ngày 1-5, dì giúp việc đi làm trở lại, Kim Lộ cũng không còn đến nhiều nữa, lễ ngày 1-5 xong rồi, Đông Dạ Huy phải trở lại công ty đi làm, buổi sáng Hám Sinh ngủ đến khi tự tỉnh, lúc rời giường thì đã sắp buổi trưa rồi, cô tắm rửa xong xuống lầu, bữa sáng chuẩn bị cho cô đã nguội ngắt, dì giúp việc không ở đó, Hám Sinh cho là đã đi chợ rồi nên cũng không để ý, cô đứng ở cửa phòng bếp cân nhắc xem nên đi hâm lại đồ ăn sáng hay là đợi dì giúp việc trở về làm xong cơm trưa rồi ăn luôn thế, đang lúc cô do dự thì chuông cửa vang lên.

Lúc ra mở cửa Hám Sinh cũng không có chút chuẩn bị tâm lý, cô vẫn còn mặc áo ngủ, ngoài phòng là mặt trời chói chang, lúc mở cửa ánh nắng chói mắt khiến cô có chút mở mắt không ra, ngoài cửa không phải là dì giúp việc quen mang theo chìa khóa như cô vẫn nghĩ, mà là một ông cụ tinh thần quắc thước, đầu tóc bạc trắng, rất gầy, rất cao, sống lưng thẳng tắp, ông cụ một thân tây trang thủ công cắt may tinh xảo xa hoa, hai tay chống một cái gậy trơn bóng loáng nhìn không ra là chất liệu gỗ gì, hai chân dạng ra, đứng ngay ngắn, trên mặt nghiêm túc, đứng rất khí thế ở ngoài cửa.

Hám Sinh nhanh chóng đánh giá người đến từ trên xuống dưới một lượt, cô tràn đầy hoài nghi, ông cụ này khí chất không tầm thường, cô không hiểu tình huống này là thế nào, có lẽ là đi nhầm nhà rồi, hai người nhìn nhau một lát, ông cụ không nói ánh mắt sáng quắc nhìn cô, Hám Sinh chỉ đành lên tiếng hỏi: “Xin hỏi ông tìm ai ạ?”

Ông cụ mặt nghiêm trang ngoài cửa dao động một chút, nhìn Hám Sinh không trả lời, ánh mắt ông nhìn cô, Hám Sinh không biết sao lại nhìn ra có chút đau thương, Hám Sinh có chút nhìn không hiểu, lúc cô nghĩ đến nóng đầu, ông cụ đột nhiên thở dài một hơi, sau đó dừng lại một chút rồi hỏi: “Con là Hám Sinh phải không?”

“Dạ? Là con.” Hám Sinh do dự trả lời.

“Mạc Hám Sinh?” Ông cụ lại hỏi.

Trong đầu Hám Sinh đột nhiên có gì đó lướt qua trong nháy mắt, ngữ điệu của cô trở nên nặng nề: “Dạ phải, tôi là Mạc Hám Sinh.”

Nghi hoặc bắt đầu biến mất trên gương mặt của Hám Sinh, ông cụ nhím mắt nhìn cô một hồi lại thở dài một hơi nói: “Hám Sinh, ba là ba con đây.” Nói xong ông cụ nhắc chân đi vào cửa.

Sau khi ông cụ nói ra hai từ “ba con”, Hám Sinh dường như bị cái gì đó đánh trúng, choáng váng trời đất quay cuồng.

32. Chương 32

Ông cụ tiến vào phòng liền tự ý đi thẳng vào phòng khách, sau đó liền đến ngồi xuống ghế sofa, sau khi ngồi xuống sống lưng vẫn thẳng tắp, hai chân dạng ra, gậy chống ở trước người, hai bàn tay khoác lên trên, đây là nhân vật đã quen ngồi trên cao, quen nắm giữ toàn cuộc, thường xuyên đắm chìm trong quyền lực.

Hám Sinh ở phía sau trầm mặc nhìn ông, dùng ánh mắt đánh giá một người xa lạ.

Hám Sinh đi đến phòng bếp rót một cốc trà ra trước, đặt trước mặt ông cụ, ly pha lê va chạm với bàn trà phát ra một âm thanh thanh thúy: “Ngài dùng trà.” Cô không biết tên của ông, cô không hiểu mục đích ông đến, ông đối với cô chỉ là một ông cụ xa lạ, vậy mà ông lại là ba của cô.

Hám Sinh ngồi ở đầu bên kia của sô pha, tâm tình không mấy kích động, chỉ là biểu tình trên mặt có chút hoảng hốt nhìn người đối diện. Tình hình phát sinh có chút đột ngột, nhưng cô lại tin tưởng người đối diện thật sự là ba mình, không biết có phải là một thứ không thể nào giải thích được thuộc về huyết thống, hoặc có lẽ là có một thứ gì đó còn lưu giữ trong cơ thể của cô, một ký ức nào đó từ thuở ấu thơ, cô không hiểu sao lại chấp nhận lời nói của ông cụ, cô tin người này chính là cha của cô.

Bọn họ ngồi trong đó, đánh giá lẫn nhau, Hám Sinh hơi nghiêng vào tay vịn, dáng vẻ không chút câu nệ, không lười nhác, dưới ánh mắt chăm chú của ông cụ, trong lòng như dòng nước chảy xuôi yên tĩnh, trong suốt mà ung dung.

Ông cụ ở đối diện, có mép tóc rất cao, trán đặc biệt rộng, tóc bạc trắng nhưng vẫn dày rậm, không có nhiễm đốm đen như người bình thường, mép tóc được chải chuốt cực kỳ tinh xảo, nhìn ra được là ông rất thông dong mà đối diện với sự già nua của bản thân, ông có một gương mặt góc cạnh rõ ràng, tuy hiện giờ đã tuổi xế chiều, da thịt mất đi độ đàn hồi, nhưng vẫn còn được bảo dưỡng rất tốt, trong màu da lộ ra vẻ bóng láng sạch sẽ, mơ hồ có thể thấy được phong thái lúc còn đang thịnh. Hám Sinh khẽ híp mắt, âm thầm tính nhẩm trong lòng tuổi tác hiện giờ của cha cô, ông năm nay chắc cũng phải hơn 70 rồi.

“Hám Sinh, con biết tên của ba không?” Người đối diện đột nhiên hỏi một câu kéo tâm tư của Hám Sinh trở lại.

Hám Sinh nhìn đối phương lắc đầu

“Ba gọi là Mạc Thư Tín, mẹ của con trước giờ chưa từng nói với con về ba sao?” Có thể là thói quen nói chuyện của ông đã như vậy rồi, ông có thể là muốn nói rất dịu dàng, nhưng ngữ điệu vẫn có chút như mệnh lệnh, ngữ khí cứng rắn.

Hám Sinh lại lắc đầu lần nữa, bình tĩnh nói: “Bà ấy trước giờ chưa từng nói với tôi về ngài.” Trước đây Hám Sinh nghe hàng xóm bàn tán về cha của mình, nghe tới nghe lui đều là người đàn ông của nhà đó, cha của Hám Sinh, những đại từ nhân xưng như thế, cha của cô hình như luôn tồn tại trong những đại từ nhân xưng như thế, lần đầu tiên biết được tên của cha mình, điều cô nghĩ đến lại là, trong vô số đêm tối mẹ cô quay lưng đi: Thư Tín, Thư Tín. Cái tên giàu tính văn nghệ, không quá phù hợp với bối cảnh thời đại như vậy, cái tên này sẽ bị bà nhai đi nhai lại cô đơn đến mức nào.

Mạc lão tiên sinh khẽ thở dài một hơi: “Ba nghĩ chắc cũng phải như vậy thôi.” Giọng điệu nặng nề, dường như đã ra một quyết định gì đó.

“Con là đứa con đầu tiên của ba, đến bây giờ ba vẫn còn nhớ, lúc con mới vừa ra đời ba đã vui mừng biết bao nhiêu, giống như làm thế nào cũng yêu con không đủ vậy, mẹ con ngủ không sâu, trước lúc con 2 tuổi, đều là ba ngủ cùng với con, lúc con nhỏ thường hay khóc đêm, sáng thì ngủ, tối lại rất có tinh thần, lúc đó ba thường cả đêm ôm con đi vòng vòng trong phòng, ôm mãi ôm mãi, cứ thế mà từ từ lớn lên, ôm thành một cô bé rồi.” Mạc lão tiên sinh nhớ lại năm đó, trong tay còn ra điệu bộ, ngữ điệu lại vẫn có chút cứng rắn, biểu đạt có phần khó chịu và ngăn cách.

Hám Sinh trầm mặc nhìn ông, cô tin những lời ông nói, lòng yêu thương mà người đang ông này đã từng có với cô, cô vừa khóc, thì sẽ có một âm thanh dịu dàng lập tức xuất hiện bên cạnh cô: “Con gái, ngoan, con gái, đừng khóc nữa.” Cẩn thận mà ôm lấy cô, dịu dàng vuốt ve cô, ông đã từng là người cha chỉ vì một tiếng khóc của cô mà đau lòng khấn nguyện. Đã từng có một người quan tâm đến như vậy, nhưng mà cũng chỉ là đã từng mà thôi.

Lời nói của Mạc lão tiên sinh khiến Hám Sinh có chút phức tạp, cô có thể hiểu được lúc ông nói mang theo tình cảm, nhưng mà đã sắp 30 năm rồi, những chuyện đã cách đây gần 30 năm, cô cảm thấy lúc nghe những lời này có chút giống như mình là người ngoài cuộc, tuy rằng cô là người trong cuộc, nhưng không phải rất quan tâm, rất lạnh nhạt, cảm giác rất nhỏ bé.

Mạc lão tiên sinh nói mãi, nói mãi, biểu tình nhìn về phía Hám Sinh đột nhiên trở nên rất thất vọng: “Hám Sinh à, chuyện đời trước của chúng ta, trong đó có rất nhiều chuyện đúng sai không thể phân rõ, năm đó giữa ba và mẹ con, ba cũng có chỗ khó xử, lúc ta rời khỏi hai người, mẹ con nói chuyện rất tuyệt tình, không cho phép ba nhìn con hay thăm con một chút, lúc đầu ba đều lên quay về thăm con, sau đó có một lần ở trước cửa nhà trẻ của con bị mẹ con bắt gặp, bà ôm lấy con muốn quảng xuống nước. Ba biết tính cách của

mẹ con, nói một là một, lúc đó bà ta thật sự muốn quăng con đi, ba bị hù ngậy người rồi, từ đó về sau cũng không dám đến thăm con nữa, sau đó chuyện làm ăn của ba chuyển đến phía nam, liền bị đứt liên lạc với hai người, hơn 20 năm đã trôi qua mất rồi.” Ông nói có chút kích động, trong mắt ánh lên lệ quang, Hám Sinh yên lặng nhìn, lắng nghe.

“Trong hơn 20 năm này cũng muốn quay về nhìn con, nhưng Hám Sinh à, ba cũng không gặp con, sau đó ba cũng có cuộc sống của riêng mình, ngày tháng cũng rất khó khăn, nỗi nhớ con cũng vơi đi ít nhiều, những năm gần đây thành phố B thay đổi rất lớn, nghĩ đến hai người có lẽ đã sớm không còn ở chỗ cũ nữa rồi, cho nên cũng trì hoãn mãi. Mãi đến tháng trước ba vô tình gặp lại người hàng xóm cũ, mới biết thì ra hai người vẫn còn ở mãi nơi cũ, không có dời đi, ba đến đó tìm hiểu, mới hỏi thăm được đến chỗ Đông Dạ Huy này. Hám Sinh, những năm gần đây con sống thế nào ba cũng không biết, ba rất xấu hổ.”

Hám Sinh ngồi không động đậy ở đó lắng nghe lời tự thuật của người là cha cô, cô nhìn những giọt nước mắt ở khóe mắt của ông, nhìn ông lấy ra một cái khăn tay vải ca rô sạch sẽ chấm ở khóe mắt, cô nên cảm động sao? Hay là cô nên đi lên an ủi ông ấy sao, hoặc là bọn họ nên ôm lấy nhau mà diễn vở tuồng cha con nhận nhau? Trên tivi không phải đều diễn như vậy sao? Cô đang nghĩ như vậy, nhưng ngồi ở đây khó nói thành lời, cũng khó mà di động cơ thể, một loại cảm xúc đông đặc, một loại tâm tình ai oán, không phải là bởi vì người đàn ông là cha của cô ở trước mặt đây, không phải là bởi vì bản thân mình, cũng không phải là bởi vì không khí bị thổi phồng lên ở trước mắt, cô là bởi vì người đã rời xa thế gian này, mẹ của cô mà bị ai.

Hám Sinh biết rằng trên thế gian này không có gì vô tình hơn là thời gian, không có gì có thể vứt bỏ hơn là thời gian, con người vốn không cần ai dạy dỗ, bảo vệ bản thân chính là bản năng rồi, vứt bỏ, lựa chọn, tiến về phía trước, quên đi, ai có thể ngu ngốc mà dừng lại tại chỗ ôm lấy sự kiên trì của bản thân từ đầu đến cuối, rách nát rồi, phá hủy rồi, người đã đi rồi cũng không thể từ bỏ, mẹ cô chính là người như thế đó, bà si tình chờ đợi làm khổ bản thân khăng khăng giữ lấy tình yêu, sau đó bà già rồi, mệt mỏi rồi, bệnh tật rồi cũng chưa từng buông tay từ bỏ, hơn nữa cả đời này của bà cũng chưa từng kể với người khác về tình yêu của bà, Hám Sinh chưa từng nghe thấy một câu oán thán của bà trong đời mình, nếu như không phải là bản thân mình cũng đã từng trải qua giống như bà, nếu như cô không phải là con gái của bà, vậy thì trên thế gian này cũng không còn ai có thể biết được mẹ của cô đã từng yêu người đàn ông trước mắt này, cũng vĩnh viễn không có ai biết được bà ôm tâm tình như thế nào mà rời xa nhân thế này.

Cha của cô từ lúc gặp mặt tới giờ đã mấy lần nhắc đến mẹ cô, đều dùng đại từ nhân xưng là “mẹ con”, đối với người phụ nữ đã yêu ông như vậy, ở trong lòng ông lại chỉ còn tồn tại như một đại từ là mẹ của con ông. Tình yêu của ông đối với cô có lẽ thật sự là hổ thẹn, nhưng mà đối với mẹ của ông, ông sớm đã quên mất bà rồi.

Hám Sinh đột nhiên nói: “Mẹ của tôi gọi là Dịch Thu Lan, lúc bà chết đã 65 tuổi, là chết cho bệnh về huyết quản, lúc bà được đưa đến bệnh viện vẫn còn có thể cứu, nhưng phí phẫu thuật cần đến 14 vạn, nên bà không trị, chịu đựng hơn 3 giờ đồng hồ, cuối cùng cứng rắn tự làm mình nghẹt thở mà chết, mọi người đều cho rằng bà bởi vì không có tiền mới chết, nhưng cuối cùng bà để lại cho tôi tài sản hơn 2 ngàn vạn. Chúng tôi vẫn cứ chờ ở nơi mà ông đã rời bỏ đi năm ấy, trước giờ chưa từng rời đi, mãi cho đến khi qua đời, căn phòng mà năm đó ông sống cùng với bà ấy vẫn còn y nguyên hình dạng lúc ban đầu.”

Giọng điệu của Hám Sinh từ đầu đến cuối vẫn luôn bình tĩnh, nhưng nói đến cuối cùng ngữ khí đã trở nên rất hăng, sau khi cô nói xong, cái biểu tình bình tĩnh trên mặt lão tiên sinh ở đối diện đã có chút mờ mịt, có chút cứng ngắc, ông ta dường như không nghe hiểu được chủ đề đoạn nói chuyện của Hám Sinh, tiếp đến lại không biết nên trả lời Hám Sinh như thế nào.

Hám Sinh yên lặng nhìn ông, không tìm thấy trên mặt ông chút nào giống như bị thương, hối tiếc thậm chí là lúng túng, khoảnh khắc đó cô đột nhiên hiểu được, cách suy nghĩ của cô và người trước mắt này căn bản là không nằm trên cùng một được, cô bất bình bởi vì mẹ của cô, mà ông ấy là đến để nhận con gái, ông muốn tìm về một phần tình thân đã từng lạc mất hoặc giả là một loại hối tiếc khiến ông cứ mãi canh cánh trong lòng, mà mẹ của cô trải qua bao nhiêu năm nay ông đã hoàn toàn quên sạch sẽ rồi, mẹ của cô, người phụ nữ ấy, chết đi uất ức đáng thương như vậy, lại không có người từng yêu thương bà, đến ngay cả bản thân mình hận bao nhiêu năm nay cũng chưa từng hiểu cho bà ấy, đau lòng giùm bà ấy, Hám Sinh nghiêng đầu sang một bên, một giọt nước mắt lăn xuống.

Bầu không khí có chút lúng túng, Mạc lão tiên sinh cường thế nửa đời người, tình cảnh gì mà chưa từng trải qua, loại người gì mà chưa từng đối phó qua, ông không biết tại sao màn kịch này lại không diễn ra theo như suy nghĩ của ông, ông là đến nhận lại con gái đó, đưa con đầu tiên duy nhất cả đời này ông treo ở trong lòng, nơi mềm mại nhất trong tim ông cũng là để cho đưa con này, lời của Hám Sinh ông vẫn còn đang tiêu hóa, nhất thời có chút hiểm được sự thương cảm đột ngột của Hám Sinh do đâu mà có, nhưng lại mơ hồ không thể hiểu thấy triệt để.

Hai người nhất thời không nói gì trong một lát, chuông cửa lại vang lên, trong lúc Hám Sinh đứng dậy đi mở cửa đã lau khô nước mắt, là dì giúp việc đi chợ trở về, nhà cũ của bà ở một huyện ngoại thành phố B, nhà ở một khu chợ, con trai thì đỗ đại học thành phố B, sau đó định cư luôn ở đây nên rước bà lên đây, dì giúp việc giống như tất cả các bà nội trợ trung niên bình thường, giọng nói rất lớn, thích cảm râm cũng rất nhiệt tình.

Hám Sinh vừa mở cửa ra, một giọng nữ cao đã lập tức vang khắp phòng khách: “Thời tiết sao lại nóng như vậy chứ, mới vừa bắt đầu vào tháng 5 thôi, tôi ra ngoài đi một vòng là đến áo khoác cũng không mặc nổi nữa rồi.”

Dì giúp việc xách hai cái túi đồ ăn lớn đi vào trong, một đầu đầu mồ hôi nhưng vẫn còn rảnh nói với Hám Sinh: “Hám Sinh, cô dậy rồi à, chắc là không ăn sáng rồi, uống thuốc chưa? Chưa ăn sáng thì mau đi ăn đi, để tôi đi làm cơm.” Dì đi vào trong liền thấy Mạc lão tiên sinh ngồi trên sô pha, vội vã không tự giác liền im bặt, gật đầu với ông một cái, khách khí cười cười.

Mạc lão tiên sinh cũng gật nhẹ đầu, nghiêm túc nhìn lại, dì giúp việc vội vàng đi vào nhà bếp.

Dáng vẻ của dì có chút mập mạp, xách đồ đi có chút vất vả, Hám Sinh giúp bà ấy xách nhưng túi còn ở cửa đi vào.

Dì giúp việc ở trong phòng bếp nhỏ giọng hỏi Hám Sinh: “Hám Sinh, có khách hả?”

Hám Sinh nhìn các loại rau quả tươi ngon để ngổn ngang trong túi, cúi đầu trầm giọng nói với bà: “Dì ơi, hôm nay cho dì nghỉ phép đó, dì về nhà con trai dì trước đi, ngày mai lại đến được không?”

Dì giúp việc là người biết quan sát, biết chừng mực, cũng không hỏi thăm gì liền thu dọn đồ đạc rồi đi, Hám Sinh một mình ở lại trong phòng bếp, đối diện với đống rau quả tươi mới ngổn ngang kia, cũng phức tạp lộn xộn giống như tâm tình của cô lúc này. Cô biết người ngoài kia muốn cô gọi một tiếng: “Ba”, nhưng mà tại sao phải gọi chứ? Cô không muốn gọi, cô là một người rất ích kỷ, trước giờ chỉ trung thành với bản thân mình, cũng giống như mẹ cô vậy, trước giờ cô không biết diễn kịch, cô rất thành thật với tình cảm của bản thân.

Cửa sổ phòng bếp thổi vào một cơn gió, ánh nắng trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào hơn nửa căn phòng, dưới ánh nắng trời sạch sẽ, trong không khí lảng đãng mấy hạt bụi có thể thấy được, dưới ánh sáng mờ lung phảng phất một cô gái đang đứng, còn là hình ảnh cô hơn 30 tuổi, giống y như di ảnh mà cô ấy còn lưu lại vậy, gương mặt tròn tròn bình tĩnh ôn hòa, mỉm cười dịu dàng nhìn cô, Hám Sinh nhìn về phía đó, trong ánh mắt chứa đầy lệ, cô hốt hoảng nhớ đến, nếu như mẹ cô có tái sinh, nhìn thấy cho cô như vậy, bà ấy chắc cũng sẽ mỉm cười mà đối diện với ông ấy, mẹ cô thật ra kiên trì gìn giữ đến cuối cùng cũng không từ bỏ cũng không phải là người đàn ông đó, mà là tình yêu của bà mà thôi. Ngăn cách bởi khoảng thời gian hơn 30 năm kia, ngăn cách nhau bởi sinh tử, cũng không có gì là không thể từ bỏ, tất cả những hận thù chẳng qua cũng chỉ bởi vì có tình yêu mà thôi, đến cuối cùng bà tặng chẳng qua cũng chỉ là yêu người kia mà thôi, Hám Sinh nhìn về phía hình ảnh mơ hồ kia, trong nước mắt mang theo nụ cười. Cô đột nhiên hiểu được mẹ cô, bởi vì cô cũng giống bà.

Hám Sinh biết được người đàn ông ở trong phòng khách kia và cô không cùng 1 thế giới, cô không ứng phó được ông ta, cũng không muốn uất ức bản thân mình, cô sẽ tìm một người có thể đối phó được trở về đối phó với ông.

Lúc Hám Sinh gọi điện cho Đông Dạ Huy, Đông Dạ Huy đang mở cuộc họp cổ đông, công ty của anh là công ty trên sàn chứng khoán, anh đang báo cáo cho các cổ đông với tư cách là CEO, có thể nói đây là một dịp hết sức quan trọng, trong phòng hội nghị lớn ngồi kín người, sắp vào giữa trưa, báo cáo của anh đã gần đến khúc cuối, lời tổng kết cuối cùng có thể nói là phần kết làm nền cho tất cả những lời phía trước, giống

như là đoạn kịch tính cuối cùng trong một vở kịch, một vở kịch hát có trọn vẹn hay không thì đoạn cuối này rất quan trọng.

Người nhận điện thoại của Hám Sinh chính là Đặng Huy, Hám Sinh căn bản chưa từng gọi điện cho Đông Dạ Huy, lúc điện thoại thông, cô vừa nghe giọng là biết không phải Đông Dạ Huy bắt máy, cô khách khí nói với Đặng Huy: “Tôi tìm Đông Dạ Huy.”

Đặng Huy lúc này đang ngồi bên cạnh ghế chủ trì của Đông Dạ Huy, lúc nhận điện thoại đang đứng lên đi ra ngoài, nghe thấy giọng phụ nữ, liền tùy ý khách khí trả lời: “Đông tiên sinh đang chủ trì một hội nghị rất quan trọng, xin đợi một lát gọi lại được không?”

Vào lúc này Hám Sinh chẳng có chút nhẫn nại nào, cô trực tiếp nói: “Anh nói với anh ấy tôi là Hám Sinh, sau đó đưa điện thoại cho anh ấy.”

Đặng Huy chợt dừng bước, có lẽ tên Hám Sinh khiến cho anh ta nghe quen tai, hoặc có lẽ là giọng điệu của Hám Sinh khiến anh ta cảm thấy không bình thường, anh ta ngừng lại một chút sau đó trở lại thấp giọng nói một câu với Đông Dạ Huy, ánh mắt của Đông Dạ Huy ở trước mặt mọi người đột nhiên dừng lại, nhận điện thoại trong tay của Đặng Huy, trong điện thoại Hám Sinh chỉ nói một câu: “Mau trở về.” âm cuối có chút ghen ngào.

“Được.” Đông Dạ Huy trả lời một tiếng liền dứt điện thoại vào người, quay lưng đi ra ngoài, không lưu lại một câu nào, mọi người trong phòng trờm mắt á khẩu, Đỗ Thành đang ngồi yên lặng nhìn, sau đó anh ta đứng lên đi đến tiếp nhận vị trí của Đông Dạ Huy, giúp anh tiếp tục nói xong đoạn trình bày.

Hám Sinh để điện thoại xuống phòng khách, lúc quay người lại cười với Mạc lão tiên sinh một cái.

Mạc lão tiên sinh nhìn cô nói: “Hám Sinh, chắc con trách ba lắm, ba và mẹ con...”

Hám Sinh ngồi xuống ở đầu bên kia sofa, kịp thời cắt ngang lời ông: “Không sao cả, chuyện này.... thật ra cũng không sao cả.” Ngữ điệu của cô khê khàng, nhìn xuống chân mà nói.

Hai người tram mặc, sau đó Mạc tiên sinh nói: “Hám Sinh, hiện giờ con sống có tốt không? Ba có nghe nói một chút chuyện của con, là ba không tốt, con có bằng lòng về nhà với ba không? Cái gì ba cũng có thể cho con hết.”

Hám Sinh ngẩn đầu, ánh mắt nhìn qua rất bình tĩnh: “Tôi rất tốt, cũng không thiếu thứ gì.”

Hai cha con lại lần nữa trầm mặc, ánh mắt cha Mạc nhìn Hám Sinh có chút phức tạp, có chút thương vì cô không chịu thua kém, lại ép xuống một loại muốn nói lại thôi, đây chính là loại mà Hám Sinh không thể ứng phó được, cô có thể được tượng được cha cô đi đến tiểu khu năm đó nghe ngóng, nếu vậy thì chắc ông cũng đã biết, cô đã từng ngồi tù, đã từng trộm tiền của mẹ, bị người ta lừa gạt, những chuyện phức tạp như vậy cô không thể giải thích được, giải thích rồi cũng không chắc ông sẽ hiểu được, hiểu được cũng không chắc ông sẽ tán đồng, mà cô đối với người đàn ông này thật ra cũng không có cảm tình sâu đậm gì, cô đến ý muốn giải thích cho ông nghe cũng không có, thời gian là một thứ rất vô tình, cách xa nhau quá lâu, quá xa rồi, cô không vượt qua được rào cản giữa hai người bọn họ, mà cô cũng không có ý muốn vượt qua rào cản đó.

Cuối cùng, Hám Sinh đứng dậy nói với ông: “Ba ngồi một chút đi, con đi làm cơm, ba ở lại ăn bữa cơm đi.”

Mạc lão tiên sinh kích động nhìn Hám Sinh: “Hám Sinh!”

Hám Sinh cười cười đi vào phòng bếp, thật ra cũng không có gì, cô chỉ là cảm thấy mẹ cô hy vọng cô sẽ như vậy.

Đông Dạ Huy vội vàng trở về nhà, từ trong vườn đi đến cửa, đều là chạy vội vào, lúc Hám Sinh mở cửa cho anh, anh vẫn còn hơi thở hỗn hển, Hám Sinh đưa anh vào, chỉ Mạc lão tiên sinh nói: “Ba em.”

“Đây là Đông Dạ Huy.” Hám Sinh lại nói với Mạc lão tiên sinh. Đông Dạ Huy nhìn nhìn Mạc lão tiên sinh mặt mũi uy nghiêm lập tức hiểu ra chuyện gì.

“Chào bác.” Đông Dạ Huy bình ổn hơi thở, lạnh lùng bình tĩnh chào hỏi người đối diện đang ngồi trên sofa, lúc nói đồng thời nắm lấy tay của Hám Sinh đang thả xuống bên cạnh, dùng lực nắm chặt một cái.

Cha Mạc không lên tiếng, trên dưới đánh giá Đông Dạ Huy, cuối cùng ánh mắt quét qua bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Đông Dạ Huy thả tay Hám Sinh ra, ung dung cởi áo vest ngoài ra trước ánh mắt áp lực của ông cụ, ngồi xuống một bên.

“Cậu chính là Đông Dạ Huy?” Hám Sinh nhìn thấy ánh mắt của cha cô đang muốn bùng nổ, tuy nhiên đang cố gắng đè nén xuống.

“Dạ.” Đông Dạ Huy ngồi rất quy củ, sắc mặt bình tĩnh, hai người, một người về mặt muốn bùng nổ, một người trầm mặc bình tĩnh, Hám Sinh nhìn bọn họ một cái, đi vào phòng bếp, là phần nộ cũng được, thất vọng cũng được, hoặc là đau lòng cũng được, những thứ này đều không nên chỉ một mình cô chịu đựng, bọn họ sẽ như thế nào, thật ra cô cũng không để ý lắm.

Hám Sinh trong phòng bếp rửa tay làm cơm, cô đối với cái bóng của mình khẽ cười nói: “Gặp lại ông ấy, mẹ vẫn sẽ làm một bữa cơm cho ông ấy chứ? Mẹ hy vọng con sẽ làm như vậy đi? Có phải không?” bóng hình ấy dường như có một gương mặt mơ hồ đang nhìn cô khẽ cười gật đầu, ngoài cửa sổ thổi đến một cơn gió, khẽ lướt qua gò má của Hám Sinh, cô khẽ nghiêng đầu, đón lấy cơn gió đó, khẽ mỉm cười.

Khả năng nấu nướng của Hám Sinh đều được truyền từ mẹ cô, cô bận rộn gần 2 giờ liền, một bàn đồ ăn tương đối phong phú được cô dọn lên, tôm chiên giòn, thịt viên tứ hỷ, thịt kho tàu, lẩu đầu cá, ngoài những món chính này còn có 4 món ăn nguội, 3 món rau, 1 nồi canh, đều là những món mẹ cô sinh thời thường hay làm, Hám Sinh chọn làm một vài món quan trọng.

Không khí ăn bữa cơm này khá nặng nề, Đông Dạ Huy vốn còn muốn uống chút rượu với Mạc lão tiên sinh, nhưng người ta căn bản không thèm để ý đến anh, lão tiên sinh trong lòng không thoải mái, Hám Sinh gấp thức ăn cho ông, ông cũng không tỏ vẻ gì, Hám Sinh biết chuyện như vậy lấy thân phận con gái mà làm, cha cô đương nhiên không thoải mái, ông không hiểu được tâm tình của cô và mẹ cô, nhưng thật ra cô cũng không cần ông phải hiểu. Trước giờ cô vốn là người ích kỷ, sự bày tỏ của cô trước giờ chưa từng tuân theo lẽ thường, cho nên cô mới trắc trở khắp nơi, đường đi vất vả như vậy.

Mạc lão tiên sinh miễn cưỡng ăn hết bữa cơm, đến ly trà sau khi ăn cũng cự tuyệt, cơ bản là đứng dậy khỏi bàn ăn là cáo từ luôn, Hám Sinh và Đông Dạ Huy tiễn ông ra khỏi viện, ông đi đến cửa viện, một chiếc mercedes-benz màu đen dừng lại bên đường, có người đi xuống mở cửa cho ông, trước lúc lên xe, lão tiên sinh quay đầu nhìn Hám Sinh, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ để lại một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Ông cụ để lại cho Hám Sinh một bóng lưng lạc lõng và một tiếng thở dài bất đắc dĩ, cuối cùng đoạn tuyệt mà ra đi, Hám Sinh đứng sau lưng ông, từ đầu đến cuối chỉ để cho ông một nụ cười.

33. Chương 33

Sau khi Mạc lão tiên sinh đi, Hám Sinh và Đông Dạ Huy quay người vào phòng, trên đường đi ở trong viện, Hám Sinh hỏi Đông Dạ Huy: “Ông ấy có thể tìm sẽ gây phiền phức cho anh không?”

Đông Dạ Huy cười cười lắc đầu: “Ba em sao? Không đâu?”

Hám Sinh quay đầu nhìn anh: “Sao anh có thể khẳng định như vậy?”

Đông Dạ Huy trả lời chắc chắn: “Ông ấy không phải là loại người hữu dũng vô mưu, những chuyện không có lợi ích, ông ta sẽ không làm đâu.”

Hám Sinh trầm ngâm suy nghĩ một lát thấy đúng là như vậy, ông ấy đã từng yêu thích cô như thế, nhưng cũng hơn 20 năm chưa từng quay trở về thăm cô một lần, thật ra khi ông ta muốn làm chuyện gì đó, thì bất cứ lý do gì cũng không thể ngăn cản ông được, chúng ta muốn đi con đường nào, ra quyết định như thế nào, thật ra vẫn luôn nghe theo nội tâm của chính bản thân mình.

Đông Dạ Huy hỏi Hám Sinh: “Em sẽ đi với ông ta sao?”

“Không đời nào.” Hám Sinh trả lời không chút ngập ngừng

“Ừ.” Đông Dạ Huy trả lời một tiếng rồi nắm lấy tay Hám Sinh đi vào cửa.

Đối với Hám Sinh mà nói, cô đột nhiên nhiều thêm một ông bố đối với cô thật ra cũng chẳng có ảnh hưởng gì, ngày tháng vẫn trôi qua như cũ, cô rất bình tĩnh.

Buổi tối, Đông Dạ Huy tắm rửa xong rồi bước ra khỏi nhà tắm, vừa lau đầu, vừa nói với Hám Sinh: “Hám Sinh, chúng ta kết hôn đi.”

Hám Sinh dựa vào đầu giường, đọc sách dưới ánh đèn, đột nhiên nghe thấy Đông Dạ Huy nói câu đó, trong lòng nghĩ thầm: Mình đã bảo mà tại sao hôm nay lại tắm lâu như vậy chứ, thì ra loay hoay cả nửa buổi là vì cân nhắc chuyện này. Cô ngẩng đầu nhìn sang nói: “Sao vậy? Anh sẽ em bị cướp đi rồi sao?”

Đông Dạ Huy cũng không phủ nhận, quẳng khăn tắm trên tay bò lên giường: “Chúng ta về mặt pháp luật đã là quan hệ vợ chồng rồi, ở cùng với nhau là chuyện đương nhiên, chừng lúc đó cho dù ba em muốn cướp người cũng không có lý do.”

Hám Sinh cảm thấy anh có chút lo lắng vẫn vợ, mắt vẫn xem sách tùy ý trả lời anh: “Được thôi, xem xem ngày nào anh có thời gian thì chúng ta đi đăng ký kết hôn là được rồi.”

Đông Dạ Huy sáp lại hỏi: “Không làm đám cưới sao?”

Hám Sinh cúi đầu không nhúc nhích nói: “Hôn lễ mệt mỏi lắm, kết hôn không phải là chuyện của hai người thôi sao? Làm ầm ĩ nhiều người cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Đông Dạ Huy nhìn Hám Sinh dưới ánh đèn, rất lâu sau mới quay đầu nhìn bức tường trước mặt mà khẽ thở dài, Hám Sinh ngẩng đầu hỏi anh: “Sao vậy?”

Đông Dạ Huy giơ tay rút cuốn tiểu thuyết trong tay cô ra, ôm lấy cô tắt đèn, cùng chui vào chăn, bốn phía yên tĩnh trở lại, trong bóng tối, giọng nói của Đông Dạ Huy khe khẽ: “Hám Sinh em phải sống thật mạnh mẽ, mạnh mẽ mà tiếp tục sống.” Anh ôm chặt Hám Sinh trong lòng, hận không thể đem hết tất cả sức mạnh của mình cho cô.

Hám Sinh thức ứng với ánh sáng, nhìn về phía trần nhà sáng mờ mờ, rất lâu sau cô mới khe khẽ trả lời. Nhưng mà bởi vì trước đây em đã sống quá mạnh mẽ rồi, nên hiện tại đã không còn sức lực nữa. Hám Sinh biết lời này không thể nói cho Đông Dạ Huy nghe được, cô nhắm mắt lại.

Thời gian càng về khuya, Đông Dạ Huy xoay người trở mình, quay lưng về phía Hám Sinh khẽ thở dài ra tiếng, Hám Sinh biết anh vẫn còn thức, cô nhắm chặt mắt lại, không động đậy, chỉ có thể dùng sức mà yêu anh, cô chỉ có thể cho anh những thứ này mà thôi. Những thứ có thể lãng phí và tiêu hao của một người cũng không nhiều.

Ngày hôm sau cũng không ai nói gì, ngày vẫn cứ thế mà trôi qua, bất kể trong lòng bạn đang nghĩ gì, thời gian vĩnh viễn cũng sẽ không vì thứ gì mà dừng lại, lúc Đông Dạ Huy đi làm, Hám Sinh vẫn còn đang ngủ say, trong ánh sáng mờ mờ của buổi sáng sớm, nửa gương mặt của cô vùi trong gối, ngủ say sưa yên tĩnh, Đông Dạ Huy đứng bên cạnh giường nhìn cô rất lâu. Hám Sinh trước giờ chưa từng mà một người con gái đẹp, gầy đi rồi cũng chỉ khiến ngũ quan của cô rõ ràng hơn một chút thôi, cô không giống cha mà cũng không giống mẹ, sóng mũi không cao, trán hơi bằng phẳng, một gương mặt rất bình thường, cô không phải là một người rất kích thích người khác, nhưng mà Đông Dạ Huy ở trên toàn thế giới này, cũng chỉ ở bên cạnh cô mới có thể nếm trải được một loại tình cảm còn sâu sắc hơn cả tình yêu. Anh đã từng chán ghét cô, từng hổ thẹn, quanh co vòng vèo mãi cuối cùng mới biết được thì ra anh yêu cô, mỗi lần nhìn thấy cô trong lòng đều là yêu cô đến đau đớn chua xót.

Đông Dạ Huy đã từng vô cùng không có cảm giác an toàn đối với Hám Sinh, cho nên khi Hám Sinh xuất viện về nhà rồi cũng hận không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô, nửa đêm đang ngủ cũng sẽ đột nhiên thức dậy kiểm tra hơi thở của cô, mỗi lần đều sợ hãi tốt cùng, sợ cô đột nhiên rời xa anh trong lúc anh không có ý thức, anh sống rất căng thẳng và hoang mang lo sợ, sau đó có một ngày Hám Sinh giống như vô tình mà hỏi anh: “Dạ Huy, nếu như có một ngày em đột nhiên chết đi, anh cũng sẽ đi theo em chứ?”

Lúc đó đang là mùa đông, bọn họ ôm nhau nằm trên sô pha trong phòng khách ngắm cảnh tuyết rơi bên ngoài, sau đó Hám Sinh ngủ mất, lúc tỉnh lại thì hỏi anh câu đó, Đông Dạ Huy yên lặng rất lâu, anh tưởng tượng không được sau khi Hám Sinh chết rồi, cuộc sống của anh làm sao có thể tiếp tục được, cho nên không trả lời.

Gương mặt trắng xanh của Hám Sinh có chút hồng hồng sau khi ngủ trưa, cô giơ tay dịu dàng xoa nhẹ chân mày của Đông Dạ Huy nói: “Dạ Huy, phải tiếp tục sống, phải dũng cảm hơn một chút, giả như có một ngày em thật sự không còn nữa. Người em yêu là một người có dã tâm, dũng cảm, chấp nhất, Anh dũng cảm mục tiêu rõ ràng, trong mắt lúc nào cũng cháy lên một ngọn lửa không đầy đủ, lòng tin của anh rất lớn mạnh, để toàn thể giới trở thành vũ đài của anh, người em yêu chính là anh như vậy đây, rất sớm trước đây em đã biết được sẽ có một ngày anh đi rất xa rất xa, anh trước giờ đều không giống như người ta, em biết mà, từ rất lâu trước đây em đã biết rồi, em chỉ là một đoạn đường trong hành trình của anh, đi cùng anh qua hết đoạn đường này, cùng với anh trưởng thành, cũng chính là một loại rèn luyện của em, nếu như có một ngày em ra đi sớm thì cũng sẽ không có gì hối tiếc cả, còn về anh, anh phải sống tiếp cho thật tốt, đời này không cần phải sống phí hoài, nếu như cuối cùng anh vẫn còn yêu em, thì em vẫn sẽ ở điểm cuối của con đường này đợi anh.” Câu nói cuối cùng của Hám Sinh kết thúc là lúc cô ôm chặt lấy Đông Dạ Huy cau chặt lông mày: “Rộng lượng một chút, Dạ Huy à.” Cô vỗ lưng của Đông Dạ Huy: “Cái chết không phải là điểm kết thúc cuối cùng của chúng ta, chỉ cần anh có thể kiên trì được niềm tin, đừng vì em mà dừng bước, hãy đi làm những chuyện anh nên làm.”

Đông Dạ Huy sau đó trở về công ty làm việc, anh không phải là một người cảm tính, những gì liên quan đến đời người anh rất ít khi suy nghĩ, sự thành công của anh đa số là bởi vì trong máu anh có một loại bản năng chiếm đoạt của dã thú nguyên thủy, lời nói của Hám Sinh khiến cho anh như có như không mà nhìn thấy được một thứ mà từ trước đến giờ chưa bao giờ xuất hiện trong suy nghĩ của anh, trên người Hám Sinh bộc lộ ra cùng với nỗ lực muốn chuyển đạt một thứ gì đó cho anh, khiến anh mê hoặc lại mơ hồ lần nữa tìm thấy một loại mục tiêu nào đó.

Sau khi Đông Dạ Huy nhìn chăm chú hồi lâu, quay người rời đi, những ngày này mỗi lần anh quay người đi, có một thứ mơ hồ nào đó bắt đầu trở nên rõ ràng, có một loại trạng thái nào đó bắt đầu khôi phục trên người anh, Hám Sinh nói: Dũng cảm một chút. Sau đó anh hiểu được, dũng cảm không phải bởi vì người khác, cũng không phải bởi vì cái gì khác, mà là một loại thái độ nhân sinh, là một loại thái độ nhân sinh bản năng của Hám Sinh, dũng cảm mà kiên trì, lúc nhỏ cô không hiểu được, chỉ có thể truy tìm theo bản năng, sau đó những gian khổ mà anh để lại cho cô khiến cô hiểu được rồi, nhưng cô lại muốn truyền đạt điều đó cho anh, thật ra Hám Sinh đều mạnh mẽ hơn so với anh, so với bất cứ người nào mà anh đã từng gặp.

Hám Sinh ngủ đến khi tự tỉnh thì mặt trời đã lên cao, sau khi tắm rửa xong thì xuống lầu, trong phòng khách có bữa ăn sáng còn nóng, cô tự múc ỳnh một chén cháo rồi ngồi trước bếp bắt đầu ăn, dì giúp việc sau khi phơi đồ ở trong viện xong trở lại phòng khách thấy cô liền hét lên với cô từ xa: “Hám Sinh, cô thức dậy rồi à, vậy tôi lên lầu thu dọn nha.”

“Dạ, được.” Hám Sinh cũng lớn tiếng trả lời với bà một câu, cho đến khi thấy bộ dáng mập mạp của dì biến mất ở góc cầu thang, Hám Sinh mới quay người mở lồng hấp ra lấy một cái bánh bao ăn.

Mới cắn được một miếng bánh bao, chuông cửa lại vang lên, Hám Sinh vẫn còn đang ngậm miếng bánh bao trong miệng, nhìn về phía cửa lớn cứ cảm thấy cái chuông cửa này chắc cũng không phải chuyện gì tốt.

Cô đi ra ngoài, trong tay vẫn còn đang bưng bát cháo, mở cửa ra, trước cửa là một thân hình cao lớn, nguyên cả bóng người bao phủ xuống, chắn toàn bộ ánh nắng chiếu xuống người cô, Hám Sinh ngược mắt nhìn, một chàng trai khoảng 20 tuổi, vai rộng eo thon, trên người mặc một cái áo sơ mi ôm sát người, bên dưới mặt một cái quần jeans gặt đến bạc màu, ôm lấy hai chân thon dài thẳng tắp, đầu gối còn có 2 lỗ thủng. Theo như ánh mắt của Hám Sinh nhìn cậu trai này thì cô cảm thấy người này nhìn còn đẹp trai hơn Đông Dạ Huy mấy phần, đặc biệt là còn sáng sủa hơn rất nhiều, ngũ quan đặc biệt thâm thúy, một đầu tóc dày và đen nhánh, cắt tỉa gọn gàng, da màu lúa mạch, cười cười lộ ra hàm răng trắng đều thẳng tắp, cậu ta hỏi Hám Sinh: “Mạc Hám Sinh?”

Hám Sinh gặt đầu. “Tôi là em trai cô, cho tôi vào nhà đi.” Anh chàng này và cha cậu ta làm việc y chang nhau, không mời tự vào, nhưng mà cha cậu ra đi vào khí thế hơn cậu ta rất nhiều.

Vai cậu chàng này khoác một chiếc ba lô, vừa vào cửa liền thả phịch xuống đất, cái balo leo núi màu đỏ bị cậu ta quan xuống đất dưới ánh mặt trời làm bay lên một đồng bụi.

Ánh mắt Hám Sinh nhìn cậu ta, cúi đầu uống cạn chén cháo, còn tiện tay đóng cửa lại, đã trải qua ngày hôm qua làm nền, đối với một người em trai đột nhiên xuất hiện này cô có chút ngạc nhiên nhưng thần kinh vẫn coi như là bình tĩnh.

Mạc Hám Đình quăng balo xuống xong quay lại nói với Hám Sinh: “Chị, em là em trai của chị, em tên là Mạc Hám Đình, ông già phái em qua đây liên lạc tình cảm, em cũng bị ông ta đuổi ra ngoài rồi, nói nếu không đưa được chị về nhà thì em cũng khỏi về luôn, hiện giờ ở thành phố B em chả có nơi nào ở cả, chị có thể đừng đuổi em đi được không?”

Mạc Hám Đình tươi cười đầy mặt, thân thể cao lớn đứng ở đó, nói không nhanh không chậm, bộ dạng rất tự tin phóng khoáng, giọng điệu nửa thật nửa giả, Hám Sinh ngẩn ra một chút, chén trong tay lắc lự, tên nhóc này rất cao, đứng trước Hám Sinh thật ra khiến Hám Sinh cảm thấy có chút áp lực: “Cậu thật sự là bị đuổi đi rồi?” Hám Sinh cảm thấy đầu óc có chút không tỉnh táo hỏi ra một câu, cậu nhóc cao lớn này là em trai cô, hơn nữa cậu ta còn mang đến cho cô một tin tức khiến cô không có chút tiêu hóa không nổi.

“Hi hi.” Mạc Hám Đình ngại ngùng cười hai tiếng: “Thật sự là bị đuổi đi rồi, hôm qua ông ta trở về thì mặt dài ra, nửa đêm đá em ra khỏi giường rồi đuổi em ra khỏi cửa luôn, bọc hành lý này của em chỉ có mấy bộ quần áo thôi, đó là do mẹ em lên lút nhét cho em đó, em là em trai của chị, chị không thể cũng đuổi em đi được nha.” Mạc Hám Đình còn vội vàng rống thêm hai câu ở phía sau.

Hám Sinh bị cậu ta nói khiến cho đầu óc mơ hồ bất giác nói: “Tôi còn chưa nói muốn đuổi cậu đi.”

“Ha ha, vậy là quá tốt rồi, sắp xếp chỗ ở cho em đi chị.” Mạc Hám Đình mặt dày nói. Hám Sinh cầm chén cháo dừng đó có chút ngu người.

Hai chị em đứng đó nói đáp một chút, Mạc Hám Đình cười cười hy vọng, Hám Sinh ngây ngốc, cả nửa buổi sau Hám Sinh mới đi đến bên bàn trà đặt chén xuống, sau đó ho một tiếng, không mặn không nhạt nói: “Cậu đi theo tôi.”

Hám Sinh đưa Mạc Hám Đình lên phòng khách trên lầu, hai chị em 1 trước 1 sau lên lầu thì đụng phải dì giúp việc đang ôm một đồng drap giường từ trong phòng chính của bọn họ đi ra, ba người gặp ở hành lang, dì giúp việc há hốc miệng hỏi: “Hám Sinh, đây là ai vậy?” Hám Sinh sờ sờ mũi không chút ngần ngại trả lời: “Em trai con.”

Dì giúp việc lớn giọng: “Ai ya, đứa nhỏ này thật đẹp trai nha.”

Mạc Hám Đình đứng bên cạnh cười ha ha, Hám Sinh quay đầu nhìn cậu ta một cái, dắt cậu ta đi vào phòng khách.

Phòng khách bày trí rất đơn giản, trang trí có chút giống phòng của khách sạn, Hám Sinh quay đầu nhìn Mạc Hám Đình sau lưng, cô nhất thời không tìm được cách xưng hô thích hợp đối với cậu ta, liền hàm hồ nói: “Cậu... cậu ở chỗ này trước đi, còn có đại khái là tôi không thể về nhà cùng cậu đâu, cho nên cậu xem thử tình hình bên phía cậu thế nào rồi cậu tự mình giải quyết đi.”

Mạc Hám Đình nghiêng đầu nhìn Hám Sinh đột nhiên cười ha ha, cậu ta lại quăng balo xuống đất, tự mình kéo cái ghế bên cạnh bàn viết qua ngồi xuống, một cánh tay đặt trên lưng ghế, đối mặt với Hám Sinh, đầu nghiêng trái nghiêng phải, dường như muốn nhìn cô cho kỹ, sau đó nói: “Chị, chị thật dễ nói chuyện đó, chỉ là tính khí của ông già kia em còn không thêm để ý, em chỉ đến để thăm chị thôi, chị không muốn để ý đến ông ta, em ủng hộ chị, dù sao em thấy thân thể ông ta dù sống thêm mười mấy hai mươi năm nữa cũng chả có vấn đề gì đâu. Kiểu gì thì cũng có ngày ông ta tự nghĩ thông rồi thì sẽ hết lên mặt thôi.”

Hám Sinh đột nhiên cảm thấy đứa trẻ này hình như không có láu lỉnh như cảm nhận lúc ban đầu của cô, cô cười cười với cậu ta nhưng cũng không đáp lời.

Mạc Hám Đình đột nhiên ngóc đầu dậy lấy cái balo ở trên đất lên, cậu ta mở khóa kéo của cái balo leo núi, lấy ra một cái notebook, sau đó vẫy tay với Hám Sinh: “Chị, lại đây.”

Hám Sinh không hiểu làm sao, đi qua đứng ở sau lưng cậu ta, Mạc Hám Đình mở máy, quay đầu lại nói với cô: “Chị, chị ngồi xuống đi.”

Hám Sinh ngồi xuống chiếc giường ở sau lưng cậu ta, Mạc Hám Đình quay người lại đối diện với cô, cúi người xuống phủ lên cô, đầu gối bọn họ gần như là đụng nhau, Mạc Hám Đình nhìn Hám Sinh, thu lại nụ cười vẫn chưa bao giờ biến mất từ lúc vào cửa, ánh mắt của cậu ta thành khẩn mà trịnh trọng nhìn Hám Sinh, trong khoảnh khắc đó, Hám Sinh tưởng rằng cậu ta muốn giơ tay qua nắm lấy hai tay cô đang đặt trên đầu gối, nhưng cậu ta chỉ xoa xoa hai tay đang đặt trên đầu gối của cô một chút, sau đó nói: “Chị, em từ nhỏ đã biết đến sự tồn tại của chị rồi, từ lúc em hiểu chuyện, em đã biết em có một người chị ở thành phố B, không phải lúc nào em cũng nghĩ đến chị, nhưng sau khi em tốt nghiệp cấp ba em cũng không có đi du học, em thi vào trường đại học B, em qua lại ở thành phố này 4 năm rồi, lúc đi trên con phố mà em thường qua lại nhìn thấy một cô gái nào đó, em sẽ nghĩ rằng, đây nói không chừng chính là chị gái của mình, em trước giờ chưa từng được gặp chị, nhưng mà em chưa bao giờ quên chị cả. Chị phải tin tưởng em.”

Hám Sinh đột nhiên bị một cảm giác xa lạ đột kích, cả đời này của cô sống tới hiện giờ, còn chưa thật sự đặt ai ở trong lòng, người duy nhất để lại dấu tích trong tim cô cũng chỉ có Đông Dạ Huy, một người nữa là Diệp Quyền, cảm giác cậu nhỏ này mang đến cho cô không giống với Diệp Quyền cũng không giống với Đông Dạ Huy, trong lòng cô đại có chút chua xót, chấn động không lớn nhưng cảm giác rất dịu dàng.

Mạc Hám Đình quay người khởi động notebook mở ra một file rồi nói với Hám Sinh: “Chị, em biết chị đối với em rất xa lạ, em đã làm cái này từ rất lâu rồi, em nghĩ thế nào rồi cũng sẽ có ngày hai chúng ta gặp nhau, đến lúc đó em sẽ cho chị xem.”

Màn hình máy vi tính bắt đầu xuất hiện từng tấm hình, là quá trình trưởng thành của một đứa bé, tấm ảnh trần truồng lúc đầy tháng, chỉ mặc một cái tả, lên tiểu học, một thiếu niên trung học gầy gầy cao cao khóe miệng bắt đầu có râu, một thanh niên anh tuấn thời cấp 3 bắt đầu cường tráng đang xoay quả bóng rổ trên đầu ngón tay, rất nhiều tấm hình, mỗi một thời kỳ trưởng thành của đứa trẻ này đều được ghi lại, tấm cuối cùng là một tấm cậu ta đang đứng trên bãi cỏ xanh um, phía sau là một đám người đội mũ tốt nghiệp, cậu ta mặc một bộ đồ tốt nghiệp màu đen tay đang ném mũ tốt nghiệp lên trời, miệng cậu như đang la hét dưới ánh mặt trời.

Hám Sinh yên lặng xem, có chút cảm đồng thuần phác hiếm có, hoặc là tâm tình đang bị dẫn dắt, Mạc Hám Đình chiếu xong rồi, quay người, lúc này cậu mới nắm chặt hai tay của Hám Sinh nói: “Chị, em tên là Mạc Hám Đình, năm này 24 tuổi, nhỏ hơn chị 4 tuổi rưỡi, em là một thanh niên chính trực tài hoa, em là em trai của chị.”

Câu nói sau cùng của Mạc Hám Đình “Em là em trai của chị”, cuối cùng cũng đã xông vào nơi mềm mại nhất trong lòng của Hám Sinh, cô lật bàn tay của Mạc Hám Đình lại, cúi đầu nhìn lòng bàn tay của cậu, nắm lấy tay phải, ngón trỏ men theo đường chỉ tay của cậu nói: “Tay của em thật lớn.” Dừng lại một chút, cô lại nói: “Hám Đình, chị vẫn luôn không biết chị có một em trai, chị không có gì để cho em cả.”

Mạc Hám Đình cười nói: “Chỉ cần chị chịu nhận em là được rồi.”

Hám Sinh ngẩn đầu nhìn cậu, bất đắc dĩ nhếch miệng cười cười: “Chị nhận em rồi, em đói chưa? Chị làm đồ ăn cho em ăn.”

34. Chương 34

Bữa trưa, Hám Sinh không để đi giúp, tự tay nấu canh và nấu vài món khác, trình tự không quá phức tạp, chỉ là mấy món ăn nóng đơn giản, là một chút tâm ý của cô.

Trên bàn cơm, Mạc Hám Đình vô cùng nịnh nọt, một bát rồi lại một bát cơm, trai tráng trẻ tuổi, ăn cơm mạnh như hổ, cậu ta ăn thật ngon miệng. Hám Sinh khi ăn cũng luôn không để mình thua kém, điểm này bọn họ rất giống nhau.

Bữa cơm này, do Hám Sinh tự nấu nên ăn không nhiều lắm, ăn một lúc thì dừng đĩa, nhìn Mạc Hám Đình, hần giống như bị đói, ăn rất nhanh, mở miệng thật to nhét đầy đồ ăn, còn tranh thủ nhìn Hám Sinh cười, Mạc Hám Đình có khuôn mặt khô ngô và cá tính, khi cười ngũ quan thay đổi, mắt sáng công lên, cười bình thản lại pha lẫn một chút hồn nhiên.

Hám Sinh quan sát cậu ta, nội tâm hơi biến động, có chút mềm mại, nhưng lại không tự chủ nghĩ: đứa nhỏ này không biết ở trước mặt người khác có lộ ra thần thái như vậy hay không.

Bởi vì trên bàn ăn có người ngoài nên lúc ăn cơm hai người không có trò chuyện. Sau khi ăn cơm xong, hai chị em người trước người sau đi lên lầu, đi vào phòng khách. Mạc Hám Đình lập tức ngã ra giường, vuốt cái bụng, chống nấp thân người lên nói với Hám Sinh: “Em ăn no rồi.”

Hám Sinh nhìn cậu ta cười, ngồi xuống bên cạnh cậu ta hỏi: “Em làm gì mà ăn nhiều như vậy.”

Mạc Hám Đình thở dài: “Tối qua em bị đuổi khỏi nhà lúc nửa đêm, sau đó phải ngồi cả nửa buổi tối ở phi trường, sáng sớm lại đáp máy bay đến đây, vẫn chưa có ăn gì, em đói bụng kinh khủng.”

Hám Sinh chỉ nhìn cậu ta cười. Cô biết ở tuổi này của cậu ta cần dinh dưỡng dồi dào, nửa ngày không ăn uống gì thật sự sẽ làm cho cậu chết đói. Mạc Hám Đình trở mình ở trên giường, dùng tay chống đầu, hỏi Hám Sinh: “Chị có ghét em hay không.” Cậu ta hỏi vấn đề này vô cùng thẳng thắn, vẫn giữ dáng vẻ tùy tiện như trước.

Hám Sinh nhìn vào mắt cậu ta, trong sáng bộc trực, Hám Sinh hơi suy tư một chút, sau đó lắc đầu nói: “Đối với em, chị không có chán ghét, từ khi em vào cửa, biểu hiện rất tốt.”

Mạc Hám Đình vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng, cậu ta nhìn Hám Sinh một lúc rồi nói: “Trên đời này có một phụ nữ mà sự xuất hiện của bà ta khiến cho chị mất cha, ánh mắt của chị già dặn, đáng vẻ bình tĩnh, chị mới chỉ 28 tuổi, lại có ánh mắt già dặn như vậy, nhất định đã trải qua cuộc sống long đong, một bé gái không có cha lớn lên, chắc chắn vô cùng vất vả, mẹ của em tuy rằng trước giờ chị chưa gặp qua, mặc dù chị có thể chưa từng gặp bà ta, nhưng chắc chắn sẽ căm thù bà. Chị đáng lẽ là không thích em.”

Mạc Hám Đình từ lúc bước vào nhà đã tỏa ra khí chất sáng ngời, giờ chợt biến mất sạch sẽ, ngũ quan cậu ta dường như càng thêm thâm thúy: “Chị đã từng trải qua bất hạnh, nguyên do đều bắt nguồn từ một người phản bội ở đời trước, chị thật sự để bụng cái này phải không? Vì vậy chị không chịu tha thứ.”

Hám Sinh nhìn người trước mặt, ánh mắt vẫn hòa nhã như trước, cô hơi cúi đầu xem đầu ngón tay của mình nói: “Em nói đúng. Nhưng chị cũng không để bụng lắm, chị chỉ vô cùng hoài niệm mẹ chị thôi.”

Mạc Hám Đình ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn Hám Sinh: “Ông ta chắc là đã hoàn toàn quên hẳn mẹ của chị? Ông ta rất giả dối không nhắc đến cái gì cả, ông ta cảm thấy thế nhân có thể xóa đi tất cả, mà ông ta sẽ không phạm sai lầm phải không? Chị là chịu khổ thay ẹ chị phải không?” Hám sinh gật gù, mắt ướt ướt.

Mạc Hám Đình nghiêng đầu nhìn mắt Hám Sinh: “Chị là người chị rất tốt của em. Chị có hiếu hơn em rất nhiều, rất nhiều, phải nói là hơn nhiều lắm.”

Hám Sinh nghiêng đầu nhìn cậu ta, Mạc Hám Đình lại nói: “Đó không phải là lỗi của em, trong cơ thể em và chị có chung một nửa huyết thống, em là em trai chị.”

Nụ cười phớt lảng lại trở về trên mặt cậu ta, Hám Sinh quay đầu nhìn cậu ta cười, cô nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, em trai.” Hai người cười nhìn nhau, rất nhiều việc không cần nói nhiều.

Sau khi cười xong, Mạc Hám Đình chợt vỗ đùi nói: “Em muốn đi ngủ được không? Em mệt mỏi sắp chết rồi.”

Hám Sinh đứng dậy, nhìn cậu ta nói: “Em ngủ đi, ở đây em có thể tùy ý muốn làm gì thì làm.”

Hám Sinh không nói gì nữa, quay lưng rời đi. Cô mặc quần áo bảo hộ thể thao, có hai sợi dây duyên dáng thắt quanh eo, bước ra ngoài với dáng vẻ thông dong. Mạc Hám Đình nhìn từ sau lưng, mắt hơi nheo lại, cậu ta lớn lên trong gia đình giàu có, đầu óc thông minh và tính cách tự lập, chị gái xa lạ này của mình có gương mặt trẻ trung và xinh đẹp nhưng lại thiếu sức sống, dáng vẻ lãnh đạm, ánh mắt già dặn và thâm trầm. Chị ấy đã từng trải qua chuyện gì? Mạc Hám Đình chán nản ngã vào giường, thở ra một hơi thật dài,

thật ra cậu ta là người không dễ dàng động tâm, nhưng lúc này đây lại có chút cảm giác nặng nề không nói thành lời.

Hám Sinh trở về phòng chợt nhớ đến phòng khách đã lâu rồi không có người ở, đệm chăn không biết là có bị bám mùi nấm mốc bụi bặm hay không, lại xoay người đi kiểm tra xem có cần thay cho Mạc Hám Đình một bộ chăn đệm mới hay không.

Hám Sinh đi trở lại phòng khách, chỉ mới đi khỏi một lát mà Mạc Hám Đình đã ngủ rồi, trên mặt đất nơi gần giường rải rác quần áo của cậu ta, một đôi giày thể thao, đồng một chiếc tây một chiếc, trên giường vang lên một tràng tiếng ngáy, Hám Sinh đi vào phòng kéo rèm cửa sổ lên, xoay người, thanh niên trên giường ngủ rất say, hơi nhếch miệng, bụng đắp một góc chăn, tay chân thoải mái sải rộng, bá đạo giang rộng ở chính giữa chiếc giường.

Hám Sinh đi đến đầu giường, nhặt quần áo mà cậu ta ném xuống đất lên, trên quần áo còn vương lại mùi mồ hôi, một đôi vớ rất thối, cô ngồi dậy nhìn người đang nằm trên giường, mỉm cười, thật ra cậu ta chỉ là một đứa trẻ lớn mà thôi.

Sau buổi trưa, Hám Sinh đem quần áo của Mạc Hám Đình đưa cho dì để bà ta giặt sạch, còn mình mang ghế nằm ra sân tắm nắng, vừa đọc tiểu thuyết, ôm Mông Bự vừa mơ màng ngủ vừa nghĩ: thằng em trai này vừa khôi ngô vừa giỏi hoạt thật sự không phải là em trai bình thường.

Buổi tối Đông Dạ Huy tan sở trở về, Hám Sinh giới thiệu hai người bọn họ với nhau, lúc Hám Sinh vừa đón Đông Dạ Huy vào nhà, Mạc Hám Đình vừa mới tỉnh ngủ xuống lầu. Ba người gặp nhau trên hành lang trước phòng khách. Mạc Hám Đình cư xử rất nhiệt tình, lập tức lôi kéo tay Đông Dạ Huy, thẳng thắn nói: “Anh rể, xin chào, xin chào, em mạo muội tới quấy rầy anh chị, thật không tiện, thật không tiện.”

Đông Dạ Huy đầu tiên là sững sờ một chút, anh nhìn Hám Sinh nhưng vẫn cười nói: “Xin chào, đừng ngại.”

Đông Dạ Huy sau khi về đến nhà, cả nhà mới ăn cơm. Lúc đầu ba người ngồi trên bàn ăn đều không nói gì, Hám Sinh thấy không khí nhếch nhếch thuận miệng hỏi Đông Dạ Huy một câu: “Hai ngày nay sao lại không thấy Cố Bắc tới chơi?”

“Cậu ta bị mẹ gọi về đi xem mắt rồi.” Đông Dạ Huy gấp thức ăn thuận miệng trả lời cô.

Hám Sinh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thật sự không tưởng tượng được Cố Bắc xứng với dạng nữ nhân nào để mẹ anh ta vừa lòng đây, Hám Sinh cảm thấy dưới chân vắng vẻ, chợt nhìn xuống liền không thấy Mông Bự đâu, quay đầu hỏi dì: “Mông Bự đâu?”

Dì cũng sững sờ, vô cùng kinh ngạc nói: “Đúng đấy, nó bình thường đi ra ngoài, đến giờ cơm nó cũng tự biết trở về, hôm nay sao giờ còn chưa về nhỉ?”

Đông Dạ Huy bình tĩnh gấp một đĩa thức ăn đặt vào bát Hám Sinh: “Mông Bự là con chó vừa mới lớn, đến mùa này, đi chơi ở ngoài mà không về thật không bình thường? Ăn cơm đi, đợi lát nữa nếu nó vẫn không về, anh sẽ đi tìm nó.”

Hám Sinh suy nghĩ một chút, trong khu vực nhỏ này có không ít nhà có nuôi chó, Mông Bự gần đây quả thật không thường ở nhà, cũng không nghĩ nhiều cúi đầu ăn cơm.

Mạc Hám Đình bên cạnh vẫn đang nhìn bọn họ, cậu ta gấp thức ăn, thuận tiện nói với Đông Dạ Huy: “Nghe nói chuyện làm ăn của anh rể rất lớn?”

Đông Dạ Huy xoay mặt nhìn sang, Mạc Hám Đình nhìn anh, ánh mắt thẳng thắn, Đông Dạ Huy không biết làm gì khác hơn là khách khí trả lời: “Không xem là quá lớn, chỉ là một chút chuyện vặt.”

“Em rất tôn sùng anh, thật đó.” Mạc Hám Đình nói xong cũng đưa mắt tìm các món ăn trên bàn, tìm kiếm món mình thích, ột phần cơm lớn vào miệng, ngữ khí chân thành, đáng vẻ không phải giả vờ, rất khó khiến người khác chán ghét cậu ta.

Đông Dạ Huy cười cười, cũng hỏi hần: “Hám Đình tốt nghiệp đại học chưa? Hiện tại đang làm gì?”

Mạc Hám Đình thở dài thật lớn: “Haizz! Em thất nghiệp. Ông già trong nhà không vừa mắt em, em tốt nghiệp đã gần một năm, nhưng vẫn không cho đi làm.”

Cậu ta giọng điệu láu lỉnh, Đông Dạ Huy đương nhiên không tin cậu ta, nhưng cũng không nói gì, cười cười, cúi đầu ăn cơm. Mạc Hám Đình nuốt xuống họng cơm, ngẩng đầu nhìn Hám Sinh và Đông Dạ Huy, chợt hỏi: “Anh chị kết hôn chưa?”

Một câu hỏi hỏi cả hai người, trên bàn ăn một chút im lặng, Hám Sinh trả lời: “Vẫn chưa.”

Mạc Hám Đình đưa tay múc bát canh: “Mau mau kết hôn đi.” Cậu ta nhìn bát mình, cúi đầu uống canh, cũng không thèm nhìn bọn họ.

“Hả, được.” Cũng không biết tại sao Hám Sinh lại trả lời cậu ta như vậy.

Sau bữa cơm tối, Hám Sinh và Đông Dạ Huy ra ngoài tản bộ, nhân tiện tìm Mông Bự. Trên đường vô tình nói tới mục đích đến của Mạc Hám Đình, Đông Dạ Huy sầm mặt lại, trong lòng không thoải mái, Hám Sinh biết anh không thích, nắm tay anh giải thích: “Nó nói như vậy, chúng ta không thể thật sự đuổi nó ra ngoài chứ?”

Đông Dạ Huy vẫn không lên tiếng. Hám Sinh xoay người nhìn anh: “Em sẽ không đi, anh còn chưa tin em sao?”

“Ngày mai chúng ta sẽ đi ký giấy hôn thú!” Đông Dạ Huy chợt phát ra một câu, một người bình thường rất cẩn thận, bỗng nhiên lộ ra tính trẻ con, Hám Sinh cảm thấy buồn cười, cô vui vẻ trả lời: “Được, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn.” Hôn nhân cả đời của Hám Sinh, ngay lúc này trong tình huống vô cùng kỳ diệu mà quyết định xong.

Hai người đi bộ hai vòng cũng không tìm được Mông Bự. Về đến nhà thì thấy nó đã trở về, đang ở cửa phòng bếp bảo vệ thau đồ ăn của nó. Hai người yên tâm, lập tức đi lên lầu.

Hai người vào phòng, thay quần áo, Hám Sinh đi tắm rửa, khi đi ra nhìn thấy Đông Dạ Huy bưng một mâm trái cây đi vào.

“Lại đây uống thuốc đi.” Đông Dạ Huy mỗi ngày bắt Hám Sinh uống thuốc đúng giờ đã thành thói quen. Hám Sinh đi tới đem viên thuốc trên tay anh ngậm vào, bưng chén nước đưa lên miệng, cô uống vào một ngụm nước.

“Ăn chút trái cây đi, anh đi tắm rửa.” Đông Dạ Huy đặt chén nước bên giường, xoay người đi vào phòng tắm. Hám Sinh nhìn mâm trái cây đặt trên tủ trên đầu giường suy nghĩ một chút, ra cửa xuống lầu cầm một cái mâm khác đến lấy ra một ít, bưng tới phòng khách của Mạc Hám Đình.

Khi Hám Sinh vào phòng, Mạc Hám Đình đang nằm sấp bên máy vi tính của cậu ta. Hám Sinh đi tới, nhìn thấy cậu ta hình như đang vẽ một bức họa, con chuột trên máy chuyển động rất nhanh.

Hám Sinh đặt mâm trái cây trong tay xuống, Mạc Hám Đình ngẩng đầu nhìn cô, cậu ta nhìn Hám Sinh rồi nhìn mâm trái cây: “Mang cho em sao?”

Hám Sinh buồn cười đáp: “Không phải cho em thì cho ai? Sau khi ăn xong ăn chút trái cây thì rất tốt.”

Mạc Hám Đình cười cợt nhìn Hám Sinh: “Chị, chị thật tốt.”

Hám Sinh cười: “Chị có điểm không tốt, chị lười.”

Mạc Hám Đình nghiêm túc nói: “Em biết chị nói vậy nhưng thật ra rất tốt.” Cậu ta cầm lấy một miếng dưa hấu giữa đầu cho cả khối vào trong miệng, cười lớn: “Vì vậy em mới nói chị so với em thì tốt hơn nhiều.”

Hám Sinh bị cậu ta chọc cười: “Được rồi, em chắc đang bận, chị đi đây, cần gì thì gọi chị.”

Mạc Hám Đình sau lưng cô lớn tiếng trả lời. Hám Sinh ra khỏi phòng khách trở về phòng ngủ của mình thì Đông Dạ Huy vừa tắm rửa sạch sẽ đi ra, nhìn thấy cô đi vào liền hỏi: “Em đi đây vậy?”

Hám Sinh giũ dép bỏ lên giường thuận miệng đáp: “Dem trái cây cho Hám Đình.”

Hám Sinh xích lại gần đèn bàn xem tiểu thuyết. Đông Dạ Huy vừa lau tóc vừa đi qua ngồi xuống: “Em thích cậu ta?”

Hám Sinh đóng sách lại, ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Đứa nhỏ này có tâm tư, nhưng nó đối với em chắc là không có ác ý, em không nên ghét nó, đối với em mà nói nó giống như một đứa trẻ.”

Đông Dạ Huy thấy Hám Sinh không dứt khoát, vén chăn lên giường, nói: “Như vậy cũng tốt.”

Anh không nói tốt cái gì. Hám Sinh biết ý anh cũng không hỏi gì cúi đầu xem sách. Đông Dạ Huy mở tivi, xem tin tức.

Hai người ngồi đắp cùng một cái chăn, Đông Dạ Huy một hồi liền sắp tới, Hám Sinh cũng thuận theo anh, bầu không khí giữa hai người trở nên mờ ám, Đông Dạ Huy cởi hết áo ngủ, Hám Sinh cũng đã mình trần, ngay lúc này có một tiếng la thất thanh không khác gì tiếng nã đạn làm cho hai người như đóng đinh tại chỗ.

“Chị ơi! Em không có đồ ngủ.” Mạc Hám Đình cách nửa hành lang hét vang lên. Cách một cánh cửa đóng kín cũng không làm giảm bớt âm thanh của cậu ta.

“Hả, được rồi.” Sau khi cứng đờ trong chốc lát, Hám Sinh lớn tiếng trả lời, lập tức xuống giường, vừa mặc quần áo vừa chạy về tủ treo quần áo. Đông Dạ Huy trở mình bất lực, nằm xuống giường, trừng mắt nhìn trần nhà thở ra thật mạnh.

Hám Sinh lấy ra một bộ áo ngủ của Đông Dạ Huy, đi ra mở cửa, Mạc Hám Đình thất lạng quần khăn tắm nghênh ngang đứng trên hành lang, không chút xấu hổ.

Hám Sinh ổn định tinh thần, đem quần áo ngủ tới đưa cho cậu ta: “Em cùng anh rể cao gần giống nhau, trước mặt đồ của anh ấy đi, chị sẽ mua cho em sau.”

Mạc Hám Đình cười hì hì nhận đồ ngủ: “Cám ơn, chị.” Xoay người rời đi. Hám Sinh ghét nụ cười trên mặt cậu ta, cái tên này chắc chắn biết mình đã làm chuyện tốt lành gì, tên tiểu tử giảo hoạt này.

Hám Sinh trở về phòng, hai người không còn cảm thấy hứng thú như lúc trước, chuẩn bị đi ngủ, đầu gối trên gối, Hám Sinh từ lúc sống trên đời đến nay lần đầu tiên cảm thấy sau lưng bắp thịt có hơi đau nhức, cô nghĩ lại cô ngày hôm nay giống như chưa được thỏa mãn, mơ mơ màng màng liền ngủ thiếp đi, vừa ngủ thì ngủ thẳng đến hừng đông, một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đông Dạ Huy đánh thức Hám Sinh. Hám Sinh bình thường sau khi ngủ đủ giấc tự nhiên sẽ tỉnh, mở mắt ra vẫn chưa nhìn rõ ràng, Đông Dạ Huy ăn mặc chỉnh tề, vỗ vỗ mặt Hám Sinh nói: “Tỉnh lại, ngoan, chúng ta ngày hôm nay đi đăng ký kết hôn.”

Hám Sinh thoáng có chút tỉnh táo, cô mơ mơ màng màng nhìn Đông Dạ Huy nói: “Anh làm thật à?”

Đông Dạ Huy bị cô làm cho dở khóc dở cười, biết cô còn chưa có tỉnh hẳn, cũng không phí lời với cô, tìm quần áo lót rồi mặc vào cho cô.

Hám Sinh bị hạ đường huyết, bắt cô dậy sớm, cô rất khó chịu, đau khổ rửa mặt xong rồi xuống lầu. Đông Dạ Huy đưa cho cô một chén sữa bò pha đường, cô uống hai ngụm cuối cùng từ từ hoạt bát trở lại. Đông Dạ Huy dụ dỗ cô: “Hôm nay ráng chịu một chút, chúng ta đi sớm một chút, về sớm một chút em lại ngủ tiếp.” Hám Sinh cầm chén sữa bò nhìn anh không muốn nói chuyện.

Đi mang lên cho bọn họ điểm tâm sáng, Hám Sinh nhìn bàn ăn thuận miệng hỏi dì: “Hám Đình vẫn chưa xuống sao?”

Dì nhìn trên lầu một chút: “Vẫn chưa, ta từ sáng giờ không thấy, chắc là cậu ta vẫn chưa dậy.”

“Ừ.” Hám Sinh ừ rừ trả lời. Vừa trả lời xong thì “thùng thùng” tiếng chạy bộ từ cầu thang vọng lại. Mạc Hám Đình xuất hiện ở cầu thang, tay xách cặp táp, âu phục được mặc một nửa, một nửa còn lại vẫn còn khoác trên người bộ quần áo khác, một chiếc quần jean, lưng quần còn dính dây nịch kim loại thật dài, bên trên vẫn còn mặc áo thun, nửa bên kia được khoác một bộ âu phục đen, cậu ta chạy xuống, vội vã khoác quần áo lên người, hướng về mấy người trong phòng ăn nói: “Xin chào, em chắc bị trễ giờ làm, em đi trước đây?”

Cậu ta rầm rầm chạy ra cửa, Hám Sinh nghe cậu ta nói đi làm, vội mang hai cái bánh bao trên bàn đi theo.

“Hám Đình, em đi đâu? Ăn sáng rồi hãy đi?” Hám Sinh chặn Mạc Hám Đình ở cửa, tính cách gà mẹ đối với Đông Dạ Huy lại phát tác.

Mạc Hám Đình xoay người cầm lấy bánh bao từ tay Hám Sinh cắn một miếng ậm ờ nói: “Đi làm.” Cậu ta xoay người định chạy ra ngoài, cuối cùng lại quay lại lay vai Hám Sinh nói: “Chị, chị thật tốt.” Nói xong cậu ta liền xông ra ngoài.

Hám Sinh đứng ở cửa, trơ mắt nhìn Mạc Hám Đình chạy trên lối đi bộ đằng sau nhà, chui vào chiếc xe Jeep dừng ven đường, chiếc xe jeep cũ kỹ không biết là từ niên đại nào, thân xe màu xanh lục, loang lổ vết bẩn, có mấy chỗ bị tróc sơn được phủ lên lớp sơn mới, vết sơn vá rất rõ. Xe bỗng phát ra tiếng ồ ồ kéo dài giống như rít gào, sau đó xe phì phò hai tiếng phun ra một đám khói đen, rồi mang theo Mạc Hám Đình nhanh chóng “rầm rầm” chạy đi.

Hám Sinh hơi ngần ngại đi vào phòng, Đông Dạ Huy cầm tờ báo che khuất nửa mặt, bình tĩnh ngồi tại bàn ăn, Hám Sinh hỏi anh: “Dạ Huy, thằng nhóc kia không phải là nói mới vừa bị đuổi khỏi nhà sao? Làm sao mà có xe ở thành phố B, nó mới vừa rồi còn nói là đi làm? Nó vừa mới tới thành phố B hôm qua mà?”

Đông Dạ Huy bình thản nhìn cô cười, gấp tờ báo để lại trên bàn nói: “Em thiệt tình, người ta nói gì em cũng nghe sao. Được rồi, mau mau lại đây ăn sáng nào, rồi đi, nếu đến trễ sẽ phải xếp hàng chờ.”

Hám Sinh hơi buồn bực ngồi vào bàn ăn sáng, cô biết là cô bị thằng em trai gạt, nhưng lại không cảm thấy thấy tức giận, mà là cảm thấy không được thoải mái.

Ăn sáng xong, hai người mang theo thẻ căn cước và sổ hộ khẩu ra đi. Đầu năm nay làm giấy hôn thú cũng khá tiện, thủ tục không phức tạp. Đông Dạ Huy lái xe đến cục dân chính nơi hai người đăng ký hộ khẩu, bọn họ đến giờ này vẫn coi là sớm, phía trước không có nhiều cặp chờ, cục dân chính là nơi làm thủ tục, có một cửa làm thủ tục kết hôn, cửa kế bên làm thủ tục ly hôn, mấy đôi nam nữ chia ra đứng chờ bên ngoài hai cánh cửa, cùng một nơi, nhưng lại mang vẻ mặt khác nhau.

Bọn họ chụp hình, ký tên, đóng dấu, còn kèm theo việc tuyên thệ, hơn một giờ làm thủ tục xong, ra khỏi cục dân chính, tay mang thêm hai quyển sổ hồng. Khi đi ra khỏi phòng đăng ký, hai người nhìn nhau một chút, cả hai mặt cũng không có cảm xúc gì.

Đông Dạ Huy lái xe đưa Hám Sinh về nhà. Dừng xe trước cửa nhà, còn chưa đến mười giờ sáng, anh dặn Hám Sinh: “Trở về ngủ tiếp đi, nhớ uống thuốc.”

“Biết rồi.” Hám Sinh trả lời rồi xuống xe.

Đông Dạ Huy lại thò đầu ra cửa xe nói với cô: “Em vào nhà đem giấy hôn thú cất cẩn thận.”

“Biết rồi, em vào nhà sẽ cất nó vào trong két sắt.” Hám Sinh bất đắc dĩ quay đầu lại cam đoan với anh.

Đông Dạ Huy cuối cùng cũng yên tâm lái xe đi. Hám Sinh xoay người đứng yên cúi đầu nhìn hai quyển sổ hồng trong tay, cô giờ đã là phụ nữ đã kết hôn rồi sao? Giống như không có cảm giác gì, dường như trong lòng có một chút gì đó khác biệt, nhưng mà không thể nói được chỗ nào không giống, cô nhắc chân đi vào nhà.

35. Chương 35

Cái gọi là sinh hoạt ở nhà, đại khái chính là đằng sau cánh cửa đóng kín, người trong nhà phải tính toán chỉ ly gạo muối củi dầu, thông thường sinh hoạt này phần lớn là quy luật và đơn điệu.

Mạc Hám Đình sống tại nhà Hám Sinh đã mấy ngày. Mỗi ngày đi sớm về trễ, sau khi về nhà thì không bao giờ ra khỏi cửa, làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, ngoan ngoãn có chút không thích hợp với tuổi của cậu.

Sắc trời tối đen, trong nhà đã thấp sáng đèn, trong phòng khách tivi mở ồn ào, trong nhà hai người đàn ông có vẻ hối hả. Mạc Hám Đình về nhà trước, hôm nay cậu ta về nhà sớm hơn so với Đông Dạ Huy một tí. Trở về liền ngồi sải tay trên ghế sofa, tivi mở thật lớn, Hám Sinh trong bếp phụ di chuẩn bị cơm tối, khừ dầu mỡ xèo xèo vang vọng cả căn bếp.

Đông Dạ Huy giẫm lên tấm thảm bước vào cửa, Hám Sinh đón anh vào cửa, xoay người đi vào phòng khách gọi Mạc Hám Đình ra ăn cơm, cậu ta ngồi nghiêng ngả trên ghế sofa, đầu lệch trên bả vai, ngủ say sưa, hai chân dài duỗi thẳng ra thật xa.

Dưới ánh đèn, cậu ta vận vẹo người, màu da hơi tối sẫm, dưới mắt có một vòng vết thâm mờ. Hám Sinh quay đầu hỏi Đông Dạ Huy đang đi vào phòng khách: “Đứa nhỏ này cả ngày không biết là làm gì? Tại sao mệt mỏi như vậy?”

Đông Dạ Huy liếc mắt nhìn Mạc Hám Đình trong phòng khách, anh biết Hám Sinh chỉ là đang cảm râm, anh có trả lời hay không cũng không quan trọng, Mạc Hám Đình làm gì ở bên ngoài anh đương nhiên biết, nhưng anh lại nói ra điều này thì không thích hợp lắm, đứa nhỏ này sau khi vào nhà rõ ràng là lừa dối Hám Sinh, anh nếu nói rõ ràng với Hám Sinh mọi việc, Hám Sinh chắc sẽ cảm thấy không thoải mái, anh thấy Hám Sinh đối với Mạc Hám Đình có chút quan tâm, cảm thấy chuyện như vậy vẫn là để cho người trong cuộc tự mình giải thích rõ ràng là tốt nhất. Anh hiểu rất rõ cùng một chuyện nhưng do những người khác nhau nói ra, kết quả sẽ khác nhau một trời một vực.

Thật ra Đông Dạ Huy đối với Mạc Hám Đình vẫn có cảm tình, loại cảm tình này bắt nguồn từ một chút thay đổi trên người Hám Sinh. Trước khi Mạc Hám Đình tới, Hám Sinh không có sức sống, cô căn bản là không quan tâm cũng không chú ý mọi việc, sau khi Mạc Hám Đình đến, Hám Sinh bắt đầu chú ý đến việc sinh hoạt một ít, cô cuối cùng cũng chú ý tới những chuyện sinh hoạt lật vạt hàng ngày, cô không còn ngồi yên tiếp nhận, lẳng lặng đợi thời gian trôi qua. Đây chính là nguyên tắc sống trên đời, sinh tồn là một loại sức mạnh, chúng ta gặp phải khó khăn hay cơ hội, vận mệnh đang lưu chuyển mà chúng ta buộc lòng phải tiếp nhận.

Lúc ăn cơm, Mạc Hám Đình ủ rũ, Hám Sinh định hỏi tình hình bên ngoài của cậu ta, nhưng hai người dù sao vẫn không có quen thuộc thân mật đến mức độ cái gì cũng có thể nói ra. Cô há miệng, cuối cùng cũng không hỏi, múc một chén canh đưa tới trước mặt cậu ta, để cậu ta bồi bổ thêm.

Mạc Hám Đình bưng canh uống ừng ực mấy hớp là xong, ăn vẫn rất ngon miệng, Đông Dạ Huy tùy ý hỏi cậu: “Hám Đình, trong công việc có cần anh giúp gì không?”

Mạc Hám Đình cười thoải mái: “Ha ha, tạm thời thì chưa cần, chờ em chịu không nổi nhất định sẽ nói với anh rồi.”

“Ừ.” Đông Dạ Huy gật đầu, cũng không nói gì nữa. Một bữa cơm yên lặng trôi qua. Sau khi ăn xong, Mạc Hám Đình lập tức trở về phòng và không ra ngoài nữa. Hám Sinh và Đông Dạ Huy lại đi ra ngoài tản bộ, về nhà, nghỉ ngơi, ngày cứ như vậy trôi qua.

Ngày hôm sau, Hám Sinh dậy hơi sớm so với bình thường, ăn sáng xong, cô ra ngoài mua sắm. Sắp đổi mùa, định mua thêm quần áo ọ ạt người trong nhà, những chuyện như thế này trước đây Hám Sinh không quan tâm, thế nhưng cô giờ đây xem Mạc Hám Đình như người thân, cô là chị, cảm thấy phải có trách nhiệm và nghĩa vụ chăm sóc cho cậu.

Đi dạo phố mua sắm, Hám Sinh trải qua nhiều năm cũng không để ý, bản thân cô cùng Đông Dạ Huy ít mua quần áo, dù sao cô không thể nào ra ngoài, mà quần áo Đông Dạ Huy cũng rất nhiều. Mạc Hám Đình một mình mang hành lý đến tìm cô nương tựa, quần áo còn thiếu vài thứ, Hám Sinh mua cho cậu ta không thiếu thứ gì, từ quần lót đến áo ngủ, áo khoác.

Khi ra khỏi cửa hàng, tay Hám Sinh mang theo một bao đồ lớn, hai tay đều mang đồ, ngoài trời ánh mặt trời chiếu rọi, cô mua đồ không cần kiểm tra cẩn thận tí mỷ đã quyết định mua, cô từ mười giờ sáng ra khỏi cửa, đi một vòng mua sắm cũng chỉ mới tới buổi trưa.

Đứng ở cửa của cửa hàng, Hám Sinh suy nghĩ nên làm gì tiếp theo? Cô không có bạn bè, không có xã giao, ra ngoài không biết nên đi đâu, về nhà thì nghe lời Đông Dạ Huy. Hiếm có cơ hội ra ngoài một lần, cô đương nhiên là không nghĩ về nhà sớm. Suy nghĩ đắn đo một chút, cô cúi đầu nhìn túi đồ trong tay, cô kiểm tra

cái áo sơ mi D&G bên trong, in hình trái cây màu xanh lục, không biết Hám Đình có thích gu thẩm mỹ của cô hay không.

Hám Sinh nghĩ đi nghĩ lại bỗng nhiên cảm giác mình hơi bị coi thường, nghĩ đến thằng em trai lừa gạt mình trong lòng lại xuất hiện cảm giác bức bối, cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Mạc Hám Đình.

Hám Sinh giọng hơi gầy sự hỏi qua điện thoại: “Em đi làm ở đâu?”

Mạc Hám Đình qua điện thoại vẫn không hiểu được, theo bản năng trả lời: “Ở công ty.”

Hám Sinh cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: “Công ty em ở đâu? Chị đến gặp em.”

Mạc Hám Đình khẽ cười trong điện thoại, dường như không thèm để ý thái độ của Hám Sinh, cười hì hì nói địa chỉ, còn dặn Hám Sinh khi đến con đường đó phải chú ý an toàn.

Công ty Mạc Hám Đình ở ngoại ô Ngũ Hoàn, Hám Sinh đón xe đi được hơn một giờ, trong lòng nghĩ: Chẳng trách đứa nhỏ này mỗi sáng sớm đều hấp tấp vội vã, nó mỗi ngày còn lái chiếc xe jeep sắp hỏng đi trên xa lộ như vậy thật là làm khó nó.

Đến nơi, Hám Sinh xuống xe, nhìn thấy trước mắt là một dãy tòa nhà văn phòng kiến trúc cũ kỹ từ thế kỷ trước, không biết nhiều năm trước nó có bộ dạng gì, nằm ở sau chợ bên cạnh con đường nhỏ, thân tường cũ kỹ đáng vẻ đổ vỡ.

Hám Sinh mang theo một đồng hồ, đi vào từ cửa trước, không có nơi tiếp khách, đi vào liền đụng phải hành lang tối mờ昧, cô ước chừng trái phải đi một đoạn vẫn không nhìn thấy thang máy, cho rằng mình không tìm thấy, lấy điện thoại di động ra lại gọi cho Mạc Hám Đình.

“Hám Đình, thang máy ở đâu vậy? Chị sao lại tìm không thấy?” Hám Sinh quay lại nơi cửa ra vào, quay về hành lang vắng lặng giọng của cô vang lên từng hồi.

Mạc Hám Đình hình như đang bận đến tối mặt tối mũi, qua loa với Hám Sinh một câu: “Nơi này không có thang máy, chị đi đến thang lầu, em đón chị ở cửa.” Nói xong liền cúp máy.

Hám Sinh cầm điện thoại di động, mắt nhìn phía cầu thang tối thui, bên tai vang vọng thanh âm “Đô đô” trong điện thoại.

Hám Sinh đành leo cầu thang, mười ba tầng, không có thang máy, đây là niên đại gì, nhiều năm rồi Hám Sinh không thở ồ ồ như vậy, mỗi tầng lầu đều tối tăm u ám, mỗi lầu, trong hành lang trống trải vang vọng một ít tiếng người lúc ẩn lúc hiện, ban ngày cũng cảm thấy âm u. Hám Sinh cứng đờ, toàn thân ước mồ hôi leo lên mười mấy tầng lầu, nếu trong lòng không phải quyết định phải hiểu rõ Mạc Hám Đình đang làm cái gì thì sự chịu đựng của cô chắc là không chịu được nữa.

Leo lên đến tầng lầu cuối cùng, Hám Sinh kéo lê hai cái chân loạn choạng đau nhức, ngẩng đầu nhìn thấy Mạc Hám Đình tựa bên tường cầu thang, cười híp mắt nhìn cô, Hám Sinh thở hổn hển, giơ tay quơ quơ về phía cậu ta, túi đồ mua sắm trên tay ào ào vang lên, cổ họng cô đã không thể thốt nổi thành tiếng.

Nuốt một ngụm nước miếng, Hám Sinh thở hổn hển nói: “Chị, chị của em, đã mười năm rồi chưa từng làm việc chân tay như vậy.”

Mạc Hám Đình không biết Hám Sinh bệnh quá nặng, cơ thể suy yếu, cho rằng cô được nuông chiều, cũng không tới giúp đỡ, trái lại nhàn nhã nói: “Chị do ít rèn luyện, leo cầu thang nhiều sẽ làm cơ thể chị khỏe lên, leo mau.” Nói xong quay người lại rồi đi.

Hám Sinh tức giận cắn răng, leo lên trên lầu, theo Mạc Hám Đình từ cầu thang đi sang hành lang tối tăm, cửa thứ nhất mở rộng, bên trong có vài giọng nói truyền ra, cửa bên cạnh có một đồng rác trên đất, mì ăn liền, hộp thức ăn nhanh, chất thành một đồng.

Hám Sinh thận trọng đi vào cửa, nằm ngoài dự liệu của cô, bên trong cửa vô cùng sạch sẽ, ngay cửa có một đài trưng bày mô hình sản phẩm đo điện tử, nhưng mà cái này to hơn sản phẩm thật rất nhiều, giống như bức bình phong đứng sờ sờ ở đó.

Trên đầu là cái máy chiếu màu vàng, dưới chân là một bức hình chiếu, mô phỏng hình dáng sân bóng, nhưng là dạng thu nhỏ, hình ảnh một quả bóng tròn đang lăn dưới chân. Hám Sinh ngẩng đầu nhìn cái máy chiếu màu vàng một chút, hơi mơ hồ bước vào.

Trong phòng thực sự là có sự khác biệt vô cùng, bên trong là một khu làm việc chung rất lớn, phòng rộng khoảng sáu mươi hay bảy mươi mét vuông, lấy ánh sáng sáng sủa, mặt đất sạch sẽ, theo hiểu biết của Hám Sinh, thiết bị trang bị cho công việc chắc hẳn là loại tốt nhất, trong gian phòng sắp xếp chỉnh tề, từng gian ô vuông, bày đầy trong phòng, ở một góc có một cái bàn hội nghị nhỏ hình tròn, nhưng mà bên trong người không nhiều, có hai nữ đều rất trẻ, cùng nhìn Hám Sinh từ cửa đi vào.

Bọn họ đều mang vẻ mặt thanh niên ngạo mạn, ánh mắt lạnh lùng, nhưng không có ý công kích, Hám Sinh biết có loại người như vậy, bọn họ có lĩnh vực hiểu biết nào đó tài hoa hơn người, bọn họ rất trẻ trung, bọn họ chưa từng tiếp xúc qua xã hội, bọn họ có đủ tư cách để mà kiêu ngạo, thật ra bọn họ lại là những người không có tâm cơ.

Mạc Hám Đình đứng tại cửa ra vào, bầu không khí vô cùng vắng lặng, cậu ôm chầm vai Hám Sinh quay vào máy người trong phòng: “Chị của tôi” Không ai để ý đến cậu ta, sau đó cậu ta lại nói lớn hơn: “Chị rất thân!”

Tất cả mọi người đều mỉm cười với Hám Sinh, nhưng chỉ là nụ cười nhạt với khóe miệng hơi động, sau đó lại tiếp tục làm việc của họ.

Hám Sinh lúng túng ngẩng đầu nhìn Mạc Hám Đình cười cười, Mạc Hám Đình nhún vai: “Không có việc gì, bọn họ là như vậy.”

Hám Sinh bị Mạc Hám Đình ôm vai dẫn vào bên trong một phòng, nơi này chắc là chỗ cậu ta làm việc, so với bên ngoài hơi nhỏ hơn, cũng bày biện tinh tế thực dụng.

Mạc Hám Đình thu xếp cho Hám Sinh ngồi trên ghế sofa đối diện nơi cậu làm việc, lấy một ly nước từ máy nước nóng đưa cho cô, Hám Sinh vô cùng khát, cô ừng ực mấy hơi uống xong rồi đưa lại cho Mạc Hám Đình, nhìn máy nước nóng hắt hắt cầm, ý nói cô còn muốn uống thêm.

Mạc Hám Đình lại rót một ly khác, Hám Sinh sau lưng cậu hỏi: “Em là ông chủ nơi này?”

“Đúng vậy.” Mạc Hám Đình đưa ly nước cho Hám Sinh.

Hám Sinh bưng ly nước không quá sốt ruột hỏi cậu: “Mọi người đang làm gì vậy? Chị vào cửa sao không thấy bảng hiệu gì cả?”

Mạc Hám Đình kéo một cái ghế nhìn Hám Sinh đang ngồi trước mặt, cười nói: “Bọn em làm đồ họa 3D, không thuộc lĩnh vực sản xuất truyền thống, có hay không có bảng hiệu không đáng kể.”

Hám Sinh khó hiểu nhìn cậu ta, cuối cùng Mạc Hám Đình cũng không tiện thừa nhận: “Em không phải là mới vừa bắt đầu thôi sao? Tổ ở đây chưa có bảng hiệu.”

Hám Sinh nhìn quy mô nơi này, thật sự tin tưởng Mạc Hám Đình làm việc đàng hoàng, cô không hiểu hỏi Mạc Hám Đình: “Em rốt cuộc là làm cái gì? Sao lại làm ở đây? Người nhà của em chẳng lẽ không ủng hộ em sao?”

Mạc Hám Đình sờ sờ gáy, dường như có chút tâm sự khó nói, cậu nói: “Ông già không thích em làm cái này, em lại không thích ông ta sắp xếp chỗ làm cho em, cho nên ông ấy không cho em tiền.”

Hám Sinh tò mò hỏi: “Em đây rốt cuộc là làm cái gì, nếu là chuyện đàng hoàng tại sao nhà em không ủng hộ chứ?”

Mạc Hám Đình xoa trán thở dài: “Ông già là người thế hệ trước, ông ta không hiểu cái này, Trung Quốc to lớn của chúng ta đến giờ vẫn không có kỹ thuật viên vi tính 3D giỏi, ngay cả Ấn Độ cũng không bằng, đóng phim cũng mời người Hàn quốc, kiếm tiền ai không biết kiếm, ông già về điểm này gia nghiệp xem như đủ lớn, nhưng em không muốn để người nhà em biết em bỏ tiền làm chuyện này, em muốn tự mình cố chấp làm.”

Sau đó Mạc Hám Đình trình bày với Hám Sinh những lý tưởng liên quan, các loại nhân sinh quan này nọ, tuổi trẻ tràn trề cảm xúc mãnh liệt, lời nói có sức cuốn hút, làm cho Hám Sinh nghe như rơi vào trong sương mù, vốn muốn hỏi cậu chuyện lừa mình nhưng lại bị cậu không biết làm thế nào tránh được.

Mạc Hám Đình nói gần một giờ, Hám Sinh nghe cậu nói đến đói bụng, cô từ sáng sớm ra ngoài đến giờ buổi chiều còn chưa ăn cơm trưa, nhìn Mạc Hám Đình cuối cùng lặc đề nói: “Chị đói, em đã ăn chưa?”

Mạc Hám Đình nhìn vòng qua Hám Sinh, thẳng thắn vỗ đùi đứng lên vô cùng hào phóng nói: “Em có mì ăn liền, chị ăn không?”

Cơ thể Hám Sinh không thể ăn mì ăn liền, nhưng cô nhìn nơi này cũng không được xem trọng, ra ngoài ăn thì phải leo xuống rất lâu, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận.

Buổi chiều Hám Sinh tại nơi làm việc của Hám Đình ăn một bát mì ăn liền, sau đó ù ù cạc cạc gởi dùm cậu ta một bản fax, đánh máy hai xấp tài liệu lớn, còn làm dùm cậu ta một bản văn kiện, cuối cùng Hám Sinh mới hỏi Mạc Hám Đình: “Em không có nhân viên văn thư (hay là nhân viên chứng từ gì đó) à?”

Lúc đó Hám Sinh đang ngồi trên ghế tựa ông chủ của Mạc Hám Đình làm dùm cậu ta hồ sơ văn thư, Mạc Hám Đình từ ngoài đi vào cầm một xấp văn kiện, cậu ta trả lời đương nhiên: “Có chứ.” Hám Sinh hỏi: “Người đâu?” Mạc Hám Đình chỉ chỉ mình: “Chính là em.” Hám Sinh liền không nói gì nữa.

Buổi chiều đến khi tan tầm, Hám Sinh ngồi chiếc xe Jeep cà tàng của Mạc Hám Đình về nhà, xe chạy với chút hơi tàng, hình dạng ngoài xe cũng không cần nói, bên trong khắp nơi bụi bặm, đệm ghế dựa đã không còn nhận ra màu sắc ban đầu, mùi xăng nồng đậm lan ra trong xe.

Hám Sinh chịu đựng mùi xăng, bên tai là ‘rầm rầm’ tiếng nổ vang của động cơ xe, xe thường bị tắt máy, đám xem bị chặn ở phía sau không ngừng hú còi, Mạc Hám Đình đáng vẻ từ tốn, Hám Sinh trong lòng có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, khi lên cầu vượt, Mạc Hám Đình tăng tốc, sau xe bỗng nhiên “Ầm ầm” hai tiếng, dưới móng chân động hai lần, Hám Sinh quay đầu nhìn Mạc Hám Đình, xe sắp tắt máy, cậu ta bình tĩnh đảo quanh tay lái, để xe đang trượt trên cầu ngừng lại.

Mạc Hám Đình đạp thắng xe, quay đầu nhìn Hám Sinh, hai chị em mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, Mạc Hám Đình không tiện nói: “Đây là ngày vận may không tốt.”

Hám Sinh hỏi cậu: “Xe của em từ đâu tới?”

“Ha ha, em mua xe đã sử dụng. (xe second hand)”

Hám Sinh hơi nổi nóng: “Lẽ nào bọn họ không cho em tiền mua xe sao? Xe như thế này em chạy rất nguy hiểm.”

Mạc Hám Đình thấy Hám Sinh nổi nóng, hơi áy náy, cậu bắt đắc dĩ giải thích: “Hai ngày trước đúng là có lừa tiền của ông già, nhưng mà em dùng tiền đó đi mua thiết bị hết rồi.”

Hám Sinh bị từ “lừa” này gây tò mò, cô hỏi: “Em lừa ba như thế nào?”

Hám Sinh hỏi rất nghiêm túc, Mạc Hám Đình biết cô cũng không lừa gạt tốt như vậy, thật ra cậu cũng không có ý định che giấu cái gì, cho nên cũng nói đàng hoàng: “Thật ra sau khi em tốt nghiệp một năm cũng không có quay về, ông già vẫn cho rằng em không làm việc đàng hoàng, tháng trước gạt em trở về nhà, cấm cửa em, sau đó ông ta không phải tìm đến chị sao? Ông ta không thuyết phục được chị cho nên cho em tới, em mượn cơ hội này bịp ông ta một khoản tiền chạy đến đây.”

Cánh tay Mạc Hám Đình khoát lên tay lái, nghiêng người đối mặt Hám Sinh, ánh mắt lẫn thái độ vô cùng thoải mái, Hám Sinh hỏi cậu: “Em cho chị xem những bức ảnh kia đi?”

“Em đang làm.” Mạc Hám Đình không do dự nói. Hám Sinh im lặng nhìn cậu ta một lát, rồi đẩy cửa xe ra bước xuống xe.

Hám Sinh đi trên cầu vượt, gió vù vù thổi tóc cô tung bay, Mạc Hám Đình vừa mới chui khỏi xe, cầm theo túi đồ ở chỗ ngồi phía sau đi theo: “Em nói bức ảnh đang làm là nói xạo, nhưng em nói mỗi câu đều là nói thật.”

Gió tạt vào miệng Mạc Hám Đình, đi theo sau lưng Hám Sinh, Hám Sinh cứ cầm đầu đi, không điểm xĩa tới cậu ta, Mạc Hám Đình cứ đi theo cô liền thoảng nói, Hám Sinh cũng không để ý, cô xem chuyện này giống như là một đứa trẻ đang làm trò, làm cho cô khó chịu chính là Mạc Hám Đình gỡ thủ đoạn lừa gạt cô. Những bức hình cùng với những tình cảm kích động kia, cô cảm thấy đứa nhỏ này đùa giỡn tình cảm của cô đối với cậu ta, cô cảm thấy bị tổn thương.

Mạc Hám Đình chỉ theo đuôi, cậu ta cũng không giải thích, thật ra vào lúc này có nói cái gì đều là dư thừa, có cảm tình hay không trong lòng cậu ta rõ ràng nhất, cậu ta cùng với Hám Sinh thực sự gặp nhau mới có vài ngày, nhưng đã có cảm tình rồi, cô là người chị có một không hai, cô không có tâm tư gì, không giành giật, hiểu thấu, tính tình trầm tĩnh ôn hòa, cậu ta thích cô, điều này cậu ta không lừa cô.

Hám Sinh buồn bực đi tới, Mạc Hám Đình mang theo một đồng quần áo đi theo sau, bầu không khí giữa hai người thật kỳ quặc, không biết còn tưởng rằng là cặp tình nhân đang giận dỗi, không ít xe chạy qua có người quay đầu nhìn bọn họ, trên cầu vượt cũng có nhiều xe trống chạy tới, Mạc Hám Đình cũng không vậy, không gọi.

Hai người đi xuống cầu vượt, Mạc Hám Đình thấy Hám Sinh không có ý dừng lại, vẫn đi lên lối đi bộ, đi đến tòa nhà ven đường, Mạc Hám Đình ngẩng đầu nhìn, đó là một cửa hàng 4S (cửa hàng bán xe hơi).

Mạc Hám Đình đuổi tới ngăn cản Hám Sinh: “Chị, chị định làm gì?”

Hám Sinh nhìn về mặt không hiểu gì của cậu ta, cô đứng ở đó, một lát sau dùng giọng nói cực kỳ chậm nhưng vô cùng nghiêm túc nói: “Hám Đình, chị từ nhỏ không có ba, mẹ ... cũng không gần gũi chị, bà ấy chết khi chị không hiểu chuyện, khi chị hiểu được bà thì bà đã không còn, trên đời này chị không có người thân, em là em trai duy nhất của chị, chị không hy vọng em hy sinh tính mạng bởi vì tai nạn xe cộ, chị mua cho em chiếc xe.”

Mạc Hám Đình đứng đờ tại chỗ, Hám Sinh không giả bộ cũng không nói xạo cậu ta, thần nhiên với vẻ mặt tổn thương làm cho cậu ta cảm thấy chua xót. Hám Sinh mua cho Mạc Hám Đình một chiếc xe loại thông dụng, không phải xe tốt nhất, giao cho Mạc Hám Đình toàn quyền sử dụng, ra khỏi cửa hàng 4S, Mạc Hám Đình nắm tay Hám Sinh, cậu ta không hề nói ngoa, Hám Sinh là người thuần lương chính trực làm cho cậu ta kinh ngạc, đối với người như vậy cậu ta cũng không nói thêm nữa.

Hai chị em đi xe taxi về nhà, hai người ngồi kế bên nhau ở phía sau xe taxi, nhưng không nói gì, sau đó Hám Sinh tựa đầu vào vai Mạc Hám Đình, loang loáng vệt sáng từ ngoài xe chiếu vào người họ, một đường im lặng, bọn họ là hai người liên kết huyết thống, Mạc Hám Đình nhìn ngoài cửa xe, mặt vô cùng nghiêm túc.

Buổi tối về đến nhà, ăn cơm xong, Hám Sinh bắt đầu chia quần áo, ba người náo nhiệt một hồi, cuối cùng trở về phòng mình. Đông Dạ Huy trong phòng phần khởi mặc thử quần áo Hám Sinh mua cho anh. Hám Sinh đã nhiều năm không mua quần áo cho anh, thấy mọi chuyện dần dần đi vào quỹ đạo, anh vô cùng xúc động.

Sau đó, trong nhà này càng ngày càng náo nhiệt. Cổ Bắc trở về, cậu ta bị mẹ bắt đi xem mắt, nhưng mà người đoan trang môn đăng hộ đối làm chướng mắt cậu, cậu thích mở trung tâm giải trí hơn. Cậu coi trọng quyền tự do của cậu thì làm ẹ cậu chướng mắt, bị dẫn vật vài lần, cuối cùng cậu chạy khỏi nhà đến đây.

Kim Lộ cũng tới, chuyện làm ăn ở quán cơm của cô ta phát triển, cô làm bà chủ cũng nếm trải nhiều, thường chạy tới chỗ của bọn họ, cô thật không còn hi vọng Đông Dạ Huy đáp lại, nhưng thường xuyên đến đây hoàn toàn là vì thích bầu không khí ở đây.

Cổ Bắc dường như rất ấn ý với Mạc Hám Đình, vừa mới gặp lần đầu thì hai người còn qua loa ứng phó thăm dò đối phương, sau khi tiếp xúc, Mạc Hám Đình phát hiện Cổ Bắc tuy là ông chủ của hộp đêm nổi tiếng, nhưng trừ miệng lưỡi cay độc bên ngoài, có chút ác ý, bản tính không phải người gian trá, mà Cổ Bắc cũng cảm thấy Mạc Hám Đình rất có chủ kiến, rất nam tính, mà lại ham chơi giống cậu, hai người có nhiều chuyện giống nhau, nhanh chóng hợp nhau.

Cuối tuần mấy ông nam đều nghỉ làm, ăn xong cơm tối, Mạc Hám Đình thét to đòi chơi mạt chược, Cổ Bắc và Kim Lộ ở lại chơi cùng, Hám Sinh trước đây cũng rất thích chơi mạt chược. Trước đây ở mấy quán hàng rong ở khu chợ đêm, khi chuyện làm ăn ban ngày không suông sẻ, mấy người đồng hương bày một bàn

mặt chược bên trong cửa hàng, khi đó Hám Sinh cũng không ít lần tham gia, nhưng mà hiện tại cô không thể thức đêm, bọn họ khi chơi là chơi cả đêm, Hám Sinh bình thường đầu hôm cô sẽ chơi, đến nửa đêm sau Đông Dạ Huy sẽ chơi.

Mỗi lần chơi mặt chược, Mạc Hám Đình rất hăng hái, nguyên do là bởi vì cậu là ông chủ nhỏ quá nghèo, nghèo đến nỗi trên người thường thường tiền dầu xe cũng không có, nghèo đến nỗi nợ bên ngoài một đồng, ăn một hộp cơm cũng không nổi, trong nhà cậu là người nhỏ nhất nên không ai tính toán với cậu, hơn nữa ai cũng nhiều tiền hơn cậu, thật ra cũng là cách để giúp đỡ cậu.

(Đoạn sau này diễn tả chơi bài mặt chược, mình không biết mặt chược, nên dịch đại khái thôi)

Đông Dạ Huy tắm rửa sạch sẽ xong, đứng tại hành lang lầu hai thì thấy mấy người làm thành một bàn mặt chược, mấy cái đầu đen thùi lùi, bầu không khí hầm hập. Mạc Hám Đình đang tổ một cái thập tam yêu, thiếu một cái cửu điều, căng thẳng đến mức toát mồ hôi, mặt lại giả vờ bình tĩnh, trên bàn đã xuất ra ba cái cửu điều, đứa nhỏ này không tán gẫu, một tay chống cằm, đang nhìn bài trên tay trái của mình, ngón tay cái moi moi móng tay của ngón trỏ, Hám Sinh cười vui vẻ ném bài trong tay ra: “Cửu điều.”

“Ồ! Thập tam yêu!” Mạc Hám Đình nhảy dựng lên, vội vàng lật mặt bài ra, hả hê: “Mỗi người một ngàn tám, đưa tiền.” Hám Sinh cười híp mắt úp bài trong tay, đếm tiền đưa cho cậu ta, Mạc Hám Đình nhận tiền của cô xong, lập tức cho vào trong túi, tiền dầu, tiền cơm đã có, khoe miệng cười toét. Cố Bắc và Kim Lộ cũng đang cười, đưa tiền cho cậu.

Đông Dạ Huy chống tay ở trên lầu nhìn cười, Hám Sinh ngẩng đầu đối mặt với anh, hai người mỉm cười, cuộc sống như vậy không ngừng tiếp diễn.

36. Chương 36

Thời tiết bắt đầu dần dần nóng lên, ánh nắng của buổi sáng tinh mơ mùa hè gắt gao hơn, trong phòng có hơn một người, trong lòng Hám Sinh luôn nhớ thương thứ gì đó, buổi sáng bắt đầu dần dần ngủ không được.

Buổi sáng trên bàn cơm, Hám Sinh ôm ly sữa, trên bàn có hai người đàn ông, một là sói, một là bình ổn. Đều quần áo chỉnh tề giống nhau, một hồi nữa sẽ đi ra ngoài hít thở, bên ngoài nắng dương quang, là một trời nắng tốt, Hám Sinh cúi đầu nhìn thân người áo ngủ, bỗng nhiên cảm thấy mình rất suy sút, cô ngẩng đầu nhìn mặt hai người nói: “Em không phải cũng nên làm cái gì đó chứ?”

Mạc Hám Đình từ trong bát ngẩng đầu, miệng chứa đầy bánh bao, khuôn mặt hơi kinh ngạc, Đông Dạ Huy buông tờ báo, anh tựa hồ như cất đi suy nghĩ, sau đó anh hỏi cô: “Em muốn làm gì?”

Hám Sinh chống mặt suy tư, Mạc Hám Đình toát ra đến một câu: “Theo em đi làm?” Đông Dạ Huy quay đầu nhìn về phía cậu, Hám Sinh chỉ vào Mạc Hám Đình nói: “A, em sẽ có một nhân viên.”

Đông Dạ Huy gõ nhẹ bàn bàn: “Em nếu muốn đi làm ở nơi anh thì cũng giống như ở đây.” Hám Sinh nhìn anh lắc đầu: “Không giống.”

Đông Dạ Huy suy tư, quay đầu đối với Mạc Hám Đình nói: “Chị cậu không thể làm việc đúng giờ, cũng không thể mặt nhọc.”

Mạc Hám Đình chẳng hề để ý: “Đi đi, chính là để cho chị ấy có thứ tiêu khiển, em cũng không cần cho chị ấy tiền lương.”

Vì thế cứ như vậy Hám Sinh có một công việc, rất phù hợp, trở thành một nhân viên nhỏ.

Công việc của Hám Sinh rất thoải mái, mỗi ngày cô cùng Mạc Hám Đình đi ra cửa, buổi chiều lúc 3 giờ đã bị Đông Dạ Huy phái xe trở về, về chuyện mỗi ngày cô đều leo lên tầng 13 cô cũng không nói cho anh.

Ở trong công ty, Hám Sinh không hề áp lực, không có người gây sự cũng không có ai kì thị cô, bọn họ thực sự là đoàn đội, những người trẻ tuổi ngập ý chí cùng mộng mơ đều tụ tập cùng một chỗ, dành nhiều niềm đam mê, làm những điều mình yêu thích, Hám Sinh tự do đứng ở bên ngoài, nhìn cảm thụ được, thấy chung quanh bọn họ chưa bao giờ vấp phải trở ngại mà tiêu cực, cũng cảm động. Vào mỗi tối, cô đều chứng kiến một chàng trai trẻ nhiệt huyết, người này là em trai cô, cô rất tự hào về cậu. Nhớ lại quá khứ, trên mặt Hám Sinh dần dần xuất hiện nét mạnh mẽ, hết thấy tựa hồ đều bắt đầu tốt lên.

Thời gian vào 10 tháng, thành phố B chào đón mùa thu khô ráo, Đông Dạ Huy đi công tác ở Mông Cổ, anh đầu tư vào một nhà máy điện nên muốn đến để khảo sát tình hình, những chiếc cối xay gió trên thảo nguyên mênh mông đang chờ đợi, để lại Hám Sinh và Mạc Hám Đình ở nhà không có việc gì.

Nghỉ bảy ngày, Mạc Hám Đình và Hám Sinh ở nhà hai ngày, Mạc Hám Đình cảm thấy hơi tiếc, mỗi ngày ngủ giữa trưa, ăn cơm xong liền khóa cửa phòng rồi ôm máy tính mẩn mê, đến ngày thứ ba, Hám Sinh cảm thấy cũng nhàn, kéo cậu đi bơi.

Nơi bọn họ ở là khu cao cấp, nên có rất nhiều phòng tập cũng như hồ bơi, bởi vì là lợi nhuận cao nên mở ra rất nhiều, bơi lội kinh doanh rất tốt, buổi chiều là thời điểm ồn ào náo nhiệt nhất.

Mạc Hám Đình là soái ca, quần áo đáng người cũng là thượng đẳng, nhận được rất nhiều ánh mắt của phái nữ, Hám Sinh không thể bơi vì thân thể không cân đối, cô lên bờ tìm ghế nằm ngồi xuống nghỉ ngơi, ánh mắt tìm em trai dưới hồ bơi.

Mạc Hám Đình luôn luôn ở khu nước sâu, nơi đó ít người, gần bờ nhìn thấy rất nhiều người bơi khiến cậu cũng không thoải mái, đứa nhỏ này căn bản không dư thừa tâm tư, vừa xuống nước đã nhào người xuống bơi tự do, Hám Sinh cảm thấy đứa nhỏ này trên người có thể lực tốt, cường đại mà chính khí, Đông Dạ Huy tới một mức độ nào đó cũng không giống những người bình thường, nhưng là trong việc theo đuổi anh thì Hám Đình mạnh hơn so với anh.

Mạc Hám Đình bơi đến khi mệt mỏi, lên bờ nghỉ ngơi, trên đường đi cậu hấp dẫn biết bao ánh mắt. Hám Sinh nhìn cậu đi tới, đôi mắt kiêu ngạo, Hám Đình tuy không cùng cô trải qua nhiều cảm xúc trước đây, nhưng cô luôn yêu thương cậu không cần lý do gì, một cảm xúc âm áp tồn tại.

Mạc Hám Đình đi tới ghế nằm bên cạnh Hám Sinh nằm xuống, thở phào nhẹ nhõm, Hám Sinh nói: “Hám Đình, có thật nhiều cô gái nhìn em.” Mạc Hám Đình xoay người nhìn cô vui cười: “Đương nhiên, đứa em trai này dĩ nhiên là đẹp trai, chẳng có ai hối tiếc khi tranh nhau giờ tay để đi chơi với em.” “Ừ, quả thật là cực phẩm, người tốt như thế sao vẫn không có ai? Lãng phí.”

Mạc Hám Đình tựa vào ghế nằm, lớn tiếng thở dài: “Ai! Em trai chị không có tiền theo đuổi gái.” Hám Sinh nhìn cậu cười, cậu đang nói bậy bạ, nhưng đứa nhỏ này dù có tâm tư cô cũng không truy vấn.

Ngâm mình trong hồ bơi cả buổi chiều, đã đến lúc hoàng hôn, hai chị em đi bộ về đến nhà, người ở trong tiểu khu rất thưa thớt, trên đường về nhà khá vắng lặng, ánh chiều tà nhuộm toàn bộ thành phố màu vàng nhạt.

Trên người hai chị em có chút lười nhác, chậm rãi đi, Hám Sinh nắm lấy tay Mạc Hám Đình, ở trên thế giới này trừ Đông Dạ Huy ra thì cậu là người thân duy nhất của cô, mà Mạc Hám Đình quả thật là một chỗ dựa tốt, Hám Sinh cũng không sợ hãi gì tình cảm của cậu, bởi vì đó là thứ tình cảm không cần báo đáp, Hám Sinh đột nhiên dừng lại, giống như hạnh phúc và bất hạnh trong cuộc sống sẽ đến bất cứ lúc nào, cho dù cảm thấy thất vọng cùng cực, cũng chỉ đành nhận đó là vận mệnh của mình, Hám Sinh đau đớn đến kịch liệt.

Mạc Hám Đình vốn đang lo lắng chuyện công ty, tâm tư không để ý đến hiện tại trên đường đi, cậu đi hai bước mới cảm thấy được bàn tay tụt lại phía sau, khuôn mặt tươi tắn kia đang siết chặt.

Mạc Hám Đình không hiểu quay đầu, Hám Sinh đau đớn, một tay ôm bụng, Mạc Hám Đình kỳ quái hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Hám Sinh cúi đầu: “Hám Đình, bụng chị rút gân.”

Mạc Hám Đình nhìn dáng vẻ cô nở nụ cười, quay lại nói: “Ăn nói linh tinh, bụng sao có thể rút gân.”

“Là thật , chị đi không nổi.” Hám Sinh ngồi xuống, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, đau đớn kịch khiến sắc mặt tái nhợt, ngũ quan vận vẹo, cô cúi đầu vào đầu gối nói: “Chị không được rồi, em công chị trở về đi.” Sức khỏe Hám Sinh vốn đã yếu ớt, Mạc Hám Đình nghĩ cô đang đùa giỡn, ngồi xổm xuống muốn nhìn mặt cô: “Không phải chứ? Thật sự đau bụng sao?”

Hám Sinh trốn tránh không cho cậu xem, túm ống quần của cậu nói: “Nhanh chút.”

Mạc Hám Đình bắt đầu đi qua xoay người: “Chị, em đã nói rồi, chị lười biếng quá.” Mạc Hám Đình nghĩ Hám Sinh đang đùa giỡn, lại không phát hiện tay của Hám Sinh trên vai cậu không ngừng run rẩy.

Bả vai Mạc Hám Đình so với Đông Dạ Huy còn rộng hơn, Hám Sinh lén nhìn quần áo trên người cậu, đi một đoạn đường, Mạc Hám Đình tiếp tục nghĩ đến chuyện công ty, hai người vẫn không nói chuyện, đau đớn như bắt đầu xâm chiếm, không hề biến mất, một đoạn thời gian lặng im sau, Hám Sinh nhẹ nhàng hỏi Mạc Hám Đình: “Hám Đình, sao lại không thấy em tìm bạn gái?”

Mạc Hám Đình thuận miệng đáp: “Không nghĩ đến chuyện đó.”

“Kỳ thật chị rất muốn nhìn cô gái em đưa về, chị muốn thấy em kết hôn, thấy em có con, trai hay gái chắc chắn sẽ rất xinh đẹp, chị sẽ chăm sóc đứa nhỏ, nhìn nó lớn lên.” Hám Sinh càng nói thanh âm càng thấp. Mạc Hám Đình ở phía trước cười nhạo cô: “Em thấy chị sao lại giống bà cô thế, còn muốn chăm sóc đứa bé cho em? Chính chị sinh trước đi.”

Hám Sinh cúi đầu phía sau lưng cậu nhẹ giọng nói: “Hám Đình, nếu em có thể tìm chị sớm một chút thì tốt?”

Mạc Hám Đình trầm mặc một lát nói: “Hiện tại cũng không muộn.”

“Đúng vậy, cũng không muộn, cảm ơn em, Hám Đình.” Hám Sinh thanh âm rất nhỏ, không để Mạc Hám Đình nghe thấy.

Đi đến cửa nhà, Mạc Hám Đình thấy sân bên ngoài đường có một chiếc xe, màu trắng, không phải xe của Đông Dạ Huy, cậu đã nhìn nhiều lần, Hám Sinh ghé vào lưng cậu nên không thấy, thẳng đến khi bọn họ đi qua , lưng Mạc Hám Đình không che nữa, phía sau truyền đến tiếng mở cửa xe: “Hám Sinh!” Một tiếng hô bỗng nhiên truyền đến.

Mạc Hám Đình công Hám Sinh xoay người, Hám Sinh ngẩng đầu nháy mắt, kế tiếp là dáng người cao, gương mặt nho nhã, mang theo nụ cười

“Hám Sinh.”

“Diệp Quyền!” Hám Sinh kinh hô, cô từ trên người Mạc Hám Đình xuống, nhìn người kia không dám tin.

“Hám Sinh!” Diệp Quyền thở dài phiền muộn kêu cô.

Hám Sinh lẳng lặng đứng ở bên người Mạc Hám Đình, cười khanh khách: “Diệp Quyền, anh đến thăm em sao?” Lại nhìn thấy Diệp Quyền cô phảng phất cảm giác như xa cách đã lâu, xa xôi mà xa lạ nhưng lại là thân mật mà vui thích .

Đứng khoảng cách xa nhìn Diệp Quyền, một thân âu phục chính trang, trên mặt là một cặp kính không vành, cùng trong trí nhớ Hám Sinh ấn tượng có chút khác biệt, anh hơi nắm tay lại nhìn Hám Sinh nói: “Em đang làm gì Hám Sinh? Không đón tiếp anh sao?”

Hám Sinh cười vui kéo Mạc Hám Đình nói: “Em trai của em, Mạc Hám Đình.”

Hám Sinh tự hào giới thiệu cho Diệp Quyền.

Sau đó cô lại xoay người đối với Mạc Hám Đình nói: “Hám Đình, anh ấy là Diệp Quyền, bạn của chị.”

“Xin chào, Hám Đình.” Diệp Quyền vươn tay.

“Xin chào, Diệp tiên sinh.” Mạc Hám Đình lễ phép cùng đối phương bắt tay, cậu quan sát cuộc sống của Hám Sinh, biết người này không phải là bạn của chị, này bỗng nhiên xuất hiện Diệp Quyền, cậu dĩ nhiên sẽ tôn trọng.

Diệp Quyền quay đầu lại nhìn Hám Sinh, anh hơi hơi nâng nâng cánh tay tựa hồ như muốn ôm cô, nhưng có chút do dự, Hám Sinh bước trên trước từng bước, chủ động ôm anh: “Anh đã đến rồi, Diệp Quyền thật tốt.” Nhìn Hám Sinh thành khẩn như thế, Diệp Quyền ôm lấy cô vỗ vỗ sau lưng, nhắm hai mắt lại, cảm xúc dạt dào.

Hám Sinh nhiệt tình muốn kéo Diệp Quyền vào nhà: “Diệp Quyền, đi thôi, chúng ta đi vào nói.”

Diệp Quyền lại lắc đầu: “Hám Sinh, anh không vào, em theo anh ra ngoài đi.”

Hám Sinh xoay quay đầu nhìn phòng ở phía sau, quay đầu vừa nghi hoặc nhìn về phía Diệp Quyền, Diệp Quyền nhả nhặn cười nói: “Lúc trước cậu ta lấy tương lai của em ra uy hiếp tôi, bắt tôi bồi thường số tiền hợp đồng thuê nhà, thủ đoạn cực kỳ đê tiện..” Diệp Quyền cười tủm tỉm, khuôn mặt che giấu nhiều cảm xúc.

Hám Sinh bất đắc dĩ cười đáp: “Vậy được rồi.” Diệp Quyền chuyển hướng nhìn Hám Đình: “Hám Đình em cũng đi cùng đi.” Ánh mắt dưới lớp kính của Diệp Quyền lóe ra, Mạc Hám Đình nhìn nụ cười của anh rồi quay sang thấy Hám Sinh gật đầu liền nói: “Được, em sẽ không khách khí.”

Diệp Quyền đưa bọn họ đến một khách sạn cao cấp, có vẻ như anh ở nơi này, trên đường đi có rất nhiều người chào hỏi anh, Diệp Quyền đều mỉm cười đáp lại, lễ phép, tự tin mà thông dong, tư thái tự nhiên, anh mang theo một chiếc mặt nạ, đây là Diệp Quyền mà Hám Sinh hiện tại mới thấy. Ba người ngồi vào chỗ của mình, đều tự điểm bữa ăn, Hám Sinh hỏi Diệp Quyền: “Sao anh tìm được chỗ của em?”

Diệp Quyền cười, anh nói: “Tin tưởng Hám Sinh của anh, mặc kệ em ở nơi nào, chỉ cần anh muốn, nhất định có thể tìm được em.” Anh cũng không nói bằng cách nào mà tìm được chỗ của cô.

Hám Sinh biết cô cùng Diệp Quyền cả hai vẫn đang cùng chạy, cô không thể bước lên phía trước, chỉ có thể mỉm cười nhìn anh, Mạc Hám Đình nhìn ra bọn họ không thích hợp, cậu nhìn thấy chị ấy chỉ là ngưỡng mộ giả, cậu kỳ thật không hiểu, cậu quan sát thấy quan hệ giữa chị và Đông Dạ Huy mới là ổn định.

Một bữa cơm hài hòa và bình tĩnh, Diệp Quyền vẫn sinh động, anh nói từ công việc đến mục đích, hỏi công việc hiện tại của Mạc Hám Đình, anh vờ không hỏi tình hình của Hám Sinh, cùng nói chuyện nhiều hơn với Mạc Hám Đình, vẫn không tỏ ngắt, anh vẫn là anh, nhưng lại có gì đó không giống, không giống với Diệp Quyền mà Hám Sinh từng biết.

Trên đường Hám Sinh đứng dậy đi toilet, cô lấy nước lạnh hắt vào mặt mình, nhìn ánh mắt mình trong gương, tầm mắt có chút mơ hồ, có khả năng chỉ là ảo giác, theo thời gian càng phát ra nhiều hư vô, Hám Sinh có chút phiền muộn.

Bên ngoài nhà ăn, Hám Sinh đứng dậy rời đi, Diệp Quyền thu lại nụ cười trên mặt, anh xoay người đối Mạc Hám Đình nói: “Hám Đình, cho tôi số điện thoại.”

Mạc Hám Đình kỳ quái hỏi anh: “Làm gì?”

Diệp Quyền tháo xuống cặp kính để xuống bàn, kỳ quái cười lấy điện thoại cầm tay ra: “Làm gì? Muốn cậu giúp tôi đánh bại một người. Đây là do anh ta gây ra, cũng là anh ta nợ Hám Sinh, nếu tôi vẫn còn trên thế giới này, cậu sẽ đánh bại được anh ta.” Anh ta giương mắt nhìn Mạc Hám Đình: “Tôi biết cậu có thể làm được.”

Mạc Hám Đình thắc mắc hỏi: “Anh có ý gì? Cái gì là nợ chị của tôi?”

Diệp Quyền không kiên nhẫn nói: “Nhanh lên, số của cậu là bao nhiêu, lát nữa chị của cậu đi ra thì sẽ không làm được gì đâu.”

Mạc Hám Đình nhú mồm nói số di động của mình, Diệp Quyền nhanh chóng lưu lại: “Ngày mai tôi sẽ tìm cậu, cho cậu xem vài thứ.” Nói xong anh tiếp tục bộ dáng nghiêm chỉnh, ánh mắt vừa vắn nhìn Hám Sinh trong toilet đi ra.

Ba người tiếp tục an tọa, tiếp tục ăn, sau khi ăn xong cũng không kéo dài, Diệp Quyền cùng Hám Sinh không phải không hề thân mật mà là cảm giác theo thời gian biến mất, ra khỏi hòn đảo kia, Diệp Quyền không hề là Diệp Quyền, ít nhất không phải Diệp Quyền trong cảm nhận của Hám Sinh.

Sau khi ăn xong Diệp Quyền đưa chị em họ đi ra ngoài, rồi anh dùng lực ôm Hám Sinh: “Hám Sinh, kỳ thật anh sớm biết rằng, anh và em lúc này không còn hoài niệm xưa nữa, em hãy cố lên.”

Hám Sinh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt Diệp Quyền thanh minh mà sáng ngời, cô biết anh muốn nói gì.

Hám Sinh khổ sở kéo tay anh: “Diệp Quyền, gặp lại sau.” Cuộc đời này bọn họ có lẽ sẽ không gặp lại nữa, cô biết thế.

Chị em Hám Sinh ngồi trên xe taxi, Hám Sinh theo cửa kính xe nhìn lại, Diệp Quyền đứng ở nơi đó, nhìn cô, ánh mắt nặng nề, sau đó anh quay người lại, âu phục phía sau tạo thành một vòng cung đẹp, nhìn ánh đèn rực rỡ phía sau, Hám Sinh bỗng nhiên hiểu được bóng người xoay lưng lại này mới đúng là Diệp Quyền, người có bao nhiêu mặt, người ở trên hòn đảo đó chỉ là một mặt của Diệp Quyền, Hám Sinh phiến muộn cúi đầu, cô thực hoài niệm căn phòng khi cô bị nhốt trên đảo, đối với cô mà nói đó là Diệp Quyền đặc biệt. Năm tháng qua đi, cũng bất quá chỉ là những năm tháng kỉ niệm mà thôi.

Ngày thường tiếp tục, ngày hôm sau Đông Dạ Huy trở về vào lúc Hám Sinh đang ngủ trên ghế sofa, ghé sofa nhún xuống khiến cô bừng tỉnh, trợn mắt thấy Đông Dạ Huy ngồi phía trên, cô tự động gối lên đùi anh: “Đã về rồi sao?”

Đông Dạ Huy búng vào trán cô: “Sao lại ngủ trên ghế sofa? Hám Đình đâu?”

Hám Sinh miễn cưỡng hoạt động một chút: “Vừa ăn cơm trưa, nghe điện thoại liền đi ra ngoài rồi.”

Hám Sinh còn nói: “Dạ Huy, ngày hôm qua Diệp Quyền đến đây. Em và Hám Đình cùng anh ấy đi ra ngoài ăn cơm.” Đông Dạ Huy ở bên tai cô suy nghĩ về chuyện gì đó.

Hám Sinh thở dài: “Không giống với trước kia, Diệp Quyền thay đổi rồi, hoặc là vốn dĩ anh ấy như thế này!” Hám Sinh thở dài, bất đắc dĩ: “Thật không rõ lắm.” Cô dịch người, đầu chui vào lòng Đông Dạ Huy không biết Đông Dạ Huy lúc này nhìn ngoài cửa sổ, không nói gì, anh đương nhiên biết cảm nhận của Hám Sinh, một người đàn ông xuất thân từ danh tộc, nhiệt tình, có học thức, chu đáo là bản tính của bọn họ, nhưng đồng thời thế lực, cân nhắc, trách nhiệm cùng lựa chọn theo bản năng của bọn họ.

Đang ở lúc Hám Sinh mất tinh thần, Mạc Hám Đình trở về, sự tình phát sinh không hề như dự đoán, Hám Sinh từ trên người Đông Dạ Huy xoay người ngồi xuống, Mạc Hám Đình đi đến trước mặt bọn họ, Hám Sinh hỏi: “Về nhanh vậy sao?”

Mạc Hám Đình không để ý đến Hám Sinh, cậu nhìn Đông Dạ Huy ngồi trên sofa, đưa cho anh một văn kiện, bình tĩnh hỏi: “Những gì trong đây đều đúng sao?”

Đông Dạ Huy xem vài tờ, nội dung trong giấy không khiến anh có bất kỳ biểu cảm nào, anh không xem hết, gấp văn kiện lại, sau đó anh cúi nhìn văn kiện, không bao nhiêu lâu anh ngẩng đầu thực bình tĩnh nói: “Là thật, Diệp gia ở nước ngoài kinh doanh mấy thế hệ, có tổ chức tình báo chuyên môn buôn bán, bọn họ tìm được những thứ này đều là thật, một chút cũng không sai.”

Mạc Hám Đình bắt đầu bình tĩnh cởi áo khoác, cậu nói: “Vậy anh thừa nhận sao? Anh là vì tiền của chị, bắt chị ngồi tù năm năm thay anh. Chị đã từng sinh cho anh một đứa nhỏ, từng có thai ngoài tử cung, sau lại bị ung thư?”

“Đúng vậy.” Đông Dạ Huy đáp, Mạc Hám Đình quay đầu nhìn về phía Hám Sinh, Hám Sinh thấy ánh mắt của cậu đỏ, không biết là đau khổ hay tức giận, Hám Sinh bắt đầu lo lắng.

Mạc Hám Đình cầm áo khoác trên tay nói Hám Sinh: “Chị tránh ra đi.” Hám Sinh cùng cậu yên lặng đối diện một lúc lâu, thân thể của cô nhìn Đông Dạ Huy, Mạc Hám Đình trừng mắt nhìn cô, Đông Dạ Huy vỗ vỗ bả vai của cô: “Hám Sinh lên lầu đi.”

Hám Sinh cuối cùng đứng lên không nói một lời, lui qua một bên, Mạc Hám Đình trong nháy mắt liền bùng nổ, cậu một quyền đánh tới trên mặt Đông Dạ Huy, mặt Đông Dạ Huy bị cậu đánh tới tấp, tiếp theo Mạc Hám Đình nắm lấy cổ áo của anh và nhắc lên, Đông Dạ Huy vẫn không đánh lại, Mạc Hám Đình đánh anh đến té xuống đất, anh lau máu ở miệng rồi đứng lên. Mạc Hám Đình tiếp theo đá anh, không đợi anh lên liền đạp lên bụng anh.

Đông Dạ Huy cuộn thân mình trên mặt đất ho khan vài tiếng, khụ ra một chút chất lỏng màu đỏ lên sàn nhà. Anh vẫn im lặng, lau sạch sẽ vết máu, lại cực khổ đứng lên.

Mạc Hám Đình mặt âm trầm đi vào nhà ăn, kéo một chiếc ghế dựa trở về, không nói gì, trong lúc anh đứng lên liền đánh xuống, nghe tiếng gỗ vỡ, chiếc ghế đánh lên lưng Đông Dạ Huy vỡ tan tác, Đông Dạ Huy lại té trên mặt đất, Mạc Hám Đình tiếp tục ngồi lên người anh đánh liên tục vào mặt: “Anh coi thường một người phụ nữ, chưa từng giúp đỡ cô ấy? Anh lạm dụng cả đời của chị ấy rồi đang sửa chữa lỗi lầm sao?” Đông Dạ Huy vẻ mặt tràn máu tươi, khỏe mắt, khỏe miệng đều nứt, mắt sưng, Mạc Hám Đình bỗng nhiên nắm lấy cổ áo anh: “Khó chịu sao? Không thể hô hấp được sao? Muốn biết cảm giác chết không? Được rồi anh sẽ sớm chết thôi, sẽ không quá nhanh đâu.” Mạc Hám Đình phẫn nộ hét lên.

Đông Dạ Huy mặt biến hình, tựa như chỉ muốn nói Mạc Hám Đình hãy thôi đi, đến giữa không trung lại buông tay, quay đầu đi tìm Hám Sinh, cậu tìm được Hám Sinh đứng ở góc sáng, yết hầu phát ra “Chị”, sau đó cổ họng cậu khó khăn phát ra thứ âm thanh vụn vụn: “Hám Sinh.”

“Hám Đình.” Hám Sinh thanh âm rất nhỏ, Mạc Hám Đình quay đầu, kinh ngạc phát hiện trên mặt cô tràn đầy nước mắt.

Hám Sinh lau nước mắt trên mặt, cô ngốc nghếch phát hiện ra mình rơi lệ, cô giơ nước mắt trên tay nhìn Mạc Hám Đình nói: “Hám Đình, em thấy sao? Em đánh anh ấy lấy được nước mắt chị, em còn muốn đánh sao?”

Mạc Hám Đình kinh ngạc buông tay chậm rãi đứng lên, trong phòng khách một mảnh hỗn loạn, Đông Dạ Huy trong lúc cậu buông tay thân thể kịch liệt ho khan. Mạc Hám Đình ngây ngốc đứng ở nơi đó, ánh mắt mê hoặc mà hoảng hốt, Hám Sinh đi qua, lôi kéo tay cậu nói: “Hám Đình, em theo chị.”

Hám Sinh kéo Mạc Hám Đình lên lầu, để lại Đông Dạ Huy một người xụi lơ trên mặt đất không một ai.

Trong khách phòng, Mạc Hám Đình ngồi ở trên giường, cúi đầu nhìn bàn tay mình, Hám Sinh ngồi ở bên cạnh với lấy tay cậu, đi qua, mu bàn tay có máu đỏ, có máu của Đông Dạ Huy, cũng có máu của cậu, Hám Sinh nói: “Hám Đình, chị cùng anh ấy lớn lên cùng nhau, chị không có ba, mẹ cũng không... không có để ý đến chị, em có biết chị trước kia không có ai yêu thích, chỉ có anh ấy, tốt phá hư đều chỉ có anh ấy cho chị, chị cũng hận anh ấy, bây giờ cũng không thể tha thứ, chính là thói quen, nếu muốn sống thế nào cũng muốn tìm anh ấy làm bạn, mà cuối cùng anh ấy cũng muốn chị, cũng rất tốt.” Hám Sinh khỏe miệng nở nụ cười một chút, hai hàng nước mắt chảy xuống dưới.

Mạc Hám Đình quay đầu nhìn cô, lặng im hé mặt, bình tĩnh sau hỗn loạn.

Hám Sinh vuốt tay sưng đỏ của cậu còn nói: “Nếu em từng lấy hết tất cả để yêu một người như vậy em sẽ biết, em sẽ hận người đó cho đến chết, nếu người em yêu chết thật, em cũng muốn đi cùng.” Hám Sinh cực kỳ bình tĩnh trong lời nói, chấm dứt bằng tiếng thở dài.

Mạc Hám Đình lẳng lặng nhìn Hám Sinh, vừa rồi cậu đã thiêu đốt hết lý trí, hiện tại là trái tim đập đập buồn đau, Hám Sinh đã trải qua nhiều phong sương trên yên tĩnh gương mặt, cậu tưởng cậu có chút hiểu được của cô. Cô bị một người đàn ông xúc phạm tới ngay cả sự sống cuối cùng vẫn là ở bên cạnh người đàn ông đó.

Có một loại cảm tình sẽ làm chúng ta không tự chủ được, một loại lấy hy sinh làm thủ đoạn giữ lấy, giữ lấy dục có bao nhiêu cường, hy sinh bản thân là có thể hoàn toàn. Hám Sinh đã làm cho Đông Dạ Huy, ước chừng chính là như thế.

Người ta gọi đó là tình yêu.

Mạc Hám Đình rốt cục hiểu được Hám Sinh, kỳ thật cô đã từng đau khổ và trả giá, nhưng lại là bình tĩnh thể hiện cảm xúc,

Mạc Hám Đình lau khỏe mắt Hám Sinh bình tĩnh nói: “Chị, chị nói dối, em đã tới chậm.”

Hám Sinh dựa đầu vào bờ vai của cậu, cô nhẹ nhàng nói: “Hám Đình, không muộn. Em đến bên cạnh chị là câu chuyện tuyệt vời nhất.” Cô tạm dừng rồi nói tiếp: “Hám Đình, em đừng hận anh ấy, nếu có một ngày chị ra đi sớm, em hãy đối tốt với anh ấy, trên thế giới này anh ấy không có người thân, kỳ thật từ đầu đến

cúi chỉ có mình chị đau lòng vì anh ấy, nếu về sau chị mất, em hãy đưa đứa nhỏ cho anh ấy xem, đứa bé đó mang giọt máu của chị, anh ấy rất thương yêu.”

Mạc Hám Đình mạnh mẽ ôm sát bả vai Hám Sinh: “Chị, đừng nói ngốc, chị hãy cố gắng để mà sống, con của chị chính là con của em, em sẽ chăm sóc nó, chị sẽ nhìn thấy nó lớn lên.”

“Được.” Hám Sinh nhìn qua bả vai Mạc Hám Đình sau vách tường, để lộ một nụ cười bất lực.

Hám Sinh theo Mạc Hám Đình trong phòng đi ra, trong phòng khách đã không thấy Đông Dạ Huy, cô trở lại phòng quả nhiên thấy anh đã nằm ở trên giường, Đông Dạ Huy nằm thẳng, phòng rèm cửa sổ mở toang, ánh chiều tà hoàng hôn chiếu bên người anh tạo thành một cái bóng cô đơn, Hám Sinh mỗi một thở dài ra tiếng, cô đi qua đi lại, Đông Dạ Huy có vẻ như đã lau vết máu trên mặt, nhìn không còn đáng sợ như lúc này, nhưng trên mặt bắt đầu sưng huyết, gò má sưng, trong ánh mắt có tụ huyết, mí mắt cũng sưng to, nhìn vẫn run rẩy, Hám Sinh ở bên người anh ngồi xuống, định vươn tay sờ vào mặt nhưng lại bỏ xuống: “Đi bệnh viện không?” Hám Sinh nói.

Đông Dạ Huy lắc đầu: “Không cần, không có ảnh hưởng đến nội tạng của anh, đều là bị thương ngoài da, qua hai ngày thì tốt rồi.”

“Đừng trách cậu ấy.” Hám Sinh nắm tay anh nhẹ giọng nói.

“Không trách cậu ta, đây là anh vốn phải chịu, cậu ấy vẫn đánh anh nhẹ.” Anh hoạt động chân tay một chút, nhìn Hám Sinh nói: “Lại đây, để anh ôm một cái, anh muốn em.”

Hám Sinh thật cẩn thận bả đầu gối lên của anh rồi nằm xuống, Đông Dạ Huy lấy cánh tay ôm cô phía sau lưng, xoa xoa an ủi: “Hám Sinh, như vậy rất tốt, anh nợ em rất nhiều, Hám Đình đánh anh là việc cậu ấy phải làm, cũng là anh phải chịu, em có thể sống tốt trên cõi đời này là điều anh mong nhất, những thứ khác anh không cần.”

Hám Sinh yên lặng nghe, cậu giấu hô hấp khó khăn của mình, thật lâu sau, cô dùng âm thanh nhỏ hỏi Đông Dạ Huy: “Dạ Huy nếu có một ngày em chết, anh có sợ hãi không?”

Thân thể Đông Dạ Huy cứng ngắc, sau đó anh dùng lực áp sát thân thể Hám Sinh gần thân thể của mình: “Hừ, ngoan, đừng nói, đừng nói.”

Dạ Huy, anh nhớ rõ, nếu về sau em chết, nếu trên trời có một con chuồn chuồn hạ xuống vai anh, hoặc là dưới đèn bay tới một con bướm bướm, anh không cần đuổi đi nó, đó là em trở về nhìn anh, Dạ Huy đừng sợ, em sẽ vẫn ở bên anh.”

Đó là một hoàng hôn đẹp, Hám Sinh nói lời này, ánh mặt trời tản mạn toàn bộ phòng, thân thể bọn họ nương tựa lẫn nhau tạo thành một cái bóng.

—[lấy hạ làm ra thư bản]—

Đông Dạ Huy bị thương mắt ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày, anh lãnh đạm ăn bánh mì với muối. Bữa sáng hôm nay của biển thành cơm Tây, Đông Dạ Huy bình tĩnh uống sữa, hé ra tờ báo che khuất nửa khuôn mặt, Hám Sinh vui đầu trong đĩa trứng ốp la không nói lời nào, không khí tối tăm không giống bên ngoài..

Đông Dạ Huy buông tờ báo xuống lộ ra khuôn mặt bầm tím, bỗng nhiên đối với Mạc Hám Đình nói: “Cậu muốn để chị cậu cứ phải khó xử, không được tự nhiên như thế sao.”

Mạc Hám Đình dừng miếng bánh trên tay lại, sau đó ngẩng đầu nhìn Hám Sinh hướng đối diện. Hai chị em nhìn nhau sau một lúc lâu, Hám Sinh bưng chén sữa của cô đi vào phòng bếp, để cho hai người nói chuyện, cô ở chỗ này muốn ăn cũng không xong.

Đông Dạ Huy nhìn Mạc Hám Đình: “Chúng ta bắt tay giảng hòa đi, vì chị cậu, thân thể của chị cậu không tốt, đừng cho cô ấy khó xử.”

Hai cái đều là người đàn ông cao ngạo, Đông Dạ Huy đầu tiên hạ tư thái, Mạc Hám Đình buông thứ gì đó trong tay cũng nhìn Đông Dạ Huy nói: “Nếu tôi là người lớn lên từ nhỏ cùng với chị ấy, anh và chị ấy sẽ không có chuyện gì.”

Đông Dạ Huy hơi hơi sững sốt một chút, không thể không thừa nhận nếu không phải đã có cảm xúc với Hám Sinh từ nhỏ, thì quả thật đã không có chuyện gì. Anh nhìn về phòng bếp, không phải không có cảm khái nói: “Cậu nói đúng.”

Mạc Hám Đình thu hồi ánh mắt, cắn một ngụm bánh, than thở nói: “Anh về sau đừng bao giờ phản bội chị ấy.”

Đông Dạ Huy nhìn cậu cười cười không nói gì, anh biết Mạc Hám Đình đang thỏa hiệp.

Mạc Hám Đình thỏa hiệp dần trở lại những ngày bình thường, mùa đông rất nhanh đến, Hám Sinh vẫn như cũ mỗi ngày đi đến công ty nhỏ của Mạc Hám Đình.

Trận tuyết đầu tiên đến, Hám Sinh buổi sáng đều đi theo Mạc Hám Đình đi làm, lớp chỗ trống của tuyết, trên đường lầy lội, những chiếc xe đều đi chậm, xe lái lên cầu vượt, từ trên cao nhìn xuống, bầu trời u ám, toàn thành phố là màu xám. Hám Sinh nhìn ngoài cửa xe, máy sưởi trong xe khiến cô buồn ngủ, gần đây tinh thần của cô không tốt, đau đớn trong người cô cứ đến bất ngờ, cô biết đây là không phải là điều nên đầu...

Ngồi trên xe lâu khiến cho Hám Sinh ngủ, cô ngủ sâu đến có một giấc mơ. Cảnh trong mơ cô ở giữa không gian đầy tuyết, nắng dương quang chiếu trên nền tuyết tạo ra một mảng kim vàng, một người phụ nữ đứng tuổi đang chơi đùa với một đứa trẻ. Hai người đưa lưng về phía cô, cô gái mặc một bộ màu phấn hồng, sạch sẽ, cô từ xa nhìn hai người họ không khỏi ngập tràn bi thương, đứa trẻ trên tay cầm một nắm tuyết, bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng lớn tiếng kêu: “Mẹ, mau tới chơi với con.”

Ở trong mộng Hám Sinh bỗng nhiên biết hai người họ là ai, lại ngẩng đầu vọng quá khứ, người phụ nữ nhiều tóc bạc cũng đi đến: “Mẹ!” Hám Sinh thì thào nói...

Người phụ nữ chưa bao giờ ôn nhu đến như vậy nhìn Hám Sinh cười: “Hám Sinh, con muốn tới sao?”

Hám Sinh trong lúc nước mắt rơi đã chẳng tỉnh lại, đối diện là khuôn mặt Mạc Hám Đình kinh ngạc: “Chị làm sao vậy? Chị?”

Hám Sinh không biết vì sao trong lòng khổ sở như vậy, cô biết cô nằm mơ về người mẹ và đứa nhỏ đã mất trong nhiều năm trước. Cô nhìn Mạc Hám Đình, lại có trăm ngàn tư vị, cô bỗng nhiên vô lực nhìn cậu nói: “Hám Đình, chị không muốn đi nữa, em đưa chị đến chỗ chồng chị đi.”

Mạc Hám Đình kinh ngạc, mang theo nghi vấn quay đầu xe. Đi đến công ty của Đông Dạ Huy, Hám Sinh nhìn bên ngoài bỗng nhiên đối với Mạc Hám Đình nói: “Hám Đình, chị vừa rồi có một giấc mơ.”

Mạc Hám Đình chuyên tâm nhìn phía trước, mặt đường khá trơn, không quay đầu mà nhìn cô hỏi: “Làm sao vậy? Chị mơ gì? Sao lại khóc?”

Hám Sinh lắc đầu: “Giấc mơ không tốt.”

Mạc Hám Đình an ủi cô: “Không có việc gì, không phải chỉ là nằm mơ thôi sao? Ai cũng hay mơ ác mộng mà.”

Hám Sinh nhìn cậu cười cười, bỗng nhiên nói: “Hám Đình, chị cùng Dạ Huy muốn kết hôn, ngày mai em đi cùng anh ấy và chị làm giấy kết hôn. Anh ấy là anh rể em, về sau đối tốt với anh ấy. Đáp ứng chị được không?”

Mạc Hám Đình ngơ ngẩn nhìn cô một cái: “Em đối với anh ấy không tốt sao?” Hám Sinh không trả lời, tựa vào ghế dựa, nhìn ánh mắt của cậu phức tạp mà thương cảm.

Tập đoàn của Đông Dạ Huy là một tòa nhà chọc trời, năm đó anh đầu cơ trực lợi bán đất rồi xây dựng một văn phòng, hai mươi tầng trên đều là của anh. Hám Sinh là lần đầu tiên đặt chân nơi này, căn cơ của Đông Dạ Huy là cô tạo nên cho anh, nhưng cô chưa bao giờ sánh vai cùng anh mà hưởng thụ thành quả này.

Hám Sinh đứng ở dưới lầu, hướng lên trên nhìn, toàn bộ đều là thủy tinh bao quanh lạnh lẽo. Mười năm trước Đông Dạ Huy ở ngoài chợ đêm mở một quán nhỏ, mười năm sau anh là chủ nhân nơi này, cô đã đặt nền tảng vào đây, nhìn nó, Hám Sinh có một loại tâm tình phức tạp.

Mạc Hám Đình ở trong xe hỏi Hám Sinh: “Chị, muốn em cùng chị đi lên sao?”

Hám Sinh quay đầu cùng cậu vẫy vẫy tay: “Không cần, em làm việc của em đi, để chị tự đi lên.” Mặc Hám Đình nhìn cô một cái, cuối cùng không nói gì, phát động xe đi.

Hám Sinh xuyên qua đại sảnh, đi thang máy đến chỗ của Đông Dạ Huy, đi đến trước thang máy đã bị cản lại, một cô gái xinh đẹp đến hỏi.

Quần áo trên người cô tiếp tân rất thu hút, Hám Sinh hôm nay ăn mặc không bình thường, tất cả đều nhìn không ra hàng hiệu, cô gái tiếp tân nở ra nụ cười thân ái. Hám Sinh nhớ tới nhiều năm trước mình béo ụt ịt, bị khinh thường trong công ty nhỏ, cô nhìn cô gái tiếp tân nói: “Tôi tìm Đông Dạ Huy.”

Cô gái tiếp tân phản ứng chậm nửa nhịp mới nhớ tới tên của giám đốc công ty Đông Dạ Huy, cô cứng ngắc cười hỏi: “Cô tìm tổng giám đốc? Xin hỏi có hẹn trước không?”

Hám Sinh bình tĩnh nhìn cô nói: “Tôi là vợ của anh ấy.” Hám Sinh là cố ý, đã bao nhiêu năm cô không cần, không rõ là do trái tim mình hay áp lực, lúc này cô đang khỏe mạnh, cô muốn đường đường chính chính đứng ở bên cạnh Đông Dạ Huy, ọi người biết cô là người phụ nữ của anh, mà anh cũng là của cô.

Cô gái tiếp tân không nhịn cười nói: “Giám đốc chúng tôi chưa có kết hôn.”

Hám Sinh thẳng thắn nhìn cô gái nói: “Thôi được, cô gọi điện cho anh ấy hoặc là tôi lên đó tìm.”

Cô gái tiếp tân dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Hám Sinh, cúi đầu gọi điện, Hám Sinh nhận ra những nhân viên bên trong nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt.

Đợi không đến 5 phút, thang máy đối diện “Đình” một tiếng mở ra, Đông Dạ Huy lòng như lửa đốt từ bên trong đi ra, anh thấy Hám Sinh quả nhiên đứng ở chỗ tiếp đãi chân động: “Hám Sinh sao em lại tới đây, xảy ra chuyện gì sao?”

Hám Sinh cười cười nhìn anh rồi đến gần hơn nói: “Dạ Huy, em nói với họ em là vợ anh, các cô ấy không tin.”

Đông Dạ Huy quay đầu nhìn đám nhân viên tiếp đãi, lãnh đạm đối với các cô nói: “Cô ấy là vợ của tôi, về sau nếu gặp cô ấy ở đây, không cần phần sát ra những chuyện này.”

Đông Dạ Huy đưa Hám Sinh đến thang máy, lại hỏi cô: “Sao hôm nay lại ở đây? Giúp Hám Đình làm việc sao?”

Hám Sinh nhìn anh lắc đầu, trong thang máy, bốn phía đều là mặt inox bóng sáng chói mắt, Đông Dạ Huy ở trước ánh đèn, dài thân ngọc lập, hé ra gương mặt hoàn hảo, mặt mày mang nét quý khí, chiếc mũi tao nhã, cằm kiêu căng, nhiều năm như vậy Hám Sinh vẫn thích nhìn anh. Hám Sinh ôn nhu cười: “Không, em chỉ muốn đến xem nơi anh làm việc, Dạ Huy, em chưa sánh vai cùng anh trước mặt người khác bao giờ.”

Hám Sinh cười rộ lên, ánh mắt hơi mở thành độ cong, bên trong có chút đau thương. Sau những năm tháng đó, Đông Dạ Huy mới hiểu được, cô mang theo tâm tình như vậy, vào lúc này đến khi sinh mệnh đã gần kết thúc mới cảm thấy hối tiếc.

Cửa thang máy mở ra, Đông Dạ Huy dắt tay Hám Sinh, trên đường đi nắm chặt tay cô, xuyên qua hành lang dài, đi đến một căn phòng rộng với hai cánh cửa to khép lại.

Đông Dạ Huy đẩy cửa vào, trong phòng tản ra không khí im lặng, hội nghị trên một bàn tròn, vòng người ngồi vây quanh, Đông Dạ Huy vào cửa lên chỗ ngồi chính giữa: “Xin lỗi các vị, trong nhà có việc, vợ tôi tìm đến đây.”

Trong phòng hơn mười hai người, tập thể đều bộ dạng ngốc, Hám Sinh mơ hồ biết mình đã đánh vào trọng yếu, Đông Dạ Huy lấy phương thức như vậy đưa cô ra trước mặt mọi người, cô đứng ở bên người Đông Dạ Huy mỉm cười nhìn thẳng mọi người.

Đông Dạ Huy thủy chung nắm lấy tay Hám Sinh, anh nhìn mọi người đang thất thần nói: “Hôm nay tạm thời dừng cuộc họp ở đây, nếu muốn thảo luận kỹ hơn thì thư ký sẽ phổ biến ọi người, bây giờ tan họp.”

Theo phòng họp đi ra, xuyên qua hành lang thật dài, đến văn phòng của Đông Dạ Huy, Hám Sinh thông thả, mọi người đi phía sau. Sau lưng là những tiếng xì xào, đối tượng không ai khác ngoài họ, Hám Sinh cảm thấy con đường này đi quá gian nan, cô đã đi thời gian cả đời.

Trong văn phòng Đông Dạ Huy, Hám Sinh sờ đông sờ tây, dạo qua một vòng, cuối cùng cô đi đến bên phía cửa sổ, bên ngoài trời vẫn âm trầm như cũ, thành thị màu xám, dưới chân dân chúng như con kiến, Hám Sinh nhìn ngoài cửa sổ, nhìn Đông Dạ Huy đứng bên cạnh cô nói: “Em là người thích nơi cao nhất. Đi tìm quyền thế, thể hiện giá trị của bản thân, kỳ thật về sau anh không có em cũng vẫn không cô đơn. Hôm nay em cũng đi biết, em đi rồi cũng sẽ yên tâm.”

Đông Dạ Huy tiến lên từng bước, đi đến tấm kính trước mặt, đưa lưng về phía Hám Sinh, vươn một ngón tay chạm vào thủy tinh, chậm rãi nói: “Sao lại nói ngốc nghếch vậy, trong nhà không có người chờ, anh ở bên ngoài đứng cao tới đâu thì có nghĩa gì?”

Hám Sinh không nhìn mặt Đông Dạ Huy nhẹ cười, thế giới này có ai vì ai mà dừng lại cuộc đời, cô có thể, nhưng cô biết Đông Dạ Huy sẽ không.

Hám Sinh đem trán dựa vào bả vai Đông Dạ Huy, cô nhẹ giọng nói với anh: “Dạ Huy, em vừa rồi ở trên xe Hám Đình mơ thấy mẹ, mẹ đưa theo một đứa con gái, đứa nhỏ đó rất dễ thương, gọi em là mẹ.” Hám Sinh càng nói thanh âm càng nhỏ, Đông Dạ Huy cảm giác được thân thể của cô đang dần té xuống liền xoay người, nghe thấy câu nói cuối cùng của cô: “Dạ Huy anh về sau nhớ sống tốt.”

Đông Dạ Huy cuối cùng vẫn không đỡ được thân thể yếu đuối của Hám Sinh, hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy là khuôn mặt kinh sợ của anh.

Sinh ly tử biệt

Mùa đông năm nay, toàn bộ tâm tình Hám Sinh đều đắm mình trong buồn tẻ, không có kích tình, thống khổ, đau đớn, lẳng lặng chờ đợi thời gian trôi qua, im lặng chờ đợi điểm đến cuối cùng.

Bệnh của cô chuyển biến xấu, căn bệnh ung thư tử cung càng nặng, không thể giải phẫu. Lần này cô không nhập viện, chỉ có một y tá ở lại nhà, cô thường xuyên đi đến bệnh viện làm hóa trị.

Bởi vì cô bị bệnh mà trong nhà trở nên lạnh lẽo và tĩnh mịch, trên thế giới này cô chỉ quan tâm duy nhất hai người đàn ông, bây giờ như sụp đổ, đau đớn và tuyệt vọng.

Đông Dạ Huy muốn hoàn toàn đình chỉ công tác, bệnh tình Hám Sinh nặng đến không còn cách nào. Anh không quan tâm mà buông xuống tất cả, cả ngày chăm sóc cô, tâm lực tiêu tụy, Mạc Hám Đình cũng giảm bớt thời gian ở bên ngoài.

Hám Sinh lần này so với lần trước suy yếu nhanh hơn, vừa trị bệnh bằng hoá chất, phản ứng mạnh hơn, buồn ngủ cũng không thể ngủ yên ổn, ăn gì đều nôn ra hết.

Nửa đêm, đêm tĩnh lặng dưới phòng bếp có một người, một tiếng thủy tinh vỡ vụn, vang vọng toàn bộ phòng ở, phá vỡ không gian vốn trống trải.

Mạc Hám Đình từ trên lầu đi xuống, thấy phòng bếp đầy mảnh vụn thủy tinh, gạo đổ đầy bên trong, Đông Dạ Huy hai tay ở trên bồn rửa, lưng cong và đau đớn.

Mạc Hám Đình để tay tựa vào khung cửa trên phòng bếp, nhìn hình ảnh thống khổ trước mặt kỳ thật không biết an ủi thế nào. Cậu có chút cảm thấy người đàn ông này thật đáng thương, cách đây hai ba tháng, cậu nhìn Đông Dạ Huy là một người đàn ông cao lớn, thân hình gầy yếu hốc mắt hăm sâu. Ngay từ đầu anh đều cảm thấy khinh bỉ hành vi của người đàn ông này, nhưng hiện tại cậu thấy chị mình không buông tha anh ta, hoặc nói là vận mệnh không buông tha hai người họ.

Mạc Hám Đình cái gì cũng chưa nói, thu dọn sạch sẽ, vo gạo một lần nữa, anh đưa cho Đông Dạ Huy một liều thuốc.

Đông Dạ Huy run nhẹ, ngoài cửa sổ những cảnh vật đều bị bao trùm bởi tuyết, đèn đường mờ nhạt, trống trải mà đơn điệu, anh phun ra một ngụm sương khói, thanh âm hơi hơi run run: “Tôi đã không để cô ấy trải qua những ngày tuyết với... Nếu một ngày cô ấy chết, tôi nghĩ..... tất cả sẽ tốt thôi.”

Cánh tay anh run run đi xuống.

Mạc Hám Đình liếc nhìn cánh tay run rẩy kia, cũng không buồn quan tâm: “Chị ấy sống sẽ rất khó chịu, để chị ấy chết theo nguyện vọng đi.” Cậu nói như thế vì cậu hiểu được, con người khi đi đến đoạn đường

cuối cùng thì sẽ không thể quay về , vận mệnh trong cuộc sống không phải thứ ta có thể làm chủ.

Mạc Hám Đình bưng chén vào phòng ngủ của Hám Sinh, ngọn đèn sáng, Hám Sinh tựa vào đầu giường đọc sách, sắc mặt an tường, trừ bỏ khuôn mặt tái nhợt ra thì không giống một bệnh nhân nguy kịch.

Mạc Hám Đình mặt nghiêm khắc đưa thìa cháo vào miệng cô, Hám Sinh ăn không ra chút hương vị, vẫn là chậm rãi nuốt, cậu đột nhiên hỏi cô: “Vì sao không muốn sống?”

Mạc Hám Đình hỏi không chút để ý, thậm chí không nhìn mặt của cô.

Hám Sinh bị cậu hỏi thoáng ngây ra một lúc, theo sau dựa vào đầu giường, thanh âm của cô mỏng manh, tràn ngập hơi thở yếu ớt: “Hám Đình, em xem cuộc sống hiện tại của chị có bao nhiêu vất vả? Đời này mọi việc của chị không thành, duy nhất một chuyện có thể làm chính là yêu một người, được đón nhận niềm vui trên đời, duy nhất còn lại chính là đối mặt với cái chết mà vẫn bình tĩnh. Chị là người không có gì, em đừng chê cười chị.” Nói xong cô dặt khéo miệng nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Mạc Hám Đình thật lâu không nói gì, cúi đầu quấy cháo, thật lâu trầm mặc sau cậu chậm rãi nói: “Con người cả đời đều không làm chủ được cuộc đời, muốn cũng rất khó có được, chị ít nhất cũng có một cuộc sống rõ ràng.”

Mạc Hám Đình nói xong, đem một thìa cháo tới trước mặt cô còn nói: “Đi xem ông ấy đi, trên đời này dù sao chị còn có cha.”

Tết âm lịch, Hám Sinh điều chỉnh trạng thái tốt nhất, ngày ba mươi hôm nay Mạc Hám Đình còn có Đông Dạ Huy cùng cô đi máy bay đến Quảng Châu, nơi cha cô sống.

Không ai cho ông biết rằng đây là lần cuối cùng ông gặp cô, tết âm lịch này cũng không thể mang nỗi buồn cho ông. Đến Quảng Châu bọn họ trước tiên tìm một nhà hóa trang chuyên nghiệp cho Hám Sinh, Hám Sinh lại mặc hai chiếc áo lông nên nhìn không gầy như trước.

Ba người lái xe đến một khu biệt thự yên tĩnh, ngôi nhà tách ra khỏi những ngôi nhà khác, Hám Sinh được chồng cùng em trai mở cửa xe đưa ra. Có người trong nhà tựa hồ đã sớm chờ bọn họ gõ cửa, trong nháy mắt cửa được mở ra, một không khí ấm áp tràn vào mỗi người, từng từng mọi khó khăn đều sẽ đi ra.

Mạc tiên sinh thấy đám người Hám Sinh đến vô cùng kích động, mãi mới nói: “Đến đây, đến đây là tốt rồi.”

Giới thiệu mẹ của Mạc Hám Đình, Mạc tiên sinh có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn Hám Sinh, giới thiệu hàm hồ: “Đây là dì Lý của con.” Vừa không dám nhìn Hám Sinh cũng như người đàn bà phía sau, nhưng thật ra Hám Sinh thoải mái đối với người phụ nữ ấy, mỉm cười kêu lên: “Dì Lý, sống tốt chứ.”

Mẹ của Mạc Hám Đình vẫn trẻ như thế, bà kém Mạc tiên sinh cũng hai mươi tuổi, nhìn vào trang phục cũng nhận ra khí chất, ánh mắt ngũ quan lộ ra giải giang, không giống như những người nội trợ khác, nhìn Hám Sinh cười đến có chút suy yếu, có khoảng cách lễ phép nhìn cô mỉm cười: “Hám Sinh, rất tốt, rất vui khi con tới.”

Một vòng người tiếp đón vào phòng khách, Mạc Hám Đình không nói gì với mẹ, hai người đàn ông đều chú ý đến phản ứng của Hám Sinh, không để lại chút nghi ngờ gì mà ngồi trên ghế sofa.

Mẹ của Mạc Hám Đình tiếp đón bọn họ rồi đi vào phòng bếp, Mạc tiên sinh có điểm cao hứng. Không chú ý đến động tác của bọn họ. Ông tựa hồ như đối Đông Dạ Huy cũng không có khúc mắc, tự tay pha trà cho bọn họ uống. Đông Dạ Huy biểu ông hai hộp nhân sâm, lão tiên sinh cao hứng nhận, quay đầu cùng cậu lúng ta lúng túng tán gẫu. Hám Sinh đang ở một bên cười khanh khách nhìn.

Mạc tiên sinh nói đến chỗ cao hứng, vừa chuyển quay đầu đối Hám Sinh nói: “Hám Sinh à, về sau con về đây nhiều hơn nữa đi. Hám Đình, ba đều trông cậy vào nó , nó muốn gì thì đều làm như thế, ba cũng sắp đặt cho nó rồi, con cứ để nó đi, con nếu không muốn trở về, ba cũng đã tính xong, chuyển đến thành phố B, sau này các con còn có con cái, ba sẽ cho con một tương lai tốt.”

Thân thể Mạc Hám Đình cùng Đông Dạ Huy đồng thời cứng ngắc, Hám Sinh cười khanh khách tự mình ứng phó: “Ba, thân thể ba có khỏe không?”

Lão tiên sinh thực kích động khi thấy Hám Sinh quan tâm ông, vội vàng nói: “Tốt, tốt, ba rất khỏe mạnh.” Đề tài bị trôi vào quá khứ, mọi người bắt đầu nói sang nội dung khác.

Thời điểm ăn cơm, bữa ăn ngày hôm mới chỉ có ít đồ thanh đạm, sắc mặt Hám Sinh thông dong ăn đồ ăn dì Lý gấp cho cô, Mạc Hám Đình cùng Đông Dạ Huy trong lòng run sợ nhìn, sợ cô bỗng nhiên nôn ra, rất may Hám Sinh vẫn không có phản ứng gì.

Mạc tiên sinh hưng trí rất cao, lấy ra một chai rượu quý ra uống, uống đến nhẹ nhàng vui, ông rót cho Đông Dạ Huy một ly rồi hỏi anh: “Tôi nghe Hám Đình nói cậu đã kết hôn?”

Đông Dạ Huy gơ chén rượu cẩn thận ứng đối: “Đúng vậy ạ.”

Lão tiên sinh cúi đầu trầm ngâm một chút, ngẩng đầu nói: “Tôi đã hỏi thăm về cậu, cậu cũng có một số vấn đề cá nhân, trở về tôi sẽ chuẩn bị hôn lễ. Tôi đem con gái gả cho cậu, cậu phải đối xử tốt với nó, chuyện quá khứ, ai cũng đều có thời điểm phạm sai lầm, đem chén này uống lên, tôi sẽ không nhắc lại.”

Ông nâng chén chạm vào chén rượu trên tay Đông Dạ Huy, Đông Dạ Huy có miệng khó trả lời, một ngụm rượu theo đầu lưỡi vẫn chưa xốt đến trong lòng.

Ăn cơm xong, vài người lại ngồi vây quanh cùng một chỗ nói chuyện, Hám Sinh ngồi như muốn ngủ, Đông Dạ Huy tìm một cơ hội đưa ra lời tạm biệt, lão tiên sinh cảm thấy tiếc, muốn giữ bọn họ dừng chân, Mạc Hám Đình ở một bên hoà giải mới có thể thoát thân.

Ra ngoài cửa chính, Mạc tiên sinh ánh mắt lưu luyến không rời, Hám Sinh đi ra ngoài lại bỗng nhiên xoay người, cô trở về nhẹ nhàng ôm cha mình. Ông trong nháy mắt không biết làm sao, Hám Sinh nhẹ giọng đối với ông nói: “Ba, hãy giữ gìn sức khỏe.”

Mạc tiên sinh gơ tay lên cẩn thận ôm, đôi mắt đỏ. Mạc Hám Đình xoay đi, cậu biết đây là lần gặp cuối cùng.

Hám Sinh buông Mạc tiên sinh rồi xoay người nhìn mẹ Hám Đình, đây là lần đầu tiên cô nhìn trực diện, kỳ thật cô vẫn để bà lấy đi chồng của mẹ mình, bất quá chỉ là một khái niệm thôi. Cô nhìn bà nói: “Dì, thật vất vả cho dì khi đã chăm sóc ba con nhiều năm như vậy.” Bà kỳ thực là người kiên cường, cũng không có một còn sống dễ dàng.

Bà hốc mắt ẩm ướt, bà kéo tay Hám Sinh nhỏ giọng nói: “Cám ơn con, đứa trẻ, con phải bảo trọng.” Hai người tương đối cười cười, Hám Sinh biết bà cũng cảm thấy hối tiếc những gì đã qua.

Lại xoay người. Hám Sinh lại quay đầu, trở lại ngồi xụi lơ trong xe.

Mạc Hám Đình vẫn đưa bọn họ đưa đến sân bay, thời điểm ly biệt của hai chị em đều không ôm, thậm chí ngay cả lời bảo trọng cũng không nói ra. Mạc Hám Đình còn muốn ở lại cùng cha, cậu muốn ở lại để an ủi ông lúc ông biết tin. Nhìn Hám Sinh cậu thực sự muốn tiễn cô đến cuối đoạn đường, cậu có rất nhiều nói muốn nói, nhưng lại không thể nói. Bởi vì nói ra cũng không có kết cục.

Hám Sinh ở trên máy bay hoàn toàn nằm nhòai, một đường không ngừng nôn mửa, thân thể run rẩy, xuất hiện trạng thái hôn mê, máy bay hạ cánh lập tức lên xe cứu thương vào bệnh viện, cuối cùng cô đã đón tết âm lịch ở bệnh viện. Tại đây đón từ người cũ đến người mới, thân thể của cô ngày càng sa sút, không có hy vọng gì.

37. Chương 37: Kết Thúc

Toàn bộ mùa đông, thân thể Hám Sinh nhiều lần nguy cấp, bệnh tình nguy kịch giống như tuyết rơi bay đến trong tay Đông Dạ Huy, có đôi khi một ngày ngã xuống ba bốn lần. Anh ban đầu tuyệt vọng nằm đến chết lặng. Trên hành lang bệnh viện ngày nào cũng xuất hiện một người đàn ông như cọc tiêu, gương mặt nhợt nhạt, trong mắt tràn ngập sương mù. Đông Dạ Huy biết thân thể anh như muốn sụp đổ, cuối cùng sự dày vò những ngày cuối cùng đã đến.

Trải qua qua vô số lần hung hiểm, bên ngoài băng tuyết đã hòa tan, rét lạnh mùa đông đã thành quá khứ, mùa xuân đến, bác sĩ nói Hám Sinh không có hi vọng. Ung thu giai đoạn cuối, các tế bào đang chết dần, phương pháp trị liệu chỉ có thể giúp những ngày cuối đời thoải mái hơn một tí.

Ngày đó Hám Sinh gọi Đông Dạ Huy vào đầu giường, cô nhìn Đông Dạ Huy nói: “Dạ Huy, buông tha đi, em đã hết sức.” Trị bệnh bằng hoá chất đã hao tổn hết sinh lực của cô, cô suy yếu không chịu nổi, nói chuyện hơi thở mỏng manh, khuôn mặt của cô đã gầy hết sức tưởng tượng, các khớp xương lộ ra đáng sợ, cô giờ bần tay cười nhìn anh nói: “Anh xem, đời này em chưa bao giờ gầy như vậy, chữa bệnh..... Thật là rất vất vả.”

Đông Dạ Huy cứng ngắc đứng ở cách đầu giường hai thước, anh bị áp lực đến không thể nói được gì, anh từng tưởng tượng Hám Sinh yếu đuối, chỉ cần Hám Sinh không chết, anh còn có thể nghĩ cô vẫn mãi sống trên cõi đời này, anh cuối cùng cũng thật sự chứng kiến Hám Sinh rời khỏi thế gian, trên thế giới này hoàn toàn biến mất, là Hám Sinh mà cả đời anh đã gây chuyện đau khổ cho cô.

Hám Sinh luôn luôn phải trị liệu, vô luận nhiều khó chịu nhưng cô vẫn chưa từng oán giận, hiện tại cô nói: “Rất thống khổ.”

Đang ở đoạn cuối cùng trong cuộc sống, Đông Dạ Huy đưa Hám Sinh tiếp trở về nhà, đó là bầu trời xuân, bọn họ đi Mông Cổ. Nơi đó là nơi huy hoàng trong sự nghiệp của Đông Dạ Huy, trên thảo nguyên rộng lớn có vô số máy phát điện, xếp thành hàng không thấy điểm cuối, huy hoàng mà đồ sộ, chuyển vận đại lượng điện lực quốc gia, giải quyết rất nhiều vấn đề dân sinh. Cuối cùng trong cuộc sống anh vẫn không thể tưởng tượng được hai người đang phải chịu thống khổ, thứ anh có thể làm là khiến cho Hám Sinh có thể hạnh phúc tới cuối đời.

Tháng tư trên thảo nguyên, không mưa không tuyết, nhưng không khí vẫn tốt, trên trời không màu xanh, cúi đầu trời nổi đóa mây trắng. Đông Dạ Huy mở xe ra, trên xe mang theo một bác sĩ và một y tá, đều chuẩn bị đầy đủ thuốc và dụng cụ y tế, Hám Sinh ngồi trên xe lăn xuống xe.

Trời xanh ngọc bích, xa xa một loạt máy xay gió màu trắng, mênh mông vô bờ, trong cuộc đời Hám Sinh lần đầu tiên nhìn thấy cảnh sắc như vậy, tràn đầy hân hoan, Đông Dạ Huy đứng ở phía sau lưng cô nói: “Phát điện bằng sức gió là một loại tái sinh năng nguyên, tài nguyên khoáng sản sẽ hết vào một ngày nào đó, sức gió phát điện cũng rất tốt, hơn nữa không có ô nhiễm, nơi này hàng năm cung cấp 10800 kilowat lượng điện cho quốc gia.”

Hám Sinh ngẩng đầu nhìn Đông Dạ Huy: “Em cho anh kiêu ngạo, anh làm một chuyện tốt.”

Đông Dạ Huy tự giễu cười: “Anh cũng vì kiếm tiền, so với người khác là đi từng bước, đầu tư lâu dài thôi.”

Hám Sinh cầm tay anh khoác lên vai cô: “Mặc kệ điểm xuất phát của anh là cái gì, em vẫn cho anh kiêu ngạo.” Cô nói, tựa hồ như đang truyền lại điều gì đó.

Ánh mắt của bọn họ gặp nhau, Hám Sinh là đôi mắt cổ vũ cùng kiêu ngạo, thế giới này chỉ có duy nhất cô gái này cho anh nhiều như thế. Bọn họ ràng buộc quá sâu, cô yêu anh rất nhiều, vừa là người yêu cũng như người mẹ, cô sắm vai như liều thuốc Đông y bên cạnh anh.

Hám Sinh nhìn phương xa phía sau Đông Dạ Huy nói: “Dạ Huy, anh phải có dũng khí, khó nhất chính là tự nói với bản thân đó là chuyện quá khứ, thời gian sẽ không để bất luận kẻ nào dừng lại, mà thống khổ cũng không phải vĩnh hằng.”

Hám Sinh tựa vào xe lăn, Đông Dạ Huy nhìn cô đơn bạc đầu vai, trong mắt thống khổ. Cô nói thống khổ không phải vĩnh hằng, người khác có lẽ là như thế này, nhưng mà cô là người ngoan cố nhất anh gặp. Thế giới này không có ai sẽ vì ai dừng lại cả đời, mà Hám Sinh lại làm được. Cô vẫn ngoan cố dừng lại ở tại chỗ chờ anh quay đầu, mà anh rốt cục quay đầu, thì cô lại phải đi, mà điều cô lo lắng nhất là cuộc sống sau này của anh. Cô biết anh sẽ sụp đổ khi cô mất, cô lo lắng anh. Cô muốn anh có dũng khí.

Hám Sinh giúp xe lăn quay lại, Đông Dạ Huy nhìn mọi đau đớn của cô thu vào mắt, cô đau lòng kéo bàn tay của anh, anh vẫn là thân dài ngọc lập, một người đàn ông tuấn tú. Cô cũng có thể nhìn ra cô đi rồi, anh sẽ thống khổ đến hồng mắt mọi việc, nhưng cô biết, anh cho tới bây giờ đều là một trái tim kiên cường.

Cô cũng có thể nhìn thấy anh khi về già, sau khi đã có những thành tựu huy hoàng, có lẽ là ánh mắt tịch mịch, sinh mệnh của cô là dấu vết cuối cùng trong lòng anh.

Hám Sinh nắm tay Đông Dạ Huy, nhìn lên anh, không buông tay, không nói lời nào, giống như đang an ủi, giống như đang chờ anh nói một lời hứa hẹn, cam đoan anh có thể sống tốt khi cô ra đi.

Gió can thiệp vào ánh mắt yêu thương của Đông Dạ Huy, tay anh cảm thấy lạnh, thời khắc cuối cùng anh không thể lừa Hám Sinh, nhưng nếu không suy sút, không buông tay, có trách nhiệm sống sót, anh không dám cam đoan anh có thể làm, Hám Sinh đang ép anh phải tỉnh lại.

Hám Sinh yên lặng nhìn anh, xa xa từng trận gió đập vào mặt, tiếng gió ở bên tai anh giống đang ở nổ vang, Đông Dạ Huy rút cục cắn chặt răng, dùng sức nắm chặt tay Hám Sinh.

Tháng năm, hôm đó khí trời ẩm, sinh mệnh Hám Sinh cơ hồ muốn ra đi, cuối cùng trong cuộc sống cô muốn cùng Đông Dạ Huy đi ra đảo, nơi đó khí hậu hợp lòng người, không có ồn ào náo động, cô hy vọng sinh mệnh cuối cùng của mình sẽ kết thúc ở đó.

Tiền đưa người chỉ có Mạc Hám Đình, sinh mệnh Hám Sinh luôn tồn tại ở trong lòng hai người, một là người yêu của cô, một là em trai, Mạc Hám Đình cảm thấy tiếc nuối với thân tình lớn nhất.

Cuối cùng không khí đau thương, cũng là sinh ly tử biệt, áp lực khiến không ai nói gì, ngay cả bảo trọng đều thành một câu dư thừa trong lời nói.

Ở thời khắc chia lìa cuối cùng, Hám Sinh xoay người lại nhìn Mạc Hám Đình nói: “Hám Đình, em đi trước đi, chị sẽ nhìn em.” Lời tạm biệt thật sự khó nói cho người ở lại, Hám Sinh đối với người này mãi là khoan dung mà nhân từ.

Mạc Hám Đình xoay người ôm Hám Sinh đang ngồi trên xe lăn, sau đó đứng dậy, dứt khoát xoay người đi. Cậu đi thẳng, thẳng lưng thẳng, đi lại vững vàng rất nhanh, trong ánh mắt mãnh liệt trào ra nước mắt.

Mùa hạ đến, không khí ướt át, ánh nắng tươi sáng, giữa trưa thời tiết tốt nhất. Hám Sinh nhìn ánh mặt trời trên hành lang gấp khúc, dựa vào Đông Dạ Huy phơi nắng. Cổ tử cung đã bị phá hủy, tất cả đều không có tác dụng, tinh thần không còn tốt.

Hám Sinh dựa vào Đông Dạ Huy, ánh nắng chiếu vào trên người cô khó an nhàn, cô hí hóp mắt nhìn Mông Bự chạy trong sân, chú chó này là người bạn với cô trong những lúc cô đơn, về sau nó còn có thể ở cùng Đông Dạ Huy, cô dặt khéo miệng nở nụ cười.

Đi đến đảo hơn mười ngày sau, thời tiết bắt đầu dần dần nóng, trước cửa là những đóa hoa ngọc lan lớn, cả sân tràn ngập hương hoa. Vạn vật vào mùa sinh cơ dạt dào, Hám Sinh đang trong đau đớn dày vò, càng ngày càng bị những cơn đau đớn kịch liệt cướp dần sinh mạng cô. Cô suốt ngày nằm trên giường, mặc kệ nhiều đau đớn, mặc kệ thân thể suy bại đến thế nào, tinh thần của cô vẫn cứng cỏi.

Rất cục đi đến một ngày, Hám Sinh trong buổi sáng tỉnh lại liền cảm thấy tinh thần tốt, ăn một chén mì, không có bệnh trạng gì. Lòng cô có sở cảm, quay đầu nhìn cửa sổ phía ngoài, trời tốt, cô nhìn Đông Dạ Huy nói: “Đưa em đi ra ngoài, em muốn nhìn thấy biển.”

“Được.” Đông Dạ Huy đáp ứng, anh cũng mơ hồ ý thức được thời khắc cuối cùng đã đến, đây chỉ sợ là nguyện vọng cuối cùng của Hám Sinh.

Bọn họ đã muốn không hề kiêng dè nói đến tử vong cùng chia lìa, thời gian dài dòng, bị tuyệt vọng tra tấn lâu lắm, sự thật buộc Đông Dạ Huy chết lặng tiếp nhận.

Hám Sinh đi đường khó khăn, Đông Dạ Huy công cô đi qua ngã tư đường, xuyên qua ngõ nhỏ, một đường đi đến bờ biển, bến tàu trên người qua lại, bọn họ đứng trước mặt biển, xa xa là mặt trời đỏ, trên mặt biển Thượng Hải màu xanh lam chìm cao thấp tung bay, bồng bồng sức sống, gió biển thổi ở trên mặt Hám Sinh, cô ngưỡng mặt ngênh đón, mỉm cười. Cô tưởng cô có thể ra đi dù có vướng bận, nhưng có thật nhiều tiếc nuối.

Hồi trình trên đường Đông Dạ Huy chậm hơn, anh mơ hồ cảm thấy đây chính là đoạn đường cuối cùng Hám Sinh đi cùng anh, anh đi chậm một chút, Hám Sinh có thể rời đi trễ hơn, bọn họ không nói chuyện, vì lời bên trong đã nói xong, còn lại chỉ là đón nhận kết cục mà thôi.

Gần đến cửa nhà, Hám Sinh bỗng nhiên đối Đông Dạ Huy nói: “Dạ Huy, chúng ta nếu có thể có một đứa nhỏ thì thật tốt, như vậy còn có người có thể ở bên cạnh anh. Em đi rồi..... Anh sẽ cô đơn.” Thanh âm cô suy yếu, môi dán vào lỗ tai anh, một chút nhiệt khí.

Đông Dạ Huy lệ ướt hết hốc mắt, anh nói: “Đừng nói, đừng nói, chúng ta về nhà, anh nấu cơm cho em ăn.”

Đông Dạ Huy cước bộ nhanh hơn, đi về phía cửa, một chuỗi móc khóa rơi tung ngay lúc này mãi không mở được.

Hám Sinh: “Dạ Huy, anh về quá muộn, em tiêu hao nhiều lắm, chỉ có thể cùng anh đoạn đường này.”

“Ngoan, đừng nói, van xin em.....” Đông Dạ Huy thanh âm im bật mà nói, cánh tay Hám Sinh từ trên vai anh từ từ thả xuống, yên lặng bất động. Một khắc ấy như ngừng lại, nỗi đau đớn như lan tỏa khắp toàn thân anh.

Ngày nào đó, sinh mệnh Hám Sinh đã đến cuối cùng, một đóa Ngọc Lan bỗng nhiên nở rộ lại rụng xuống, “Lạch cạch” Một tiếng động nhỏ trên vai Đông Dạ Huy.

Hám Sinh nói: “Dạ Huy, anh nhớ rõ, nếu về sau em chết, nếu trên trời có một con chuồn chuồn đậu trên vai anh, hoặc là dưới đèn bay tới một con bướm bướm, anh không được đuổi nó, đó là em trở về nhìn anh. Dạ Huy, đừng sợ, em sẽ vẫn ở bên anh.”

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ham-sinh>